HARLAN COBEN

MARADJ MELLETTEM

Jaffa Kiadó

Harlan Coben

Maradj mellettem

Jaffa Kiadó

Diane nénémnek és Norman Reiter bácsikámnak,
továbbá
Ilene nénémnek és Marty Kronberg bácsikámnak
szeretettel és hálával.

1

Néha, abban a tizedmásodpercben, amikor Ray Levine elkattintott egy képet, és a világ eltűnt a vakuvillanásban, látta a vért. Tudta, persze, hogy csak a képzelete játszik vele, de akadtak pillanatok, mint most is, amikor a látomás olyan valóságosnak tűnt, hogy le kellett eresztenie a fényképezőgépet, és csak bámult maga elé a földre. Az a borzalmas pillanat – amikor Ray sorsa teljesen megváltozott, ígéretes jövő előtt álló fiatalemberből első osztályú lúzert faragva belőle – sosem álmaiban látogatta meg, vagy amikor a sötétben gubbasztott egyedül. A sokkoló látomások mindig akkor jelentkeztek, amikor ébren volt, emberek vették körül, és egyesek által munkának csúfolt tevékenységét végezte.

A látomások könyörületesen elhalványodtak, amikor Ray folytatta a fiú bar micvájának fényképezését.

– Nézz ide, Ira! – kiáltotta Ray az objektív mögül. – Melyik tervező ruhája van rajtad? Igaz, hogy Jen és Angelina még mindig miattad civakodnak?

Valaki sípcsonton rúgta Rayt. Egy másik férfi durván meglökte. Ray közben folyamatosan kattogtatott a gépével.

– Hol lesz utána a buli, Ira? Melyik szerencsés lánykát viszed először táncba?

Ira Edelstein bosszúsan eltakarta az arcát a kezével. Ray tántoríthatatlanul követte, és fényképeket készített róla minden létező szögből.

– Takarodj az útból! – förmedt rá valaki. Megint ellökték. Ray próbálta megőrizni az egyensúlyát.

Katt, katt, katt!

– Rohadt paparazzók! – kiáltotta Ira. – Már egy perc nyugta sem lehet az embernek?

Ray a szemét forgatta. Nem hátrált meg. A fényképezőgép mögött állva ismét visszatért a véres látomás. Próbálta elhessegetni, de nem akart eltűnni. Ray folyamatosan lenyomva tartotta az exponáló billentyűt. Ira, a Bar Micva Fiú lassított stroboszkópfényben lépkedett tovább.

– Paraziták! – tajtékzott Ira.

Ray egy pillanatra eltűnődött, vajon lehetséges-e ennél mélyebbre süllyednie.

Egy újabb rúgás a sípcsontjára azonnal meg is adta a választ: nem.

Ira „testőre” – egy Fester nevű, hatalmas termetű, kopaszra borotvált pasas – fatörzs vastagságú alkarjával félresöpörte az útból Rayt. A mozdulat túl erősre sikeredett, Ray kis híján elvágódott. Ray felháborodott pillantást vetett Festerre, aki hangtalanul elmormolt egy bocsánatkérést.

Fester Ray főnöke és barátja volt a *Celebélmény: Bérelhető Paparazzók* elnevezésű vállalkozásban, ami pontosan olyan volt, amilyennek hangzik. Ray nem valódi hírességek körül sündörgött abban a reményben, hogy kompromittáló képeket készíthet róluk. Nem, Ray a „celebélmény” megvalósításában közreműködött azok számára, akik hajlandóak voltak fizetni érte. Röviden, az önbecsülési és valószínűleg merevedési problémákkal küzdő ügyfelek lesifotósokat béreltek fel, akik mindenhová követték őket, fényképeket készítettek róluk, és hozzásegítették őket – a brosúra szerint – „a hamisítatlan celebélményhez saját, exkluzív paparazzókkal”.

Ray úgy gondolta, talán süllyedhetne ennél mélyebbre is, de ahhoz már isteni közbeavatkozásra volna szükség.

Edelsteinék az A kategóriás MegaPackot választották: két teljes órára három paparazzo, egy testőr, egy PR-os és egy hangtechnikus nagy, szőrös mikrofonnal – ez a népes különítmény vadászkopóként követte a „celebet” mindenhová, és olyan elánnal fényképezték, mintha Charlie Sheent akarnák lencsevégre kapni, amint éppen belopózik egy zárdába. Az A kategóriás MegaPackhoz járt még egy ajándék DVD, valamint egy fénykép valamelyik kitalált pletykamagazin borítóján, egyedi készítésű főcímmel ellátva.

Hogy mennyibe kerül egy A kategóriás MegaPack?

Négyezer dollár.

A válasz a kézenfekvő kérdésre: igen, Ray utálta magát.

Ira átverekedte magát közöttük, és eltűnt a bálteremben. Ray leeresztette a fényképezőgépét, és két lesifotós társára nézett. Egyiküknek sem tetoválták a homlokára, hogy *Lúzer,* de csak azért, mert enélkül is nyilvánvaló volt.

Rax az órájára pillantott.

– A francba – mondta.

– Mi az?

– Még mindig van negyedóránk.

Kollégái – akik kis túlzással ahhoz is ostobák voltak, hogy a saját nevüket le tudják betűzni – felnyögtek. Még tizenöt perc. Ez azt jelentette, hogy be kell menniük, és folytatniuk kell a színjátékot. Ray rühellte az egészet.

A bar micvát a Wingfield Manorban, egy röhejesen hivalkodó bankett-teremben rendezték, amely leginkább Szaddám Huszein egyik palotájára emlékeztetett. Csillárok, tükrök, műmárvány, díszes fafaragványok és elképesztő mennyiségű csillogó aranyfesték.

Ismét visszatért a véres látomás. Ray rövid pislogással elhessegette.

Ira bulija öltönyös-nyakkendős esemény volt. A férfiakról sütött a gazdagság. A nők jól karbantartott arca és teste hozzáértő sebészek munkáját dicsérte. Ray – kopott farmert, gyűrött szürke sportzakót és magas szárú, fekete tornacipőt viselve – átnyomakodott a tömegen. Több vendég is úgy meredt rá, mintha beleszart volna a salátástálba.

A rendezvényen egy tizennyolc tagú zenekar játszott, és egy hivatásos „animátor” feladata volt a vendégek szórakoztatása. A fickó a legrosszabb tévés műsorvezetőket idézte. Valódi ripacsként viselkedett. Megragadta a mikrofont, és egy bokszmérkőzés műsorközlőjének hangján szólt bele:

– Hölgyeim és uraim, kérem, üdvözöljék a frissen férfivá érett, nagyszerű és utolérhetetlen… Ira Edelsteint!

Ira két – Ray nem volt biztos benne, mi a helyes szakkifejezés, de leginkább úgy tűnt, hogy – „hivatásos sztriptíztáncos” oldalán vonult be. A két bombázó köldökig dekoltált ruhában vezette be a kis Irát. Ray a szeméhez emelte a fényképezőgépet, és közben a fejét ingatta. A kölyök mindössze tizenhárom éves, gondolta. Ha két ilyen nő akár csak a közelébe merészkedik tizenhárom éves korában, legalább egy hétig erekciója lett volna.

Áh, fiatalság!

Dübörgő taps fogadta őket. Ira királyi mozdulattal intette csendre a tömeget.

– Ira! – kiáltott oda neki Ray. – Ezek az új udvarhölgyeid? Igaz, hogy egy harmadik is csatlakozik a háremhez?

– Kérem – felelte Ira jó előre begyakorolt szenvelgéssel. – Nekem is jogom van a magánélethez!

Ray alig tudta visszafojtani öklendezését.

– De a rajongóid tudni akarják.

Fester, a napszemüveges testőr Ray vállára tette hatalmas mancsát, így Ira zavartalanul elmehetett mellette. Ray elkattintott egy fényképet, ügyelve arra, hogy mindenki jól lássa a vakuvillanást. A zenekar dobhártyarepesztő hangerővel rákezdett – mióta játszanak esküvőkön és bar micvákon rockkoncerteket megszégyenítő decibellel? – a legújabb tinihumnuszra, a „Club Can’t Handle Me”-re. Ira a csípőjét rázva vonaglani kezdett két fizetett segítőjével. Azután tizenhárom éves barátai is bekapcsolódtak a mókába, elözönlötték a táncparkettet, és ekszt ázisban ugráltak fel-alá, mintha trambulinon lennének. Ray „kiszabadult” Fester szorításából, elkattintott még néhány képet, majd az órájára pillantott.

Még egy perc.

– Rohadt lesipatkány!

Újabb rúgás a sípcsontjára valami kis kreténtől.

– Aúú, a francba, ez fájt!

A kis kretén eliszkolt. Ideje beszereznem egy sípcsontvédőt, gondolta Ray. Esdeklő pillantást vetett Festerre. Főnöke egy fejmozdulattal jelezte, hogy kövesse a terem sarkába. A sarokban túl nagy volt a zaj, ezért kiléptek az ajtón.

Fester a bálterem felé bökött hatalmas hüvelykujjával.

– Jól játssza a kölyök a szerepét, nem gondolod?

Ray szótlanul meredt rá.

– Van neked egy melóm holnapra – mondta Fester.

– Király. Mi az?

Fester lesütötte a szemét.

Ray rosszat sejtett.

– Aj-jaj.

– George Queller.

– Jézusom.

– Bizony. A szokásost akarja.

Ray felsóhajtott. George Queller azzal próbálta lenyűgözni a lányokat az első randevún, hogy halálra rémítette őket. Felbérelte a Celebélményt, hogy támadják le őt és partnerét – a múlt hónapban egy Nancy nevű lányt –, amint belépnek egy kis romantikus étterembe. Odabent, az étterem biztonságában egy egyedi készítésű étlappal – nem vicc! – lepte meg partnerét, amelyen a következő felirat díszelgett: „George és Nancy első randevúja a számtalan sok közül” alatta pedig a cím és a pontos dátum. Amikor kiléptek az utcára, a paparazzók azonnal körülvették őket, és fényképezőgépüket kattogtatva ordibálták, hogy George egy kajmánszigeteki hétvégét mondott le Jessica Albával a bájos – és addigra halálra rémült – Nancy kedvéért.

George ezeket a romantikus húzásokat egyfajta előjátéknak tekintette egy hosszú, boldog házassághoz. Nancy és sorstársai viszont úgy gondolták, hogy innen egyenes út vezet egy perverz szájpeckekkel és bilincsekkel felszerelt hálószobájába.

A második randira már sosem került sor.

Fester végül levette a napszemüvegét.

– Azt akarom, hogy te vezesd az akciót.

– Vezető paparazzo lehetek? – álmélkodott Ray. – Mindjárt felhívom anyámat, hadd dicsekedjen el vele a madzsongklubban.

Fester elnevette magát.

– Imádom a humorodat.

– Itt végeztünk?

– Igen.

Ray gondosan elpakolta a fényképezőgépét, külön az objektíveket, majd a vállára vetette a táskát. Bicegve elindult az ajtó felé. Nem a sípcsontját ért rúgások miatt bicegett, hanem a csípőjébe fúródott repeszdarab miatt – a repeszdarab miatt, amely elindította a lejtőn. Nem, ez így túl egyszerű lett volna. A repeszdarab csak egy kifogás volt. Nyomorult életének egy pontján Ray előtt szinte korlátlan lehetőségek álltak. A Columbia Egyetem újságíró szakán végzett, és egyik professzora szerint „szinte természetfeletti tehetséggel” – amelyet most épp lesifotósként fecsérelt el – rendelkezett a sajtófotózás területén. De a sorsa végül máshogy alakult. Vannak emberek, akik szinte mágnesként vonzzák a bajt. Bármilyen könnyű utat is kellene bejárniuk, mindig megtalálják a módját, hogy elbaltázzák.

Ray Levine is ezek közé az emberek közé tartozott.

Sötét volt odakint. Ray azon morfondírozott, vajon egyenesen hazamenjen, és ágyba bújjon, vagy előbb beüljön egy lepukkant, Tetanus nevű bárba. Nem könnyű a döntés, amikor ilyen ragyogó lehetőségek közül kell választani.

Ismét látta maga előtt a holttestet.

A látomások egyre gyorsabban sorjáztak. Érthető, gondolta. Elvégre ma van az évfordulója annak, hogy minden véget ért, amikor a leghalványabb reménye is megszűnt a hepiendre. Szertefoszlott, mint egy… igen, mint egy látomás.

Elkomorodott. Semmi szükség a melodrámára, Ray.

Azt remélte, hogy a mai bárgyú meló eltereli a gondolatait. Tévedett. Eszébe jutott a saját bar micvája, a pillanat, amikor az apja a füléhez hajolt az emelvényen, és belesúgott valamit. Emlékezett apja Old Spice-illatára, a gyengéd érintésre, ahogy kezét a füléhez illeszti, és könnyes hangjára, amint azt mondja: „Nagyon szeretlek”.

Ray elhessegette a gondolatot. Ennél még az is kevésbé fájdalmasabb, ha a hullára gondol.

A parkolóőrök pénzt akartak kérni tőle, amikor megérkezett – semmi kollegialitás nem volt bennük –, ezért Ray három háztömbbel odébb egy mellékutcában tette le a kocsiját. Befordult a sarkon, és meglátta a tragacsát: a leszakadt lökhárítójú, tizenkét éves Honda Civicet, amelynek szigetelőszalaggal volt beragasztva az oldalablaka. Ray megdörgölte az állát. Borostás volt. Borostás, negyvenéves, egy tragaccsal jár, egy alagsori lyukban tengődik, nincsenek tervei, és túl sokat iszik. Csak azért nem sajnálta magát, mert ahhoz az kellett volna, hogy érdekelje a saját élete.

Ray éppen előhalászta a slusszkulcsot a zsebéből, amikor ütés érte a tarkóját.

Mi a…?

Térdre rogyott. A világ elsötétült körülötte. Az egész koponyája elzsibbadt. Elveszítette az egyensúlyát. Meg akarta rázni a fejét, hogy valamelyest magához térjen.

Újabb ütés landolt a halántékán.

Mintha valami felrobbant volna a fejében, éles villanást látott. Ray a földre zuhant, teste élettelenül terült el az aszfalton. Talán elveszítette az eszméletét – nem tudta biztosan –, de hirtelen rántást érzett a jobb vállán. Egy pillanatig csak feküdt ernyedten, nem tudott – vagy nem is akart – ellenállni. Lüktetett a feje a fájdalomtól. Agya primitív, állati része túlélőmódba kapcsolt. Ne hagyd, hogy újra bántson, súgta. Gömbölyödj össze, és védd a fejedet!

A következő rántás szinte tőből tépte ki a karját. Aztán valami kezdett lecsúszni a karjáról, és a felismeréstől Raynek felpattant a szeme.

El akarják lopni a fényképezőgépét!

Egy klasszikus Leica géppel dolgozott, amelyen nemrégiben állította be a digitális küldés funkciót. Érezte, ahogy karja a levegőbe emelkedik, a táska pántja pedig csúszik le róla. Még egy másodperc, és örökre búcsút inthet a masinájának.

Raynek nem sok vagyona volt. A fényképezőgép volt az egyetlen tulajdona, amelyet igazán becsben tartott. Nemcsak azért, mert az biztosította megélhetését, hanem mert az jelentette az egyetlen kapcsot a régi Rayhez, a vér előtti élethez, és esze ágában sem volt harc nélkül lemondani róla.

Túl késő.

A táska pántja lecsúszott a karjáról. Átfutott az agyán, hogy talán lesz még egy lehetősége, hátha a támadó a tárcájában lapuló tizennégy dollárjától is megpróbálja megszabadítani, esélyt adva ezzel Raynek. De nem várhatta meg, hogy kiderüljön.

Még mindig zúgó fejjel és remegő térddel elkiáltotta magát – „Ne!” –, és megpróbált ráugrani támadójára. Karja nekiütődött valaminek, talán a lábának, és azonnal belekapaszkodott. Nem tudta rendesen megfogni, de ennyi is elég volt.

A támadó elesett. Akárcsak Ray. A hasára zuhant, és valami fémes csattanást hallott. Nagyon remélte, hogy nem éppen most törte össze a saját fényképezőgépét. Sikerült kinyitnia a szemét, bár csak résnyire, és alig egy méterre megpillantotta a táskát az aszfalton. Mászni kezdett felé négykézláb, aztán hirtelen megpillantott két dolgot, és megfagyott a vér az ereiben.

Az első egy baseballütő volt a földön.

A második – és ez a lényegesebb – egy kesztyűbe bújtatott kéz, amely éppen

megragadja.

Ray próbált felnézni az illetőre, de hasztalan. Eszébe jutott a nyári tábor, amelyet az apja vezetett Ray gyerekkorában. Apja – a többi táborlakó mind Barry bácsinak szólította – egyik kedvenc játéka az volt, amikor az embernek egy kosárlabdát kellett a feje fölé tartania, majd a labdát bámulva forognia, amilyen gyorsan csak tud. Miután kellőképpen elszédült, végig kellett vezetnie a labdát a pályán, és kosárra dobnia. Vagyis csak kellett volna. A forgástól ugyanis mindenki annyira elszédült, hogy azonnal elesett, miközben a labda a másik irányba pattant. Ray ugyanígy érezte magát most, mintha balra dőlne, miközben a világ többi része jobbra halad.

A tolvaj felemelte a baseballütőt, és megindult felé.

– Segítség! – kiáltotta Ray.

Senki nem bukkant fel.

Pánik uralkodott el Rayen – amit azonnal követett a primitív túlélőösztön parancsa. Menekülj! Megpróbált felállni, de nem sikerült, esélye sem volt rá. Tudta, hogy már így is egy roncs. Elég még egy ütés azzal a baseballütővel, és…

– Segítség!

A támadó tett feléje két lépést. Raynek nem maradt választása. Még mindig hason fekve kúszni kezdett, mint egy sebesült rák. Ó, ez aztán hatásos, gondolta fanyar mosollyal. így biztos el tud menekülni. Az a rohadék gyakorlatilag fölötte állt a baseballütővel. Raynek esélye sem volt.

A válla nekiütközött valaminek, és rájött, hogy a saját kocsija az.

Látta, ahogy az ütő a levegőbe emelkedik fölötte. Alig egy másodperc, talán kettő választotta el attól, hogy széttörjék a koponyáját. Egyetlen esélye maradt, és azt megragadta.

Oldalra fordította a fejét, arca az aszfaltra simult, és becsusszant a kocsija alá.

– Segítség! – kiáltotta újra. Aztán kiszólt a támadónak: – Vigye a gépet, és tűnjön el!

A támadó pontosan ezt tette. Ray hallotta távolodó lépteit a sikátorban. Csodálatos. Megpróbált kikúszni az autó alól. A feje hevesen tiltakozott, de azért sikerült kikászálódnia. Felült, és hátát a kocsiajtónak támasztotta. így üldögélt egy ideig. Nem tudta volna megmondani, meddig. Talán el is ájult közben.

Amikor végre képesnek érezte magát rá, Ray elátkozta a világot, beült a kormány mögé, és beindította az autót.

Különös, gondolta. Pont ma van az évfordulója annak a rengeteg vérnek – és most a saját vére is bőségesen folyt. Majdnem elmosolyodott a véletlen

egybeesésen. Aztán a meg sem született mosoly lassan lehervadt az arcáról.

Véletlen egybeesés. Igen, csak az lehet. Még csak nem is olyan nagy, ha jobban belegondol. A vér éjszakája óta tizenhét év telt el – nem éppen kerek évforduló. Rayt nem először rabolták ki. Tavaly hajnali kettőkor fosztották ki egy éjjel, amikor részegen kitántorgott egy sztriptízbárból. A balfék elvitte a tárcáját benne hét teljes dollárral meg a CVS gyógyszertár törzsvásárlói kártyájával.

De akkor is.

Ray talált egy üres helyet a sorház előtt, amit az otthonának hívott. Az alagsori lakást bérelte benne. A ház tulajdonosa Amir Baloch, egy pakisztáni bevándorló volt, aki szintén itt élt a feleségével és négy, igen hangos gyermekével.

Tételezzük fel egy másodpercre, hogy mégsem véletlen egybeesésről van szó, gondolta Ray.

Kiszállt a kocsiból. A feje még mindig lüktetett. Holnapra még rosszabb lesz. Elsétált a szemetesvödrök mellett, és a zárba csúsztatta a kulcsát. Nehezen forgó agyát tornáztatva igyekezett valami összefüggést – valami apró, pici kapcsot – találni a tizenhét évvel korábbi tragikus éjszaka és a mostani támadás között.

Semmi.

Ma este kirabolták. Csak így, ilyen egyszerűen. A fickó leütötte egy baseballütővel, ellopta a fényképezőgépét, és elmenekült. De vajon miért nem vitte el a tárcáját? Csak nem ugyanaz volt az elkövető, aki a sztriptízbár közelében egyszer már kirabolta, és tudta, hogy Raynél úgysincs több pár dollárnál? Na, az tényleg véletlen egybeesés lenne! Feledkezzünk meg a dátumról és az évfordulóról. Az lenne az igazi szenzáció, ha ugyanaz a pasas rabolta volna ki, aki egy évvel korábban.

Ó, ennek semmi értelme. Hol a pokolban van egy Vicodin?

Bekapcsolta a tévét, és kiment a fürdőszobába. Amikor kinyitotta az orvosságos szekrényt, tucatnyi üvegcse és egyéb holmi zuhant a mosdókagylóba. Addig turkált köztük, míg végül megtalálta a vicodinos üveget. Vagy legalábbis remélte, hogy Vicodin van benne. A feketepiacon vette egy fickótól, aki állította, hogy Kanadából csempészte át. Akár Viagra is lehet.

A helyi hírek ment a tévében, éppen egy tűzesetről számoltak be, a szomszédokat kérdezgették, hogy mit láttak, mert így a nézők bepillantást nyerhetnek a tragédiába – ó, milyen csodás. Megcsörrent Ray mobilja. A kijelzőn látta, hogy Fester hívja.

– Mi van? – morogta Ray, ahogy lerogyott a kanapéra.

– Borzalmas a hangod.

– Kiraboltak. Közvetlenül azután, hogy eljöttem Ira bar micvájáról.

– Komolyan beszélsz?

– Igen. Fejbe vágtak egy baseballütővel.

– Elvittek valamit?

– A gépemet.

– Azt akarod mondani, hogy ellopták a mai képeket?

– Nem, ne aggódj – mondta Ray. – Túlélem.

– A lelkem mélyén majd meghalok az aggodalomtól. Csak azért kérdezek a képekről, hogy leplezzem a fájdalmamat.

– Megvannak.

– Hogyhogy?

Túlságosan fájt a feje ahhoz, hogy nekiálljon elmagyarázni, ráadásul a Vicodin kezdte elkábítani.

– A képek miatt ne aggódj. Biztonságban vannak.

Néhány évvel korábban, amikor Ray „valódi” paparazzóként dolgozott, készített néhány kompromittáló fényképet egy bizonyos, közismert meleg színészről, amint éppen megcsalja a fiúját – hatásszünet – egy nővel. A színész testőre erővel elvette a fényképezőgépet Raytől, és megsemmisítette a memóriakártyáját. Az eset után Ray beállította a fényképezőgépen a küldés funkciót, vagyis a gép tízpercenként automatikusan elküldte a képeket a memóriakártyájáról az e-mail címére – valahogy úgy, ahogyan a legtöbb ember okostelefonja is teszi.

– Azért hívtalak, mert sürgősen szükségem van rájuk – mondta Fester. – Válassz ki közülük ötöt, és küldd át őket még ma este. Ira apja azonnal meg akarja kapni a bar micváról készült papírkockát.

A tévében már az időjárás-jelentés ment. A kamera hosszasan elidőzött a szűk, piros pulóverbe bújtatott bemondónő hibátlan idomain. Mindent a nézettségért. Ray érezte, hogy a szemhéja kezd lecsukódni, miközben a bombázó befejezte a műholdképek elemzését, és visszaadta a szót a tökéletes frizurájú bemondónőnek.

– Ray?

– Öt kép egy papírkockára.

– Úgy van.

– Egy kockának hat oldala van – mondta Ray.

– Gratulálok, te matekzseni! A hatodik oldalán lesz a neve, a dátum és egy Dávid-csillag.

– Értem.

– Azonnal szükségem van rájuk.

– Oké.

– Jól van, akkor minden rendben. Leszámítva azt, hogy a fényképezőgéped nélkül holnap nem tudod megcsinálni George Quellert. Ne aggódj, majd találok valaki mást.

– Így már nyugodtan alszom.

– Vicces fiú vagy te, Ray. Küldd át a képeket! Aztán pihend ki magad.

– Egészen megható ez a törődés, Fester.

Lerakták a kagylót. Ray visszahanyatlott a kanapéra. A gyógyszer egyre jobban kifejtette hatását. Kis híján elmosolyodott. A tévében a bemondónő elővette leggyászosabb hangját, és azt mondta:

– Carlton Flynn helyi lakosnak nyoma veszett. Üres autóját nyitott ajtóval találták meg a móló közelében…

Ray kinyitotta az egyik szemét, és kilesett a résen. Fiatal, melírozott hajú férfi meredt rá a képernyőről, fülében jókora karikákkal. A képen látható fickó éppen csókra csücsörítette az ajkát, alatta pedig az „Eltűnt” felirat virított, bár a „Gennyláda” jobban illett volna oda. Ray a homlokát ráncolta, valami átsuhant az agyán, de rögtön el is tűnt, még mielőtt tudatosulhatott volna benne. Semmi másra nem vágyott, csak egy kiadós alvásra, de tudta, ha nem küldi el azt az öt fotót, akkor Fester újra felhívja, és kinek kell az? Nagy erőfeszítéssel felkelt a kanapéról, kitántorgott a konyhába, és bekapcsolta a laptopját, hogy ellenőrizze, a képek valóban megérkeztek-e a címére.

Megérkeztek.

Valami motoszkált az agyában, de képtelen volt rájönni, mi zavarja. Talán valami lényegtelen apróság. De az is lehet, hogy valami, ami tényleg fontos. Vagy talán – és ez a legvalószínűbb – a baseballütő apró szilánkokat pattintott le a koponyája belsejéről, és azok karcolgatják most az agyát.

A bar micván készített képek fordított sorrendben ugrottak elő a képernyőn – utoljára az, amelyiket először fényképezett. Ray gyorsan átfutotta őket, kiválasztott egyet, amelyiken táncol, egyet a családdal, egyet Tóra-olvasás közben, egyet a rabbival, egyet pedig a nagymamával, amint éppen megcsókolja Ira arcát.

Meg is van az öt. Csatolta őket egy üres, Festernek címzett e-mailbe, majd a küldésre kattintott. Kész.

Ray olyan fáradtnak érezte magát, hogy abban sem volt biztos, az ágyig el tud vergődni. Eljátszott a gondolattal, hogy egyszerűen ráborul a konyhaasztalra, és elalszik, amikor eszébe jutott a többi fénykép a memóriakártyáról, amelyeket még a bar micva előtt készített.

Leírhatatlan szomorúság áradt szét benne.

Napközben visszament abba az átkozott parkba, és csinált néhány fényképet. Ostobaság, de minden évben megtette. Nem tudta volna megmagyarázni, hogy miért. Vagy talán mégis, de azzal csak tovább rontott volna a helyzeten. A fényképezőgép segített eltávolodni, új perspektívát adott neki, és valahogy biztonságban érezte magát tőle. Talán csak erről volt szó. Talán úgy érezte, ha azt a borzalmas helyet ezen a furcsamód megnyugtató módon látja, azzal megváltoztathatja a megváltoztathatatlant.

Ray a bar micva előtt készített képeket nézegette a számítógép képernyőjén – és hirtelen eszébe jutott valami.

Egy melírozott hajú, fülbevalós fickó.

Két perccel később megtalálta, amit keresett. Egész testét jeges rémület járta át a felismeréstől.

A rabló nem a fényképezőgép miatt támadta meg. Egy képet keresett.

Ezt a képet.

2

Megan Pierce a kertvárosi anyukák álomélet élte, és már a könyökén jött ki az egész.

Becsukta a Sub-Zero hűtőszekrényt, és az ablakon át kipillantott a reggelizősarokból. Az üvegen keresztül beáramlott az „elengedhetetlen reggeli világosság”. Az építész fogalmazta meg így. A nemrégiben felújított konyhában egy Viking tűzhely állt, Miele eszközök, középen egy márványsziget, a konyha mellett pedig a nappali/moziterem benne egy nagy képernyős tévé, pohártartóval ellátott fotelek és annyi hangszóró, hogy egy rockkoncertet is meg lehetett volna rendezni.

Kint a hátsó udvaron, Kaylie, Megan tizenöt éves lánya, éppen az öccsét, Jordant piszkálta. Megan felsóhajtott, és kinyitotta az ablakot.

– Hagyd abba, Kaylie!

– Nem csináltam semmit.

– Láttam az egészet.

Kaylie csípőre tette a kezét. Tizenöt éves – pont abban a problémás kamaszkorban van, amely átmenetet képez a gyermeki és a felnőtt lét között. A hormonok csak úgy bugyognak ilyenkor az emberben. Megan nagyon is jól emlékezett erre az időszakra a saját életéből.

– Ugyan mit láttál? – kérdezte Kaylie kihívóan.

– Láttam, hogy az öcsédet piszkálod.

– Csukva volt az ablak. Nem hallhattál semmit. Lehet, hogy azt mondtam: „Jordan, annyira szeretlek!”.

– Nem azt mondta! – kiáltotta Jordan.

– Tudom – nyugtatta meg Megan.

– Lúzernek nevezett, és azt mondta, senki nem barátkozik velem!

Megan felsóhajtott.

– Kaylie…

– Nem igaz!

Megan összevonta a szemöldökét.

– Az ő szava az enyém ellen – erősködött Kaylie. – Miért mindig neki hiszel?

Minden gyerek született védőügyvéd, gondolta Megan, állandóan kibúvókat keresnek, bizonyítékokat cáfolnak, a legapróbb részletekbe is belekötnek.

– Este edzésed van – emlékeztette Megan.

Kaylie behúzta a fejét a két válla közé, és egész teste megroggyant.

– Muszáj?

– Elkötelezted magad a csapat mellett, ifjú hölgy.

Megan alig bírta elhinni – pedig számtalanszor hagyták már el ajkát hasonló szavak –, hogy kimondta ezt a mondatot.

– De én nem akarok menni – nyafogott Kaylie. – Olyan fáradt vagyok. Egyébként is úgy volt, hogy este elmegyek Gingerrel, tudod, a…

Kaylie valószínűleg folytatta volna, de Megan elfordult, nem érdekelték a lánya kifogásai. Férje, Dave a tévé előtt terpeszkedett szürke szabadidőruhában. Dave éppen egy bukott filmszínésszel készített ízléstelen interjút nézett. A fickó azzal hencegett, hány nőt tett magáévá az évek során, és hány sztriptíztáncost fektetett le az éjszakai klubokban. A színészről lerítt, hogy nem teljesen normális, tágra nyílt szeme pedig arról árulkodott, hogy nem csak csapvizet vett magához, mielőtt elindult a stúdióba.

A kanapén heverő Dave undorodva rázta a fejét.

– Hová tart ez a világ? – A képernyő felé intett. – Láttál már ekkora seggfejet? Micsoda egy szánalmas alak!

Megan bólintott, és elfojtotta a mosolyát. Évekkel ezelőtt nagyon is jól ismerte ezt a szánalmas alakot. Valójában rendes fickó volt, aki bőkezűen osztogatta a borravalót, szerette az édes hármast, és ha túl sokat ivott, úgy bömbölt, mint egy csecsemő.

Hosszú évekkel ezelőtt.

Dave a feleségére nézett, és szerelmesen rámosolygott.

– Szia, drágám.

– Szia.

Dave még mindig úgy nézett, és úgy mosolygott a feleségére, mintha most látná először, Megan pedig tudta, hogy nagyon szerencsés nő, és hálásnak kellene lennie. Ez most az élete. A régi életét – amiről senki nem tud ebben a boldog kertvárosi csodaországban: a családi házak, a jó iskolák és a barbecue-k birodalmában – megölték, és elföldelték egy sekély verembe.

– Elvigyem Kaylie-t focira? – kérdezte Dave.

– Majd én elviszem.

– Biztos?

Megan bólintott. Még Dave sem tudta az igazat a nőről, akivel tizenhat éve megosztotta az ágyát. Dave sem tudta, hogy Megan valódi neve, furcsamód, Maygin volt. Ugyanúgy kellett kiejteni a kettőt, de a számítógépek és az igazolványok világában a kettőnek semmi köze nem volt egymáshoz. Ha teheti, megkérdezte volna az anyját a fura névadásról, de anyja meghalt, mielőtt Megan megtanult volna

beszélni. Az apját nem ismerte. Fiatalon árván maradt, nehéz körülmények között nőtt fel, és végül Vegas, illetve Atlantic City sztriptízbárjaiban kötött ki. És imádta azt az életet. Igen, imádta. Szórakoztató volt, izgalmas és pörgős. Mindig történt valami, mindig ott vibrált a levegőben a veszély, a lehetőség és a szenvedély.

– Anya?

Jordan volt az.

– Igen, kicsim.

– Mrs. Freedman azt mondta, nem írtad alá, hogy elengedsz az osztálykirándulásra.

– Majd küldök neki egy e-mailt.

– Azt mondta, péntekig le kellett volna adni.

– Ne aggódj, kicsim, majd elintézem.

Jordan néhány másodpercig még komoran nézett, de aztán megenyhült.

Megan tudta, hogy hálát kellene adnia a sorsnak. Azokban a körökben a lányok fiatalon halnak. Minden érzelem, minden egyes másodperc annyira intenzív abban a világban – mintha az életet a tizedik hatványára emelnék –, és ez nem kedvez a hosszú távú terveknek. Az ember gyorsan kiég. Elhasználódik. Van az egészben valami mámorító. És valami eredendően veszélyes. Amikor végül kicsúszott a kezéből az irányítás, és Megan élete hirtelen veszélybe került, sikerült nemcsak sértetlenül kilépnie belőle, de, ha úgy tetszik, újjászületnie egy szerető férj oldalán, két gyönyörű gyerekkel, egy négy hálószobás házban, amelynek kertjében még medence is van.

Valahogy, szinte véletlenszerűen, Megan Pierce a pöcegödörből előtántorogva egyenesen a hamisítatlan amerikai álomba csöppent. Saját érdekében igyekezett minél hihetőbben játszania a szerepet, és már-már önmagát is sikerült meggyőznie arról, hogy ez a létező világok legjobbika. Miért is ne? Megant, akárcsak mindnyájunkat, egész életében azzal bombázták a mozifilmek és a tévéműsorok, hogy a régi élete rossz, erkölcstelen, tarthatatlan – míg a kertes házzal, léckerítéssel fémjelzett családi élet irigylésre méltó, helyes és követendő.

De az igazság az, hogy Megannak hiányzott a régi élete. Minden racionális érv ellenére. Hálásnak kellett volna lennie, amiért annyi ember közül éppen neki sikerült letérnie az önpusztító ösvényről, és megvalósítania minden kislány álmát. De az igazság, amit hosszú évekig önmagának sem mert bevallani, az volt, hogy még mindig vágyakozva gondolt vissza azokra a sötét termekre; a betérő idegenek kéjvágyó, mohó pillantásaira; a lüktető, vibráló zenére; a cikázó fényekre; az adrenalinlöketekre.

És most miből áll az élete?

Dave szólt ki a nappaliból, a tévét kapcsolgatva:

– Akkor nem baj, ha itthon maradok? A Jets játszik.

Kaylie matatott a tornazsákjában:

– Anya, hol van a mezem? Pedig megkértelek, hogy mosd ki!

Jordan nyitotta ki a Sub-Zerót:

– Csinálsz nekem egy sajtos melegszendvicset? De ne teljes kiőrlésű kenyérből!

Imádta őket. Tiszta szívéből. De voltak pillanatok, mint ma is, amikor megrohanta a felismerés: azok után, hogy fiatalságát pengeélen táncolva töltötte, élete most szédítő egyhangúságban telik, minden áldott nap ugyanazt a műsort kell előadniuk, csak a szereplők lesznek mindig egy nappal idősebbek. Megan eltűnődött, miért kell ennek így lennie, miért kényszerülünk arra, hogy egyetlen életet válasszunk? Miért ragaszkodunk hozzá, hogy csak egy életünk lehet? Miért nem rendelkezhetünk egynél több identitással? És miért kell megsemmisítenünk az egyiket ahhoz, hogy létrehozzunk egy másikat? Azt állítjuk, hogy a reneszánsz embert keressük magunkban, az egyetlen változatosságot mégis a kozmetikumok jelentik az életünkben. Valójában mindent elkövetünk, hogy kiöljük magunkból ezt a szellemiséget, hogy alkalmazkodjunk, és könnyedén besorolhatóvá váljunk.

Dave visszakapcsolt a bukott filmsztárra.

– Ez a pasas… – mondta a fejét ingatva.

De Megannek elég volt meghallania a jól ismert hangot, és azonnal visszaröppent az időben – a férfi keze a tangájában, ahogy borostás, könnyektől nedves arcát Megan hátához szorítja.

„Te vagy az egyetlen, aki megért engem, Cassie…”

Igen, hiányzott neki. Mi olyan borzalmas ebben?

Nem gondolta volna, de kísértették az emlékek. Hibát követett el? Cassie-ként eltöltött élete – mert abban a világban senki sem használja a valódi nevét – és az emlékek hosszú évekig lapultak bezárva elméje mélyén egy sötét szobában. Míg aztán, néhány nappal ezelőtt résnyire kinyitotta az ajtaját. Csak egy pár másodpercre, aztán gyorsan becsapta, és visszazárta. De Cassie-nek elég volt egyetlen pillantást vetnie a Maygin és Megan élete közti különbségre – jaj, miért volt annyira biztos benne, hogy lesznek még ennek következményei?

Dave felállt a kanapéról, és vécé felé indult, hóna alatt az újsággal. Megan bekapcsolta a melegszendvicssütőt, és nekiállt fehér kenyeret keresni. Éppen kihúzta

a fiókot, amikor megcsörrent a telefon. Kaylie a készülék mellett állt, de ügyet sem vetett az elektronikus ciripelésre, SMS-t írt.

– Felvennéd? – kérte Megan.

– Úgysem engem keresnek.

Kaylie olyan sebességgel tudta előkapni és felvenni a saját mobilját, hogy az még Wyatt Earpnek is becsületére vált volna, de az otthoni készülék, amelynek számát a kasseltoni tinédzserek nem ismerték, teljesen hidegen hagyta.

– Vedd fel, kérlek.

– Minek? Úgyis át kell adnom neked.

A tizenegy éves Jordan igyekezett megőrizni a családi békét, ezért gyorsan felkapta a kagylót.

– Halló?

Egy pillanatig hallgatott, majd így szólt:

– Rossz számot hívott. – Azután hozzátett valamit, amitől Megan megborzongott: – Itt nem lakik semmilyen Cassie.

Megan gyorsan elhadart valami kifogást, hogy a kézbesítők mindig rosszul írják le a nevét – tudta, hogy a gyerekei olyan csodálatos módon el vannak foglalva önmagukkal, hogy úgysem hallják meg, amit mond –, azzal kikapta a telefont a fia kezéből, és eltűnt vele a másik szobában.

A füléhez emelte a kagylót. A hangot, amely beleszólt, tizenhét éve nem hallotta:

– Ne haragudj, hogy csak így felhívlak, de azt hiszem, találkoznunk kell.

Megan elvitte Kaylie-t edzésre.

A váratlan telefonhívás ellenére viszonylag nyugodt és derűs volt. Leállította az autót, és a lányához fordult. Szemében könnyek csillogtak.

– Mi az? – kérdezte Kaylie.

– Semmi. Mikor ér véget az edzés?

– Nem tudom. Utána lehet, hogy elmegyünk Gabival meg Chuckie-val egy kicsit.

Lehet, vagyis *biztosan.*

– Hová?

Vállrándítás.

– A városba.

Tipikus kamaszválasz.

– A városban hová?

– Nem tudom, Anya – felelte árnyalatnyi ingerültséggel a hangjában. Túl akart lépni a témán, ugyanakkor nem akarta felbosszantani az anyját, nehogy megtiltsa a

csavargást. – Csak sétálunk egy kicsit.

– Kész van a leckéd?

Még ki se mondta, máris utálta magát miatta. Tipikus anyakérdés. Felemelte a kezét, és így szólt:

– Felejtsd el! Menj csak nyugodtan. Érezd jól magad!

Kaylie úgy meredt az anyjára, mintha annak hirtelen egy harmadik kar nőtt volna ki a homlokából. Azután rántott egyet a vállán, kiszállt a kocsiból, és beszaladt edzésre. Megan hosszasan nézte, amíg el nem tűnik. Mindig így tett. Nem számított, hogy már elég idős ahhoz, hogy egyedül menjen. Megannek akkor is követnie kellett a tekintetével egészen addig, míg meg nem nyugodott, hogy a lánya biztonságban van.

Tíz perccel később Megan talált egy üres parkolóhelyet a Starbucks mögött. Az órájára pillantott. Még tizenöt perc a megbeszélt találkozóig.

Vett egy lattét, és leült az egyik hátsó asztalhoz. Balra tőle kismamák – alváshiányos, mámorosan boldog fiatal nők foltos blúzban, csecsemővel a karjukon – csacsogtak megállás nélkül. Arról beszéltek, milyen az új babakocsi, melyik utazóágyat lehet a legkönnyebben összecsukni, mennyi ideig kell szoptatni. Megvitatták, hogy a cédrusfa vagy a gumiborítású játszótér jobb-e, milyen életkorban kell abbahagyni a cumit, melyik a legbiztonságosabb gyerekülés, hol a legjobb hordani a kengurut: elöl, hátul, esetleg oldalt. Egyikük azzal dicsekedett, hogy a fia, Toddy „hihetetlenül érzékeny más gyerekek igényeire, pedig még csak tizennyolc hónapos”.

Megan elmosolyodott. Szeretett volna újra ilyen lenni ő is. Imádta a kismamaságot, de mint oly sok más életszakasszal kapcsolatban, visszatekintve elcsodálkozott, vajon mikor hajtották végre rajta az agymosást. Tudta, hogy mi a következő állomás ezeknek az anyukáknak – kiválasztani a megfelelő óvodát, mintha az élet-halál kérdése lenne, beállni reggelente az óvoda előtt várakozó kocsisorba, bejuttatni a gyereküket a legmenőbb foglalkozásokra, tornára, karateórára, lacrosse-edzésre, francia előkészítő tanfolyamra. A boldogság hajszoltsággá változik, a hajsza pedig rutinná. Az egykor megértő férj egyre morcosabb lesz, mert már nem kívánod annyira a szexet, mint a gyerek előtt. Két ember, akik régebben minden létező helyen azonnal egymásnak estek, most már szinte pillantásra sem méltatják a másik meztelen testét. Azt gondolod, ez nem fontos – természetes, elkerülhetetlen folyamat –, mégis egyre távolabb kerültök egymástól. Szeretitek egymást, bizonyos szempontból jobban, mint valaha, de távolodtok, és nem küzdesz ez ellen, sőt, talán észre sem veszed. Az életed kimerül

abban, hogy a gyerekekről gondoskodsz, világod beszűkül az ő világuk méretére, az egész olyan kifinomulttá, jól felépítetté és langyossá válik – meg egyben őrjítővé, fojtogatóvá, zsibbasztóvá.

– Nocsak, nocsak.

Az ismerős hang hallatán Megan önkéntelenül elmosolyodott. A hang még mindig szexin rekedtes volt a whiskytől, a cigarettától és az éjszakáktól, ahol minden szó magában hordozza a nevetést és a kétértelműséget.

– Szia, Lorraine.

Lorraine fanyar mosollyal nézett rá. Szőkére festett frizurája túl nagynak tűnt a fejéhez képest. Lorraine nagydarab, gömbölyű idomokkal megáldott nő volt, és gondoskodott róla, hogy ezt mindenki azonnal észrevegye: legalább két számmal kisebb ruhákat hordott a méreténél. Annyi év után Lorraine még mindig feltűnő jelenség volt. Még a kismamák is abbahagyták a fecsegést, és ráemelték rosszalló tekintetüket. Lorraine éles pillantást vetett rájuk, amely elárulta, pontosan tudja, mit gondolnak, és hogy hová dughatják a rosszallásukat. A kismamák elfordultak.

– Jól nézel ki, kölyök – mondta Lorraine.

Látványos mozdulattal helyet foglalt Megannel szemben. Tizenhét, igen, tizenhét év telt el azóta, hogy utoljára találkoztak. Lorraine hoszteszként/pincérnőként/pultosként dolgozott. Két végén égette a gyertyát, és esze ágában sem volt rosszul érezni magát emiatt.

– Hiányoztál – mondta Megan.

– Igen, sejtettem a sok képeslapból, amit küldtél.

– Ne haragudj.

Lorraine legyintett, mintha bosszantaná az érzelgősség. A táskájába túrt, és elővett egy szál cigarettát. A szomszéd asztalnál ülő kismamák úgy meredtek rá, mintha egy gépfegyvert kapott volna elő.

– Legszívesebben rágyújtanék, csak hogy lássam, amint fejvesztve menekülnek.

Megan közelebb hajolt hozzá.

– Megkérdezhetem, hogyan találtál meg?

A fanyar mosoly visszatért.

– Ugyan már, édesem. Mindig is tudtam, hol vagy. Mindenhol van szemem, te is tudod.

Megan tovább akarta faggatni, de volt valami Lorraine hanghordozásában, ami arra késztette, hogy ne firtassa a témát.

– Nézz végig magadon – folytatta Lorraine. – Férj, gyerekek, nagy ház. A parkoló tele van fehér Cadillac Escalade-okkal. A tiéd valamelyik?

– Nem. Az enyém a fekete GMC Arcadia.

Lorraine bólintott, mintha ez lényeges információ lett volna.

– Örülök, hogy megtaláltad a boldogságodat. Pedig tudod, mit? Mindig is azt gondoltam rólad, hogy igazi életművész vagy. Mint én.

Lorraine kuncogott egyet, és megrázta a fejét.

– Tudom – felelte Megan. – Magamat is sikerült meglepnem.

– Persze nem minden lány önszántából tér jó útra – tette hozzá Lorraine mintegy mellékesen, de mindketten tudták, hogy ez nem csak mellékes megjegyzés volt. – Azért jókat nevettünk, nem?

– De igen.

– Én még mindig – mondta Lorraine. – Ez itt… – szemével a kismamák felé intett – … igazán nagyra becsülöm őket. Tényleg. De… nem is tudom. Ez nem én vagyok. – Vállat vont. – Talán túl önző vagyok. Mintha figyelemzavaros lennék, vagy nem is tudom. Állandóan kell valami, ami stimulál.

– A gyerekek kiváló stimulálóeszközök, nekem elhiheted.

– Igen? – kérdezte Lorraine, de láthatóan nem hitt neki. – Örömmel hallom.

Megan egy pillanatra elbizonytalanodott, nem tudta, hogyan folytassa.

– Még mindig a La Crème-ben dolgozol?

– Igen. Többnyire a pultban.

– Akkor miért ez a váratlan telefonhívás?

Lorraine a meggyújtatlan cigarettával babrált. A kismamák tovább folytatták bárgyú locsogásukat, bár valamivel kisebb lelkesedéssel. Lopva állandóan Lorraine-re sandítottak, mintha valami vírus lenne, amely megsemmisítéssel fenyegeti kertvárosi életformájukat.

– Mint mondtam, mindig is tudtam, hol vagy. De sosem árulnám el senkinek. Ezt ugye tudod?

– Tudom.

– És azért sem keresnélek, hogy bogarat tegyek a füledbe. Megszöktél, eszem ágában sincs visszarángatni.

– De?

Lorraine a szemébe nézett.

– Valaki meglátott téged. Jobban mondva Cassie-t.

Megan kényelmetlenül fészkelődött a székén.

– Jártál mostanában a La Crème-ben, igaz? – kérdezte Lorraine.

Megan nem válaszolt,

– Hidd el, megértem. Ha nekem is egész nap ezekkel kellene lógnom –

hüvelykujjával a kismamaklub felé bökött –, a fél karomat odaadnám egy görbe éjszakáért.

Megan a kávéját bámulta, mintha attól várna választ. Valóban visszatért a La Crème-be, de csak egyszer. Két héttel ezelőtt, nem sokkal menekülése évfordulója előtt, Atlantic Cityben járt egy állásbörzén. A gyerekek nőttek, Megan pedig úgy döntött: az ingatlanszektorban fog elhelyezkedni. Az elmúlt néhány évben több kísérletet is tett arra, hogy „kitöltse” az életét – személyi edzőt fogadott, jógázni járt, részt vett egy kerámiaszakkörön és egy írókurzuson is. Kétségbeesetten próbálta megtalálni a „kincset”, amelyre azok vágynak, akiknek mindenük megvan. De hibát követnek el: felfelé bámulnak, amikor lefelé kellene nézniük. A spirituális megvilágosodást keresik, pedig Megan szerint a válasz sokkal egyszerűbb és ösztönösebb.

Ha megkérdezik, Megan azt mondta volna, nem tervezte el előre. Pillanatnyi ötlet volt, nem kell nagy ügyet csinálni belőle, de a Tropicanában töltött második éjszakán – a szálloda alig két háztömbnyire volt a La Crème-től – felvette a legtesthezállóbb ruháját, és felkereste a klubot.

– Megláttál? – kérdezte Megan.

– Nem. Te pedig, gondolom, nem kerestél.

Sértettség csendült ki Lorraine hangjából. Megan látta a bárpult mögött régi barátnőjét, de igyekezett távol tartani magát tőle. A klub nagy volt és sötét. Az emberek szeretnek eltűnni az ilyen helyeken. Könnyű észrevétlennek maradni.

– Nem akartam… – Megan elhallgatott. – Akkor ki látott meg?

– Nem tudom. Szóval igaz?

– Csak akkor egyszer – felelte Megan.

Lorraine hallgatott.

– Nem értem. Mi a probléma? – kérdezte Megan.

– Miért jöttél vissza?

– Számít az?

– Nekem nem – válaszolta Lorraine. – De egy zsaru tudomást szerzett róla. Ugyanaz, aki évek óta keres. Még mindig nem adta föl.

– És szerinted most meg fog találni?

– Igen – bólintott Lorraine. – Jó esély van rá, hogy megtalál.

– Tehát azért hívtál, hogy figyelmeztess?

– Valahogy úgy.

– És még miért?

– Nem tudom, mi történt aznap éjjel – mondta Lorraine. – És nem is akarom

tudni. Boldog vagyok. Szeretem az életemet. Azt csinálom, amihez kedvem van, és azzal, akivel kedvem van. Nem szeretem mások dolgába ütni az orromat, ha érted, mire gondolok.

– Értem.

– És az is lehet, hogy tévedek. Tudod, milyen a klub. Minden csupa félhomály. Egyébként is eltelt, mennyi, tizenhét év? Szóval lehet, hogy megcsalt a képzeletem. Csak egy másodpercre láttam, de ha jól sejtem, ez ugyanazon az éjszakán volt, amikor te is ott jártál. De így, hogy újra felbukkantál, valaki pedig eltűnt…

– Miről beszélsz, Lorraine? Mit láttál?

Lorraine felnézett, és nyelt egy nagyot.

– Stewartot – felelte még mindig a meggyújtatlan cigarettát forgatva az ujjai között. – Azt hiszem, láttam Stewart Greent.

3

Broome nyomozó nagyot sóhajtva az elátkozott ház ajtajához lépett, és megnyomta a csengőt. Sarah nyitott ajtót, csak egy futó pillantásra méltatta a férfit, és így szólt:

– Gyere be!

Broome megtörölte a lábát, zavarban volt. Levetette kopott ballonkabátját, és a karjára terítette. A házban semmi sem változott a hosszú évek során. Az elavult süllyesztett világítás, a fehér bőrkanapé, a régi karosszék a sarokban – minden ugyanúgy nézett ki. Még a kandallópárkányon álló fényképeket sem cserélték ki. Nagyon hosszú ideig, legalább öt évig, Sarah még a férje papucsát sem vette el a karosszék elől. Mostanra eltűnt, de a fotel maradt. Broome-nak átfutott az agyán, vajon ült-e benne valaki azóta.

Mintha a ház nem lett volna hajlandó továbblépni, mintha a falak és a mennyezet is belemerevedett volna a gyászos várakozásba. De az is lehet, hogy csak kivetítette rájuk a saját érzéseit. Az embereknek válaszokra van szükségük. Lezárásra. Broome tudta, hogy a remény csodálatos dolog tud lenni. De a remény képes minden áldott nap újra és újra összetörni az embert. A remény a legkegyetlenebb dologgá tud válni a világon.

– Lekésted az évfordulót – mondta Sarah.

Broome bólintott, egyelőre nem állt készen rá, hogy elmondja, miért.

– Hogy vannak a gyerekek?

– Jól.

Sarah gyerekei mostanra gyakorlatilag felnőttek. Susie harmadéves volt a Bucknellen, Brandon pedig végzős a középiskolában. Egészen kicsik voltak még, amikor az apjuk eltűnt, amikor kiszakították az otthonából, és szerettei soha többé nem látták. Broome nem tudta megoldani az ügyet. De elengedni sem tudta. Nem szabad, hogy egy ügy személyessé váljon. Tudta jól. Mégis azzá vált. Eljárt Susie táncpróbáira. Megtanította Brandont baseball-labdát dobni. Egyszer még az is előfordult – tizenkét éve, azóta is szégyellte magát érte –, hogy egy este túl sokat ittak Sarah-val, és itt maradt éjszakára.

– Hogy megy a munka? – kérdezte Broome.

– Jól.

– A nővéred hamarosan eljön?

Sarah felsóhajtott.

– Igen.

Sarah még mindig vonzó nő volt. A szeme alatt szarkalábak futottak, a szája körül pedig elmélyültek a ráncok, de vannak nők, akiknek jól áll a kor. Sarah is közéjük tartozott.

A rákot is túlélte, több mint húsz éve tünetmentes volt. Az első találkozásukkor elmesélte Broome-nak, ugyanebben a szobában ülve, amikor a férfi kijött, hogy kivizsgálja a férje eltűnését. Akkor diagnosztizálták nála a rákot, mondta Sarah, amikor Susie-val volt terhes. Ha nincs a férje, nem élte volna túl, állította Sarah. Azt akarta, hogy Broome ezt megértse. Amikor az orvosok már gyakorlatilag lemondtak róla, amikor a kemoterápiától folyamatosan hányt és kihullott a haja, amikor a teste sorvadni kezdett, amikor már senki, Sarah-t is beleértve, senki nem reménykedett – már megint ez a szó –, a férje akkor is kitartott mellette.

Ez megint csak azt bizonyítja, hogy az emberi természet kifürkészhetetlenül bonyolult és megmagyarázhatatlan valami.

Virrasztott mellette. Fogta a homlokát éjszaka. Gyógyszereket hozott neki, megcsókolta az arcát, magához szorította reszkető testét, és biztosította a szerelméről.

Sarah Broome szemébe nézett, és azért mondta el neki mindezt, mert azt akarta, hogy higgyen neki, ne könyvelje el a férjét szökevénynek, váljon személyes ügyévé az eltűnése, és találja meg, mert Sarah egyszerűen képtelen élni a lelki társa nélkül.

Tizenhét évvel később, néhány kellemetlen igazsággal okosabban, Broome még mindig itt tartott. Sarah férjének és lelki tárásnak hollétét pedig továbbra is homály fedte.

Broome most felnézett.

– Az jó – mondta, de a hangja önmaga számára is üresen csengett. – Mármint, hogy a nővéred meglátogat. Tudom, hogy szereted, ha itt van.

– Igen, fantasztikus – felelte Sarah minden lelkesedés nélkül. – Broome?

– Igen?

– Mellébeszélsz.

Broome a kezére pillantott.

– Csak próbáltam udvarias lenni.

– Nem. Ez nem csak udvariasság. Ráadásul te sosem szoktál mellébeszélni.

– Igazad van.

– Szóval?

A díszes körítés ellenére – élénksárgára festett falak, frissen vágott virág – Broome mindenütt csak a pusztulást látta. Az évek óta tartó bizonytalanság tönkretette a családot. A gyerekek is nehéz időszakokon mentek keresztül. Susie-t

kétszer kapták ittas vezetésen. Brandonnál egyszer drogot találtak. Broome mindhárom ügyet segített elsimítani. A ház még mindig úgy festett, mintha az apjuk csak tegnap tűnt volna el – dermedten várta a visszatértét.

Sarah szeme elkerekedett egy kicsit a fájdalmas felismeréstől.

– Megtalálták a…?

– Nem.

– Hát akkor?

– Talán semmi – mondta Broome.

– De?

Broome a combjára támasztotta a könyökét, fejét pedig a tenyerébe hajtotta. Vett egy mély lélegzetet, és Sarah fájdalommal telt szemébe nézett.

– Megint eltűnt egy környékbeli férfi. Talán láttad a hírekben. A neve Carlton Flynn.

Sarah zavartan bámult rá.

– Amikor azt mondod, eltűnt…

– Úgy, mint… – Broome elhallgatott. – Az egyik pillanatban Carlton Flynn vidáman élte az életét, a következőben pedig puff, nyomtalanul eltűnt. Mintha itt se lett volna.

Sarah próbálta értelmezni a hallottakat.

– De… te kezdettől fogva azt mondogattad nekem, hogy néha tűnnek el emberek.

Broome bólintott.

– Van, hogy saját akaratukból – folytatta Sarah. – Van, hogy nem. De előfordul ilyen.

– Igen.

– Szóval tizenhét évvel a férjem eltűnése után most egy másik ember, ez a Carlton Flynn is eltűnt. Nem látom az összefüggést.

– Talán nincs is – ismerte el Broome. Sarah közelebb hajolt hozzá.

– De?

– De ezért késtem le az évfordulót.

– Ezt meg hogy érted?

Broome nem tudta, mennyit mondjon el. Abban sem volt biztos, ő maga mennyit tud. Volt egy elmélete, amely állandóan foglalkoztatta, aludni sem tudott tőle, de egyelőre ennél többet nem nagyon tudott felmutatni.

– A nap, amikor Carlton Flynn eltűnt – mondta.

– Mi van vele?

– Ezért nem voltam itt. Pont az évforduló napján tűnt el. Február tizennyolcadikán

– napra pontosan tizenhét évvel a férjed eltűnése után.

Sarah egy pillanatra megdöbbent.

– Napra pontosan tizenhét évvel azután – ismételte.

– Igen.

– Mit jelent ez? Tizenhét év. Talán csak véletlen egybeesés. Ha öt, tíz vagy húsz évvel azután történt volna. De tizenhét?

Broome nem szólt semmit, hagyta, hogy Sarah megeméssze az információt.

– Gondolom, utánanéztél, tűntek-e el mások is – szólalt meg kis idő múltán a nő. – Hogy felfedezhető-e valami rendszer?

– Igen.

– És?

– Csak ők ketten vannak, akikről biztosan tudjuk, hogy február tizennyolcadikán tűntek el: a férjed és Carlton Flynn.

– Akikről biztosan tudjuk? – visszhangozta Sarah.

Broome hosszan kifújta a levegőt.

– Tavaly március tizennegyedikén eltűnt egy helyi férfi, Stephen Clarkson. Három évvel ezelőtt, február huszonhetedikén szintén jelentettek egy eltűnést.

– Egyikük sem került elő?

– Nem.

Sarah nyelt egyet.

– Akkor talán nem a nap köti össze őket, hanem a hónap. Február vagy március.

– Nem hiszem. Vagyis nem tudom. Van két másik fickó – Peter Bergman és Gregg Wagman –, akik jóval előbb is eltűnhettek. Egyikük igazi vándormadár volt, városról városra járt. A másik kamionosként dolgozott. Mindketten egyedülállóak voltak, alig tudtuk felhajtani a rokonaikat. Ha egy ilyen pasas nem megy haza egy napig, ugyan kinek szúr szemet? Neked természetesen szemet szúrt. De ha valaki egyedül él, elvált vagy sokat utazik…

– Akár hetek is eltelhetnek, mire jelentik az eltűnését – fejezte be a mondatot Sarah.

– Vagy még több.

– Szóval elképzelhető, hogy ezek a férfiak mind február tizennyolcadikán tűntek el.

– Ez nem ilyen egyszerű – mondta Broome.

– Miért nem?

– Mert minél jobban elmélyedek benne, annál nehezebb felfedeznem a rendszert. Wagman például buffalói illetőségű volt, nem helybéli. Senki sem tudja, hol és

mikor veszett nyoma, csak annyi biztos, hogy valamikor februárban megfordult Atlantic Cityben.

Sarah ezen elgondolkodott.

– Stewarttal együtt ez már öt ember az elmúlt tizenhét évben. Vannak mások is?

– Igen is, meg nem is. Összesen kilenc emberre bukkantam, akik valamilyen módon illenek a sorba. De vannak esetek, amikor kicsit megbicsaklik az elmélet.

– Például?

– Két évvel ezelőtt egy Clyde Horner nevű férfi, aki az anyjával élt, február hetedikén tűnt el.

– Szóval nem február tizennyolcadika a közös pont.

– Valószínűleg nem.

– Akkor talán maga a február.

– Talán. Ez a probléma az elméletekkel meg a feltételezett rendszerekkel. Időbe telik felgöngyölíteni őket. Egyelőre gyűjtöm az információkat.

Sarah szemét elfutották a könnyek. Pislogni kezdett.

– Nem értem. Hogy nem tűnt fel eddig senkinek… ez a sok ember?

– Minek kellett volna feltűnnie? – kérdezett vissza Broome. – Még én sem vagyok biztos benne, hogy van itt egyáltalán valami. Állandóan tűnnek el emberek. A többségük elszökik. Általában az anyagi gondjaik vagy a hitelezőik elől menekülnek. Új életet akarnak kezdeni. Átmennek az ország másik végébe. Néha nevet változtatnak. Néha még azt sem. Sokukat… sokukat a kutya sem keresi. Senki nem akarja őket megtalálni. Az egyik feleség, akivel beszéltem, könyörgött, nehogy megtaláljam a férjét. Három gyereket szült neki. Szerinte a pasas lelépett valami „iszákos kurvával”, és ez a legjobb, amit valaha tett a családjával.

Néhány másodpercig mindketten hallgattak.

– És előtte?

Broome értette, mire gondol, de azért rákérdezett:

– Előtte?

– Stewart előtt. A férjem előtt is tűnt el valaki?

Broome beletúrt a hajába, és felemelte a fejét. Találkozott a tekintetük.

– Amennyire tudom, nem – felelte. – Ha van rendszer, akkor az Stewarttal kezdődött.

4

Ray a kopogásra ébredt.

Nagy nehezen kinyitotta az egyik szemét, de azonnal megbánta. A fény éles késként hatolt a szemhéja alá. Két oldalról megfogta a fejét, mert attól félt, hogy a koponyája szétreped a borzalmas kalapácsütésektől.

– Nyisd ki, Ray!

Fester volt az.

– Ray?

Újabb kopogás. Mindegyik Ray halántékán landolt, mintha egy százas szöget próbálnának beverni a fejébe. Átvetette a lábát az ágy szélén, és komoly erőfeszítések árán sikerült ülő helyzetbe tornáznia magát. A jobb lába mellett egy üres Jack Daniels-es üveg állt a padlón. Ajaj. Elájult – vagyis inkább „kiütötte magát” – a kanapén, még az ágyat sem nyitotta ki. Se takaró. Se párna. Valószínűleg a nyaka is fájt, de nehéz volt pontosan meghatároznia a lüktető fájdalom forrását.

– Ray?

– Pill – nyögte, mert ennél hosszabb hangsort egyszerűen képtelen volt kipréselni magából.

Mint a legrosszabb másnaposság tízzel megszorozva. Néhány másodpercig Ray nem emlékezett, mi történt előző éjjel, mitől érzi magát ennyire kutyául. De az eszébe jutott, amikor utoljára került ilyen állapotba, még azelőtt, hogy minden véget ért volna számára. Sajtófotósként dolgozott az AP hírügynökségnek, a huszonnegyedik gyaloghadosztályt kísérte Irakban az első öbölháború során, amikor felrobbant mellette egy taposóakna. Feketeség – aztán fájdalom. Egy ideig úgy tűnt, hogy elveszíti az egyik lábát.

– Ray?

A gyógyszerek az ágya mellett hevertek. Gyógyszerek és pia – a tökéletes éjszakai koktél. Próbálta felidézni, hányat vehetett be és mikor, de aztán úgy döntött, pokolba vele. Gyorsan lenyelt még kettőt, feltápászkodott, és kitántorgott az ajtóhoz.

Amikor kinyitotta, Fester elképedt tekintete volt az első, amit meglátott.

– Aú.

– Mi van? – morogta Ray.

– Úgy festesz, mint akit egy csapat orangután a szexrabszolgájává tett.

Fester és a humor.

– Hány óra van?

– Három.

– Délután három?

– Igen, Ray, délután három. Látod a fényt odakint? – Fester a háta mögé bökött. Egy óvónő hanghordozásával magyarázott. – Délután háromkor világos van. Hajnali háromkor sötét. Ha akarod, rajzolok róla egy grafikont.

Raynek pont erre a gúnyos kioktatásra volt szüksége. Különös. Soha nem szokott nyolcnál tovább aludni, most meg délután három van? Nagyon csúnyán kiüthette magát. Ray oldalra lépett, hogy beengedje Festert.

– Minek köszönhetem a látogatást?

Fester nagydarab pasas volt, össze kellett húznia magát a kis lakásban. Körülnézett, és így szólt:

– Jesszusom, micsoda koszfészek!

– Ja – felelte Ray. – Abból a pénzből, amit fizetsz nekem, azt hitted, egy kéthektáros birtokon álló palotában lakom?

– Mondasz valamit – bökött rá az ujjával Fester.

– Miért jöttél?

– Tessék.

Fester a táskájába nyúlt, és átnyújtott Raynek egy új fényképezőgépet.

– Ezt használhatod, amíg nem veszel magadnak újat.

– Meg vagyok hatódva – mondta Ray.

– Jó munkát végzel. Ráadásul te vagy az egyetlen alkalmazottam, aki nem drogozik, csak piál. Vagyis te vagy a legjobb alkalmazottam.

– Hagyd abba, mert egészen elgyengülök, Fester.

– Oké – bólintott Fester. – Valamint nem találtam senki mást a ma esti George Queller-melóra. Nocsak, mit látnak szemeim? – Fester a gyógyszeres üvegre mutatott. – Ennyit arról, hogy nem drogozol.

– Fájdalomcsillapító tabletták. Tegnap éjjel leütöttek és kiraboltak, nem emlékszel?

– Persze, persze. De akkor is.

– Ez azt jelenti, hogy elveszítettem a hónap dolgozója címet?

– Nem, csak ha injekciós tűket is találok.

– Ma este nem tudok dolgozni, Fester.

– Micsoda? Egész nap az ágyban akarsz heverni?

– Igen, ezt terveztem.

– Akkor elő a B-tervvel. Szükségem van rád. A szokásos pénz másfélszeresét fizetem. – Körülnézett, és elkomorodott. – Nem mintha sokra mennél vele.

Fester távozott. Ray vizet tett fel forrni. Instant kávé. Hangos kiabálás hallatszott

az emeletről urdu nyelven. Úgy tűnt, a gyerekek hazaértek a suliból. Ray beállt a zuhany alá, és addig tusolt, míg el nem fogyott a meleg víz.

Milo sarki kajáldájában közepesen finom sonkás szendvicset lehetett kapni. Ray úgy vetette rá magát, mint aki attól fél, hogy megszökik a tányérjáról. Próbált az előtte álló, nem túl vonzó feladatra összpontosítani. Megkérdezte Milót, hogy van a háta, majd a zsebébe nyúlt pénzért. Rámosolygott egy másik vendégre, és vett egy újságot. Zen buddhistaként akart viselkedni, aki csak a pillanatban él, és nem néz előre, mert nem akart a vérre gondolni.

Átfutotta az újságot. Az ELTŰNT FÉRFI címmel ellátott cikk fölött ugyanaz a fotó szerepelt, amelyet az esti hírekben látott. Carlton Flynn, amint éppen csókra csücsöríti a száját. Igazi seggfej. Felfelé meredező, melírozott haj; konditeremben felpumpált izmain hivalkodó tetoválások; pontosan úgy nézett ki, mint azok a visszataszító barmok a börtönben készített valóságshow-kban, akik minden lányt „fel akarnak próbálni”.

Carlton Flynn büntetett előéletű volt – három rendbeli testi sértés. Huszonhat éves volt, elvált, és „apja jól menő vállalkozásában” dolgozott.

Ray összehajtotta az újságot, majd a hóna alá csapta. Nem akart ezen gondolkodni. Nem akart a Carlton Flynnről készített fotóra gondolni a számítógépén, nem akart azon elmélkedni, vajon miért támadta meg valaki érte. Maga mögött akarta hagyni az egészet, élni tovább az életét, napról napra, percről percre.

Kizárni a külvilágot, túlélni – ahogy tette ezt az elmúlt tizenhét évben.

És hogy ment, Ray?

Behunyta a szemét, hagyta, hogy a gondolatai Cassie felé kalandozzanak. Ismét a klubban volt, jóleső kábultság ereszkedett rá a piától, Cassie-t nézte, amint éppen táncot lejt egy pasas ölében – teljesen neki szentelve minden figyelmét, mintha élete szerelme lenne –, Ray mégsem érzett egy szemernyi féltékenységet sem. Cassie rápillantott a férfi válla fölött, pillantásától bárki elolvadt volna, ő pedig visszamosolygott rá, várta, hogy egyedül maradjon vele, mert tudta, hogy a nap (vagy az éjszaka) végén Cassie az övé.

Mindig forrt a levegő Cassie körül. Egyszerre volt vicces, vad, spontán, melegszívű, kedves és intelligens. Az ember legszívesebben letépte volna a ruháját, hogy a legközelebbi ágyra dobja, miközben szerelmes szonettet ír hozzá. Hirtelen fellángolás, parázsló szenvedély, lassú izzás, szívmelengető kedvesség – Cassie akár egy időben is képes volt előidézni mindegyiket.

Egy ilyen nőnek muszáj a kedvére tenni, nem igaz?

A fényképre gondolt azoknál az átkozott romoknál a parkban. Lehetséges, hogy a rabló tényleg azt kereste? Valószínűtlennek tűnt. Végiggondolta a lehetséges forgatókönyveket, és hirtelen elhatározásra jutott.

Éppen elég hosszú ideig bujkált. Nagymenő fotós volt, egyik napról a másikra egy borzalmas rokkantkórházba került, majd eljött Atlantic Citybe, hogy aztán élete legboldogabb időszaka után mindent elveszítsen. Elköltözött Los Angelesbe, igazi paparazzóként dolgozott, de ismét bajba került, és visszatért ide. Miért? Miért költözött vissza arra a helyre, ahol mindentől megfosztották, ha nem azért, mert… mert valami visszahúzta. Valami arra késztette, hogy jöjjön vissza, és derítse ki az igazságot.

Cassie.

Elhessegette magától a nő képét, beült a kocsijába, és elhajtott a parkba. A hely, ahol szinte mindennap megfordult, még mindig nyitva volt. Ray valószínűleg nem tudta volna megfogalmazni, mi hozta ide. Sok minden megváltozott az életében, de egyvalami nem – szüksége volt a fényképezőgépére. Fotósoknál ez természetes, de Ray esetében többről volt szó: bizonyos dolgokat csak akkor tudott megérteni, feldolgozni, ha lefényképezte őket. A fényképezőgép lencséjén keresztül látta a világot. A legtöbb ember számára egészen addig nem létezik valami, amíg nem látja, hallja, szagolja vagy érzi. Ray számára ez pont fordítva működött – csak az volt valóságos, amit le tudott fényképezni.

Ha az ember végigment a park jobb sarkában kezdődő ösvényen, eljutott egy sziklaszirtre, ahonnan egész Atlantic Cityt be lehet látni. Éjszaka az óceán úgy ragyogott mögötte, mint egy csillogó, sötét függöny. A lélegzetelállító kilátás – ha valaki hajlandó volt elbaktatni erre a félreeső helyre – mindenért kárpótolt.

Ray elkattintott néhány képet, ahogy elindult az elhagyatott ösvényen. Ösztönösen a fényképezőgépe mögött maradt, mintha az megvédené. A régi acélgyár romjai a Pine Barrens – New Jersey legnagyobb erdős területe – szélén álltak. Egyszer, sok évvel ezelőtt, Ray letért az ösvényről, és messzire elbarangolt a fák között. Talált egy régóta lakatlan betonkunyhót, amelyet részben sátánista graffitik borítottak. A Pine Barrens a mai napig tele van kísértetvárosokból hátramaradt romokkal. Azt beszélték, komolyabb bűncselekmények is előfordulnak az erdő legmélyebb bugyraiban. A maffiafilmekben szinte kivétel nélkül szerepel olyan jelenet, amikor a bérgyilkosok elásnak egy hullát a Pine Barrensben. Ray sokat gondolkodott ezen. Egy napon talán majd kifejlesztenek egy olyan eszközt, amely képes megmutatni, mi lapul a föld alatt – különbséget tud tenni a csontok, a botok, a gyökerek és a kövek között. Ki tudja, akkor mikre derül fény?

Ray nyelt egyet, és elhessegette a gondolatot. Amikor elért a régi acélgyár kohójához, elővette a Carlton Flynnről készített fényképet, és tanulmányozni kezdte. Flynn a kohótól balra állt, és éppen az ösvény felé indult, amelyen tizenhét évvel korábban Ray is végigment. Miért? Mit keresett itt Carlton Flynn? Persze elképzelhető, hogy csak kirándulni jött. De miért pont itt, miért pont azon a helyen, ahol tizenhét évvel korábban Ray is járt? És vajon hová tűnhetett? Merre ment innen?

Fogalma sem volt.

Ray bicegését alig lehetett észrevenni. Ha valaki kimondottan figyelte, annak feltűnt, de Ray megtanulta leplezni. Amikor elindult felfelé az ösvényen, hogy ugyanazon a helyen álljon, ahonnan Carlton Flynnt lefényképezte, a régi sérülése okozta állandó nyilallás felerősödött. A többi testrésze még mindig sajgott az előző esti támadás miatt, de Ray egy időre képes volt félretenni a fájdalmat.

Megakadt a szeme valamin.

Megtorpant, és hunyorogva nézett vissza az ösvényre. A nap ragyogott az égen. Talán ez volt az oka – ez és az emelkedő furcsa dőlésszöge. Az ösvényről nem látta volna meg, de valami megcsillant a háta mögött, a nagy szikla mellett, a fák között. Ray a homlokát ráncolva elindult felé.

Mi a…?

Amikor közelebb ért, lehajolt, hogy alaposabban meg tudja vizsgálni. Kinyújtotta a kezét, de azonnal vissza is húzta, még mielőtt megérinthette volna. Egyértelmű volt, hogy mit lát. Szeméhez emelte a fényképezőgépet, és fotózni kezdett.

A talajon, közvetlenül a szikla mögött, megszáradt vércsík sötétlett.

5

Megan egy magazint olvasott az ágyban fekve. Dave mellette hevert, tévét nézett, kezében a távirányítóval. A férfiak számára a távirányító olyan, mint a cumi vagy a kedvenc párna egy kisgyereknek. Egyszerűen képtelenek nélküle nézni a tévét, nem érzik magukat biztonságban, ha nincs a kezük ügyében.

Nem sokkal múlt este tíz. Jordan már aludt. Kaylie-vel viszont egészen más volt a helyzet.

– Szeretnéd a megtisztelő feladatot, vagy inkább meghagyod nekem? – kérdezte Dave.

Megan felsóhajtott.

– Az előző két este a tiéd volt.

Dave elmosolyodott, de nem vette le a szemét a tévéről.

– Az előző három, de ki számolja?

Megan lerakta az újságot. Kaylie számára pontban tízkor volt lámpaoltás, de sosem feküdt le magától, mindig megvárta, hogy a szülei figyelmeztessék. Megan kiszállt az ágyból, és végigment a folyosón. Elbődülhetett volna, hogy „Lefekvés, most azonnal!”, de azzal nemcsak saját magát fárasztja le, hanem jó eséllyel Jordant is felébreszti.

Bedugta a fejét az ajtón.

– Villanyoltás.

Kaylie fel sem nézett a monitorról.

– Még tíz perc, oké?

– Nem. Tízkor van villanyoltás. Most meg mindjárt negyed tizenegy.

– Jennek segítek a házijában.

– Facebookon? – kérdezte Megan kétkedve.

– Tíz perc, Anya. Mindjárt lefekszem.

De az sosem tíz perc, mert tíz perc múlva még mindig égni fog a villany, Kaylie még mindig a számítógép előtt fog ülni, és Megannek újra ki kell másznia az ágyból, hogy aludni küldje.

– Nem. Most.

– De…

– Szobafogságot akarsz?

– Jézusom, mi bajod van? Tíz perc!

– MOST AZONNAL!

– Mit üvöltesz? Mindig üvöltözöl velem.

És ez így ment minden áldott este. Megannek eszébe jutott a találkozás Lorraine-nel, barátnője szavai arról, hogy neki nem való gyerek, a kismamák a Starbucksban, hogy a múltjától sosem szabadul az ember, akár jó, akár rossz, hogy az emlékeket be lehet dobozolni, mint a régi holmikat, amiket már nem használunk, aztán egy napon összecsapnak a hullámok az ember feje fölött, és mégis felnyitja azt a dobozt.

Mire Megan visszatért a hálószobába, Dave már aludt, kezében a távirányítóval. A tévé még mindig ment. Dave a hátán feküdt. Nem viselt pólót, mellkasa egyenletesen emelkedett és süllyedt, miközben halkan horkolt. Megan egy pillanatra megállt, és nézte. Dave nagydarab férfi volt, még mindig jó kondiban, de az évek azért nem múltak el nyomtalanul. A haja ritkult. Arca kissé kikerekedett. Már nem olyan volt a megjelenése, mint egykor.

Túl sokat dolgozott. Minden hétköznap fél hétkor kelt, öltönyt és nyakkendőt húzott, majd beautózott a hatodik emeleti sarokirodájába Jersey-be. Jogtanácsos volt egy cégnél, és sokkal többet utazott, mint amennyit szeretett volna. Látszólag jól viselte, de alig várta, hogy végre hazarohanhasson a családjához. Szívesen edzősködött a gyerekek csapatánál, minden mérkőzésükön ott volt, és túlságosan nagy jelentőséget tulajdonított annak, hogyan teljesít Kaylie és Jordan. Szeretett a többi szülővel csevegni az oldalvonal mellett, sörözni a haverokkal az Amerikai Légiónál, focizni a saját korosztálya tagjaival és kora reggel golfozni egy kicsit a klubban.

Boldog vagy?

Megan sosem kérdezte meg a férjétől. Mint ahogy Dave sem tőle. Egyébként is, mit felelne rá? Hirtelen késztetést érzett, hogy rákérdezzen. Vajon Dave boldog? Megan magába fojtja a kételyeit. Talán ő is ugyanezt teszi. Tizenhat éve alszik egy ágyban ezzel a férfival, és az első naptól fogva hazudik neki. Számítana valamit, ha megtudná? Változtatna bármin is az igazság? Dave semmit nem tud a múltjáról, mégis mindenkinél jobban ismeri.

Megan közelebb lépett az ágyhoz, gyengéden kivette a távirányítót a férfi kezéből, és kikapcsolta a tévét. Dave felrezzent, és az oldalára fordult. Általában magzatpózban szokott aludni. Megan bebújt mellé az ágyba, és hátulról átölelte. Dave teste meleg volt. A hátához nyomta az orrát. Szerette a férje illatát.

Amikor Megan elképzelte a jövőt, ahogy öregkorában Floridában vagy valami más idősek paradicsomában él, tudta, hogy ennek a férfinak az oldalán akar megöregedni. Nem képzelt mást maga mellé. Imádta Dave-et. Összekötötték az életüket, és ezen nem is akart változtatni – olyan nagy bűn az, ha nagy ritkán egy picit többre vagy másra vágyik?

Nem jó ez így, gondolta. Nem jó a kérdés.

Kezét Dave csípőjén nyugtatta. Pontosan tudta, hogy elég lenne a gumis derekú pizsamanadrág alá csúsztatnia az ujjait, és a férfi azonnal reagálna egy halk nyögéssel. Elmosolyodott a gondolatra, de aztán valami miatt mégis elvetette az ötletet. Gondolatai visszatértek a La Crème-hez. Csodálatos volt újra ott lenni, újra *érezni* azt a helyet.

Miért nyitotta ki azt a dobozt?

Vagy nézzünk egy kevésbé elvont és filozófiai kérdést: lehetséges, hogy Stewart Green valóban visszatért?

Nem. Legalábbis nem tudta elképzelni. De ahogy jobban belegondolt, rájött, hogy a visszatérése mindent megmagyarázna. Jól érezte magát a régi életében, vidám, pörgős időszak volt. De akadtak ijesztő pillanatok is. Nagyon ijesztőek.

Sőt, ha őszinte akart lenni magához, a kettő kéz a kézben járt egymással. Ezért is volt olyan vonzó, nem igaz?

Stewart Green. Azt hitte, hogy csak egy kísértet a múltból, akit már régen eltemettek. De egy kísértetet nem lehet eltemetni.

Megborzongott, levette a kezét Dave derekáról, és közelebb húzódott hozzá. Legnagyobb meglepetésére a férfi megfogta a kezét, és így szólt:

– Jól vagy, drágám?

– Nincs semmi baj.

Csönd.

– Szeretlek – mondta Dave egy kis idő elteltével.

– Én is szeretlek.

Megan úgy gondolta, sosem fog elaludni, mégis elnyomta az álom. Úgy zuhant bele, mint egy szakadékba. Hajnali háromkor, amikor megcsörrent a mobilja, még mindig a férjéhez bújva feküdt, keze még mindig a derekán. Habozás nélkül nyúlt a telefonért. Rápillantott a kijelzőre, de anélkül is tudta, ki az.

Dave félálomban átkozódott, és azt mormogta:

– Ne vedd föl.

De Megan képtelen lett volna rá. Kimászott az ágyból, és a papucsát kereset. A füléhez emelte a készüléket.

– Agnes?

– Itt van a szobámban – suttogta az idős asszony.

– Minden rendben lesz, Agnes. Mindjárt ott vagyok.

– Siess, kérlek! – Hangjából szinte sütött a rettegés. – Meg akar ölni.

Broome nem vesződött azzal, hogy felmutassa a jelvényét, amikor besétált a La Crème-be. A „férfiklub” – mindenhol ezt az eufemisztikus kifejezést használták a sztriptízbárokra – földrajzilag alig két háztömbnyire (más tekintetben azonban fényévekre) volt Atlantic City főutcájától. A kidobó, Larry, régi motoros volt a szakmában, jól ismerte a nyomozót.

– Szevasz, Broome.

– Helló, Larry.

– Munka vagy szórakozás? – kérdezte Larry.

– Munka. Rudy bent van?

– Az irodájában.

Délelőtt tíz óra volt, de a klubban így is lézengett már néhány szánalmas vendég és néhány még szánalmasabb táncos. A mindig népszerű, „amennyi csak beléd fér” (de csak kajából – haha) büfé most is üzemelt. A tálcákon isten tudja, hány napja aszalódó szendvicsek kornyadoztak. Közhely lett volna azt mondani, hogy bármikor kitörhet egy szalmonellajárvány, de a közhely mindig igazat mond.

Rudy az íróasztala mögött ült. Bármikor kaphatott volna egy mellékszerepet a *Maffiózók*ban, bár a szereplőválogatáson valószínűleg kiszórták volna, amiért túlságosan rájátszik a zsánerre. Nagydarab pasas volt, nyakában horgonykötél vastagságú aranylánccal, kisujján pedig egy akkora rózsaszín gyűrűvel, amekkorát a táncosok többsége a derekára is fel tudott volna húzni.

– Szevasz, Broome.

– Mi az ábra, Rudy?

– Tehetek érted valamit?

– Ismered Carlton Flynnt? – kérdezte Broome.

– Persze. Idegesítő kis paprikajancsi felpumpált izmokkal és szolárbarna bőrrel.

– Tudod, hogy eltűnt?

– Igen, hallottam valamit.

– Látom, nem tört össze a hír.

– Egész éjjel zokogtam miatta – felelte Rudy.

– Mit tudsz róla?

– A lányok szerint kicsi a farka. – Rudy rágyújtott egy szivarra, és Broome-ra bökött vele. – Ezt teszik a szteroidok, barátom. Tartózkodj tőlük! Összemennek tőle az ember golyói, és aszottak lesznek, mint a mazsolák.

– Köszönöm az egészségügyi tanácsot és az érzékletes hasonlatot. Még valami?

– Gondolom, más klubokba is járt – mondta Rudy.

– Igen, járt.

– Akkor miért engem mogyorózol?

– Mert eltűnt. Akárcsak Stewart Green.

Rudynak elkerekedett a szeme.

– És? Mikor volt az már, húsz éve?

– Tizenhét.

– Nagyon régen. Atlantic Cityben az egy egész emberöltő.

Igaza van, gondolta Broome. Itt kutyaévekben telik az élet. Minden és mindenki gyorsabban öregszik.

És, igen, bár ez nem kapott nagyobb nyilvánosságot, Stewart Green, a kicsi Susie és Brandon szerető apukája, a rákbeteg Sarah odaadó férje, előszeretettel vette igénybe a La Crème sztriptíztáncosainak szolgálatait. Volt egy külön hitelkártyája erre a célra, amelynek számlái az irodai címére érkeztek. Broome nehezen tudta rávenni magát, hogy elmondja Sarah-nak, igyekezett minél tapintatosabban fogalmazni, a nő reakciója azonban teljesen váratlanul érte.

– Sok nős férfi jár klubokba – mondta Sarah. – Mi rossz van ebben?

– Tudtál róla?

– Persze.

De Sarah hazudott. Broome látta a fájdalmat a szemében.

– Egyébként sem számít – tette hozzá Sarah.

Bizonyos szempontból igaza is volt. Némi ártatlan szemezés vagy egy kis szórakozás nem mérhető ahhoz, ha eltűnik valaki. Másfelől viszont, ahogy Broome sorban végigkérdezte a La Crème törzsvendégeit és alkalmazottait, igencsak felzaklató, sőt ijesztő kép rajzolódott ki előtte.

– Stewart Green – mondta Rudy. – Rég nem hallottam ezt a nevet. Mi az összefüggés a két ügy között?

– Mindössze két dolog. – Broome tudta, hogy Green és Flynn nem sokban hasonlítottak egymáshoz. Stewart Green házas volt, két gyerek apja, keményen dolgozott. Carlton Flynn egyedülálló, elkényeztetett, apuci kisfia. – Egy: mindketten pontosan ugyanazon a napon tűntek el tizenhét év különbséggel. Kettő: ez a létesítmény – mutatott körbe a kezével Broome.

A filmekben a Rudyhoz hasonló pasasok soha nem működnek együtt a zsarukkal. A valóságban azonban nem akarnak sem balhét, sem megoldatlan bűnügyeket.

– Hogyan tudnék segíteni?

– Volt Flynn-nek kedvence a lányok között?

– Mint Stewartnak Cassie?

Broome nem válaszolt, hagyta, hogy a név ott lebegjen köztük néhány

másodpercig.

– Mert most egyetlen lány sem tűnt el, ha erre vagy kíváncsi.

Broome még mindig hallgatott. Stewart Greennek valóban volt kedvence a lányok között. Ő is eltűnt azon az éjszakán tizenhét évvel ezelőtt. Amikor a nagymenő szövetségiek – akik azonnal átvették az ügyet Broome-tól és az Atlantic City-i rendőrségtől, amíg úgy nézett ki a dolog, hogy egy köztiszteletben álló családapa eltűnéséről van szó – értesültek erről a fejleményről, nyomban felállítottak egy új elméletet, amit aztán mindenki el is fogadott:

Stewart Green lelépett a kurvájával.

De Sarah hallani sem akart róla, és Broome-nak is nehezen vette be a gyomra. Green lehet, hogy egy önimádó seggfej volt, aki egy kis kalandra vágyott – de otthagyni a gyerekeit, és örökre lelépni a városból? Ez sehogy sem illett a képbe. Stewart Green bankszámlái érintetlenek voltak. Sehová nem utalt át róluk pénzt. Nem csomagolt össze, nem adott el semmit, egyetlen jel sem utalt arra, hogy ilyesmit tervezett volna. Éppen ellenkezőleg. Stewart Green biztos állással, megfelelő jövedelemmel rendelkezett, a társadalom megbecsült tagja volt, szerető szülők és testvérek vették körül. Ha mégis megszökött, azt csak pillanatnyi felindulásból tehette.

– Rendben, körbekérdezek, volt-e olyan lány, akit Flynn különösen kedvelt. Még valami?

Broome-nak mostanáig tíz embert sikerült azonosítania, akik nagyjából beleillettek az eltűnt férfiak alkotta mintázatba. Volt felesége és egyben hajdani társa, Erin Anderson, hármukról még fényképet is szerzett. Broome Rudy orra alá dugta a fotókat.

– Ismered valamelyiket?

– Gyanúsítottak?

Broome összevonta a szemöldökét a kérdés hallatán.

– Ismered őket, igen vagy nem?

– Jól van, nyugi, bocs, hogy megkérdeztem. – Rudy alaposan megnézte a fényképeket. – Nem tudom. Ez a fickó mintha ismerősnek tűnne.

Peter Berman. Munkanélküli. Eltűnését március 4-én jelentették, nyolc évvel ezelőtt.

– Honnan ismered?

Vállrándítás.

– Mi a neve?

– Nem azt mondtam, hogy ismerem. Csak annyit, hogy ismerősnek tűnik. De nem

tudom, hol és mikor láthattam. Talán évekkel ezelőtt.

– Esetleg nyolc évvel ezelőtt?

– Nem tudom, talán, miért?

– Mutogasd körbe ezeket a képeket! Hátha valaki felismeri őket. De ne mondd meg, miért.

– Jó vicc, ha akarnám, se tudnám megmondani, miért.

Broome átnézte az összes ügy aktáit. Eddig – bár még csak az elején járt a nyomozásnak – mindössze egy esetben fordult elő, hogy egy nőnek is nyoma veszett, természetesen Stewart Greennél. A klubban Cassie néven ismerték. Az igazi nevét senki sem tudta. A szövetségiek és a zsaruk lelkesedése megcsappant, amikor képbe került a sztriptíztáncos. Híre ment a dolognak, és a pletykák Greenék környékére is eljutottak. A gyerekek kegyetlenek tudnak lenni. Susie-nak és Brandonnak el kellett tűrnie a társai gúnyolódását, amiért az apjuk lelépett egy egzotikus táncossal.

Csak egyetlen zsaru – egy minden bizonnyal nagyon ostoba zsaru – nem hitte el a történetet.

– Még valami? – kérdezte Rudy.

Broome megrázta a fejét, és az ajtó felé indult. Felnézett, és meglátott valamit, amitől megtorpant.

– Mi a baj? – kérdezte Rudy. Broome felfelé mutatott.

– Biztonsági kamerák?

– Persze. Arra az esetre, ha beperelnének. Vagy két hónappal ezelőtt egy pasas itt hagyott tizenkét lepedőt a hitelkártyájáról. Amikor a felesége meglátta, a fickó úgy tett, mintha nem tudna róla, sőt azt mondta, valaki ellopta a kártyáját, és lenyúlta. Azt állította, sosem járt itt. Követelte vissza a pénzét.

Broome elmosolyodott.

– És?

– Elküldtem neki egy fotót a biztonsági kamera felvételéből, amelyen éppen két táncos ugrál az ölében, és megírtam mellé, hogy boldogan eljuttatom az egész videót a feleségének. Aztán hozzátettem, hogy szerintem a lányok megérdemelnének egy kis plusz borravalót, mert nagyon keményen dolgoztak aznap éjjel.

– Mennyi idő után törlöd le a szalagokat?

– Szalagokat? Hol élsz te, ember, 2008-ban? Digitális a rendszerünk. Nem kell törölni semmit. Az elmúlt két évből megvan minden perc.

– Megkaphatom a február 18-i felvételeket? Az ideit meg a tavalyit.

Ray elhajtott a northfieldi FedEx Office-ba. Bejelentkezett a számítógépére, és kinyomtatta a Pine Barrensben készített fotót Carlton Flynnről. Tudta, ha a JPEG-et küldené, a fájl alapján azonosítani lehetne a fényképezőgépet. Ezért inkább kinyomtatta, azután csinált a képről egy színes fénymásolatot.

Mindennek csak a szélét fogta meg, nehogy ujjlenyomatokat hagyjon rajta. Sima, kék Bic tollal címezte meg a borítékot, csupa nagybetűvel. Az Atlantic City-i rendőrség címét írta rá, majd Absecon egyik csendes utcácskájában keresett egy postaládát.

Ismét visszatértek a véres képek.

Azon tűnődött, vajon nem vállal-e túl nagy kockázatot ezzel a lépéssel, nem fognak-e valamilyen módon eljutni hozzá a zsaruk. Azt ugyan nem tudta, hogyan tudnák lenyomozni, és ennyi év után talán nem is számított. Nem volt más választása. Bármi kerül is felszínre, bármilyen kellemetlensége származik is belőle, ugyan mi veszítenivalója maradt?

Ray nem akart a válaszon gondolkodni. Bedobta a borítékot a postaládába, és elhajtott.

6

Megan nagyot fékezett az épület előtt, és kivágta a kocsi ajtaját. Végigsietett az előcsarnokon, a fáradt éjszakai portás csak a szemét forgatta, amikor meglátta. Megan balra fordult a második folyosón.

Agnes szobája jobbra a harmadik volt. Amikor Megan kinyitotta az ajtót, hallotta, hogy odabent ijedten felszisszen valaki. A szobában vaksötét volt. A fenébe, hol van az éjszakai fény? Felkapcsolta a villanyt, az ágy felé fordult, és ismét úgy érezte, hogy megszakad a szíve.

– Agnes?

Az idős asszony az ágyon ült, takaróját rémülettől elkerekedett szeméig húzva, mint egy kisgyerek, aki horrorfilmet néz.

– Megan vagyok.

– Megan?

– Minden rendben. Itt vagyok.

– Megint itt járt a szobámban – suttogta az öregasszony.

Megan az ágyhoz sietett, és átölelte az anyósát. Agnes Pierce rengeteget fogyott az elmúlt egy évben, és Megannek olyan érzése volt, mintha egy csontokkal teli zsákot szorongatna. Érezte, hogy az asszony fázik, egész teste reszket a több számmal nagyobb hálóingben. Megan a karjában tartotta néhány percig, ugyanúgy igyekezett megnyugtatni, ahogy a gyerekeit szokta, ha rémálmaik vannak.

– Sajnálom – szipogta Agnes.

– Ssss, semmi baj.

– Nem kellett volna telefonálnom.

– Azt akarom, hogy telefonálj – felelte Megan. – Ha valami megijeszt, mindig hívj fel, rendben?

Az egész szobát belengte a vizelet félreismerhetetlen szaga. Amikor Agnes megnyugodott, Megan segített neki kicserélni a pelenkáját – Agnes nem engedte, hogy Megan egyedül csinálja –, majd lefektette az ágyba.

Amikor elhelyezkedett, Megan lefeküdt mellé a széles ágyra, és megkérdezte:

– Akarsz beszélni róla?

Könnyek csorogtak végig Agnes arcán. Megan a szemébe nézett, mert abban még lehetett bízni. A dementia első jelei három évvel ezelőtt jelentkeztek nála a szokásos feledékenységgel. A fiát, Dave-et, Franknek szólította – ami nem is néhai férje, hanem az őt ötven évvel korábban az oltár előtt faképnél hagyó első vőlegénye neve volt. Az egykor oly gondoskodó nagymama, Agnes, hirtelen elfelejtette az unokái

nevét – arra sem emlékezett, hogy kicsodák. Kaylie megijedt tőle. A paranoia Agnes állandó társául szegődött. A tévében látott krimiket valóságosnak hitte, rettegett, hogy a *CSI: Miami helyszínelők* gyilkosa az ágya alatt rejtőzik.

– Megint itt járt a szobámban – mondta Agnes. – Azt mondta, meg fog ölni.

Ez volt a legújabb. Dave próbálta, de egyszerűen nem volt türelme hozzá. A legutóbbi Super Bowl alatt Agnes – közvetlenül azelőtt, hogy kiderült, egyedül már képtelen ellátni magát – azt állította, hogy ő már látta a mérkőzést, és tudja, ki nyert. Dave eleinte belement a játékba, és viccesen megkérdezte:

– Igen? És ki nyert? Megteszem tíz dollárral, mindig jól jön egy kis pénz.

– Majd meglátod – felelte Agnes.

De Dave nem hagyta ennyiben.

– Igen, és most mi fog történni? – kérdezgette egyre ingerültebben.

– Csak figyelj – felelte Agnes mindannyiszor. Amint véget ért egy akció, sugárzó arccal fordult Dave felé, és így szólt: – Látod? Megmondtam.

– Mit mondtál meg?

– Hagyjad, Dave – szólt közbe Megan.

Agnes csak bólogatott tovább.

– Már láttam ezt a meccset. Megmondtam.

– És akkor ki nyert?

– Nem akarom elrontani az örömödet.

– Anya, ez élő. Nem tudod, ki nyert.

– Hogyne tudnám.

– Akkor melyik csapat győzött, mondd meg!

– Rontsam el a szórakozásodat?

– Semmit nem fogsz elrontani, csak mondd meg, ki nyerte a meccset.

– Majd meglátod.

– Nem láttad, Anya. Élőben közvetítik.

– Már hogyne láttam volna. Tegnap játszották.

És ez így ment egészen addig, míg Dave arca paprikavörös lett, Megan pedig közbelépett, és újra emlékeztette a férjét, hogy ez nem Agnes hibája. Nehéz volt megemészteni. A rákot és a szívrohamot fel tudjuk fogni, de a mentális betegségek valahogy túl vannak az értelmezési tartományunkon.

Most pedig, nagyjából egy hónapja, Agnesnek új tévképzete támadt – egy férfi tör be a szobájába, és fenyegeti. Dave nem akart vele foglalkozni.

– Ne vedd föl, hadd csörögjön – nyögte fáradtan. – Át kell vinnünk egy szigorúbban felügyelt otthonba.

De Megan képtelen volt rá, hogy megtegye. Legalábbis egyelőre.

Agnes állapota, ahogy az orvosok előre figyelmeztették, folyamatosan rosszabbodott, már nem sok választotta el a „harmadik emelettől”, ahol azok a betegek voltak, akiken már teljesen elhatalmasodott az Alzheimer-kór. A kívülállók számára kegyetlen helynek tűnt, de Dave mostanra meggyőzte magát, hogy nincs más megoldás. Mivel gyógyulásra nem volt remény, a „harmadik emeleten” dolgozók mindent elkövettek, hogy megkönnyítsék a betegek életét, ezért a „megerősítő terápiát” alkalmazták, ami gyakorlatilag azt jelentette, hogy ha a beteg valamiről azt gondolja, hogy az úgy van, akkor ráhagyják. Ha valaki például huszonkét éves kismamának képzelte magát egy újszülött csecsemővel, akkor a gondozók megengedték, hogy cumiztassa a „kisdedet” (játék babát), és még gügyögtek is hozzá. Egy másik asszony azt képzelte magáról, hogy terhes, ezért az ápolók állandóan azt kérdezgették tőle, hány hete van még a szülésig, fiút szeretne vagy lányt, meg efféléket.

Megan Agnes rémült arcára nézett. Agnes még néhány évvel ezelőtt is teljesen ép volt szellemileg – szórakoztató, üdítően szabad szájú beszélgetőpartner. Egy éjjel, néhány pohár bor után Megan még a múltjáról is említést tett neki. Nem mondta el a teljes igazságot, csak utalt rá, hogy többről van szó, mint amennyi a felszínen látszik. Agnes erre csak annyit felelt: „Tudom, kedvesem. Mindnyájunknak vannak titkai.” Soha többé nem beszéltek róla. Mire Megan ismét felhozhatta volna a témát, már túl késő volt.

– Most már jól vagyok – mondta Agnes. – Elmehetsz.

– Nem sietek.

– Össze kell készítened a gyerekeket az iskolába, nem?

– Elég nagyok ahhoz, hogy egyedül fel tudjanak öltözni.

– Tényleg? – Oldalra billentette a fejét. – Megan?

– Igen?

– Mit csináljak, ha este megint visszajön?

Megan az éjszakai fényre pillantott.

– Ki kapcsolta ki?

– Ő.

Megan eltűnődött. Megerősítő terápia. Miért is ne? Hátha attól megnyugszik ez a szegény asszony.

– Hoztam valamit, ami talán segíthet.

A táskájába nyúlt, és elővett egy ébresztőórára hasonlító tárgyat. Agnes zavartan pillantott rá.

– Ez egy rejtett kamera – mondta Megan. A neten vette egy kémboltban. Persze, megtehette volna, hogy csak azt *mondja*, ez egy kamera, elvégre a megerősítő terápia nem az őszinteségről szó, de miért csapjon be valakit, ha nem muszáj? – Így tetten érhetjük a rohadékot.

– Köszönöm – hálálkodott Agnes. Szemében könnyek, talán a megkönnyebbülés könnyei csillogtak. – Nagyon köszönöm, Megan.

– Igazán nincs mit.

Megan felállította az ágy melletti asztalkára. A kamerában időzítő és mozgásérzékelő is volt. Agnes hajnali háromkor telefonált.

– Beállítom az időzítőt este kilencre – magyarázta az anyósának. – Reggel hatig azonnal rögzíteni kezd, ha mozgást érzékel, rendben?

– A kezed – szólalt meg Agnes váratlanul.

– Tessék?

– Remeg a kezed.

Megan a kezére pillantott. Agnesnek igaza volt. Ujjai úgy reszkettek, hogy alig találta el a gombokat.

– Amikor értem jön, nekem is remegni kezd a kezem – suttogta Agnes.

Megan visszament az ágyhoz, és ismét átölelte az idős asszonyt.

– Te is, ugye, Megan?

– Én is mi?

– Te is félsz. Azért remegsz, mert félsz tőle.

Megan nem tudta, mit feleljen.

– Veszélyben vagy, igaz, Megan? Téged is felkeres éjszakánként?

Megan már nyitotta a száját, hogy nemet mondjon, vagy valamit, amivel megnyugtathatja, de az utolsó pillanatban meggondolta magát. Nem akart hazudni Agnesnek. Miért kellene azt sugallnia neki, hogy ő az egyetlen, aki meg szokott ijedni?

– Nem… nem is tudom – mondta Megan.

– De te is félsz, hogy visszajön érted?

Megan nyelt egy nagyot. Stewart Greenre gondolt, meg arra, hogyan ért véget az egész.

– Igen, azt hiszem.

– Nem szabad félned.

– Nem?

– Nem.

Megan nagy nehezen bólintott.

– Rendben, Agnes. Egyezzünk meg. Nem félek, ha te sem.

De Agnes egy kézmozdulattal félresöpörte a lekezelő alkut.

– Ez más.

– Miért?

– Te fiatal vagy – mondta Agnes. – Fiatal és erős. Értek már csapások, nem igaz?

– Akárcsak téged.

Agnes elengedte a füle mellett a megjegyzését.

– Te nem öregasszony vagy egy ágyhoz láncolva. Neked nem kell tehetetlenül feküdnöd a sötétben, reszketve a félelemtől, és közben azt várni, mikor jön el érted.

Megan elképedve meredt rá. Akkor most melyikükön is alkalmazzák a megerősítő terápiát?

– Soha ne várj a sötétben – suttogta Agnes izgatottan. – Ne érezd magad tehetetlennek. Kérlek! Megteszed a kedvemért? Nem akarom, hogy te is így járj, mint én.

– Rendben, Agnes.

– Megígéred?

Megan bólintott.

– Megígérem.

És komolyan is gondolta. Megerősítő terápia ide vagy oda, Agnes örök igazságot mondott ki: a félelem rossz, de a tehetetlenség érzése százszor rosszabb. Megan azóta fontolgatott egy komoly lépést, mióta találkozott Lorraine-nel. Lehet, hogy újra feltámasztja vele a múltat, és talán saját magát is veszélybe sodorja vele, de ahogy Agnes rámutatott, az még mindig jobb, mint tehetetlenül feküdni a sötétben.

– Köszönöm, Agnes.

Az öregasszony pislogott, mint aki a könnyeivel küszködik.

– Elmész?

– Igen. De visszajövök.

Agnes kitárta a karját.

– Itt maradnál mellettem még egy kicsit? Nem sokáig. Tudom, hogy dolgod van. De néhány percen már igazán nem múlik semmi.

Megan elmosolyodott.

– Nem, néhány percen nem múlik semmi.

7

Broome alig kezdte el átnézni a biztonsági kamera felvételeit – figyelte az itallal, gyöngysorokkal, bulikalapban csajozó idiótákat –, amikor Rudy hívta a La Crème-ből.

– Carlton Flynn-nek volt kedvence a lányok között – mondta Rudy.

– Kicsoda?

– Tawny Allure.

Broome a szemét forgatta.

– Ez a valódi neve?

– Pont annyira valódi, mint minden más rajta, ha érted, mire gondolok – mondta Rudy.

– Te aztán mestere vagy az árnyalt megfogalmazásnak. Mikor lesz bent?

– Például most is itt van.

– Indulok.

Broome éppen ki akarta kapcsolni a monitort, amikor megjelent Goldberg, a felettese.

– Ez meg mi a fene? – Goldberg úgy csapott le rá, mint egy vadászkopó, amelyik szagot kapott. Ahogy odahajolt, Broome-ot megcsapta a főnökéből áradó sör, izzadság és tonhalszag gyomorforgató egyvelege.

– A La Crème biztonsági kamerájának felvétele arról az éjszakáról, amikor Flynn eltűnt.

– Mit keresel rajta?

Broome-nak nem nagyon akaródzott beavatnia, de tudta, hogy Goldberg úgysem fogja annyiban hagyni. Goldberg bézsszínű galléros pólót viselt, amely egykor valószínűleg fehéren kezdte pályafutását. Agresszív beszédstílusa volt, mintha abban reménykedne, hogy a nagy pofája elrejti tudatlanságát. Ami azt illeti, nem is tévedett vele nagyot.

Broome felállt.

– Azt akarom kideríteni, van-e bármi összefüggés Stewart Green és Carlton Flynn eltűnése között. Mindkettőjüknek ugyanazon a napon veszett nyoma.

Goldberg elgondolkodva bólintott.

– És most hová mész?

– Vissza a La Crème-be. Flynn-nek volt egy kedvenc táncosa.

– Hmm. – Goldberg megdörzsölte az állát. – Mint Stewart Greennek?

– Talán.

Broome kihúzta a pendrive-ot a számítógépből. Talán megkéri Erint, hogy nézze meg. Jó szeme van az ilyesmihez. A klubba menet be is adhatja neki. Elsietett Goldberg mellett. Amikor befordult a folyosó végén, hátranézett, mert attól félt, hogy Goldberg követi. De a főfelügyelő a telefonja fölött kuporogva beszélt valakivel, kezével takarva a kagylót.

Húsz perccel később, miután gyorsan bedobta a pendrive-ot Erinhez, Broome Tawny Allure-rel szemben ült a La Crème legcsöndesebb bokszában. Rudy a lány háta mögött állt, karba tett kézzel. Az implantátumokkal bőségesen felszerelt Tawnyról csak úgy sugárzott az apuci-nem-szeretett-eléggé típusú önbecsülési probléma. Rengeteg bizonytalan tekintetű lány sodródik az efféle helyekre, és túlnyomó többségükben ugyanezzel a problémával küzdenek. Tawny fiatal volt és mutatós, a maga sebészi módszerekkel feljavított módján, de az arca elárulta, hogy túl sok hajnalban kilopódzó és azonnal telefonszámot változtató pasast látott már.

– Meséljen nekem Carlton Flynnről – kérte Broome.

– Carltonról? – Pislogott egyet hatalmas műszempillájával, amely körülbelül annyira látszott eredetinek, mintha egy döglött rákot erősített volna a szemhéjára. – Ó, Carlton édes pofa volt. Úgy bánt velem, mint egy hercegnővel. Igazi úriemberként viselkedett mindig.

Tawny nem volt gyakorlott hazudozó. A két szeme úgy cikázott, mint egy-egy ijedt madárka.

– Tud még valamit mesélni róla?

– Nem igazán.

– Hogyan ismerkedtek meg?

– Itt.

– De hogyan?

– Rendelt egy öltáncot – magyarázta Tawny. – Azt nem tiltja a törvény.

– És aztán felvitte a lakására?

– Ó, dehogy. Mi nem csinálunk olyat. Ez a hely teljesen legális. Kizárt dolog.

Ezt még Rudy sem állta meg szemforgatás nélkül. Broome felsóhajtott.

– Tawny?

– Igen?

– Nem az erkölcsrendészettől jöttem, ezért engem az se érdekel, ha majmokkal kefél aprósüteményért…

– Tessék?!

– És azt sem gondolom, hogy magának bármi köze lenne Carlton eltűnéséhez. De ha tovább hazudik nekem…

– Én nem hazudok!

Broome felemelte a kezét, hogy beléfojtsa a szót.

– Ha tovább hazudik nekem, Tawny, akkor sittre vágom valami mondvacsinált ürüggyel. Kitalálok valamit, és magára kenem a gyilkosságot, mert a tököm tele van már ezzel az üggyel, és szeretnék minél előbb a végére járni. Szóval mondja el az igazságot, ha nem akar letöltendőt kapni.

Üres fenyegetés volt, természetesen. Broome szinte lelkifurdalást érzett miatta, de a lány annyira buta volt, hogy ez tűnt a legcélravezetőbb módszernek. Tawny a háta mögött álló Rudyra pillantott. Broome-nak átfutott az agyán, hogy el kellett volna küldenie Rudyt sétálni, de Rudy csak bólintott a lánynak, hogy nyugodtan beszélhet.

Tawny lesütötte a szemét. A válla megereszkedett.

– Eltörte az ujjam.

A jobb kezét mostanáig az asztal alatt tartotta. Piros kesztyűt viselt – színe harmonizált a melltartóéval –, és amikor levette, Broome látta, hogy a csont rosszul forrt össze. Az egyik ujja még mindig ferde volt, a csont majdnem átfúrta a bőrét.

Broome szeme Rudyra villant. Rudy megvonta a vállát.

– Mit gondoltál, van pénzünk magánkórházakra?

Könnycsepp csorgott végig Tawny arcán.

– Carlton gonosz. Szeret bántani. Azt mondta, ha bárkinek panaszkodni merek, megöli Ralphie-t.

– Ki az? A barátja?

Tawny úgy meredt Broome-ra, mintha hirtelen két feje nőtt volna.

– A kutyám.

Broome Rudyra nézett.

– Te tudtad ezt?

– Honnan tudtam volna, gondolod, hogy nyilvántartást vezetek a lányok ölebeiről?

– Nem a kutyáról, seggfej. Arról, hogy Carlton Flynn egy szadista pöcs.

– Ha valaki bántja a lányokat, azt elküldöm a búsba. De ha nem tudok róla, akkor ugyan mit kellene tennem? Mint amikor kidől egy fa az erdőben. Számít bármit is, ha nem hallom? Amiről nem tudok, az nem létezik.

Rudy, a kocsmafilozófus.

– Más módon is bántotta? – kérdezte Broome a lánytól.

Tawny behunyta a szemét, és bólintott.

– Elmondja, hogyan?

– Nem.

– Szóval gyűlölte.

– Igen.

– Most pedig eltűnt.

Tawny műszempillái felemelkedtek.

– Az előbb azt mondta, nem gondolja, hogy bármi közöm van az eltűnéséhez.

– Talán így is van – felelte Broome. – Talán valaki jót akart tenni magával. Valaki, aki meg akarja óvni.

Ismét a zavart tekintet.

– A pasija, a szülei, egy közeli barátja.

– Most csak viccel, ugye?

Zavart értetlensége egyszerre szomorította el és győzte meg Broome-ot. A lánynak valóban nem volt senkije egy Ralphie nevű kutyát leszámítva. Zsákutca.

– Mikor látta utoljára Flynnt? – kérdezte Broome.

– Az azt megelőző éjszakán, hogy elment… vagy eltűnt.

– Hol voltak?

– Először itt. Szerette nézni, ahogy táncolok. Találomra kiválasztott néhány fickót, kifizette nekik az öltáncot, aztán mosolyogva nézte, ahogy előadom. Azután hazavitt, lekurvázott, amiért táncoltam nekik, és nagyon megvert.

Broome igyekezett rezzenéstelen arccal hallgatni. Akik eljönnek egy ilyen helyre, azok kicsit ki akarják ereszteni a gőzt. Ugyan kinek van joga ítélkezni fölöttük? De az igazság az – és erről sosem beszélnek –, hogy ennyi soha nem elég. Eleinte Carlton Flynn is kicsiben játszott, vágyott egy kis puncira, de aztán az már kevésnek bizonyult, és egyre többet akart. Így működik ez. Mint a droglépcső. Broome nagyapja ezt így fogalmazta meg találóan: „Ha az ember állandóan kap puncit, egy idő után egy második faszt akarna”.

– Megbeszélték, hogy találkoznak újra? – kérdezte Broome.

– Úgy volt, hogy eljön aznap éjjel, amikor… tudja, amikor eltűnt.

– És mi történt?

– Telefonált, hogy késni fog. Azóta nem láttam.

– Azt nem mondta, miért fog késni?

– Nem.

– Tudja, merre járt Flynn azt megelőzően?

Tawny megrázta a fejét. Broome orrát hajlakk és megbánás szaga csapta meg.

– Tud mondani még valamit arról a napról?

Újabb fejrázás.

– Nem értem – mondta Broome. – Ez a pasas folyamatosan bántotta, igaz?

– Igen.
– És ez csak eszkalálódott.
– Tessék?
Broome elfojtott egy sóhajtást.
– Fokozódott. Egyre rosszabb lett.
– Igen. Így van.
Broome széttárta a karját.
– Mit gondolt, hogyan fog véget érni?
Tawny pislogott, lesütötte a szemét, és egy pillanatra elgondolkodott a kérdésen.
– Ahogy az ilyesmi szokott. Rám un. Továbblép egy másik lányhoz. – Elhallgatott, majd megvonta a vállát, és hozzátette: – Vagy megöl.

8

A katedrálüvegre egy „ÜGYVÉDI IRODA – Harry Sutton” szövegű papírlapot ragasztottak. Akárcsak a régi, fekete-fehér filmekben.

Amikor Megan finoman megkopogtatta az üveget, Harry harsány „Bújj be!” kiáltással felelt.

Megan megfogta a kilincset. Néhány órával ezelőtt hazatelefonált Dave-nek, hogy később megy haza. Dave tudni akarta, miért. Megan csak annyit felelt, hogy ne aggódjon, és lerakta. Most pedig itt volt Atlantic Cityben, azon a helyen, amelyet annyira jól ismert.

Megan kinyitotta az ajtót, és tudta, hogy ezzel valószínűleg mindent megváltoztat. Az iroda még mindig ugyanolyan szegényes volt, ahogyan emlékezett rá, de Harry így szerette.

– Szia, Harry.

Harry nem volt vonzó férfi. A szeme alatt akkor táskák lógtak, mint egy buldognak. Orra leginkább egy jókora krumplira emlékeztetett. Hófehér haja sokkolóan hatott Meganre. De a mosolya, nos, a mosolya még mindig elbűvölő volt. A belőle áradó melegség átjárta Megant, és azonnal biztonságban érezte magát a férfi közelében.

– Ezer éve, Cassie.

Egyesek lecsúszott ügyvédnek tartották Harryt, de ez nem fedte tökéletesen a valóságot. Négy évtizeddel korábban végzett a Stanford jogi karán, és a jó nevű Kronberg, Reiter és Roseman ügyvédi irodánál kezdett dolgozni. Egy este valamelyik jó szándékú kollégája magával rángatta a csendes, félénk ügyvédet Atlantic City bujasággal, erkölcstelenséggel és hazardírozással teli világába. A félénk Harry belevetette magát az éjszaka világába – és azóta sem mászott ki belőle. Kilépett a nagy cégtől, nevét kiragasztotta ennek az irodának az ajtajára, és úgy döntött, hogy a vesztesek és az esélytelenek oldalára áll, vagyis szinte a mindenkiére, aki megfordult ebben a világban.

Kevés embernek csillog a feje fölött a glória. Általában nem szépek, nincsenek angyali vonásaik, és nem valami jótékonysági alapítványnál dolgoznak – ami Harryt illeti, ő például egyértelműen jobban kedvelte a bűnösöket a szenteknél –, mégis a jóság és a megbízhatóság aurája veszi körül őket. Harry is közéjük tartozott.

– Szia, Cassie.

Fura volt a hangja. Zavartan fészkelődött a széken.

– Hogy vagy, Harry?

A férfi kék szeme különösen csillogott. Ez nem volt jellemző rá, de mégiscsak eltelt majdnem húsz év azóta, hogy Megan utoljára látta. Az emberek változnak. Átfutott az agyán, hogy talán hiba volt idejönnie.

– Köszönöm, jól.

– Köszönöm, jól?

Harry bólintott, és közben az ajkát harapdálta.

– Mi a baj, Harry?

A férfi szemét hirtelen elfutották a könnyek.

– Harry?

– A fenébe – motyogta.

– Mi az?

– Megfogadtam, hogy többet nem csinálok ilyet. De néha úgy elgyengülök.

Megan nem szólalt meg, várt.

– Én csak… azt hittem, meghaltál.

Megan elmosolyodott. Megkönnyebbülést érzett, hogy Harry még mindig ugyanolyan érzelgős, ahogyan az emlékeiben élt.

– Harry…

A férfi leintette.

– A zsaruk nálam is kerestek, miután eltűntél azzal a fickóval.

– Nem tűntem el azzal a fickóval.

– Akkor egyedül tűntél el?

– Valahogy úgy.

– A lényeg az, hogy a zsaruk beszélni akartak veled. Még mindig akarnak.

– Tudom – felelte Megan. – Ezért jöttem vissza. A segítségedre van szükségem.

Amikor Tawny Allure megpillantotta a mosolygó fiatal párt az ajtóban, felsóhajtott, és megrázta a fejét.

Tawny valódi neve Alice volt. Eleinte azt használta, és „Alice Csodaországból” művésznéven lépett fel, de így könnyebben felismerték a múltjából felbukkanó alakok. Most két számmal nagyobb melegítőfelsőt viselt, amely elrejtette mellimplantátumait. A munkából hazafelé tartva a magas sarkút teniszcipőre cserélte. Lekaparta magáról a vastag sminkréteget, és felvett egy rejtőzködő celebek stílusú napszemüveget. Senki meg nem mondta volna róla, hogy egzotikus táncosként keresi a kenyerét.

A mosolygó pár úgy nézett ki, mintha most sétáltak volna ki egy hittanóráról.

Tawny elkomorodott. Ismerte a fajtájukat. Jótevők. Rátukmálják az emberre a szórólapjaikat, és meg akarják menteni a lelkét. Jönnek az olcsó szövegükkel, hogy „dobd el a tangát, és találd meg Jézust”, amire Tawny általában azt válaszolta: „Jézus ad borravalót?”.

A mosolygó, szőke lány fiatal volt és csinos a maga természetes módján. Haját lófarokban fogta össze hátul, ahogy a szurkolólányok szokták. Garbót viselt és szoknyát, hozzá pedig térdig felhúzott zoknit – mintha egy kislányokra szakosodott pedofiloldal címlapjáról lépett volna le. Ez most komoly? – hüledezett magában Tawny. Ki öltözködik így manapság?

A jóképű srác hullámos haja egy vitorlázni induló politikus külsejét idézte. Vászonnadrág és kék galléros póló volt rajta, a vállára terítve pedig egy pulóver, amelynek két ujját a nyakán összekötötte.

Tawny nem volt jó hangulatban. Ujja lüktetett a fájdalomtól. Fáradtnak, gyengének és nyomorultnak érezte magát. Semmi másra nem vágyott, mint hogy végre hazaérjen, és megetethesse Ralphie-t. A gondolatai még mindig Broome látogatása és, természetesen, Carlton Flynn eltűnése körül forogtak. Amikor először találkozott Carltonnal, a férfi pólóján ez a felirat virított: „Nem vagyok nőgyógyász, de azért vetnék rá egy pillantást”. Mintha azt tetoválta volna a homlokára, hogy „Elmebeteg vagyok”. De az ostoba Tawny csak nevetett rajta, amikor elolvasta. Vesztére. Tawnyt nem ejtették teljesen a fejére, de ha férfiakról volt szó, a seggfejradarja valahogy sosem működött.

Néha – legtöbbször – Tawny úgy érezte, mintha a balszerencse mindig a nyomában lenne, utolérné, és időnként megveregetné a vállát, emlékeztetve arra, hogy nem szabadulhat tőle.

Pedig nem így kezdődött. Eleinte imádta a munkáját a La Crème-ben. Szórakoztató volt, izgalmas, és minden este hajnalig tartott a buli. És nem, Tawnyt nem molesztálták kislány korában, hála istennek, ő nem ebbe a típusba tartozott, amellyel gyakran lehet találkozni az itteni lányok között.

Tawny, saját bevallása szerint is, eredendően lusta volt, és könnyen elunta magát.

Mindig arról beszélnek, hogy a lányok nem elég önállóak, hiányzik belőlük az önbecsülés, igen, ez mind így van, de az igazság az, hogy a legtöbb lány nem is vágyik valódi munkahelyre. Ugyan ki vágyik rá? Mégis milyen lehetőségek közül választhatott volna?

Ott volt például Tawny nővére, Beth. Hat éve, mióta leérettségizett, adatrögzítőként dolgozott a First Trenton biztosítóvállalatnál. Naphosszat egy büdös, levegőtlen lyukban ült a számítógép előtt, és isten tudja, miféle adatokat

gépelt – heti öt nap, napi nyolc órában, évek óta, egy akkora fülkében, mint egy börtöncella.

Tawny megborzongott.

Na, ne, gondolta, akkor inkább öljenek meg most azonnal.

Ha a végletekig leegyszerűsíti az ember, akkor a képlet így nézett ki: monoton, gondolkodást nem igénylő adatrögzítés egy szűk, levegőtlen lyukban… vagy hajnalig tartó buli, tánc, pezsgő.

Nehéz választás, igaz?

De a munkája a La Crème-ben nem egészen úgy alakult, ahogy elképzelte. Azt hallotta, hogy itt több esélye van facér pasasokkal ismerkedni, mint valami társkereső oldalon, mégis Carlton volt az egyetlen, akivel igazi kapcsolatra emlékeztető viszonyba került. És mit kapott tőle? Eltörte az ujját az az állat, és megfenyegette Ralphie-t.

Némelyik lánynak valóban sikerült kifognia egy gazdag pasast, de azok a legszebbek közül kerültek ki, és Tawny a lelke mélyén tudta, hogy ő nem tartozik közéjük. A szépség látszatának megőrzéséhez egyre több sminkre volt szüksége. A szeme alatt a karikák egyre sötétebbek lettek. Meg kellett volna csináltatnia a mellét, és – bár még csak huszonhárom éves volt – a visszerektől a lába kezdett egy domborzati térképre hasonlítani.

A garbós kis szőke vidáman intett Tawnynak.

– Hölgyem, feltarthatjuk egy percre?

Tawny egy pillanatra féltékenységet érzett a kis szőke iránt, ahogy az rávillantotta hibátlan fogsorát. A jóképű srác biztosan a barátja. Valószínűleg kedves hozzá, elviszi moziba, fogja a kezét séta közben. Mázlista. Két buta bibliamoly, mégis boldognak és egészségesnek tűnnek, mint akiknek fogalmuk sincs a szomorúságról. Tawny fogadni mert volna, hogy ennek a kettőnek még minden ismerőse életben van. A szüleik boldog házasságban élnek és egészségesek, akárcsak ők, csak egy kicsit idősebbek, teniszezni járnak, kerti partikat és nagy családi vacsorákat adnak, ahol a rokonok lehajtják a fejüket, és asztali imádságot mondanak.

Mindjárt közlik vele, hogy minden problémájára tudják választ, Tawny azonban nem volt megfelelő hangulatban ehhez. Ma nem. Törött ujja átkozottul fájt. Egy zsaru éppen most fenyegette meg azzal, hogy lecsukatja. Szadista, elmebeteg „barátja” pedig eltűnt, és ha isten is úgy akarja, halott.

A jóképű srác mosolyogva megszólalt:

– Csak egy perc az egész.

Tawnynak már a nyelvén volt, hogy közli velük, kopjanak le, de valami miatt

meggondolta magát. Ezek ketten valahogy mások voltak, mint az átlagos bibliamolyok, akik a klub hátsó bejárata előtt várakoznak, és a lányokat zaklatják a Szentírásból vett idézetekkel. Volt bennük valami… valami kifinomult? Jól fésültebbek, és élénkebben csillog a szemük. Néhány évvel korábban Tawny nagymamája, nyugodjék békében, teljesen bedőlt egy tévés hittérítőnek, akinek valami ócska kábelcsatornán volt műsora. Fiatal fiúk, lányok énekeltek, tapsoltak és gitároztak benne elragadtatott arccal. Ez a pár pont úgy nézett ki, mint azok. Mintha most szabadultak volna egy kábeltévé templomi kórusából.

– Nem tart sokáig – biztosította a kis szőke.

Itt álltak, a lakása ajtaja előtt, éppen ma. Nem a klub hátsó bejáratánál. Nem üvöltöztek ostoba szólamokat a bűnről. Talán nem véletlen, hogy pont ma, amikor fáj az ujja meg a lába, amikor halálosan fáradtnak érzi magát, talán nem véletlen, hogy pont ma jelentek meg a küszöbén. Talán valóban Tawny megmentésére küldte őket valaki, amikor a legnagyobb szüksége van rájuk. Mint két angyal a mennyből.

Lehetséges lenne?

Tétova könnycsepp gördült végig Tawny arcán. A szőke lány bólintott, mintha pontosan tudná, mi játszódik le Tawnyban.

Talán, gondolta Tawny, miközben elővette a kulcsát, tényleg arra van szükségem, hogy megmentsenek. És ez a két kölyök, bármilyen valószínűtlennek tűnik is, talán ők jelentik a belépőt egy jobb életbe.

– Oké – mondta Tawny elfojtva szipogását. – Gyertek be! De csak egy percre, oké?

Azok ketten bólintottak.

Tawny kinyitotta az ajtót. Ralphie sprintelt felé a szobából, körmei kopogtak a linóleumon. Tawny szíve elszorult, amikor meghallotta a hangot. Ralphie – az egyetlen élőlény, aki őszintén szereti, az egyetlen jó az életében. Lehajolt, és hagyta, hogy Ralphie ráugorjon. Elnevette magát, és megvakarta Ralphie-t a füle mögött, azután felállt.

Tawny a szőke lány felé fordult, aki még mindig mosolyogva nézett rá.

– Gyönyörű kutyus – mondta a szőke.

– Köszönöm.

– Megsimogathatom?

– Persze.

Tawny a jóképű srácra nézett. Ő is mosolygott. De a mosolyában volt valami furcsa. Valami nyugtalanító…

A srác akkor is mosolygott, amikor ökölbe szorította a kezét. Még akkor is

mosolygott, amikor csípőből meglendítette a karját, és teljes testsúlyát beleadva Tawny arcába sújtott.

Tawny a padlóra zuhant, vér spriccelt az orrából, a szeme felakadt, és az utolsó hang, amelyet hallott, Ralphie nyüszítése volt.

9

Broome lerakta a telefonkagylót. Próbálta megemészteni ezt a – a bulvárlapok szóhasználatával élve – „sokkoló, új fejleményt”.

– Ki volt az? – kérdezte Goldberg.

Broome addig észre sem vette, hogy Goldberg a közelben ólálkodik.

– Harry Sutton – felelte.

– A zugügyvéd?

– Zugügyvéd? – Broome összevonta a szemöldökét. – Hol élsz te, 1958-ban? Senki nem használja már ezt a szót.

– Mi van, ma te vagy az agresszív kismalac? – horkant fel Goldberg. – Inkább azt mondd meg, van-e valami köze Carlton Flynnhez.

Broome felállt, a pulzusa felgyorsult.

– Elképzelhető.

– Hallgatlak.

Van valami köze Carlton Flynnhez? Talán. Van valami köze Stewart Greenhez? Egyértelműen.

Broome újra végigpörgette a fejében a beszélgetést. Tizenhét évnyi hiábavaló keresés után Cassie, a sztriptíztáncos, aki Stewart Greennel együtt tűnt el, egyszer csak besétált Harry Sutton irodájába – legalábbis az ügyvéd elmondása szerint. Váratlanul felbukkant a semmiből. Broome még mindig alig merte elhinni.

A legtöbb ügyvéd szavahihetőségéért Broome nem adott volna egy garast sem. De Harry Suttonból, minden hibája ellenére – és akadt neki nem kevés – sem nézte volna ki, hogy át akarja verni. Ugyan mit nyerhetett volna azzal a pasas, ha hazudik neki?

– Majd később elmondom – válaszolta Broome.

Goldberg azonban csípőre tette a kezét, és elővette a legkeményebb nézést.

– Nem, most mondod el.

– Harry Sutton azt állítja, hogy van egy szemtanúja.

– Miféle szemtanú?

– Megesketett, hogy nem beszélek róla.

– Hogy mit csinált?!

Broome nem vesződött a válasszal. Ellépett a főnöke mellett, és a lépcső felé igyekezett. Tudta, hogy Goldberg, aki már abban is elfárad, ha a szendvicséért kell nyúlnia, nem fogja követni. Amikor beszállt a kocsiba, megcsörrent a mobilja. Erin volt az.

– Hová mész? – kérdezte.

– Harry Suttonhoz.

Erin huszonhárom évig a társa volt a rendőrségnél, mielőtt tavaly nyugdíjba ment. És valamikor régen a felesége is volt. Broome gyorsan beszámolt neki Cassie váratlan felbukkanásáról.

– Ejha – mondta Erin.

– Bizony.

– A titokzatos Cassie. Hosszú ideje keresed.

– Tizenhét éve.

– Hátha választ kapsz néhány kérdésre.

– Reménykedjünk. Miért hívtál?

– A biztonsági kamera felvétele a La Crème-ből.

– Mi van vele?

– Azt hiszem, találtam valamit – felelte Erin.

– Beugorjak, ha végeztem Suttonnál?

– Oké, addigra én is lekefélgetem ezt a képet. Te pedig beszámolhatsz a találkozásodról a titokzatos Cassie-vel.

Broome képtelen volt uralkodni magán.

– Erin?

– Tessék.

– Azt mondtad, „lekefélgetni”. He-he-he.

– Ugyan már, Broome! – horkant fel Erin. – Hány éves is vagy?

– Régen neked is bejött az ilyesmi.

– Sok minden bejött nekem régen – mondta a nő egy árnyalatnyi szomorúsággal a hangjában. – De az már elmúlt.

Nagy igazság.

– Nemsokára ott vagyok, szia.

Broome elhessegette a volt feleségével kapcsolatos gondolatokat, és rálépett a gázra. Néhány perccel később bekopogott a katedrál-üvegen.

– Bújj be! – harsant fel odabentről.

Kinyitotta az ajtót, és belépett az irodába. Harry Sutton úgy festett, mint egy kiöregedett egyetemi professzor. Broome körbehordozta a tekintetét. Harryn kívül senki nem tartózkodott odabent.

– Örülök, hogy látom, nyomozó.

– Hol van Cassie?

– Foglaljon helyet!

Broome leült.

– Hol van Cassie? – ismételte.

– Jelen pillanatban nincs itt.

– Nekem is feltűnt.

– Mindig tudtam, hogy képzett nyomozóval van dolgom.

– Nem kenyerem a dicsekvés – viccelődött Broome, majd komolyabb hangnemre váltott: – Mi folyik itt, Harry?

– Itt van a közelben. Beszélni akar magával. De mielőtt sor kerül rá, tisztáznunk kell néhány szabályt.

Broome széttárta a karját.

– Csupa fül vagyok.

– Először is, minden, ami itt elhangzik, az bizalmas információ.

– Minek néz engem, Harry, valami firkásznak?

– Nem, Broome, jó és elszánt zsarunak tartom magát. A bizalmas információ azt jelenti, hogy nem készít jegyzeteket, nem csatolja az ügy aktáihoz. Vagyis úgy teszünk, mintha ez a beszélgetés meg sem történt volna.

Broome elgondolkodott.

– És ha ebbe nem vagyok hajlandó beleegyezni?

Harry Sutton felállt, és az asztalon áthajolva kezet nyújtott.

– Örülök, hogy találkoztunk, nyomozó. A viszontlátásra!

– Oké, oké, semmi szükség a komédiázásra.

– Nincs rá szükség, igaz. De miért ne komédiázzak, ha megtehetem? – kérdezte Harry széles vigyorral.

– Szóval szigorúan bizalmas. Rendben. Hívja ide!

– Ez még csak az első szabály volt.

Broome várt.

– A mai alkalom lesz az egyetlen. Cassie itt fog beszélni magával az irodámban. Legjobb tudása szerint válaszol a kérdéseire az én jelenlétemben. Azután újra eltűnik. Maga pedig hagyja eltűnni. Nem próbálja kideríteni az új nevét vagy a személyazonosságát – és ami a legfontosabb: nem próbálja megtalálni a mai találkozó után.

– Ha megígérem, hogy nem, azt elhiszi?

– Igen.

– Értem – felelte Broome. Újra elhelyezkedett a székben. – Tegyük fel, hogy Cassie-t gyanúsítom egy bűncselekmény elkövetésével.

– Nem fogja.

– De tegyük fel.

– Nehéz ügy. Miután beszélt magával, hazamegy. Soha többé nem fogja látni.

– Tegyük fel, hogy miután beszéltünk, ráakadok valami új információra, amit meg kell kérdeznem tőle.

– Ugyanaz a válasz: nehéz ügy.

– Akkor nem fordulhatok magához?

– Fordulhat. És ha tudok, segítek is. De Cassie semmilyen kötelezettséget nem vállal.

Broome szeretett volna vitatkozni, de nem volt abban a helyzetben. Egyébként is az volt az életelve, hogy ajándék lónak ne nézd a fogát. Tegnap még a leghalványabb fogalma sem volt, hol lehet Cassie. Most viszont, hacsak nem bosszantja fel Harryt, végre beszélhet vele.

– Oké – mondta Broome. – Elfogadom az összes szabályt.

– Pompás. – Harry Sutton felemelte a mobiltelefonját, megnyomott rajta egy gombot, majd beleszólt: – Cassie? Rendben van. Most már jöhetsz.

Goldberg főfelügyelő már túljutott minden erkölcsi aggályon.

Alig egy éve volt hátra a nyugdíjig, és tudta, hogy az nem lesz elég. Közel sem. Lehet, hogy Atlantic City egy nagy pöcegödör, de abból is a drágább fajta. A tartásdíjak szinte az egész fizetését elvitték. Legújabb szerelme, Melinda, egy huszonnyolc éves pornósztár (Goldbergnek feltűnt, hogy ezek a lányok mindig „pornósztárok”, sosem egyszerűen „színésznők” vagy, mint Melinda esetében, a „nagy mellű csaj az édes hármasból”) az utolsó cseppet is kipréselte belőle (mind anyagi, mind más értelemben). De minden cent megérte.

A lényeg – akárhogy is szépítjük –, hogy Goldberg is beállt a korrupt zsaruk táborába.

Rendszerint könnyen talált önigazolást. A rosszfiúk olyanok, mint azok a mitológiai szörnyek, amelyeknek ha levágod az egyik fejét, azonnal két másik nő a helyébe. Vagy: jobb az a gonosz, akit ismer az ember – akit valamennyire az irányítása alatt tarthat, aki nem bántja a törvénytisztelő polgárokat, és még jattol is –, mint az a gonosz, akit nem ismer. Vagy: megtisztítani ezt a várost olyan lenne, mint kiskanállal kimerni az óceánt. Goldberg padlása tele volt efféle hasonlatokkal.

De jelen esetben az önigazolás még könnyebb volt: a pasas, akitől a Ben Franklin arcképével ellátott százdollárost kapta, úgy festett, legalábbis ránézésre, mint aki az angyalok oldalán áll.

Akkor vajon miért tétovázik?

Feltárcsázta a számot. A harmadik csörgésre vették fel.

– Jó napot, Mr. Goldberg!

A tétovázás egyik oka: a fickó hangjától a hideg is kirázta. A férfi – bár a hangja nagyon fiatalosnak tűnt – a végletekig udvarias volt, és kizárólag felkiáltó mondatokban beszélt, mintha egy régimódi musical szereplőválogatására készülne. A hangtól felállt a szőr Goldberg karján. De nem csak erről van szó.

Történetek keringtek a fickóról. Erőszakos, perverz történetek róla és a partneréről, amelyek hallatán felnőtt emberek – még egy harcedzett, sokat látott zsaru is, mint Goldberg – felriadtak éjszaka, és feljebb húzták magukon a takarót.

– Helló – szólt bele Goldberg.

Még ha a történetek túloztak is, még ha a pletykáknak csak a negyede igaz, Goldberg akkor is valami olyasmibe keveredett, amiben nem akart részt venni. De még mindig az tűnt a legjárhatóbb útnak, ha elteszi a pénzt, és befogja a száját. Egyébként sem maradt sok választása. Ha megpróbálna kihátrálni az egyezségből vagy visszaadni a pénzt, azzal esetleg felmérgesítené a hangot a vonal másik végén.

– Mit tehetek önért, Mr. Goldberg? – kérdezte a hang.

Goldberg a háttérből zajt hallott, és megfagyott a vér az ereiben.

– Ez meg mi a fene? – kérdezte.

– Semmi, ne foglalkozzon vele, Mr. Goldberg. Miért hívott?

– Elképzelhető, hogy van egy másik nyom.

– Elképzelhető?

– Nem vagyok benne biztos.

– Mr. Goldberg?

– Igen?

Mi a franc lehet az a hang a háttérben?

– Kérem, mondja el, amit tud.

Eddig is folyamatosan tájékoztatta őket mindenről, amit Carlton Flynn eltűnéséről megtudott. Miért is ne? A fickó és a partnere nagyon meg akarták találni Flynnt, és igen bőkezűen fizettek.

Legutóbb azt szivárogtatta ki nekik, amit Broome-tól megtudott: Carlton Flynnnek volt egy barátnője a La Crème sztriptíztáncosai között.

Nyüszítés hallatszott a háttérből.

– Van egy kutyája? – kérdezte Goldberg.

– Nem, Mr. Goldberg, nincsen. De gyerekkoromban az enyém volt a világ legjobb kutyusa! Linzernek hívták. Aranyos, nem?

Goldberg nem válaszolt.

– Valami baj van, Mr. Goldberg?

– Goldberg főfelügyelő.

– Szeretne inkább személyesen találkozni, Goldberg főfelügyelő? Az otthonában is megbeszélhetjük a dolgot, ha szeretné.

Goldberg szíve kihagyott egy ütemet.

– Nem, arra semmi szükség.

– Szóval mit akar nekem elmondani, Goldberg főfelügyelő?

A kutya még mindig nyüszített. De most Goldberg mintha egy másik hangot is hallott volna, talán egy másik nyüszítést, vagy valami annál is rosszabbat: egy borzalmas, fájdalommal teli, nem emberi hangot, amely – paradox módon – mégiscsak egy embertől származhatott.

– Goldberg főfelügyelő?

Goldberg nyelt egyet, és belevágott:

– Van egy Harry Sutton nevű ügyvéd…

10

Kinyílt Harry Sutton irodájának ajtaja, és besétált Cassie.

Szinte semmit nem változott.

Ez volt Broome első gondolata. Broome emlékezett rá még régről, látta többször a klubban, egyszer még beszéltek is. A hajszíne megváltozott – annak idején platinaszőke volt –, de ez minden.

Felmerülhet a kérdés, ha mit sem változott tizenhét év alatt, Broome miért nem tudta megtalálni. Az igazság az, hogy eltűnni sokkal könnyebb, mint azt gondolnánk. Mint kiderült, Rudy még az igazi nevét sem tudta Cassie-nek. Broome-nak végül sikerült kinyomoznia: Maygin Reilly. De ezzel véget is ért a tudománya. Cassie valószínűleg szerzett magának új személyazonosságot, és bár a rendőrség ki akarta hallgatni, mégsem adhattak ki országos körözést utána.

A másik változás az volt, hogy tehetősebbnek és – jobb szó híján – normálisabbnak tűnt. Az ember hiába mosdat ki egy sztriptíztáncost, az akkor is sztriptíztáncos marad. Akárcsak a szerencsejátékos, a piás vagy a zsaru. Cassie úgy festett, mint egy tipikus kertvárosi anyuka. Talán egy kicsit bevállalósabb, mint az átlag. Olyan, aki szereti jól érezni magát, flörtöl, ha olyanja van, és túl közel hajol az emberhez, amikor a szomszédok összejönnek egy kis esti iszogatásra. De akkor is egy kertvárosi anyuka.

Leült Broome mellé, felé fordult, és a szemébe nézett.

– Örülök, hogy újra látom, nyomozó.

– Én is. Sokat kerestem magát, Cassie.

– Itt vagyok.

– Tizenhét éve.

– Mint Valjean és Javert – mondta Cassie.

– *A nyomorultak*ban.

– Olvasta?

– Nem, de a volt feleségem elrángatott a musicalre – felelte Broome.

– Nem tudom, hol van Stewart Green – jelentette ki Cassie.

Jól van, gondolta Broome, szóval ennyit az előjátékról.

– Azzal ugye tisztában van, hogy maga pont egy időben tűnt el vele?

– Igen.

– Amikor eltűntek, maguk ketten együtt jártak, igaz?

– Nem.

Broome széttárta a karját.

– Nekem azt mondták.

Cassie ajkán megjelent egy félmosoly, és Broome ismét megpillantotta benne a szexi lányt tizenhét évvel korábbról.

– Mennyi ideje él Atlantic Cityben, nyomozó?

Broome bólintott. Tudta, hová akar kilyukadni.

– Negyven éve.

– Tudja, hogy mennek a dolgok. Nem voltam prostituált. A klubban dolgoztam, és szerettem szórakozni. És, igen, egy ideig Stewart Green is része volt ennek a szórakozásnak. Egy kis része. De aztán elrontotta.

– A szórakozást?

– Mindent – felelte a nő. A szája pengevékony vonallá keskenyedett. – Stewart Green egy pszichopata volt. Zaklatott. Megvert. Azzal fenyegetett, hogy megöl.

– Miért?

– Mit nem ért azon, hogy „pszichopata”?

– Felcsapott pszichiáternek, Cassie?

Ismét a félmosoly.

– Nem kell pszichiáternek lenni ahhoz, hogy az ember felismerjen egy pszichopatát, mint ahogy a gyilkosokat sem csak a zsaruk ismerik fel.

– Jogos – ismerte el Broome. – De ha Stewart Green tényleg elmebeteg volt, akkor nagyon sok embert sikerült átvernie.

– Minden ember mást és mást hoz ki belőlünk.

Broome a homlokát ráncolta.

– Ez elég közhelyes megállapítás, nem gondolja?

– Valóban az. – Cassie egy pillanatra elgondolkodott. – Hallottam egyszer egy srácot, amint tanácsot ad a barátjának egy lánnyal kapcsolatban, aki elsőre egészen normálisnak tűnt, de érezni lehetett, hogy ijesztő csontvázak lapulnak a szekrényében. Biztosan ismeri a típust.

– Ismerem.

– Szóval a srác ezt mondta a haverjának: „Ne nyisd ki azt a szekrényt, ha jót akarsz”.

Broome-nak tetszett a hasonlat.

– Maga is így járt Stewarttal?

– Mint mondtam, eleinte úgy tűnt, minden rendben van. De aztán egyre követelőzőbb lett. Vannak férfiak, akik hajlamosak rá. Korábban mindig sikerült kisiklanom az ilyen helyzetekből. De tőle nem tudtam megszabadulni. Én is olvastam azokat a cikkeket az eltűnése után, hogy micsoda példás családapa volt,

kitartott a rákos felesége mellett, mennyire szerette a gyerekeit. És nem is kételkedtem benne. Sosem ítélkeztem a klubba járó családos férfiak fölött, akik azért jöttek, hogy kicsit kieresszék a gőzt. A közönség háromnegyedének van felesége. Még csak azt sem gondolom róluk, hogy képmutatóak – elvégre egy férfi attól még szeretheti a feleségét, ha közben néha egy kis kalandra vágyik, nem igaz?

Broome megvonta a vállát.

– De, azt hiszem.

– De Stewart Green nem ilyen volt. Erőszakoskodott velem. Úgy viselkedett, mint egy őrült. Csak eleinte nem tudtam, mennyire az.

Broome keresztbe rakta a lábát. Amit eddig hallott a verésről és az erőszakosságról, az nagyon hasonlított Tawny jellemzésére Carlton Flynnről. Újabb egyezés?

– Szóval mi történt? – kérdezte.

Cassie most először tűnt idegesnek. Harry Suttonra pillantott. Harry a pocakján pihentette összekulcsolt ujjait. Bólintott. Cassie lenézett a saját kezére.

– Tudja, hol van a régi acélgyár?

Broome tudta. Nagyjából tíz-tizenöt kilométerre Atlantic Citytől, a Pine Barrens kezdeténél.

– Régebben sokat jártam oda. Munka után, vagy bármikor, ha kicsit ki akartam szellőztetni a fejem.

Kiszellőztetni a fejét, gondolta Broome rezzenéstelen arccal. Hazugság. Vajon az első? Nem tudta eldönteni. Már nyitotta a száját, hogy feltegye a kézenfekvő kérdést: mit keresett ott igazából? De aztán inkább nem szólalt meg.

– Szóval egy éjszaka – az utolsó éjszaka, amit a városban töltöttem – a parkban sétálgattam, a romoknál. Eléggé össze voltam zavarodva. Stewart kezdett egyre jobban rám telepedni, és nem tudtam, hogyan kezeljem. Minden megpróbáltam, hogy levakarjam magamról, de hiába.

Broome feltette ugyanazt a kérdést, amit Tawnynak is.

– Volt barátja vagy valakije?

Árnyék suhant át Cassie arcán.

– Nem.

Újabb hazugság?

– Valaki, akitől segítséget kérhetett volna? Például Rudy? Vagy valaki más a klubból?

– Nézze, ez nem így működik. Vagy legalábbis én nem így működtem. Tudtam vigyázni magamra. Lehet, hogy egyesek beképzeltnek tartottak, de nagylány voltam.

Meg tudtam védeni magamat.

Lesütötte a szemét.

– Mi történt, Cassie?

– Fura ezt hallani. Rég nem szólítottak így. Cassie.

– Jobban szereti a Maygint?

Cassie elmosolyodott.

– Szóval kiderítette? Nem, maradjunk inkább a Cassie-nél.

– Oké. Húzza az időt, Cassie.

– Tudom – mondta. Vett egy nagy levegőt, és belevágott. – Kezdtem egyre jobban megijedni, és próbáltam kitalálni, hogyan szabadulhatnék meg Stewarttól, ezért két nappal korábban ledobtam rá az atombombát. Vagyis csak megfenyegettem vele. Egy pillanatig sem gondoltam komolyan. De azt hittem, a fenyegetés is elég lesz.

Broome nagyjából sejtette, miről van szó, de türelmesen várta, hogy Cassie folytassa.

– Szóval közöltem Stewarttal, hogy hagyjon békén, különben elmondom a feleségének. Sosem tettem volna ilyet. Ha az ember ledob egy atombombát, a lökéshullámok őt is elsodorják. De, mint mondtam, azt hittem, a fenyegetés is elég lesz.

– De nem lett – mondta Broome.

– Nem. – Cassie ismét elmosolyodott, de ezúttal hiányzott belőle a játékosság. – Visszatérve a korábbi hasonlathoz, alábecsültem, mi fog történni, ha kinyitom azt a szekrényt.

Broome Harry Suttonra pillantott. Sutton előrehajolva hallgatta Cassie-t, arcán feszült figyelem.

– Mi történt, miután megfenyegette? – kérdezte Broome.

Könnyek buggyantak ki a nő szeméből. Pislogni kezdett. A hangja erőtlen volt, amikor megszólalt.

– Nagyon rossz dolgok.

Csönd.

– Miért nem keresett meg engem? – kérdezte Broome.

Cassie nem válaszolt.

– Komolyan kérdem. Megtehette volna. Még mielőtt ledobja a bombát.

– És mégis mit tett volna, nyomozó?

Broome hallgatott.

– Maguk, zsaruk mindig megvédik a magunkfajta lányokat a feddhetetlen polgárokkal szemben, ugye?

– Ez övön aluli volt, Cassie. Ha bántotta, nekem szólhatott volna.

Cassie a fejét ingatta.

– Talán igen, talán nem. De úgy látom, még mindig nem érti. Stewart-ból előbújt a dühöngő őrült. Azt mondta, ha csak egy árva szót szólok bárkinek, hegesztőpisztollyal fogja kiszedni belőlem, hol laknak a barátaim, és aztán egyenként megöli őket. Én pedig hittem neki. Azok után, amit a szemében láttam, és amit tett velem, minden egyes szavát elhittem.

Broome hagyta leülepedni Cassie szavait, majd néhány másodperc hallgatás után megkérdezte:

– És végül mit csinált?

– Úgy döntöttem, hogy egy időre elutazom. Eltűnök egy pár hónapra. Annyi idő alatt kigyógyul belőlem, talál magának másik lányt, visszamegy a feleségéhez, mit tudom én. De ennek is megvolt a maga kockázata. Nem tudtam, hogyan fog reagálni, ha egyszer csak lelépek az engedélye nélkül.

A nő elhallgatott. Broome adott neki néhány másodpercet, majd megszólalt:

– Azt mondta, hogy a parkban volt, ugye?

Cassie bólintott.

– A parkban hol?

Broome várt. Amikor Cassie belépett az irodába – amikor Broome-nak azonnal az jutott eszébe, mennyire hasonlít tizenhét évvel korábbi önmagára –, volt benne valami higgadt magabiztosság. Ez mostanra eltűnt. Ült lesütött szemmel, és a kezét tördelte az ölében.

– Felmentem azon az ösvényen – mondta végül. – Már besötétedett. Egyedül voltam. És akkor meghallottam valamit fentről. A bokrok mögül.

Elhallgatott, és lehajtotta a fejét. Broome óvatosan próbálta visszaterelni a témához:

– Milyen hang volt az?

– Levelek zörgése – felelte Cassie. – Mintha egy állat járna a fák között. De aztán felerősödött. És meghallottam még valamit, vagyis inkább valakit, egy jajkiáltást.

Ismét elhallgatott, és lenézett.

– Mit csinált azután? – kérdezte Broome.

– Fegyvertelen voltam. Teljesen egyedül. Mégis mit tehettem volna? – Úgy nézett Broome-ra, mintha választ várna tőle. Amikor a férfi nem mondott semmit, folytatta: – Először ösztönösen reagáltam. Sarkon fordultam, és elindultam vissza, de aztán történt valami, ami ismét arra késztetett, hogy megálljak.

– Micsoda?

– Hirtelen minden elcsendesedett. Mintha valaki átfordított volna egy kapcsolót. Néma csönd telepedett az erdőre. Vártam néhány másodpercet, de nem történt semmi. Csak a saját zihálásomat hallottam. A nagy sziklatömbhöz lopakodtam, és lassan megkerültem – onnan jött a hang. Aztán megláttam.

– Stewart Greent?

Cassie bólintott.

Broome érezte, hogy kiszárad a szája.

– Amikor azt mondja, „meglátta”…?

– A hátán feküdt. Csukott szemmel. Lehajoltam, és megérintettem. Csurom vér volt.

– Biztos benne, hogy Stewart volt az?

Cassie ismét bólintott.

– Meghalt? – kérdezte Broome.

– Akkor úgy gondoltam.

– Mit jelentsen az, hogy „akkor úgy gondoltam”? – Broome hangjából ezúttal némi ingerültség csendült ki.

– Ahogy nem vagyok pszichiáter, úgy nem vagyok orvos sem – csattant fel Cassie. – Csak azt tudom elmondani, amit láttam. Azt gondoltam, halott, de nem ellenőriztem, hogy lélegzik-e, nem tapintottam ki a pulzusát. Már így is csupa vér lettem, és bepánikoltam. Annyira bizarr volt az egész helyzet. Egy pillanatra minden lelassult, és boldog megkönnyebbülés áradt szét bennem. Tudom, hogy ez szörnyen hangzik, de gyűlöltem azt az embert. El sem tudja képzelni, mennyire. Az én problémám volt, és valaki megoldotta helyettem. Stewart meghalt. De aztán gyorsan kijózanodtam. Végiggondoltam, mi fog következni, és rájöttem, hogy nem nyugodhatok meg. És kérem, ne mondja azt, hogy csak képzelődöm. Szóval pontosan láttam magam előtt, mi jön ezután. Visszaszaladok egy telefonfülkéhez – akkor még nem voltak mobiltelefonok, ugyebár –, felhívom a rendőrséget, jelentem az esetet, mire kijönnek a zsaruk, és azonnal engem gyanúsítanak. Mindenki azt mondja majd, hogy itt ez a sztriptíztáncos-ribanc, aki elcsavarta egy rendes családos ember fejét, kiforgatta mindenéből, aztán megölte. Így hát inkább elmenekültem. Elmenekültem, és soha többé nem néztem hátra.

– Hová ment?

Harry Sutton köhintett egyet.

– Lényegtelen, nyomozó. A maga számára ez a történet itt ér véget.

Broome az ügyvédre nézett.

– Most csak viccel, ugye?

– Megegyeztünk. Elmondtam az igazságot, nyomozó – mondta Cassie.

Broome-nak már a nyelvén volt a válasz, hogy nem, ez legfeljebb csak az igazság egyik – kissé módosított – változata, de nem akarta elriasztani a nőt. Meg akart még tudni néhány részletet, azt remélte, kiderítheti, mi történt pontosan. Leginkább arra volt kíváncsi, mennyire voltak súlyosak (esetleg halálosak) Stewart Green sérülései, de minden egyéb információ érdekelte.

Harry Sutton törte meg az irodára telepedő csöndet.

– Azt hiszem, megtudta, amit lehetett, nyomozó.

Valóban? Közelebb került a megoldáshoz? Aligha. Ugyanolyan zavarosnak tűnt az egész ügy, mint eddig. Vagy ha lehet, még zavarosabbnak. Broome a többi eltűnt férfira gondolt, és a köztük lévő kapcsolatra. Megölték őket? Vagy megsebesítették, aztán… elmenekültek? Stewart Green volt az első a sorban. Ebben Broome teljesen biztos volt. Lehetséges, hogy felépült a támadás után, és…?

És aztán mi?

Hová a pokolba tűnt? És mi köze Carlton Flynnhez meg a többi pasashoz?

Cassie felállt. Broome követte a tekintetével.

– Miért? – kérdezte.

– Mit miért?

– Maradhatott volna, ahol van, elrejtőzve az új életében. – Broome Harry Suttonra pillantott, majd újra Cassie-re nézett. – Miért jött vissza?

– Maga Javert, emlékszik? – kérdezett vissza Cassie. – Sosem adta volna fel. Javert-nek és Valjeannak egyszer találkoznia kell.

– Szóval úgy döntött, inkább maga határozza meg a helyet és az időt?

– Inkább, mint hogy egyszer csak becsöngessen.

Broome megrázta a fejét.

– Én ezt nem veszem be.

Cassie vállat vont.

– Nem akarom magára tukmálni.

– Akkor ennyi volt, Cassie? Végzett?

– Nem teljesen értem.

Dehogynem, érted te nagyon is jól, gondolta Broome. Látom a szemeden.

– Most fogja magát, és visszamegy a szép rendezett életébe? – kérdezte Broome. – Megkönnyebbült a vallomástól? Elérte, amit akart?

– Azt hiszem, igen – felelte a nő. – Feltehetek egy kérdést?

Fel akarja cserélni a szerepeket, gondolta Broome. Védekező taktika. De vajon mitől fél? Broome egy kézmozdulattal jelezte, hogy kérdezzen nyugodtan.

– Mihez kezd ezzel az információval? – kérdezte Cassie.

– Hozzáadom a többi bizonyítékhoz, és megpróbálok valami konklúzióra jutni.

– Elmondta valaha Stewart Green feleségének az igazat a férjéről?

– Az attól függ, kinek az igazára gondol.

– Ne lovagoljon a szavakon, nyomozó.

– Rendben. A helyzet az, hogy mostanáig csak pletykákat hallottam Stewart Greenről. Nem tudhattam biztosan.

– Elmondja a feleségének, amit most megtudott tőlem?

Broome ezen elgondolkodott.

– Ha úgy látom, hogy az segít kideríteni, mi történt, akkor igen – felelte végül. – De én nem valami magánkopó vagyok, akit arra béreltek fel, hogy kompromittáló anyagokat gyűjtsön róla.

– Talán ez az információ megkönnyítené számára, hogy továbblépjen.

– De az is lehet, hogy megnehezítené. Az én feladatom a bűnügyek megoldása. Pont.

– Értem – bólintott Cassie, és a kilincs után nyúlt. – Sok szerencsét a nyomozáshoz.

– Még valami, mielőtt elmegy…

Cassie megtorpant.

– Van itt egy aprócska körülmény, ami ellentmond a sok Victor Hugó-s mellébeszélésnek.

– Mi lenne az?

Broome elmosolyodott.

– Az időzítés.

– Mi van vele?

– Miért most? Miért éppen most döntött úgy tizenhét év után, hogy visszatér?

– Maga is tudja.

Broome megrázta a fejét.

– Nem, nem tudom.

Cassie Harryre pillantott segítségért. Az ügyvéd megvonta a vállát.

– Tudok a másik eltűnt férfiról.

– Értem. Honnan tud róla?

– Láttam a hírekben – felelte Cassie.

Újabb hazugság.

– Na és? Összefüggést látott a Stewart Greennel történtek és Carlton Flynn eltűnése között?

– Igazából nem – mondta Cassie.

– Hát akkor? Eszébe jutott róla a múlt? Valami módon újra előhozta a tizenhét évvel ezelőtti eseményeket?

– Ez nem ilyen egyszerű. – Cassie ismét lenézett a kezére. Broome csak most vette észre. A fehér csíkot a gyűrűsujján. Levette a jegygyűrűjét, valószínűleg a találkozó miatt, és kényelmetlenül érezte magát nélküle. Ez megmagyarázta, miért gyűrögette annyit a kezét. – Ami aznap éjjel történt… az bizony értelemben még mindig velem van. Elmenekültem. Nevet változtattam. Felépítettem magamnak egy új életet. De az az éjszaka mindenhová követett. A mai napig kísért az emléke. Azt hiszem… úgy éreztem, itt az ideje abbahagyni a menekülést, szembenézni vele egyszer és mindenkorra.

11

Mindenki úgy hívta őket, hogy Ken és Barbie.

Így a biztonság kedvéért – és mert az álnév olyan menő – ők is így kezdték szólítani egymást.

Tawny törött ujja nevetségesen könnyűvé tette jelenlegi megbízatásukat. Barbie kissé csalódott is volt miatta. Kiválóan értett ahhoz, hogyan lehet információt kicsikarni valakiből. Megvolt benne a kellő kreativitás. Beszerzett egy új forrasztópákát, amelynek ötszáz fokig lehetett hevíteni a hegyét, és alig várta, hogy kipróbálhassa.

De a kreativitás egyet jelent az improvizálással. Kennek azonnal feltűnt, hogy Tawnynak fájdalmat okoz a törött ujja. Miért ne használják ki?

Miután Ken leütötte Tawnyt, Barbie bezárta az ajtót. Tawny a hátán feküdt, az orrát szorítva. Ken egyik lábát a mellkasára helyezte, a lány két műmelle közé, és a padlóhoz szegezte. Azután fogta Tawny jobb karját, és a mennyezet felé húzta. A lány megvonaglott a fájdalomtól.

– Nyugalom – csitította Ken.

Miközben lábával lefelé szorította, Ken még jobban kihúzta Tawny karját, és a könyökhajlatába fogta. A lány képtelen volt megmozdulni. Keze és törött ujja tehetetlenül meredt fölfelé. Ken a fejével intett Barbie-nak.

A szőke lány elmosolyodott, és újra megkötötte a copfját. Ken imádta nézni, ahogyan összefogja a haját, hátrahúzza, és kivillan alóla puha nyaka. Barbie közelebb lépett Tawny ujjához, és úgy tanulmányozta néhány másodpercig.

Először éppen csak megpöckölte a törött ujjpercet a saját középső ujjával. Nem erősen. De a szeme azonnal felcsillant, amikor Tawny felkiáltott a fájdalomtól. Barbie lassan körülfonta négy ujjával a törött testrészt, ökölbe szorítva a kezét. Tawny kétségbeesetten nyöszörgött. Barbie egy pillanatra megállt, ajkán halvány mosoly jelent meg. A kutya, Ralphie, talán megérezte, hogy mi készül, mert rémülten a szoba távolabbi sarkába szaladt, és nyüszíteni kezdett. Barbie Kenre nézett. Ken is elmosolyodott. Barbie bólintott.

– Kérlek – mondta Tawny könnyes hangon. – Mondjátok meg, mit akartok.

Barbie mosolyogva nézett le rá. Azután minden figyelmeztetés nélkül ütközésig hátrarántotta Tawny ujját. Ken résen volt. Felemelte a lábát Tawny melléről, és a szájára lépett, elnyomva ezzel a lány torkából feltörő állati sikolyt. Barbie igazított a fogáson, aztán nekiállt oda-vissza rángatni a törött ujjat, mint valami joystickot, vagy mint egy sárba ragadt faágat, amelyet próbál kiszabadítani.

Végül a törött csont átlyukasztotta a bőrt és az ujjon lévő kötést is.

Akkor – és csak akkor – kérdezték meg Tawnytól, hol van Carlton Flynn.

Negyven perccel később, azok után, hogy az eszméletét vesztett Tawnyt kétszer újra magához térítették, már biztosak voltak benne, hogy nem tudja. Ami azt illeti, már hamarabb is rájöttek, de Ken és Barbie éppen az alaposságuk miatt juthattak ilyen messzire a szakmában.

Ugyanakkor sikerült néhány potenciálisan hasznos információt kicsikarniuk belőle. Amikor a fájdalom elviselhetetlenné vált Tawny számára – és elméje átmenetileg megbomlott –, mintegy delíriumban beszélni kezdett. A gyerekkoráról zagyvált; a nővéréről, Bethről; hogy Kent és Barbie-t angyaloknak nézte, akik azért jöttek, hogy megmentsék. Beszélt egy Broome nevű zsaruról, Rudyról, a főnökéről, és más emberekről a klubból. Mesélt nekik Carlton Flynnről is, meg arról, hogyan törte el az ujját, és hogy nem jött el, amikor ígérte.

Azt azonban, sajnos, nem tudta, hol van Carlton Flynn.

Tawny rongybabaként hevert a padlón. Összefüggéstelenül motyogott magában. Barbie Ralphie-t, a kutyust, simogatta, próbálta megnyugtatni. Felnézett, és Kenre mosolygott, mire a fiú érezte, hogy melegség járja át egész bensőjét.

– Mi jár a fejedben? – kérdezte Barbie-tól.

– A számok sorrendje.

Ken nem volt meglepve. Barbie igazi perfekcionista volt.

– És mire jutottál? – kérdezte.

– Légy nyitott, kérlek!

– Az leszek.

– Megígéred?

– Meg.

Barbie felsóhajtott, és újrakötötte a copfját.

– Azt hiszem, a „Let the River Flow”-val kellene indítanunk, azután jöhetne a „What Color is God’s Skin”.

Ken elgondolkodott.

– És a „Freedom Isn’t Free”?

– Közvetlenül a zárás előtt.

– Az nagyon késő.

– Szerintem jó lesz így.

– Jó lesz, de csak akkor, ha dzsesszesre vesszük a koreográfiát.

Barbie összevonta a szemöldökét.

– Tudod, mit gondolok a dzsesszes koreográfiáról.

Ken és Barbie mindketten felügyelők voltak a Világosság Táborban. A tábor T betűjét egy kereszt helyettesítette. Itt ismerkedtek meg, és itt találtak egymásra. De nem úgy. Mindketten szüzességi fogadalmat tettek, ami Ken meggyőződése szerint segített fegyelmezettnek maradniuk és összpontosítaniuk az energiáikat.

Ken kisebbfajta híresség volt a táborban, ezért Barbie mindenképpen szeretett volna összebarátkozni vele. Egy évvel korábban Ken az *Up with People* nevű zenekar frontembere és énekese volt, körbeutazta velük a világot. Nem volt szerelem első látásra, de azonnal vonzódni kezdtek egymáshoz, mintha lenne valami eredendő kapocs kettőjük között. Mindketten így érezték. De egyikük sem tudta, pontosan mi az – egészen addig, míg a tábor egy másik felügyelője, Doug Waites nem keresztezte az útjaikat.

Waites idősebb volt náluk, ő vigyázott a tíz és tizenkét év közötti fiúkra. Egy este, miután a táborlakók már elmondták esti imájukat és ágyba bújtak, Barbie felkereste Kent, hogy a segítségét kérje. Barbie elpanaszolta, hogy Waites folyamatosan zaklatja. Állandóan ajánlatokat tesz neki. A mellét bámulja, és közben tiszteletlenül beszél vele.

Ken keze ökölbe szorult, amikor meghallotta.

Miután Barbie befejezte, Kennek támadt egy ötlete. Azt tanácsolta Barbie-nak, hogy amikor Waites legközelebb randira hívja, beszéljenek meg egy találkozót valami félreeső helyen a fák között. Barbie szeme felcsillant, és Ken azonnal beleszeretett.

Két nappal később az esti imák után, amikor a táborlakók már az igazak álmát aludták, Waites kisurrant az erdőbe a „találkára” Barbie-val. Amint odaért, Ken kezelésbe vette. Barbie lenyűgözve, megbabonázva figyelte. Mindig is érdekelte a fájdalom. Tinédzserként járt az olaszországi Firenzében, és emlékezett a híres Duomo katedrálisra a város közepén. A dóm mennyezetén látható freskók a pokol legborzalmasabb szenvedéseit keltették életre. A szent székesegyházban, ahová rövidnadrágban vagy fedetlen karral tilos volt belépni, meztelen emberek – bűnösök – végbelébe és egyéb intim nyílásaiba dugtak izzó vasakat. A képek egyértelműek voltak. Mindenki láthatta őket. A fiatalok többsége visszarettent tőlük. De akadtak köztük olyanok is, mint Barbie, aki képtelen volt levenni róluk a tekintetét. A bűnösök arcára kiülő kín delejes erővel vonzotta, egész teste bizsergett a látványtól.

Amikor Ken végül elengedte Doug Waitest, csak ennyit mondott neki:

– Ha bárkinek beszélni mersz róla, visszajövök, és még rosszabbul jársz.

Doug Waites két napig meg sem szólalt. A harmadik napon elvitték. Ken és Barbie soha többé nem hallottak felőle.

Tovább dolgoztak táborfelügyelőként, és alkalomadtán megfegyelmezték az arra rászolgálókat. Akadt egy gonosz kölyök, akik könyörtelenül terrorizálta társait. Volt egy másik táborfelügyelő, aki alkoholt csempészett a táborba, és adott belőle a gyerekeknek. Mindkettőjüket kivitték ugyanarra a helyre a fák közé.

Egyszer azonban Ken és Barbie elkövetett valamit, amit egyesek hibának gondoltak volna. Megkínoztak egy obszcén fiatalembert – belopódzott a lányok szállására, és megbecstelenítette valakinek a melltartóját –, akiről kiderült, hogy az apja a New York-i alvilág egyik befolyásos alakja. Amikor az apa értesült a történtekről – addig vallatta a fiát, míg az mindent elmondott –, a két legjobb emberét küldte, hogy „vegyék kezelésbe” Kent és Barbie-t. De Ken és Barbie már nem védtelen amatőrök voltak. Felkészültek a két gengszter érkezésére. Ahelyett, hogy rettegve várták volna őket, rájuk támadtak. Egyiküket Ken puszta kézzel ölte meg. A másikat kivitték az erdőbe. Barbie hosszasan elidőzött vele. A szokásosnál is alaposabb volt. Végül életben hagyták a fickót, de könyörületesebb lett volna, ha végeznek vele.

A maffiózó apukára nagy hatást gyakorolt az eset – talán meg is ijedt egy kicsit. Ahelyett, hogy újabb bérgyilkosokat küldött volna, békét és munkát ajánlott a párnak. Ken és Barbie elfogadták. Úgy tekintettek a dologra, mint lehetőségre, hogy megtisztítsák a világot a rossz emberektől. A sors rendelése. Amikor a nyár végén a tábor bezárt, búcsút intettek családjuknak, azt mondták, utazó misszionáriusok lesznek, és ez bizonyos értelemben igaz is volt.

Megcsörrent a mobiltelefon. Ken felvette, és beleszólt:

– Mit tehetek önért, Mr. Goldberg?

Amikor Ken befejezte a beszélgetést, Barbie kérdő pillantást vetett rá.

– Újabb nyom?

– Igen.

– Ki az?

– Egy Harry Sutton nevű ügyvéd. Kurvákat képvisel.

Barbie bólintott.

Mindketten letérdeltek Tawny mellé. Tawny sírni kezdett.

– Most már te is érted, hogy ez az élet csak szenvedést jelent számodra – mondta neki Ken.

Tawny tovább sírdogált.

– Felkínálunk egy lehetőséget – szólalt meg Barbie ragyogó mosollyal. A táskájába nyúlt, és elővett valamit. – Ez egy buszjegy, amivel elutazhatsz innen.

– Akarod? – kérdezte Ken.

Tawny lelkesen bólogatott.

– Amikor először megláttál minket, azt hitted, angyalok vagyunk, akik azért jöttek, hogy megmentsenek – mondta Barbie.

– Talán így is van – tette hozzá Ken.

Megannek az volt a terve, hogy egyenesen hazamegy.

Az lett volna a legokosabb. Megtette, amit kellett – legalábbis amit módjában állt –, ideje, hogy visszabújjon biztonságos gubójába.

De ehelyett a La Crème-be hajtott.

Most a bárpultnál ült, a sarokban. A pult mögött régi barátnője, Lorraine dolgozott. Amikor meglátta, így szólt:

– Miért is nem vagyok meglepve?

– Mert ismersz.

– Mit kérsz?

Megan az egyik üvegre mutatott Lorraine háta mögött.

– Grey Goose vodkát jéggel.

Lorraine összeráncolta a homlokát.

– Mit szólnál inkább valami no name, vizezett löttyhöz egy Grey Goose-üvegből töltve?

– Még jobb.

Mint a legtöbben a korosztályából, Megan sem szerette az e-maileket és az SMS-eket, de most kapóra jött a lehetőség: írt Dave-nek egy üzenetet, hogy ma este későn megy haza, pontosan tudva, hogy ha felhívná, képtelen lenne hazudni a férjének.

Italát kortyolgatva beszámolt Lorraine-nek a találkozásáról Broome-mal.

– Emlékszel rá? – kérdezte Megan.

– Broome-ra? Persze. Szoktam néha látni. Rendes fickó. Egyszer még vendégül is láttam egy éjszakára kilenc vagy tíz évvel ezelőtt.

– Most csak viccelsz.

– Tudod, hogy milyen nagylelkű vagyok. – Lorraine eltörölt egy poharat, és Meganre mosolygott. – Az igazat megvallva, kedveltem.

– Te mindenkit kedvelsz.

– Nem tehetek róla, jó a szívem.

– Hogy a testedről ne is beszéljünk.

Lorraine széttárta a karját.

– Kár lenne hagyni, hogy parlagon heverjek, nem igaz?

– Nagy igazság.

– Szóóval – folytatta Lorraine megnyújtva a szót –, elmondtad Broome-nak, hogy talán láttam Stewart Greent?

– Nem.

– Miért nem?

– Nem tudtam, mit szólnál hozzá.

– Lehet, hogy fontos – mondta Lorraine.

– Lehet.

Lorraine szórakozottan törölgette tovább ugyanazt a poharat.

– Valószínűleg nem is Stewart volt az.

Megan hallgatott.

– Inkább csak valaki, aki hasonlít rá. Elvégre te láttad holtan, nem?

– Talán.

– Ha te láttad holtan, akkor én nem láthattam itt ülni. – Lorraine megrázta a fejét. – Kezdek belezavarodni. Kéne nekem is egy ital. Amúgy valószínűleg tévedtem.

– A frászt hoztad rám vele – jegyezte meg Megan.

– Igen, tudom. – Lorraine lerakta a poharat. – De csak a játék kedvéért, tételezzük fel, hogy tényleg Stewart Greent láttam.

– Oké.

– Hol volt az elmúlt tizenhét évben? Mit csinált egész idő alatt?

– És miért jött vissza? – tette hozzá Megan.

– Pontosan – bólintott Lorraine.

– Talán el kellene mondanunk Broome-nak.

Lorraine ezen elgondolkodott.

– Talán…

– Mert ha tényleg visszatért…

– Oké, mondd el neki – vágta rá Lorraine, és letörölte a ronggyal a bárpultot. – De azt ne áruld el, hogy tőlem hallottad, oké?

– Nem fogom megemlíteni a neved.

– Nem szeretnék belekeveredni.

– Megértem.

Lorraine újra felkapott egy poharat, és a kelleténél nagyobb intenzitással kezdte törölgetni.

– És most mi a terved, drágám?

Megan vállat vont.

– Hazamegyek.

– Csak ilyen egyszerűen?

– Ha Stewart Green valóban visszatért… – Beleborzongott a gondolatba.

– Akkor komoly veszélyben vagy – fejezte be a mondatot Lorraine.

– Igen.

Lorraine a bárpultra hajolt. Jázminillatú parfümje megcsapta Megan orrát.

– Kérdezte Broome, hogy miért jöttél vissza?

– Igen.

– Te pedig előadtad neki a mesét, hogy meg kell tudnod az igazságot.

– Mesét?

– Igen – bólintott Lorraine. – Mesét. Tizenhét évig a híredet sem hallottuk, most pedig hirtelen tudni akarod az igazat?

– Hé, álljon meg a menet, miről beszélsz? Te kerestél meg engem, emlékszel?

– De nem én kezdtem – felelte Lorraine gyengéden. – Te jöttél le ide egyik éjjel, igaz?

Megan kényelmetlenül fészkelődött a bárszéken.

– Csak egyszer.

– Oké, csak egyszer. De miért?

Egy törzsvendég lépett a pulthoz, és rendelt valamit. Lorraine kiszolgálta, és flörtölt vele egy kicsit. A törzsvendég felnevetett, és visszavitte az italt az asztalához.

– Lorraine?

– Igen, édesem?

– Mi a boldogság titka?

– A kis dolgok.

– Úgymint?

– Néha cserélni kell a függönyt. Meg a többi.

Megan kétkedve pillantott rá.

– Oké, igazad van, a többit eléggé elcsesztem. Egyszerűen csak megtanultam, hogy ne aggódjak annyit. Érted? Állandóan vívjuk a magunk szabadságharcát, aztán amikor ránk szakad a szabadság, mit kezdünk vele? Hozzáláncoljuk magunkat vagyontárgyakhoz, kölcsönökhöz és más emberekhez. Ha boldognak tűnök, az csak azért van, mert azt teszem, amit akarok, és akkor, amikor akarom.

Megan kiitta az italát, és mutatta, hogy kér még egyet.

– Boldog vagyok – mondta Megan. – Csak egy kicsit nyugtalannak érzem magam.

– Ez normális. Bárkivel előfordul, nem? Szereted a gyerekeidet, igaz?

– Imádom őket – felelte Megan, és önkéntelenül is felragyogott az arca. – A legjobbak a világon. Annyira szeretem őket, hogy az már fáj.

– Látod? Erről beszélek. Ez nagyszerű, de én nem vágyom rá.

Megan az italával szemezett, majd kortyolt egyet belőle, és élvezte, ahogy a melegség szétárad benne.

– Tudod, mi a legnagyobb szívás az anyaságban?

– A pelenkák?

– Eleinte igen, persze. De most. Ahogy egyre nagyobbak lesznek, és lassan maguk is felnőttekké válnak.

– Micsoda?

– Hogy a mosolyukért élek.

Lorraine várta, hogy folytassa, de amikor Megan csak hallgatott, Lorraine így szólt:

– Kifejtenéd?

– Amikor valami jó történik velük, például Kaylie gólt lő a meccsen, szóval amikor a gyereked mosolyog, te is a fellegekben jársz. Olyan átkozottul boldog vagy, hogy azt el sem tudod mondani, de aztán, amikor nem…

– Akkor te is boldogtalan vagy – mondta Lorraine.

– Ennél egy kicsit bonyolultabb, de lényegében igen. Ezt utálom a legjobban: a boldogságom teljesen tőlük függ. És én nem tartozom azon szülők közé, akik a gyerekükön keresztül akarják megvalósítani önmagukat. Én csak azt akarom, hogy boldogok legyenek. De régebben nekem is voltak saját érzéseim. Most, anyaként a boldogságom teljes egészében az ő mosolyuktól függ. És ezzel ők is tisztában vannak.

– Érdekes – jegyezte meg Lorraine. – Tudod, mi jut erről eszembe?

– Mi?

– Olyan, mint az élet egy erőszakos férfi mellett. Mint nekem a volt férjemmel. Lassan az egész életed arról szól, hogy a kedvére tegyél. A hangulatukkal manipulálnak téged.

– Ez azért kissé erős.

– Igen, valószínűleg – mondta Lorraine, bár láthatóan nem értett egyet Megannel, csak nem volt kedve vitatkozni. – De azt még mindig nem árultad el, miért jöttél vissza. Úgy értem, mielőtt felhívtalak.

A kézenfekvő válasz: Megannek hiányzott ez az atmoszféra. Már éppen nyitotta volna a száját, hogy bevallja Lorraine-nek, amikor látta, hogy Lorraine elnéz mellette valahová a háta mögé. Megan követte a pillantását. Elkomorodott, amikor meglátta, mit néz Lorraine.

– Ray asztala – mondta Megan.

– Igen.

Az asztalnál most nem ült senki, de egykor az volt az *ő* asztala – Ray mindig abban a sarokban foglalt helyet. Megan teljesen kitörölte az emlékezetéből. De most, egy másodpercre, visszaengedte Rayt. Az évek során igyekezett meggyőzni magát, hogy kettőjük kapcsolata csak egy fellángolás volt, egy nyári románc, amely azonnal semmivé foszlott volna a valóság fényében. De most, egy futó pillanatra, megengedte magának, hogy felidézze Ray perzselő tekintetét, csókja intenzitását, ahogy egymásba kapaszkodva lihegnek levegőt is alig kapva a szenvedélytől.

Lorraine elmosolyodott.

– Igazán tapintatos vagy – mondta Megan.

– Ó, igen.

– Tudod, mi történt vele?

A mosoly eltűnt.

– Tényleg tudni akarod? – kérdezte Lorraine.

– Te nyitottad ki ezt az ajtót.

– Nem, drágám, az ajtót te nyitottad ki, én csak próbálok segíteni, hogy becsukjad.

Igaza van, ismerte el magában Megan.

– Oké, akkor segíts. Mi van vele?

Lorraine ismét buzgó pohártörölgetésbe kezdett.

– Lorraine?

– Egy ideig, mármint azután, hogy eltűntél, egy ideig minden este eljött. Ült annál az asztalnál, és ivott. Napközben a lakásod körül ólálkodott. Ez így ment, nem is tudom, hónapokig. Talán egy évig. Várta, hogy visszatérj.

Megan nem szólt semmit.

– Nagyon megviselte a dolog. Aztán egyszer csak eltűnt. Itthagyta Atlantic Cityt. Kaliforniába költözött, azt hiszem. Még többet ivott. Aztán visszajött. – Lorraine megvonta a vállát.

Megan szótlanul igyekezett megemészteni a hallottakat. Ray ennél többet érdemelt volna. Megan fiatal volt és talán ostoba, de ugyan mi más választása lett volna? Érezte magán Lorraine tekintetét. Érezte a ki nem mondott kérdést a szemében: *Miért nem hívtad fel legalább?* Megan lesütötte a szemét, nehogy Lorraine kiolvassa belőle a választ: *Mert nem tudtam, nem gyilkos-e.*

Most azonban minden egy csapásra megváltozott. Lehet, hogy Stewart Green nem is halt meg. Márpedig ha Stewart életben van…

Lorraine arcára különös kifejezés ült ki.

– Mi az? – kérdezte Megan.

– Semmi.

– Hol lakik most Ray?

– A közelben, azt hiszem.

– Azt hiszed? Ugyan már, Lorraine. Áruld el, mit csinál! Még mindig fotósként dolgozik?

Lorraine elhúzta a száját.

– Bizonyos értelemben.

– Micsoda? Csak nem azt akarod mondani, hogy pornóban utazik?

– Nem, kedvesem, a pornó igazi előrelépés lenne számára.

– Mit jelentsen ez? Mit csinál, Ray?

– Jól van – sóhajtott fel Lorraine –, elvégre ki vagyok én, hogy ítélkezzek? Ha tönkre akarod tenni a jól felépített kis életed, ám legyen. – Kihúzta a fiókot, és elővett egy hosszú fémdobozt. Megan elmosolyodott, ahogy meglátta. Lorraine legendás névjegykártya-gyűjteménye.

– Még mindig megvan? – kérdezte Megan.

– Természetesen. Fontossági sorrendbe szedve. Nézzük csak… Á, meg is van. – Elővett egy kártyát, megfordította, és a hátára írt valamit. Megan elvette tőle. A névjegykártyán látható logó a hollywoodi hírességek sétányának csillagait idézte, benne egy fényképezőgéppel. Alatta ez a szöveg állt:

Celebélmény: Bérelhető Paparazzók

Uramatyám!

Megan megfordította a kártyát. Lorraine ezt írta a hátuljára: *Térerő klub.*

– Ez Ray törzshelye? – kérdezte Megan.

– Nem az övé, hanem Festeré.

– Az meg kicsoda?

– Ray főnöke. Régebben kidobó volt abban a klubban az utca végén, nem emlékszel rá?

– Kellene?

– Igazából nem. A lényeg az, hogy én régóta ismerem Festert. Besoroltam a „ducivadászok” közé. Ez az életkor egyik előnye – most már több zsánert is megtestesítek. Elég kövér vagyok ahhoz, hogy bejöjjek a ducivadászoknak. Elég idős ahhoz, hogy a MILF-ekre bukók vagy a pumavadászok is megtaláljanak. Egyet

fizet, hármat kap.

Megan még mindig a névjegykártyát bámulta.

– Hallani akarod a tanácsomat? – kérdezte Lorraine.

– Menjek haza, és cseréljem ki a függönyt?

– Igen, nagyjából erre gondoltam.

12

Broome felhajtott a kétszintes, alumíniumborítású téglaépület kocsibeállójára. Megállt a garázsajtó előtt, közvetlenül a hálószobaablak alatt, és elindult felfelé a lépcsőn. Egy háromkerekű bicikli állta el az útját. Ez a minden szempontból hétköznapi ház volt Erin Anderson nyomozónak – Broome élete nagy szerelmének – otthona, itt élt könyvelő férjével, Seannal.

Mindig, amikor erre járt, önkéntelenül átvillant Broome agyán: *akár én is lakhatnék itt*. De nem azzal az előjellel, ahogyan elsőre gondolná az ember. A legelső reakciója mindig a megkönnyebbülés volt – amiért sikerült kicseleznie a sorsot, és megmenekült a saját végzete elől. De aztán megpillantotta Erin arcát, és rögtön szertefoszlott minden.

Sok évvel korábban Erin és Broome társak voltak a rendőrségnél. Gyorsan egymásba szerettek, aztán összeházasodtak. Ezzel véget is ért közös történetük a rendőrség kötelékében – házaspárt nem lehet ugyanabba a járőrkocsiba beosztani –, és elkezdődtek a problémák. Házasságuk, annak ellenére, hogy szerették egymást, katasztrofális volt. Néha így működnek a dolgok. A házasság bizonyos esetekben megerősíti két ember kapcsolatát. Másoknál viszont mindent tönkretesz.

Broome bekopogott. Erin négyéves kisfia, Shamus nyitott ajtót, ajkát és fogait olvadt jégkrém festette pirosra. A kölyök pontosan ugyanúgy nézett ki, mint az apja, és valami miatt ez bosszantotta Broome-ot.

– Szia, Broome bácsi.

Még a gyerekek is Broome-nak szólították.

– Szevasz, kölyök. Anyád hol van?

– A konyhában vagyok – kiáltott ki Erin.

Miután elváltak, kérvényezték, hogy újra egy kocsiba osszák be őket, és ismét partnerek lehessenek. Beletelt egy kis időbe, de végül megkapták rá az engedélyt. Az egyensúly helyreállt – legalábbis valami olyasmi. De képtelen voltak egymást elengedni. Még akkor is együtt aludtak, amikor tétován randevúzgatni kezdtek másokkal. Ez sokáig így ment. Túl sokáig. Próbáltak véget vetni neki, de amikor két ember egész nap össze van zárva, nos, a test olyankor elgyengül. Akkor is számos alkalommal lefeküdtek egymással, amikor Sean már udvarolt Erinnek, és végül akkor hagyták abba egyszer és mindenkorra, amikor Erin másodszor is férjhez ment.

De az érzéseik még most, annyi év után is jelen voltak. Tavaly Erin huszonöt év szolgálat után, a két gyerekre tekintettel, korkedvezményes nyugdíjba vonult. Vagyis

részben. Heti egy napot fenntartott a rendőrség számára. Broome továbbra is az élete része maradt. A férfi hozzá fordult, ha tanácsra volt szüksége. Hozzá fordult segítségért, ha elakadt egy üggyel. Hozzá fordult, mert bár Erin továbblépett, és új házassága egyértelműen boldoggá tette, ő pedig elbaltázta egyetlen valódi esélyét a boldogságra, Broome még mindig szerelmes volt belé.

A számítógép háttérképe egy fotó volt, amelyen Erin, Sean, a két gyerek és a kutya mosolyogtak a karácsonyfa előtt. Broome-nak minden önuralmára szüksége volt, hogy ne kezdje a szemét forgatni.

– Milyen volt a találkozó Cassie-vel? – kérdezte Erin.

– Furcsa.

– Meséld el!

Broome elmesélte. Erin élénkzöld pólót és rózsaszín szoknyát viselt, ami szabadon hagyta a lábát. Mindig is remek lábai voltak. Ugyanúgy nézett Broome-ra, mint mindig, ő pedig próbált úgy tenni, mintha ez semmilyen hatással nem lenne rá. Erin most boldog. Szerelmes Seanba, és van két gyerekük. Broome a múlt részévé vált számára, olyasvalakivé, akit még mindig szeret valamilyen módon, de ez már nem okoz neki álmatlan éjszakákat.

Broome egy része örült ennek. A szíve azonban megszakadt, ha rágondolt.

Amikor befejezte a történetet, Erin így szólt:

– Mit gondolsz?

– Fogalmam sincs.

– Azért valami csak megfordult a fejedben.

Broome elgondolkodott.

– Nem hazudott, de abban is biztos vagyok, hogy nem mondta el a teljes igazságot. Jobban bele kell ásnom magam az ügybe. – Állával a laptop felé bökött. – Mit találtál?

Erin mosolya arról árulkodott, hogy valami fontosat.

– Végignéztem a La Crème biztonsági kamerájának felvételeit.

– És?

– Többször is.

Erin megnyomott egy gombot a billentyűzeten. Az Anderson család karácsonyi fotója eltűnt, hála istennek, és megjelent egy videoablak. Erin ismét megnyomott egy billentyűt. A videó életre kelt. Két másodpercnyi csönd után egy csoport láthatóan ittas férfi tántorgott ki a klub bejáratán.

– Szerepel Carlton Flynn valamelyik felvételen? – kérdezte Broome.

– Nem.

– Hát akkor?

– Csak figyelj – mondta Erin sejtelmes mosollyal. – Mit látsz a képernyőn?

– Egy csapat részeg idiótát, amint éppen távoznak egy sztriptízbárból.

– Nézd meg jobban!

Broome felsóhajtott, és hunyorogva közelebb hajolt a képernyőhöz. Erin megnyomott egy újabb billentyűt. Egy másik csoport botorkált ki az utcára. Ismét megnyomta a billentyűt. Újabb csoport. Még egy gombnyomás. Ezúttal egy pár jött ki, láthatóan részegen. A nő hirtelen megtorpant, szembefordult a férfival, megragadta a pasas nyakában lógó gyöngysort, magához húzta, és szenvedélyesen szájon csókolta.

Broome elkomorodott. Már éppen meg akarta kérdezni, hogy ugyan mi a fenét kellene látnia, amikor valami beugrott.

– Várj csak, menj vissza egy kicsit!

Erin még mindig mosolyogva visszaugrott egy képet. Broome ismét hunyorogni kezdett. A részeg társaság tagjai is gyöngysort viseltek. Még eggyel vissza. Azok is. Broome felidézte, hogy ő mit látott, amikor a felvételeket tanulmányozta az irodájában. Sok pasas. Sok részeg.

És sok gyöngysor.

– Húshagyókedd – mondta Broome halkan. És az ezen a vidéken ilyenkor elmaradhatatlan gyöngysorok.

– Bingó! – vigyorodott el Erin. – Találd ki, hányadikára esett idén húshagyókedd?

– Február tizennyolc.

– Pontosan. Akkor jöhet a jutalomkérdés: hányadikára esett húshagyókedd tizenhét évvel ezelőtt?

– Február tizennyolc.

– Így van. Húshagyókedd minden évben máskor van. Egy nappal hamvazószerda és negyvenhét nappal húsvét előtt. Ezért ellenőriztem a többi pasast is a listáról. Például amikor Gregg Wagman három évvel ezelőtt eltűnt március negyedikén…

– Az is húshagyókedden volt?

Erin bólintott.

– Gyakorlatilag az összes eltűnt fickó esetében igaz. Vannak néhányan, akiknek az eltűnését később – napokkal, talán hetekkel később – jelentették, de ahogy végignéztem az aktákat, egy olyan sincs köztük, aki húshagyókedd *előtt* tűnt volna el. Nem akarom azt állítani, hogy bizonyítani is tudnám, hogy mindenkinek húshagyókedden veszett nyoma, biztosan akadtak például, akik éjfél után tűntek el, de összességében beleillik az elméletedbe.

– Szóval nem egy bizonyos napról vagy hónapról van szó – mondta Broome.

– Nem.

– Bármi is ez, és egyelőre nem tudjuk, micsoda – gyilkosságok vagy csak eltűnések –, úgy tűnik, hogy…

– Húshagyókedden kezdődik – bólintott Erin.

Megcsörrent Broome mobilja. A telefon kijelzőjére pillantott, és látta, hogy az őrsről hívják.

– Halló?

– Broome nyomozó?

– Igen.

– Most érkezett egy fénykép. Azt hiszem, ez magát is érdekelni fogja.

Harry Sutton irodájának ablakából tökéletes kilátás nyílt Atlantic Cityre. A távolban – vagyis három háztömbbel odébb keleti irányban – látni lehetett az öregedő, de egykori ragyogásukból valamicskét még mindig őrző szállodákat a korzón. De a felhőkarcolók és Harry rozzant irodája között elterülő városrészt egyetlen szóval lehetett jellemezni: lepusztult. A hotelek és kaszinók gazdagsága és ragyogása nem terjedt át a környékre, megtartották maguknak a csillogást. A szállodák voltak a virágok a gyomnövények között.

Nem egyszerűen arról volt szó, hogy Harry szereti a szexet, a szerencsejátékot és a város pörgését, bár kétségkívül volt benne valami mámorító. Inkább az itt élő emberek – a város őshonos lakosságának – kiszolgáltatottsága ejtette rabul. Fehér öltönyös ügyvédkorában Harry a legbefolyásosabbaknak segített, akiknek születésüktől fogva ki volt kövezve az útjuk, mégis csaláshoz kellett folyamodniuk. Az itt élőkre ennek éppen az ellenkezője volt igaz. Nincstelenekként születtek. A balszerencse volt állandó útitársuk. Az ő számuk valahogy sosem pörgött ki az élet rulettjén.

Amire szükségük volt, és amit megérdemeltek, hogy legyen valaki – legalább egyszer az életben –, aki a pártjukat fogja. Aki tiszteli őket. Csak egyszer. Ennyi és nem több. Felejtsük el a bűntudatot vagy az ártatlanságot. Hogy mi a jó és mi a rossz. Bármi történjék is egyébként tragikus életükben, Harry Sutton azt akarta, hogy legalább egyszer átéljék ezt az érzést.

Ezért maradt Harry Sutton Atlantic Cityben.

No meg a szexért, a szerencsejátékért és a pörgésért.

Megcsörrent a telefonja. Felvette a kagylót, és beleszólt:

– Harry Sutton ügyvédi irodája.

– Találkoznom kell újra az ügyfelével.

Broome volt az.

– Hagyjuk az előjátékot, és térjen inkább a lényegre – humorizált Harry.

– Találkoznom kell vele most azonnal.

Harrynek egyáltalán nem tetszett a nyomozó hangjából kicsendülő pánik.

– Nem tudom, lehetséges-e.

– Tegye lehetővé.

Sutton hozzá volt szokva a zsaruk türelmetlenségéhez és megfélemlítő módszereihez. Nem hatottak rá, de ezúttal valami zavart érzett az erőben.

– Mi a baj?

– Új fejlemények.

– Micsoda?

– Lehet, hogy vannak más áldozatok is.

Csönd.

– Még mindig nem értem, mi köze ehhez az ügyfelemnek – mondta végül Sutton.

– Kaptam postán egy fényképet.

– Kitől?

– Nem tudom. Név nélkül adták föl. Kérem, higgyen nekem! Tudnom kell, hogy az ügyfele felismer-e rajta valakit.

Sutton habozott.

– Harry?

– Igen?

– Nyilván észrevette, hogy nem fenyegetőzöm semmivel. Nem mondom azt, például, hogy valószínűleg ki tudnám deríteni, hol lakik, és kikérdezem a szomszédait. Nem mondom azt, hogy készíttetek róla egy fantomképet, és közzéteszem a napilapokban.

– Nos, örömmel hallom, hogy nem áll szándékában megszegni az adott szavát.

– Ne szórakozzunk egymással, Harry! Lehet, hogy egy sorozatgyilkossal van dolgunk. Megteszek minden tőlem telhetőt, hogy kihagyjam belőle. Helyesen döntött, amikor visszatért, hogy elmondja az igazat. Hadd fejezze be, amit elkezdett.

– Annyit ígérhetek, hogy felhívom és megkérdezem – mondta Harry.

– Kicsit felgyorsultak az események, ezért szeretnék az őrs közelében maradni. Be tudja hozni ide?

– A rendőrségre? Most csak viccel, ugye?

– Nem esne bántódása.

– Szó sem lehet róla. Találkozzunk a Heritage vendéglőben. – Az étterem

mindössze egy háztömbnyire volt a rendőrség épületétől. Nem tökéletes, de a semminél jobb.

– Haladéktalanul találkoznom kell vele.

– Akkor hadd hívjam fel – mondta Harry. – Ha nem szólok vissza, akkor fél óra múlva ott leszünk.

Harry lerakta a kagylót, és felhívta Cassie mobilját. A nő a harmadik csörgésre vette föl.

– Halló?

A háttérzajokból ítélve Cassie nem hazafelé tartott a kocsijában.

– Hol vagy most?

– A La Crème-ben.

Harry Sutton nem lepődött meg. Broome is átlátott a szitán. Cassie nem csak azért bukkant fel újra, hogy megmagyarázza a múltat.

– Éppen hívni akartalak – mondta Cassie.

– Igen?

– Mondanom kell valami fontosat Broome-nak.

– Remek, akkor ez pont kapóra jön.

– Miért? Miről van szó?

Harry Sutton beszámolt Broome telefonhívásáról, és hogy azonnal találkozni akar vele a Heritage vendéglőben.

– Jó lesz így? – kérdezte Sutton.

– Azt hiszem, igen – felelte Cassie. Némi hallgatás, majd: – Nem tudod, mi lehet azon a fényképen?

– Nem, de Broome szerint fontos. Valami sorozatgyilkosról beszélt.

A háttérből nevetés hallatszott. Harry tartotta a vonalat, és várt.

– Cassie?

– Oké. Találkozzunk a vendéglőben negyedóra múlva.

Harry Sutton lerakta a telefont. Megpördült a székkel, és vetett egy újabb pillantást a jól ismert városképre. Kopogtak az ajtón. Az órájára nézett. Későre járt. Ma este már nem volt ideje arra, hogy újabb ügyfeleket fogadjon, de nem az ő stílusa lett volna bárkit is elküldeni.

– Bújj be! – kiáltott ki a szokott lelkesedéssel.

Egy fiatal pár lépett be az ajtón, akik nagyon nem illettek ebbe a környezetbe.

– Jó estét, Mr. Sutton! – mondta a csinos szőke lány.

Mindketten tiszták voltak, mosolyogtak, frissen vasalt ruhájuk makulátlanul ragyogott, valami miatt azonban – nem tudta volna megmagyarázni, miért – Harryn

olyan ösztönös rémület uralkodott el, amilyet még soha életében nem tapasztalt.

13

Megan még mindig a La Crème-ben ült, és a „Celebélmény: Bérelhető Paparazzók” névjegykártyát forgatta az ujjai között. Ismét elolvasta a hátuljára írt szöveget: Térerő klub. Csipogott a telefonja. SMS-e érkezett. Dave küldte:

HOL VAGY???

Eljátszott a gondolattal, hogy nem foglalkozik vele, de ugyan meddig odázhatja el? Hosszú távon csak még több problémát okozna vele saját magának. Azon tűnődött, vajon mit válaszoljon neki, mit kellene írnia – és mennyit kell majd elmondania a következő néhány napban. Az álarc, amelyet évekkel korábban magára öltött, mostanra sokkal inkább azonossá vált vele, mint… nos, mint önmaga. De ez még nem jelenti azt, hogy Dave meg fogja érteni.

Újra az egyszerű kérdésre pillantott: Hol vagy???

Álarc. Megan pontosan tudta, hogy ez nem más, mint a hazugság politikailag korrekt elnevezése. Hazudott Dave-nek az első találkozásukkor, annak a bostoni hotelnek a bárjában, alig négy hónappal azután, hogy megszökött Atlantic Cityből. Egyedül volt, félt, és vészesen fogyott a pénze. Nem voltak hosszú távú tervei, és mivel ahhoz is túlságosan félt, hogy dolgozni merjen valamelyik éjszakai klubban, férfiak kifosztásából tartotta fenn magát. Egyszerű farmert húzott, és diáklánynak álcázta magát („utolsó éves vagyok az Emersonon”, mondogatta), szállodai bárokban lógott, pasikat szedett fel (lehetőleg házasembereket), leitatta őket, vagy az italukba csempészett valamit, felvitte a szobájukba, majd kirabolta őket, és eltűnt az éjszakában.

Aznap este a belvárosi Loews Szállodába ment. Először járt ott. Nem sok nős pasas tartózkodott a bárban, viszont összefutott egy csapat lármás harvardi egyetemistával. Megan igyekezett nem utálni őket önelégült képük és puha tenyerük miatt.

Úgy gondolta, hogy könnyű pénz lesz, bár tudta, hogy az egyetemisták általában nem hordanak nagyobb összeget maguknál, de akkor valami egészen meglepő dolog történt. Ki tudná megmondani, hogy pontosan mi? Hívhatjuk sorsnak, végzetnek vagy bárminek, de Megan beszélgetni kezdett egyikükkel, egy kedves, félénk fiúval, akit Dave Pierce-nek hívtak. Volt benne valami, amit azonnal vonzónak talált. Biztonságban érezte magát mellette. Ez nem hasonlított arra, amit Ray mellett élt át. Nem csapott le villám az égből. Az csak később következett be. De volt valami más, valami mély és erős kötelék közöttük.

Így hát hazudott neki. Ugyan mi mást tehetett volna?

Hajnalig beszélgettek, csodálatos éjszaka volt. Dave éppen akkor végzett a Harvardon. Megan azt állította, hogy ő az Emersonon végzős. Amikor egy héttel később sor került az első igazi randevújukra, Megan egyenesen azt mondta, hogy találkozzanak az Emerson egyetemi könyvtárában. Akkoriban még nem kellett diákigazolvány ahhoz, hogy az ember bejusson egy egyetemi épületbe. Egyszerűen kipakolt néhány könyvet az asztalra, és várt.

És folytatta a hazudozást.

Sok mindent tudott a kampuszról. Azt mondta, hogy a Colonial Residence Hallban lakik, de Dave-et nem hívhatja meg magához, mert a szobatársa utálja a vendégeket. A családjával kapcsolatban nem kellett hazudnia – egyke volt, a szülei pedig fiatalon meghaltak. Kitalált egy hamis, de normális és unalmas gyermekkort az indianai Muncie-ban, és úgy tett, mintha a szüleinek már a puszta említése is elviselhetetlen fájdalmat okozna neki. Dave együtt érzőnek bizonyult. Ha akadtak is ellentmondások a sztorijában – és bizony akadtak szép számmal –, Dave nem foglalkozott velük. Feltétel nélkül megbízott benne, és halálosan szerelmes volt. Ha Megan el is titkolt előle valamit, az csak tovább fokozta titokzatosságát, és talán még vonzóbbá is tette. Dave naiv elméjében meg sem fordult, hogy valami komoly dologról lehet szó. Ugyan mit számít néhány apró ellentmondás valakinek az életrajzában?

Ráadásul Maygin-Cassie-Megan átkozottul jól tudott hazudni.

De most az álarc – értsd: hazugság – vészesen közel került ahhoz, hogy lehulljon, és darabokra törjön. Annyi év után kockára tett mindent. És miért? Hogy helyrehozza a múltat? Némi izgalomért? Vagy tudat alatt azt akarta, hogy leleplezzék? Egyszerűen túl nehéz volt az álarc ahhoz, hogy egy életen át viselje?

Vajon Dave hogyan fog reagálni, ha megtudja az igazságot?

Megan vett egy nagy levegőt, és válaszolt a férjének:

PRESIERÉK ESTE HAZAVISZIK KAYLIE-T.
JORDAN HOLNAP MATEKDOLGOZATOT ÍR.
FIGYELJ ODA, HOGY TANULJON.

Néhány másodperc múlva újabb SMS érkezett Dave-től:

HOL VAGY?!?!?

Megan egy másodpercig dermedten bámulta a telefon kijelzőjét, azután a

következő üzenetet pötyögte be:

VALAMIT EL KELL INTÉZNEM.
NEM TUDOM, MIKORRA ÉREK HAZA. SZERETLEK.

Csönd. Megan azt várta, hogy megcsörrenjen a telefon. De nem csörgött. Helyette egy újabb üzenet érkezett a férjétől:

NEM ÉRTEM.

Gyorsan válaszolt.

NINCS SEMMI BAJ. BÍZZ BENNEM, KÉRLEK!

Haha! Komolyan gondolta, amit írt, de jobban belegondolva van benne valami vicces. Bízz bennem! Ennyit az iróniáról. Nem várta meg a választ. Ideje volt indulnia a találkozóra Broome-mal.

Elrakta a telefonját, és leszállt a bárszékről. Megnőtt a tömeg, Lorraine-nek sok dolga volt. Búcsút intett régi barátnőjének, Lorraine pedig rántott egyet a szemöldökén válaszképpen. Megan az ajtó felé indult, és ehhez át kellett vágnia az őt nyíltan bámuló férfiak között. A férfiak pontosan így akarnak megbámulni mindig minden nőt, de normális társadalmakban az illemszabályok arra késztetik őket, hogy ezt lopva tegyék meg. Ezen a helyen a belépődíj feljogosítja őket arra, hogy fittyet hányjanak ezekre a szabályokra.

Megan egy pillanatra eltűnődött, vajon Dave járt-e már valaha ilyen helyen. Ha igen, neki nem beszélt róla, de Megan nagyon jól tudta, hogy a legtöbb házasember az efféle kalandokat nem köti a felesége orrára. És előtte vajon kipróbálta? Bámulta nyálcsorgatva a táncoslányokat, rendelt magának öltáncot? És ha igen, akkor mi van?

Tizenöt perccel később Megan belépett a Heritage vendéglőbe. Üdítően régimódi hely volt. A bokszokban még mindig ott álltak azok a kis zenegépek, bár Megan nem tartotta valószínűnek, hogy működnek. A pénztárgép mögött egy dús fülszőrzetű férfi ült. Az üvegpultban péksütemények senyvedtek. A falakon a helyi hírcsatorna bemondóinak dedikált fényképe díszelgett. A pincérnők egyenruhát hordtak.

Broome azonnal felállt, amikor meglátta a belépő Megant.

– Köszönöm, hogy eljött – mondta.

– Hol van Harry?

– Itt nincsen. – Leültek a bokszba. – Kér valamit enni?

– Nem, köszönöm.

Broome az előtte álló csészére mutatott.

– Én kávét iszom. Kér egyet?

Megan megrázta a fejét, és hátrapillantott a bejárati ajtóra.

– Harry bármelyik percben itt lehet.

– Elkezdhetnénk addig? – kérdezte Broome. – Kicsit szorít az idő.

– Az ügyvédem nélkül?

– Nincs szüksége ügyvédre. Nem gyanúsítom semmivel, és közben tényleg kifutunk az időből. Szóval kezdhetjük?

Mivel Megan nem válaszolt, Broome belevágott.

– Jelent magának valamit a húshagyókedd? – kérdezte.

– Azt hittem, egy fényképről akar kérdezni.

– Majd arról is. De előbb a húshagyókeddre vagyok kíváncsi.

– Hogy az jelent-e nekem valamit?

– Igen.

– Tudja nagyon jól, hogy igen.

– Elárulná, pontosan mit?

– Azt hittem, siet.

– Válaszoljon, kérem!

Megan felsóhajtott.

– Az az este, amikor elszöktem. Aznap húshagyókedd volt.

Broome elégedettnek tűnt a válasszal.

– Még valami?

– Mire gondol? – kérdezett vissza Megan.

– Bármire, ami eszébe jut. Például történt-e valami furcsaság más húshagyókeddek alkalmával? Emlékszik-e olyasmire, hogy különös alakok bukkantak fel a klubban ezen a napon? Ilyesmi.

Megan elgondolkodott.

– Nem – felelte végül.

Broome előtt egy barna boríték hevert az asztalon. Megütögette a mutatóujjával. Megan azt várta, hogy kinyissa.

Megjelent a pincérnő a kávéskancsóval.

– Tölthetek? – kérdezte egy konyharuha méretű rágógumit csócsálva közben. Broome intett, hogy most nem.

Amikor a pincérnő elment, Broome kinyitott a borítékot, és asztalra csúsztatta a fényképet. Megan úgy gondolta, nincs rejtegetnivalója – vagy legalábbis ezt próbálta elhitetni saját magával is –, ezért nem készült fel semmilyen hazugsággal, vagyis álarccal.

Amikor a pillantása a fotóra esett, az egész teste megrándult.

Nem tudta elrejteni. Broome meglátta. Kétség sem férhetett hozzá. Megan lassan kinyújtotta a kezét, és közelebb húzta magához a fényképet.

– Felismeri a képet? – kérdezte a nyomozó.

Szedd össze magad, mondta magának Megan. Húzd egy kicsit az időt.

– Ha arra kíváncsi, láttam-e már ezt a fényképet, akkor a válaszom: nem.

– De a helyet, ahol készült, felismeri, igaz?

Megan lassan bólintott.

– Elárulná, hol van ez?

Megan nyelt egyet.

– Ez az a része a parknak, amiről délután meséltem. A régi acélgyár közelében.

– Ahol megtalálta a vérző Stewart Greent?

– Igen.

Csönd.

– Felismeri a férfit a képen?

A fénykép bal felső sarkában egy melírozott hajú férfi állt testre simuló, feszes pólóban. Broome valószínűleg azt feltételezte, hogy Megan felismerte a férfit, és ez rázta meg annyira.

– Nem látom rendesen az arcát – felelte.

– Fogalma sincs, ki lehet az?

– Nem, nincs.

– De egyértelműen ez az a hely, ahol utoljára látta Stewart Greent?

Megan úgy tett, mintha újra meg kellene néznie a képet, de valójában nem voltak kétségei.

– Igen.

Broome mindkét tenyerét az asztalra helyezte.

– Tud még valamit mondani nekem erről a fényképről?

Az, hogy Broome-nál volt egy fotó arról az ösvényről a Pine Barrensben, meglepte Megant, de önmagában nem tartotta volna sokkolónak. Ami sokkolta Megant – ami csomót kötött a nyelvére, és megbénította a gondolatait –, az nem a helyszín volt vagy a melírozott hajú férfi.

Hanem maga a fénykép.

– Honnan szerezte ezt a képet? – kérdezte a férfitól.

– Miért?

Csak óvatosan, figyelmeztette magát Megan. Igyekezett minél közömbösebben rántani egyet a vállán, majd előállt egy újabb hazugsággal:

– Csak kíváncsi voltam, honnan szerzett fényképet pontosan arról a helyről, amiről beszéltem.

Broome Megan arcát tanulmányozta. A nő próbálta állni a tekintetét.

– Postán érkezett az őrsre, név nélkül adták fel. Ami azt illeti, valaki igen nagy gondot fordított arra, nehogy kiderítsük, honnan jött.

Megan gerincén enyhe remegés futott végig.

– Miért?

– Nem tudom. Magának van valami ötlete?

Volt. Amikor Megan megismerkedett Ray Levine-nal, és beleszeretett, fogalma sem volt a fotózásról. Ray azonban sok mindent megtanított neki. Beszélt neki a fényről, a beállításokról, az exponálási időről, a kompozícióról és a fókuszról. Elvitte a kedvenc helyszíneire fotózni. Állandóan fényképeket készített a nőről, akit szeretett – Meganról.

Az évek során Megan többször beütötte a Google-be Ray nevét, hátha rábukkan új fényképekre tőle, de mindig csak azokat a munkáit adta ki a kereső, amelyeket még a megismerkedésük előtt készített, amikor még elismert sajtófotós volt. Azután semmit. De Megan nem felejtette el a tőle tanultakat. Pontosan tudta, Ray hogyan szeret bánni a fényképezőgéppel – fény, beállítások, kompozíció stb. –, ezért, hiába telt el annyi év, szinte teljesen biztos volt benne: ezt a fényképet Ray Levine készítette.

– Nem – felelte Megan. – Nincs.

Broome hirtelen szitkozódni kezdett a bajusza alatt:

– A pokolba, ne most.

Megan hátrafordult, mert azt hitte, Harry Sutton érkezett meg, de nem. Két férfi lépett be a vendéglőbe. Egyikükről messziről lerítt, hogy zsaru – acélszürke haj, nadrágövre függesztett jelvény, hüvelykujjak a nadrágzsebbe akasztva. A másik férfi nevetségesen rikító hawaii inget viselt. Az ing felső három gombja ki volt gombolva, így látni lehetett alatta a dús mellszőrzetből kivillanó aranyláncokat. Az illető az ötvenes évei közepén járhatott, talán valamivel idősebb volt, és kissé zavartnak tűnt, mint aki megszédült egy nagyobb ütéstől. Az idősebb zsaru kiválasztott egy bokszot, és leült. Hawaii Ing követte, és úgy rogyott le a zsaruval szemközti ülésre, mint egy marionettbábu, amelyiknek elvágták a zsinórját.

Broome lehajtotta a fejét, orra majdnem beleért a kávéscsészébe, szemmel láthatóan el akart rejtőzni. De nem volt hová. Idősebb Zsaru tekintete összeszűkült. Felállt, és mondott valamit Hawaii Ingnek. Ha Hawaii Ing hallotta is, az arca nem árulta el. Csak ült ott, és bámult maga elé, mint akinek valami sötét titok nyomja a lelkét.

Idősebb Zsaru elindult feléjük. Broome gyorsan visszadugta a fényképet a borítékba, nehogy közeledő kollégája meglássa.

– Broome – biccentett oda kurtán, amikor az asztalukhoz ért.

– Helló, főnök.

Azonnal érezhető volt a feszültség a két férfi között. Goldberg alaposan végigmérte Megant.

– És a bájos hölgy?

– Jane – felelte Broome. – Egy régi barátom.

– Régi? Pedig egyáltalán nem látszik öregnek – mondta Goldberg, azzal egészen közel hajolt Meganhoz, és a szemébe nézett.

– Maga aztán ért a nőkhöz – jegyezte meg Megan monoton hangon.

Ezzel láthatóan nem lopta be magát Goldberg szívébe.

– Maga is zsaru? – kérdezte Megantől.

A mindenit, gondolta Megan, tényleg megváltoztam az évek során.

– Nem, csak egy barát.

– Barát, persze. – Goldberg elvigyorodott, és ismét Broome-hoz fordult. – Mit keresel itt?

– Kávézom egy régi barátommal.

– Látod, kivel vagyok?

Broome bólintott.

– Mit mondjak neki?

– Hogy egyre közelebb jutunk a megoldáshoz – felelte Broome.

– Valami konkrétabbat?

– Egyelőre nem.

Goldberg rosszallóan összevonta a szemöldökét, és sarkon fordult. Amikor ismét kettesben maradtak, Megan kérdő pillantást vetett a nyomozóra.

– Az a férfi Dely Flynn, Carlton édesapja – magyarázta Broome.

Megan elfordította a fejét, és végigmérte a gyászoló apát. Aranyláncai vidáman csillogtak a mellkasán. Borzalmas hawaii inge olyan rikítóan narancssárga volt, mintha így akarna dacolni azzal, ami történt. Álarc, gondolta Megan, csak éppen teljesen értelmetlen. A vak is láthatja rajta, mennyire össze van törve. A bánat szinte

elemésztette Dely Flynnt. Válla megroggyant. Borostás arcbőre megereszkedett. Zavart tekintete egy ősöreg férfié.

Minden szülő rémálma, ami vele történt. Megan a saját gyerekeire gondolt, ostoba megjegyzésére arról, mennyire utálja, hogy a mosolyukért él, azután újra Carlton Flynn apjára pillantott.

– Ijesztő, ugye? – kérdezte Broome.

Megan nem válaszolt.

– Most már érti, miért vagyunk itt?

Megan még mindig hallgatott.

– Stewart Greennek is voltak szülei – folytatta a nyomozó. – Felesége és két gyereke. Nézze meg azt a fickót! Képzelje maga elé az álmatlan éjszakáit. Képzelje el, ahogy egyfolytában a választ várja, a bizonyosságot. Képzelje el, hogy ez a szenvedés napokig tart. Aztán hetekig. Majd hónapokig, sőt évekig.

– Felfogtam – csattant fel Megan. – Ne beszéljen úgy velem, mint egy gyerekkel!

– Csak azt akarom, hogy megértse. – Broome intett a pincérnőnek, hogy hozza a számlát. – Van esetleg még valami, amit mondani tud arról a fényképről?

Ray, gondolta Megan, de esze ágában sem volt kiadnia egykori szerelmét. Megrázta a fejét.

– Nincsen.

– És bármi másról?

Broome a szemébe nézett. Megan azért jött ide, hogy elmondjon valami fontosat. De most már nem volt benne biztos, hogy olyan jó ötlet. Zúgott a feje. Legszívesebben elvonult volna, hogy nyugodtan végiggondolja az egészet.

Broome várt.

– Egy illető, aki szeretné megőrizni névtelenségét, talán – és a hangsúly ezen a szón van – *talán* látta Stewart Greent a közelmúltban – mondta Megan.

Most Broome viselkedett úgy, mint akit áramütés ért.

– Komolyan beszél?

– Nem, csak ugratom. Persze hogy komolyan beszélek. De akitől hallottam, maga sem biztos benne. Lehet, hogy csak látott valakit, aki hasonlít Stewartra. Végül is eltelt azóta tizenhét év.

– Maga pedig nem hajlandó elárulni a forrása nevét?

– Nem.

Broome elfintorodott.

– Azt akarja, hogy mutassam meg újra azt a gyászoló apát?

– Csak ha azt szeretné, hogy most azonnal felálljak, és itthagyjam.

– Oké, oké. – Broome megadóan felemelte a kezét. – Mikor látta Stewartot az az illető?

– Néhány hete.

– Hol?

– A városban.

– A városban hol?

– A La Crème-ben. És ott sötét van. – Megan majdnem kimondta Lorraine nevét, de az utolsó pillanatban korrigált. – L… a forrásom azt mondta, csak egy másodpercre látta, és elképzelhető, hogy nem is ő volt az.

– A forrása megbízható? – kérdezte Broome.

– Igen.

– Maga szerint tényleg látta Stewart Greent?

– Nem tudom.

– Újra megkérdezem: van még valami, amit el akar mondani nekem?

Megan megrázta a fejét.

– Ez minden.

– Oké, akkor itt végeztünk. – Broome felállt. – Most sietnem kell a tetthelyre.

– Hé, várjon egy kicsit!

Broome kérdő tekintettel nézett le rá.

– Miféle tetthelyre?

– A régi acélgyár romjaihoz, emlékszik?

Megan elkomorodott.

– Tényleg azt hiszi, hogy lehet még ott valami, vér vagy szövetdarabok, annyi év után?

– Vér vagy szövetdarabok? – ismételte Broome a fejét ingatva. – Maga túl sok *Helyszínelők*et néz.

– Akkor miért megy oda?

– Néha a történelem ismétli önmagát.

– Ezt meg hogy érti?

– A férfi a képen, amit mutattam magának.

Megan várt, de már tudta, mielőtt Broome kimondta volna. Tekintete ismét a hawaii inges férfira vándorolt.

– A férfi a képen Carlton Flynn.

14

Megan a helyén maradt még néhány percig. Lopva néha Flynn apjára pillantott, de gondolatai inkább a múltban jártak. Ray. A fénykép minden kétséget kizáró bizonyíték.

Ray visszatért.

De mit jelent ez? Ugyan miért küldené el Ray ezt a fotót Broome-nak – feltéve, hogy tényleg ő volt az? Vagy, ha már itt tartunk, eleve miért készítette el?

Túl sok volt a megválaszolatlan kérdés. Az igazat megvallva, Megan hitt Lorraine-nek. Nem tartotta valószínűnek, hogy tévedne egy ilyen fontos dologban. Akkor a kérdés az, hogyan lehetséges, hogy Stewart Green visszatért? Hol volt az elmúlt tizenhét évben? Mi történt valójában azon az éjszakán? Milyen szerepet játszott benne Ray – és hogy lehet annak bármi köze egy Carlton Flynn nevű fickóhoz tizenhét évvel később?

Fogalma sem volt.

Megan részben azért nem próbált soha kapcsolatba lépni Rayjel, hogy megvédje – ahogyan a férfi is próbálta megvédeni őt. De most, hogy tizenhét évvel később megint eltűnt valaki a parknak ugyanabban a félreeső szegletében… sehogy sem akart összeállni a kép.

Újra elővette a névjegykártyát. Fester és a Térerő.

Megan tudta, hogy még mindig visszatáncolhat. Kinyitotta azt a dobozt, de egyelőre semmi nem ugrott elő belőle. Egyszerűen visszazárhatja a tetejét. Nem történt komolyabb baj. Visszaülhet a kocsijába, és hazamehet. Kitalál valami sztorit Dave-nek, esetleg útközben vesz egy új grillsütőt, és azt mondja, ezt akarta elintézni, mert meglepetésnek szánta. Megtehetné, és azzal le is zárhatná az egészet.

Végleg hátat fordíthatna a tizenhét évvel korábbi életének. Felhívja Harry Suttont, annak ellenére, hogy az ügyvéd nem jött el a megbeszélt találkozóra, és közli vele, hogy vége. Semmivel nem tartozik ennek a városnak.

És Ray?

A volt barátja. Egy ex a sok közül. Semmi több.

De éppen ez volt a probléma. Az ember egy exszel általában szakítani szokott. Kedvesen vagy gorombán, de a kapcsolat általában úgy ér véget, hogy az egyik fél érzelmei kihűlnek. Velük azonban nem ez történt. Őrülten szerelmes volt Raybe. Ray pedig őrülten szerelmes volt Cassie-be. Nem szakítottak, sokkal inkább elszakították őket egymástól. Nem szívesen vallotta be, de – mint minden párnak – nekik is valamiféle lezárásra volt szükségük.

Lehet, hogy Ray nagy bajban van.

Lehet, hogy Ray nagy bajt *jelent*.

Lopva ismét Carlton Flynn hawaii inget viselő apjára pillantott. A férfi is őt nézte. Találkozott a tekintetük. Nem hosszan, alig néhány másodpercre, de így is érezte a férfi gyászát, zavarodottságát, haragját. Képes lenne szó nélkül hátat fordítani neki? Képes lenne szó nélkül hátat fordítani Raynek?

Énje önzetlen része azt mondta, nem, vagy legalábbis nem lenne szabad. És énje önző fele sem akarta becsukni azt a dobozt, legalábbis még nem. Mert az azt jelentette volna, hogy vissza kell térnie a megszokott életébe, ahol egyik ugyanolyan nap következik a másik után. Tudta, hogy örülnie kellene neki, de jelen pillanatban mégis borzadállyal töltötte el a gondolat, hogy örökre visszatérjen oda.

Nem volt ez igazi választás.

Meg kell találnia Rayt, gondolta. Meg kell kérdeznie arról a fényképről. Ki kell derítenie, mi történt Stewart Greennel tizenhét évvel ezelőtt.

Kerülve Carlton Flynn apjának tekintetét, Megan kisétált a vendéglőből, és elindult a Térerő felé, hogy megtalálja Festert.

A nagy áttörés akkor következett be, amikor Broome megérkezett a régi acélgyár romjaihoz.

– Vér – mondta Samantha Bajraktari.

Elhagyatott helyen voltak. Sem autó, sem más jármű nem fordult meg errefelé. Egy New Jersey-i parkőr (tűnjön bármilyen furcsának is, hogy ebben a városban vannak ilyenek) vezette fel őket a keskeny ösvényen, és közben a tizennyolcadik századi acélgyár történetéről mesélt. Broome-mal tartott még egy idős, tapasztalt zsaru, Cowens, valamint két egyenruhás megyei rendőr, akiket nem ismert, és két helyszínelő – ez utóbbiak egyike volt a fent említett Samantha Bajraktari. Az egyenruhások és a helyszínelők haladtak elöl. A láncdohányos Cowens fújtatva küzdötte felfelé magát az emelkedőn, teljesen leszakadva a többiektől.

Broome leguggolt Bajraktari mellé. A nő öt éve volt a helyszínelők vezetője, és kétségkívül a legjobb a szakmában, akivel Broome valaha találkozott.

– Mennyi vér ömlött ide?

– Még nem tudom.

– Halálos sebhez elegendő mennyiség?

Bajraktari megvonta a vállát.

– Talán. Nem könnyű megállapítani. Egy részét mintha betemették volna.

– Úgy érti, ásóval?

– Vagy csak cipővel, nem tudom. De el akarták rejteni.

– Vércsoport? Esetleg DNS, ami egyezik Carlton Flynnével?

Bajraktari összevonta a szemöldökét.

– Öt perce vagyunk itt, Broome. Hadd vegyek levegőt, oké?

A két egyenruhás körbekerítette a területet sárga bűnügyihelyszínszalaggal, ami elég idétlenül festett a semmi közepén. Kezdett besötétedni. Nem sok idejük maradt. Ahhoz túl messze voltak az úttól, hogy elvonszolják idáig a reflektorokat. Broome a kétszáz évvel korábban épült kohó maradványaira nézett. Fel-alá járkált, majd rájött, hogy túl közel van a tetthelyhez, és nem akarta tönkretenni a nyomokat, ezért visszahátrált az ösvényre.

Végül megjelent Cowens is, szájában az elmaradhatatlan cigarettával. Lehajolt, kezét a térdére támasztotta, és levegő után kapkodott.

– Találtak hullát? – nyögte ki nagy nehezen.

– Egyelőre nem.

– Morcos leszek, ha a semmiért gyalogoltam el idáig.

– Mindig ilyen mély érzésű kollégáról ábrándoztam, Cowens.

– Ráadásul, ha találunk egy hullát, akkor úgyis feljön ide valami jármű. Semmi kedvem visszagyalogolni. Mindjárt leszakad a lábam.

– Nem kellett volna feljönnie. Már a parkolóban megmondtam.

Cowens legyintett, azután kihúzta magát. Megigazította a nadrágját, és lesimította a haját. Broome nem szólt semmit. Azután Cowens elindult Bajraktari felé, útközben félretolva a sárga szalagot.

– Helló, Samantha – szólalt meg Cowens mosolyogva. – Csodásan néz ki ma este.

Bajraktari fapofával fordult felé.

– Összejárja a bűncselekmény helyszínét, Cowens.

– Jól van, csak úgy mondtam. Még ebben a helyszínelős széldzsekiben is nagyon dögös. – Cowens vigyorgott még egy ideig, majd hirtelen lehervadt a mosoly az arcáról. – Jól van, nem akarom én zaklatni. Csak úgy mondtam.

Broome döbbenten ingatta a fejét. Most már értette, Cowens miért akart mindenáron velük tartani. Samantha Bajraktarinak udvarolt. Hihetetlen.

– Menjen vissza a sárga szalag mögé – rivallt rá Bajraktari.

De Cowens már nem figyelt rá. Lassan ingatta a fejét jobbra-balra. Arcára különös kifejezés ült ki.

– Mi az? – kérdezte tőle Bajraktari.

Cowens a homlokát ráncolta.

– Déjà vu.

– A transzvesztiták efféle helyeken szoktak strichelni – jegyezte meg Bajraktari.

– Haha.

Samantha Bajraktari folytatta a munkát. A még mindig töprengő Cowens visszabotorkált a szalag mögé. Broome-nak eközben támadt egy ötlete. Jobb kezébe fogta a fényképet, hogy megtalálja, pontosan honnan készítették a fotót. Elindult felfelé, néhány lépésenként megfordult, próbálta belőni a helyet. Közben letért az ösvényről.

Lassan lépkedett, tekintetét a földre szegezve, amikor… Bingó!

– Barjaktari – kiáltotta Broome.

– Igen?

– Találtam valamit, ami leginkább egy lábnyomra hasonlít. Tudna készíteni róla egy gipsznyomatot? Igazság szerint az lenne a legjobb, ha körbejárnák az egész területet, hátha találnak valamit.

– Nem probléma, feltéve, ha nem taposunk össze mindent, mint egy megvadult csorda.

Barjaktari mondott valamit a másik helyszínelőnek, egy srácnak, aki nagyjából tizenhárom évesnek látszott. A fiú bólintott, és elindult arra, ahol Broome állt. Broome megmutatta neki a lábnyomot, majd óvatosan visszament a tisztásra. Megállt Cowens mellett, és megpróbálta végiggondolni, amit eddig tudott.

Tizenhét évvel ezelőtt, húshagyókedden, Stewart Green kijött erre az elhagyatott helyre, ahol leszúrták, mielőtt örökre eltűnt. Broome most kapott egy fényképet, sajnos dátum nélkül, amelyen Carlton Flynn szerepelt, egy másik férfi, aki szintén húshagyókedden tűnt el, ugyanezen az elhagyatott területen. Ráadásul vérnyomokat találtak, amelyek nyilvánvalóan nem tizenhét évvel ezelőtt kerültek ide. És végül, tizenhét évvel Stewart Green eltűnése után történt két különös, új fejlemény. Váratlanul felbukkant a titokzatos Cassie – miért jött vissza, és vajon igazat mond? Valamint elképzelhető, hogy újra megjelent Stewart Green is.

Vajon a férfi visszatérése összefügg Cassie felbukkanásával?

Ha nem, akkor igencsak valószínűtlen egybeesés. Már ha Green tényleg visszajött. Cassie akár ki is találhatta az egészet, esetleg a „forrása” tévedett.

Szóval mindent egybevetve… Broome-nak még mindig halvány fogalma sem volt, mi folyik körülötte.

És akkor, a Pine Barrnes fái között, a nagy áttörés a legváratlanabb helyről érkezett.

– Most már emlékszem – szólalt meg Cowens.

– Mire?

– A déjà vu-re, amiről az előbb beszéltem. Eszembe jutott, honnan ismerős ez a hely. – Cowens kivette a cigarettát a szájából. – Volt az a nagy gyilkossági ügy.

Ez felkeltette Broome érdeklődését.

– Milyen gyilkossági ügy?

– Biztosan emlékszik rá. Hogy is hívták a pasast? Gunner, Gunther vagy valami ilyesmi.

Broome érezte, hogy felgyorsul a pulzusa.

– Leszúrták, igaz?

– Igen. Kirándulók találták meg idefönt, mikor is, vagy húsz évvel ezelőtt? Több késszúrással végeztek vele.

– Biztos benne, hogy ugyanezen a helyen?

– Igen, teljesen. Emlékszem a régi kohóra meg arra a sziklára. Igen, pont ugyanitt voltam akkor is.

– Emlékszik, mikor történt ez?

– Most mondom, húsz évvel ezelőtt.

– Úgy értem, a dátumra.

– Most csak viccel, ugye?

– Esetleg arra, hogy melyik évszakban?

Cowens elgondolkodott.

– Hideg volt.

– Mint most?

– Nem tudom. Talán.

Broome tudta, hogy az őrsön utánanézhet.

– Maga vezette a nyomozást?

– Nem, még egyenruhás voltam. Morris kapta el, ha jól emlékszem, de én is ott voltam. Jobban mondva hátul biztosítottam. Ki se kellett szállnom a járőrkocsiból. A fickó simán megadta magát.

– Az ügyet lezárták, igaz?

– Igen, sétagalopp volt. Valami szerelmi háromszög miatt történt, de nem emlékszem pontosan. Csak arra, hogy a fickó zokogott, állította, hogy nem is ismeri az áldozatot, hogy a barátnője sosem csalná meg, tudja, a szokásos.

– Végül bevallotta?

– Nem. Megesküdött, hogy ártatlan. Gondolom, a mai napig esküdözik. De attól még életfogytot kapott. Azt hiszem, a Rahwayben ül.

15

Már attól kitágultak az ember erei, és megfeketedett a tüdeje, ha kinyitotta a Térerő klub ajtaját. A törzsvendégekre számos jelzőt lehetett volna mondani, de az „egészségtudatos” és a „hosszú várható élettartamú” nem szerepelt köztük. A bárpult mögötti televízión a *SportsCenter* adása ment. A kirakatban egy Michelob neonreklám világított. A táblára firkantott krétafelirat szerint ez a „Hölgyek estéje” volt, és ennek örömére „Csajoknak egy korsó egy dollár” akciót hirdettek, és a marketingfogás a jelek szerint bejött, mert egy bizonyos réteg nőnemű tagjai viszonylag nagy számban képviseltették magukat. Például egy göndör fürtös nő, aki kotkodácsolva vihorászott – nyilván azért, hogy felfigyeljenek rá –, a sárga pólóján pedig a következő felirat virított: „Sikamlós útszakasz”, ami nagyon is találónak tűnt.

Megan azonnal késztetést érzett, hogy kezével elhessegesse a füstöt, noha senki sem dohányzott. Valahogy mégis benne volt a levegőben. A dekoráció dartstáblákból, lóherékből és csapatképekből állt. Klasszikus kertvárosianyuka-szerelésében – teveszőr kabát Coach táskával – egyértelműen kirítt ebből a környezetből, mégsem bámulták meg. Ez az a bár volt, ahová sokan azért jöttek, mert itt senki nem ismeri őket. Valószínűleg nem ő volt az első látszólag elégedett feleség, aki névtelenségre vágyva betévedt egy ilyen helyre.

Lorraine így írta le Festert: „kopasz, a feje olyan, mint egy biliárdgolyó, és ő maga akkora, mint egy kétajtós szekrény”. Különös módon legalább három férfit látott, akire illett a személyleírás, de az idő nem volt alkalmas arra, hogy ilyen apróságok miatt aggódjon. Gyorsan körülnézett, hátha Ray is itt van. Az megkönnyítené a dolgát, nem igaz? Kiiktathatná a közvetítőt. A szíve nagyot dobbant a gondolatra.

Tényleg készen áll arra, hogy találkozzon Rayjel? És ha találkozik vele, ugyan mit fog mondani neki?

Nem számít. Rayt nem látta sehol. Az egyik lehetséges Fester őt bámulta. Odalépett hozzá, és rákérdezett:

– Maga Fester?

– A kedvedért, édes, azt is bevállalom.

– Ha több időm lenne, valószínűleg a szaván fognám, de sajnos sietek. Melyikük Fester?

A férfi összevonta a szemöldökét, és egy másik pasasra – a lehetséges Festerek közül a legnagyobbra – bökött a hüvelykujjával. Megan megköszönte, és odalépett

hozzá.

– Maga Fester?

A férfi alkarja olyan vastag volt, mint az Akropolisz márványoszlopai. A söröskorsó stampedlinek tűnt hatalmas mancsában.

– Ki kíváncsi rá?

– Mégis mit gondol? Én.

– És maga kicsoda?

– A nevem nem fontos.

– Bírósági kézbesítő?

Megan elkomorodott.

– Úgy festek, mint egy bírósági kézbesítő?

A férfi végigmérte.

– Igen, nagyjából.

A mindenit, gondolta Megan aznap már másodjára, tényleg megváltoztam az évek során.

– Az egyik alkalmazottját keresem.

– Hogy átadjon neki egy idézést?

– Nem. Nem vagyok bírósági kézbesítő.

– Kit keres?

– Ray Levine-t.

Fester nem adta jelét, hogy ismerné ezt a nevet. Felemelte a sörét, és alaposan meghúzta.

– Miért keresi Rayt?

Jó kérdés. Egy pillanatra eltűnődött, mit válaszoljon, és végül az igazság mellett döntött.

– Egy régi barátja vagyok.

Fester ismét végigmérte.

– Mit akar tőle?

– Ne haragudjon, de maga az anyja vagy a főnöke?

Fester elmosolyodott.

– Meghívhatom egy italra?

– Most csak viccel, ugye?

– Nyugi, teljesen ártalmatlan vagyok. Mivel mérgezi magát?

Megan felsóhajtott, aztán vett egy nagy levegőt. A telefonja csörögni kezdett. Benyúlt a táskájába, és lenémította. Nyugalom, gondolta. Ne légy erőszakos, és talán megkapod, amit akarsz.

– Oké, jó lesz nekem is, amit maga iszik.

A férfi rendelt egy korsó világos sört benne valami gyümölccsel. Megan utálta a világos söröket, különösen gyümölccsel, de már késő volt. Kortyolt egyet belőle.

– Hogy hívják? – kérdezte Fester.

– Cassie.

Fester lassan bólintott.

– Maga az a nő, ugye?

– Melyik nő?

– Aki összetörte Ray szívét. Aki miatt ez a csődtömeg lett belőle.

Megannek elszorult a szíve.

– Ezt ő mondta?

– Nem, de nyilvánvaló. Honnan tudja, hogy Ray akar magával találkozni?

– Nem tudom.

– Amúgy éppen dolgozik – folytatta Fester, és hirtelen összeszűkült a szeme. – Várjon csak, én ismerem magát. Itt dolgozott a környéken, igaz?

Megan nem örült.

– Kidobó voltam – magyarázta Fester. – A régi szép időkben. Mit is mondott, hogy hívják? Emlékszem az arcára.

– Csak beszélni szeretnék Rayjel – mondta Megan.

Fester tovább bámulta az arcát. Megannek egyre kevésbé tetszett a szituáció. Már éppen azon volt, hogy figyelmeztetés nélkül távozzon, amikor Fester elővette a telefonját, és lefényképezte.

– Ezt meg mi a fenéért csinálta?

– A gyűjteményembe kell. – Fester vaskos ujjai a billentyűket nyomogatták. – Elküldöm ezt a képet Raynek. Ha találkozni akar magával, majd szól, és akkor én is szólok magának. Megadja a telefonszámát?

– Nem.

– Akkor mit szólna még egy italhoz?

Ken és Barbie nekiálltak feltakarítani.

Barbie szeretetteljes mozdulattal pakolta el a kedvenc eszközét – az éles tűheggyel ellátott forrasztópákát. Még mindig bűzlött a ráégett hústól. Az évek során Barbie kitapasztalta az emberi test legérzékenyebb pontjait, az idegvégződéseket, amelyeket elég megérinteni ahhoz, hogy elviselhetetlen fájdalmat okozzanak, és ezeket a tapasztalatokat alkalmazta Harry Sutton esetében is.

Barbie lehúzta a kezéről a kórházi köpenyt, a műtőssapkát, a gumikesztyűt, és

elpakolta őket. Ken ugyanerre készült, de nem azonnal. Tudta, hogy bármilyen elővigyázatos is az ember, mindig marad utána DNS-minta. Egyszerűen elkerülhetetlen. A laboratóriumok elképesztő dolgokra képesek manapság, nincs értelme ezt kétségbe vonni.

Mi hát a teendő?

Ken a zavarkeltés módszerét alkalmazta. Különböző emberek DNS-mintáit – hajszálat, nyálat, használt papír zsebkendőt – hordta magánál apró műanyag dobozokban. Néha nyilvános vécékből szedte össze őket, bármilyen undorítónak hangzik is. A nyári tábor ilyen szempontból igazi kincsesbánya volt. Sok táborfelügyelő használt eldobható borotvát, amelyeket feltűnés nélkül begyűjthetett. A piszoárokban mindig akadt fanszőrzet. A tusolókban még több.

A kesztyűt továbbra is magán tartva Ken kinyitotta az egyik dobozt, csipesszel kivett belőle néhány szőrszálat, és a mintát Harry Sutton teste mellé helyezte. Ennyi elég is lesz. Visszazárta a dobozt, és elrakta a táskájába. Éppen a köpenyét vette le, amikor megcsörrent Harry Sutton mobiltelefonja.

Barbie a kijelzőre pillantott.

– Cassie az.

Cassie. Harry Sutton sokkal erősebbnek bizonyult, mint azt sejteni lehetett volna – vagy tényleg nem tudta az igazságot. Hosszas rábeszélés után – amiben fontos szerepet kapott a forrasztópáka és a férfi húgycsöve – az ügyvéd elárulta, hogy a szemtanú, akiről Goldberg főfelügyelő beszélt Kennek, egy Cassie nevű egykori egzotikus táncos. Harry Suttonból ennél többet nem tudtak kiszedni róla, de a telefonszámát megtalálták a mobiljában.

Barbie fogadta a hívást, és elővette a legkedvesebb hangját.

– Harry Sutton irodája.

– Jó estét, Harry ott van?

– Megkérdezhetem, ki keresi?

– Cassie.

– Ó, sajnálom! Mr. Sutton jelenleg nem elérhető. – Barbie Kenre pillantott. A fiú feltartott hüvelykujjal jelezte, hogy remekül csinálja. – De ha megadja a teljes nevét és az elérhetőségét, vissza fogja hívni.

– Várjon, ez nem Harry mobilja?

– Ha Mr. Sutton éppen nem tudja felvenni, a telefonja automatikusan átirányítja hozzám a hívásokat. Ne haragudjon, Cassie, megismételné a vezetéknevét?

Megszakadt a vonal.

– Lerakta – mondta Barbie morcosan.

Ken odalépett hozzá, és átölelte.

– Semmi baj.

– Pedig úgy éreztem, jól játszom a titkárnőt.

– Hibátlan voltál.

– Mégis lerakta.

– Ami jelent valamit – mondta Ken.

– Mit?

– Hogy nagyon óvatos.

Barbie azonnal felderült.

– Ez egyben azt is jelenti, hogy nagyon fontos a megbízatásunk szempontjából.

– Pontosan.

– Mi a következő lépés?

– Megvan a telefonszáma – felelte Ken. – Nem jelenthet gondot kideríteni, hol lakik.

16

Ray vakuvillanásainak fényében a nő pontosan úgy festett, mint egy autópályára tévedt őzike a reflektorfényben.

– Ki ez a szerencsés lány, George? – kiáltotta Ray.

George Queller, valószínűleg Fester leggyakoribb kuncsaftja, védelmezően átkarolta partnerét.

– A neve Alexandra Saperstein.

Vill, katt, vill, katt.

– Hol ismerkedtetek meg?

– A ZsRandi.com-on. Egy társkereső oldal zsidó szingliknek.

– Mondhatjuk, hogy a sors keze?

Ray nem mondta ki, pedig kézenfekvő lett volna – George nem is zsidó. Végül is semmi közöm hozzá, gondolta Ray. Sőt, valójában egészen máshol jártak a gondolatai. Ugyan ki akarna jelen lenni, amikor ilyen munkát végez?

Alexandra Saperstein szinte összezsugorodott a vakuvillanások keresztüzében. Csinos lány volt a maga visszafogott módján, de abból, ahogy ijedten összerándult, és védekezően maga elé emelte a kezét, Ray arra következtetett, hogy egykor molesztálhatták vagy verhették. A vaku pedig csak rátett egy lapáttal. Ray ki is kapcsolta, és anélkül kattintgatott tovább, hátrébb húzódva egy lépéssel, hogy levegőt hagyjon a halálra vált fiatal hölgynek. George észrevette, és kérdő pillantást vetett rá.

Ahogy közeledtek az étteremhez, Maurice, a francia akcentussal beszélő főpincér – valódi neve: Manny Schwartz, neki valószínűleg több joga lett volna igénybe venni a ZsRandi.com szolgáltatásait – megjelent az ajtóban, szélesre tárta előttük, és felkiáltott:

– Monsieur George, isten hozta! Már előkészítettük a kedvenc asztalát!

George Rayre pillantott, mert ez volt a végszó, amire a fotósnak el kellett mondania az előre megbeszélt mondatát. Ray arcát – szégyenével együtt – a fényképezőgép mögé rejtve elbődült:

– Eláruljátok a sajtónak, mit esztek?

Ray lelkének egy része meghalt.

– Majd meglátjuk – felelte George gőgösen.

A pár belépett a vendéglőbe. Ray eljátszotta, mintha követni akarná őket, Maurice pedig eljátszotta, hogy nem engedi be. Egy pincér lépett Alexandrához, és vörös rózsákból álló csokrot nyújtott át neki. Ray az ablaküvegen keresztül fényképezett

tovább. George kihúzta a széket Alexandrának. A nő leült, elhelyezkedett, most először tűnt úgy, mint aki nem érzi feszélyezve magát.

Nem fog sokáig tartani.

Ray az arca előtt tartotta a fényképezőgépet. Nem tehetett róla, a vérében volt. Egy része tudta, hogy félre kéne néznie – mint amikor az ember lelassít bámészkodni egy autóbalesetnél –, de a benne élő művész meg akarta örökíteni a lány arcára kiülő őszinte rettenetet. Amikor Alexandra az étlapra pillantott, megrezzent Ray mobiltelefonja. Nem foglalkozott vele, csak a feladatra koncentrált. Türelmesen várt. Először zavart értetlenség suhant át Alexandra Saperstein arcán. Azután hunyorítani kezdett, mint aki nem biztos abban, hogy jól olvasta. Ray tudta, hogy George ezúttal minden eddigi merényletén túltett, és az étlap fejlécén a következő felirat díszeleg:

George és Alexandra első randevúja
Étlap
Tegyük el, hogy megmutathassuk az unokáinknak!

Alexandra arcára kiült a felismerés. A szeme elkerekedett a rémülettől. Mindkét kezét a szájához kapta. Ray elkattintotta a képet. Munch *Sikoly*ának modern adaptációja.

Megérkezett a pezsgő. Az új forgatókönyv szerint Raynek ezen a ponton be kellett volna rontania, és lefotóznia, amint George tósztot mond. Ismét rezgett a telefonja. Ray vetett egy gyors pillantást a kijelzőjére, és látta, hogy Fester küldött egy fényképet. Bizarr. Mi a fenéért küld neki fényképet Fester?

Ray menet közben lejjebb görgetett az ujjával, és rányomott a csatolt képre. Amikor George felemelte a poharát, már ő is az asztal mellett állt arca elé emelt fényképezőgéppel. Alexandra segélykérően nézett rá. Ray vetett egy gyors pillantást a mobilja kijelzőjén feltűnő fényképre, és a szíve hirtelen kihagyott egy ütemet.

A fényképezőgép kiesett a kezéből, csak a vállára akasztott hevedernek köszönhette, hogy nem tört össze.

– Ray? – hallotta George hangját.

Ray szótlanul meredt a telefonjára. Könnyek buggyantak ki a szeméből. Ingatni kezdte a fejét. Nem, ez nem lehet. Elárasztották az érzelmek, attól fél, hogy elnyelik.

Cassie.

Ez csak egy átverés, gondolta, valaki, aki hasonlít rá. De a lelke mélyén tudta, hogy ő az. Megváltozott tizenhét év alatt, de Ray nem felejtette el az arcát.

Miért? Hogyan? Annyi év után…

Ujjával tétován megsimogatta a képet.

– Ray?

Ray még mindig a fényképet bámulta.

– Alexandra?

Ray hallotta a lány fészkelődését.

– Semmi baj. Menjen nyugodtan.

Nem kellett kétszer mondania. A lány felpattant, és kiszáguldott az ajtón. George felállt, hogy kövesse, de Ray az útját állta.

– Ne.

– Nem értem, Ray.

Alexandra kereket oldott. George visszarogyott a székébe. Ray ismét a fényképre nézett. Miért készítette Fester? Megpróbált legalább annyira lehiggadni, hogy végig tudja gondolni a dolgot. A kép egy bárban készült. Valószínűleg a Térerőben. A világ összes lebuja és kocsmája közül Cassie pont azt az egyet választotta, amelyik Fester törzshelye? Aligha véletlen egybeesés.

– Miért, Ray?

– Várj egy pillanatot – mondta George-nak.

Megnyomta Fester gyorshívó gombját – szánalmas, gondolta Ray, hogy a főnöke, Fester az egyetlen, aki benne van a gyorshívó listájában –, és hallotta, ahogy kicsöng.

– Nem értem, Ray – folytatta George. – Itt van ez a lány, Alexandra. A neten azt írta, hogy az előző barátja úgy bánt vele, mint a kutyával, soha nem vitte sehova. Erre én megteszek mindent, hogy a kedvében járjak, mégis faképnél hagy. Miért?

Ray felemelte az ujját, hogy egy perc csöndet kérjen. Bekapcsolt Fester hangpostája, és Ray meghallotta a jól ismert szöveget: „Fester. Bííip.”.

– Mi a fenét jelentsen ez a kép? Azonnal hívj vissza! – mondta az üzenetrögzítőre.

Lerakta, és elindult kifelé az étteremből.

– Ray?

George még mindig képtelen volt megemészteni a történteket.

– Nem értem. Csak próbálom különlegessé tenni számukra az estét. Hát nem veszik észre? A neten mind azt mondja, hogy romantikára vágyik.

– Először is a romantika és a távoltartási végzés között széles a skála – felelte Ray.

George lassan bólintott.

– Ezt értem, de azt mondták…

– Másodszor, amit a nők mondanak, azt sosem szabad elhinni. Azt mondják, romantikára vágynak, meg hogy valaki úgy bánjon velük, mint egy hercegnővel, de minden tapasztalati bizonyíték ellentmond ennek. Mindig azt a pasast választják, aki úgy bánik velük, mint egy kutyával.

– Akkor mit csináljak? – kérdezte George egyre zavartabban. – Én is bánjak velük úgy, mint egy kutyával?

Ray elgondolkodott. Már nyitotta volna a száját, hogy belefogjon egy hosszú tanácsadásba, de ahogy George arcára pillantott, meggondolta magát, és csak ennyit mondott:

– Ne változtass semmin.

– Tessék?

– Nem szeretnék olyan világban élni, ahol nincsenek hozzád hasonló fickók. Egyszóval ne változtass. Inkább legyél romantikus, mint seggfej.

– Tényleg így gondolod?

– Ha le akarod őket fektetni, akkor nem. Ha ágyba akarod vinni ezeket a lányokat, akkor így nem fog sikerülni.

George halványan elmosolyodott.

– Én nem csak ágyba akarom vinni őket. Meg akarom találni életem párját.

– Jó válasz. Akkor ne változtass. Légy következetes. – Ray újra elindult, majd megtorpant, és visszafordult, hogy mondjon még valamit. – Talán egy kicsit vegyél vissza. A személyre szóló étlap tényleg túlzás.

– Valóban? Nem lehet, hogy csak a betűméret miatt?

Megszólalt Ray telefonja. Fester volt az. Azonnal felvette.

– Fester?

– Ha jól sejtem, ismered a csajt a képen – mondta Fester.

– Igen, mit akar?

– Szerinted? Találkozni akar veled.

Ray érezte, hogy a szíve a torkában dobog.

– Még mindig a Térerőben van? Azonnal indulok.

– Most ment el.

– A fenébe!

– De hagyott üzenetet.

– Mit?

– Azt mondta, Lucynél vár tizenegykor.

17

Broome a helyszínről felhívta a volt feleségét, Erint, beszámolt neki a vérnyomokról és Cowens visszaemlékezéséről.

– Bemegyek az őrsre, és utánanézek – mondta a nő.

Amikor Broome megérkezett, Erin az ő asztalánál ült ahelyett, hogy szemközt foglalt volna helyet, az egykori íróasztalánál. Az asztalt, amelyet több mint egy évtizeden át használt, egy Armani öltönyöket viselő, lenyalt hajú ficsúr kapta. Broome képtelen volt megjegyezni a nevét, ezért végtelenül frappánsan csak úgy hívta: Armani. Armani nem volt bent, ezért Broome leült a székére. Az asztalán röhejesen nagy rend uralkodott, és kölnitől bűzlött minden holmija.

– Nem bírom elhinni, hogy átsiklottunk fölötte – fogadta Erin.

– Eltűnt embereket kerestünk, nem halottakat. Mit találtál?

– Az áldozatot Ross Gunthernek hívták, huszonnyolc éves volt.

Erin átnyújtott neki egy fotót, a holttest a hátán feküdt. A vér megszáradt a nyakán, mintha vörös sálat viselne.

– Gunther Camdenben született, aztán kimaradt a középiskolából, és Atlantic Citybe költözött – mondta Erin. – Egy senkiházi, aki egyik napról a másikra élt. Egyedülálló volt, és jócskán akadt gondja a törvénnyel: testi sértés, fenyegetés, bűnsegédlet. Még behajtóként is dolgozott egy uzsorásnak.

– Hogyan ölték meg?

– Elvágták a torkát. Agresszíven.

– Agresszíven? – Broome vetett még egy pillantást a fényképre. – Ezen úgy fest, mintha majdnem lefejezték volna.

– Ezért mondtam, hogy agresszíven. Mint tudod, Morris vezette a nyomozást. Ha beszélni akarsz vele, lent van Floridában.

– Hány éves?

– Morris? – Erin megvonta a vállát. – Lehet már vagy nyolcvannyolcvanöt.

– Már akkor szenilis volt, amikor beléptem a rendőrséghez.

– Szerintem nem érdemes beszélned vele.

– Elkapta a tettest, igaz?

Erin bólintott.

– Gunther nem sokkal a gyilkosság előtt találkozgatni kezdett egy Stacy Paris nevű lánnyal. A probléma csak az volt, hogy Stacy jegyben járt a hírhedten indulatos Ricky Mannionnal. Mindkét férfi elég kisajátító típus volt, ha érted, mire gondolok.

Broome nagyon is jól értette, mire gondol Erin. Számtalan ilyen férfival

találkozott a pályafutása során – féltékeny, hirtelen haragú fickók, akik a szerelmet összetévesztik az uralkodással. Nyilvános helyen mindig a lány kezét fogják, mint egy kutya, amelyik körbevizeli a territóriumát. Ezek a férfiak a saját bizonytalanságukat próbálják palástolni ezzel a macsó pózzal. Sosincs jó vége.

– Szóval Morris házkutatási parancsot kért Mannion házára – folytatta Erin. – És találtak elég bizonyítékot ahhoz, hogy lecsukják.

– Milyen bizonyítékot?

– Például a gyilkos fegyvert. – Erin megmutatta a hosszú, fogazott élű késről készült fotót. – Mannion letörölte, de így is maradtak rajta vérnyomok. A vizsgálatok kimutatták az azonosságot az áldozatéval. A DNS hőskora. És ha ez nem lett volna elég, Gunther vérét megtalálták Mannion kocsijában és egy mosógép mellé ledobott pólón is.

– Ejha – mondta Broome.

– Bizony, igazi Einstein ez a Mannion. Sosem találnád ki, mivel védekezett.

– Várj, hadd gondolkodjak. Azt mondta, hogy valaki rá akarja kenni?

– Tudsz valamit.

– Akárkiből nem lehet nyomozó.

– Akkor valószínűleg azt is tudod, hogyan végződött. Az ügyet lezárták. Mannion huszonöt év életfogytiglant kapott a Rahwayben.

– Mi történt a lánnyal? Stacy Parisszel?

– Alig egy órája hívtál föl! Rajta vagyok az ügyön, de nem megy azonnal – méltatlankodott Erin.

– Még egy kérdés – szólalt meg Broome.

Erin elmosolyodott.

– Tudni akarod, pontosan mikor történt a gyilkosság?

– Úgy látszik, nem én vagyok az egyetlen képzett nyomozó a helyiségben – mondta Broome elismerően.

– Március tizenegyedikén, tizennyolc évvel ezelőtt. És igen, húshagyókedden. Jobban mondva a rá következő nap hajnalán. Abban az évben március tizedikére esett húshagyókedd, de Gunther holttestét éjfél után találták meg.

– Vagyis ha egészen pontosak akarunk lenni, akkor nem húshagyókedden történt a gyilkosság.

– Így van – bólintott Erin. – De ez több másik eltűnt férfi esetére is igaz. Így nehezebb felfedezni összefüggést az ügyek között.

– Szóval utána kell néznünk a húshagyókedd környékén történt gyilkosságoknak és eltűnéseknek, valamint azoknak, akiket a parkban gyilkoltak meg, vagy onnan

tűntek el. Viszonylag elhagyatott környék. Egy holttest napokig, vagy akár hetekig heverhet ott, mielőtt megtalálják.

– Rajta vagyok.

Broome elgondolkodva meredt maga elé, és közben a körmét rágcsálta.

– Undorító, amit csinálsz – jegyezte meg Erin.

Broome nem hagyta abba.

– Ez a Mannion – mondta.

– Mi van vele? – kérdezte Erin.

– Ha jól gondoljuk, és tényleg egy húshagyókeddi sorozatgyilkossal van dolgunk… – Broome egy pillanatra elhallgatott. – Akkor Mannion egy olyan gyilkosságért ül tizennyolc éve, amit nem ő követett el.

– Egyelőre még ne menjünk ilyen messzire, Broome!

– Nyomozó?

Broome összerezzent a hangra. Megfordult, és Del Flynnt pillantotta meg rikító hawaii ingében. Legalább tíz aranylánc lógott a nyakában. Broome észrevett egy Szent Antal-medált, egy aranyhorgonyt és egy meztelen nőalakot is. Igazán változatos felhozatal.

– Mr. Flynn?

Goldberg néhány lépéssel a férfi mögött állt. Del Flynn – ahogy arra Broome-ot számos alkalommal emlékeztették – rendkívül tehetős ember volt. A polgármester és más nagykutyák többször is odatelefonáltak az érdekében, mintha az Atlantic City-i rendőrségnek külön VIP-vonala lett volna az eltűnt személyek számára. Vagy talán volt is, ki tudja? Broome nem hibáztatta érte a férfit. Ha az embernek eltűnik a fia, minden követ megmozgat, hogy megtalálja. Mindent. Broome ennyit már megtanult.

Broome bemutatta Flynnt Erinnek. Erin biccentett üdvözlésképpen, majd lehajtotta a fejét. Az áldozatok családtagjaival sosem tudta, hogyan bánjon. „Valami eltört bennük” – mondta Erin még évekkel korábban. Broome Flynn szemébe nézett, és azt gondolta, a „megsemmisült” találóbb kifejezés lenne. Az „eltört” azt sugallja, hogy azt még meg lehet javítani, össze lehet ragasztani. De tudta, hogy a férfi tekintete már sosem lesz olyan, mint régen.

– Talált valami újat? – kérdezte Del Flynn.

– Még korai lenne kijelenteni, Mr. Flynn.

– De van valami?

A hangjából kicsendülő kétségbeesés szinte tapintható volt. Mint valami élőlény, amely rátelepedett a szobára. Fojtogatta őket. Broome Goldbergre pillantott, azt

várta tőle, hogy mentse ki, de Goldberg úgy tett, mint aki nem veszi észre.

Flynn kinyújtotta a kezét, és elkapta Broome karját, a kelleténél talán kicsit erősebben.

– Van gyereke, nyomozó?

Broome-nak nem először tették fel ezt a kérdést a rendőrségnél eltöltött évei alatt. Mindig egy kicsit lekezelőnek érezte, de most, hogy látta a férfi megsemmisült tekintetét, egyszerre megértette.

– Nem, nincsen. De Anderson nyomozónak van.

Bizony, Broome a busz elé lökte volt kedvesét. Flynn pillantása továbbvándorolt Erinre. Erin nem emelte fel a fejét. Kínos csönd telepedett közéjük néhány másodpercre, majd Broome megkönyörült volt feleségén, és Flynn elé lépett.

– Mr. Flynn – mondta. – Szeretném biztosítani róla, hogy minden tőlünk telhetőt elkövetünk, hogy megtaláljuk a fiát. De ha közben minden percünkről jelentéseket kell készítenünk önnek, az csak hátráltatja a munkánkat. Érti, mire gondolok, ugye? Tölthetem az időmet az esetleges nyomok vizsgálatával és a fia keresésével. Vagy megbeszélhetek magával minden egyes fejleményt.

– Én csak segíteni akarok.

– Akkor hagyja, hogy a munkánkat végezzük.

Flynn megtört tekintete fellángolt – a harag rövid villanása, mielőtt visszaköltözött belé a megsemmisülés. Goldberg most érezte elérkezettnek az időt, hogy közbelépjen.

– Broome nyomozó, azt hiszem, Mr. Flynn azt próbálja…

Del Flynn Goldberg karjára tette a kezét, beléfojtva ezzel a szót.

– Később – mondta Flynn. Elindult kifelé a folyosón. Goldberg vetett még egy gyilkos pillantást Broome-ra, majd megfordult, és követte.

– Azt hittem, Goldberg mindjárt letérdel a pasas elé, és kigombolja a sliccét – jegyezte meg Erin, amikor eltűntek a folyosó végén. – Flynn-nek tényleg komoly befolyása lehet.

– Nem érdekel – mondta Broome. – Megkeresnéd a Rahway börtön telefonszámát?

Erin beütött valamit a számítógépbe. Késő́re járt, de a szövetségi fegyintézeteknél egyébként sincsen nyitvatartási idő. Broome felhívta a számot, és elmondta a központosnak, hogy egy Ricky Mannion nevű elítélt miatt telefonál. A nő azt felelte, hogy tartsa a vonalat.

– Dean Vanech börtönfelügyelő.

– A nevem Broome. Az Atlantic City-i rendőrség gyilkossági osztályán

dolgozom.

– Üdvözlöm.

– Az egyik elítéltjük, egy Ricky Mannion nevű fickó miatt telefonálok.

– Mi van vele?

– Ismeri?

– Igen.

– Még mindig azt állítja, hogy ártatlan?

– Minden áldott nap. De tudja, mi az érdekes? Szinte mindenki, aki itt van, ártatlannak vallja magát. Elképesztő. Vagy mi vagyunk teljesen hozzá nem értők, vagy a vendégeink kamuznak.

– Maga mit gondol róla?

– Milyen szempontból?

– Mannion meggyőzőbb, mint a többiek?

– Az ártatlanságával kapcsolatban? Ki tudná azt eldönteni? Találkoztam már itt olyan fickókkal, akiktől De Niro is leckét vehetne.

Broome kezdett rájönni, hogy csak az idejét pocsékolja Vanechkel.

– Szeretném holnap reggel meglátogatni Manniont, amilyen korán csak lehet – mondta Broome. – Megoldható?

– Nézzük csak. Igen, a first lady sajnos lemondta a látogatást, így Mannion szabad. Beírhatom hét órára?

Börtönhumor.

Broome éppen lerakta a telefont, amikor észrevett valamit a szeme sarkából. Odafordult, és azt látta, hogy Cassie siet be az irodába. Meglátta Broome-ot, és elindult felé.

– Valami nem stimmel – mondta Cassie.

– Megvan.

Ahogy Ken előre megmondta, a telefonszám mindent elárul.

Mivel nem tudták, hogy a megbízatás hány napot fog igénybe venni, ezért Ken és Barbie kibéreltek egy kétágyas szobát a Borgata nevű felhőkarcoló szállodában. A Borgatát tartották Atlantic City legszebb szállodájának, valamint megvolt az a nagy előnye, hogy viszonylag messze helyezkedett el a korzótól, a szerencsejátékosok, drogfüggők, bűnösök és egyéb tisztátalan létformák gyűjtőhelyétől.

Barbie azonban a Borgatát is tisztátalannak tartotta. Az ember nem tudja függetleníteni magát Atlantic Citytől, és az igazat megvallva Barbie nem is akarta. Egyszerre érzett undort és elragadtatást. Legszívesebben fejest ugrott volna a város

fertőjébe, miközben folyamatosan késztetést érzett, hogy lemossa magáról a mocskot.

Barbie védett környezetben nőtt fel, de nem volt naiv. Tudta, hogy az emberi lények bonyolultak. Mindenkit vonz a bűn, máskülönben nem kellene prédikálni ellene. A legjobb az, ha az ember talál valami egészséges módot ennek a vágynak a levezetésére. Barbie úgy érezte, Kennel sikerült ezt megtalálniuk. Áldozataik – már ha lehetett egyáltalán így nevezni őket – a társadalom söpredékéből kerültek ki. Ken és Barbie természetesen bántották őket, de sosem érdemtelenül. Néha a fájdalom felnyitotta az áldozat szemét, és egyfajta megváltást hozott számára. Mint például Tawnynak. Barbie szívét öröm járta át, ha eszébe jutott a lány. Az átmeneti fájdalom, amelyet megtapasztalt, végül hasznára vált.

A Borgatában eltöltött napok – egy rövid időszak ezen az ördögtanyán, a kísértés szívében – sok mindenre megtanították Barbie-t. Úgy érezte magát, mint egy kém, aki besurran az ellenség táborába, és kifigyeli a titkaikat. Amikor Barbie besétált a kaszinóba, érezte magán a férfiak buja pillantását, de a lelke mélyén arra számított, hogy valaki rámutat, és elkiáltja magát: „Mit keresel itt? Te nem tartozol közénk!”.

– Hogyan tudtad lenyomozni a számot? – kérdezte Barbie.

Az ablak előtti kanapén ült. A távolban látta a korzó fényeit.

– A neten – felelte Ken.

– Le tudtad nyomozni a telefonszámát a számítógépen?

– Igen.

– Hogyan?

– Beütöttem a Google-ba, hogy „telefonszám azonosítása”.

Barbie hitetlenkedve rázta a fejét.

– Ilyen egyszerűen?

– Ami azt illeti, levettek érte tíz dollárt a kártyámról.

Ken felnézett a billentyűzetről, és Barbie-ra mosolygott. A lány egész testében megborzongott. Ken rózsaszín inggallérja kilátszott lime-zöld pulóvere alól. Barna nadrágját élére vasalták. Olyan jóképű, gondolta Barbie. A szállodában mindig kéz a kézben jártak. Barbie imádta ezt, szerette a fiú kezének érintését, és néha, amikor egy férfi tekintete túl hosszan elidőzött őrajta, érezte, hogy Ken ujjai megfeszülnek az övén. A fiú haragja bizsergéssel töltötte el.

– Na, és kinek a telefonja? – kérdezte.

– Egy David Pierce nevű férfi nevén van.

– Ki az?

– Nem tudom pontosan. Munkaügyi jogász Jersey Cityben. Egyelőre nem látom,

hogy bármi köze lenne a mi ügyünkhöz. Igazi mintapolgár. Házas, van két gyereke.

– Harry Sutton telefonját egy nő hívta – mutatott rá Barbie.

Ken bólintott.

– Négy T-Mobile-szám van az előfizető nevén. Gondolom, az egyik a feleségé, kettő meg a gyerekeké. Amelyiket mi keressük, az nem a fő telefonszám, nem arról fizetik a számlákat.

– Hány éves a lánya?

– Tizenöt. Kaylie-nek hívják.

– A nő, akivel beszéltem, egyértelműen idősebb volt.

– Akkor csak a felesége lehetett. Megan.

– Ő hogy illik a képbe?

Ken megvonta a vállát.

– Még nem tudom. Beütöttem a lakcímüket a kasseltoni utcanévkeresőbe. Kocsival két óra alatt ott vagyunk. – Ken a lányra nézett, és Barbie látta a szemében felcsillanó fényt. – Hamarosan választ kaphatunk a kérdéseinkre. Talán még azelőtt odaérünk, hogy a gyerekek lefeküdnének.

Barbie a körmét rágta.

– Egy kertvárosi anyuka két gyerekkel?

Ken nem válaszolt.

– Mi csak olyanokat bántunk, akik rászolgáltak – folytatta Barbie. – Ezért merültünk alá ebbe a világba.

Ken elgondolkodva dörgölte az állát.

– Ha Megan Pierce-nek köze van Harry Suttonhoz, akkor aligha ártatlan.

– Biztos vagy benne?

Ken felemelte a slusszkulcsot, és himbálni kezdte.

– Csak egyetlen módon deríthetjük ki.

Barbie megrázta a fejét.

– Nem. Előbb kérdezzük meg a megbízónkat.

– És ha ő rábólint?

– Akkor, ahogy mondtad – felelte Barbie egy vállrándítással. – Kocsival két óra alatt ott vagyunk.

18

Fél órával korábban Megan hallotta a mézesmázos hangot Harry Sutton telefonszámán, amint azt mondja: „Ha Mr. Sutton éppen nem tudja felvenni, a telefonja automatikusan átirányítja hozzám a hívásokat. Ne haragudjon, Cassie, megismételné a vezetéknevét?”

Megan lerakta a telefont.

Fester közvetlenül mellette állt a bárpultnál.

– Valami baj van?

Megan szótlanul bámulta a telefont. Próbálta maga elé idézni Harry irodáját. Van ott egy íróasztal, egy ablak, egy irattartó szekrény, egy kopott kanapé…

De hely egy titkárnőnek? Az nincsen.

Akkor ki vette fel a telefont?

Szörnyű balsejtelem rántotta görcsbe a gyomrát.

– Hahó! – szólalt meg újra Fester. – Itt van?

– Most mennem kell.

– Azt hittem, találkozni akar Rayjel. Miért nem várjuk meg, míg válaszol?

– Mondja meg neki, hogy várom Lucynél.

– Hol?

– Csak ennyit mondjon neki. Tizenegykor várom Lucynél. Ha nem érnék oda, akkor idetelefonálok.

– Várjon egy másodpercet – mondta Fester.

De Megan nem várt. Sarkon fordult, és a tömegen áttörve kisietett a Térerőből. Amikor kiért az utcára, egy pillanatra meg kellett állnia, hogy levegőt vegyen. Azután kocsiba ült, és gyorsan elugrott Harry Sutton irodájához. Befelé menet összefutott egy fiatal párral, de az irodában nem égett a villany, és zárva volt az ajtó.

Ekkor döntött úgy, hogy felkeresi Broome-ot.

A rendőrőrsön, miután Broome társa – aki Erin Anderson nyomozóként mutatkozott be – kiment, Megan elmesélte Broome-nak, mi történt. A férfi nem szakította félbe, figyelmesen végighallgatta.

– Aggódom Harry miatt – fejezte be Megan.

– Ó, szerintem felesleges – nyugtatta meg Broome. – Legalábbis ez alapján. Ismeri Harryt. Igazi játékos. Nagy rajongója a női nemnek, ha érti, mire gondolok. Valószínűleg az egyik barátnője vette fel a telefont.

– És úgy tett, mintha a titkárnője lenne?

– Persze, miért is ne? Biztosan csak viccelődni akart.

– Aha – mondta Megan a homlokát ráncolva. – Majd megszakadok a röhögéstől.

– Gondolja, hogy Harry az alapján választ barátnőt, hogy az illető mennyire vicces?

Megan megrázta a fejét.

– Rossz érzésem van.

– Hívjuk fel újra!

– Már próbáltam. Nem veszi fel.

– Kiküldhetnék egy járőrkocsit a házához, de felesleges. Minden éjjel elmegy otthonról. Mondta valakinek, hogy találkozni fognak?

– Nem.

– Akkor nem egészen értem. Miből gondolja, hogy veszélyben van?

– Nem tudom. Az a nő. Olyan hátborzongatóan mézesmázos volt a hangja.

– Ó – vonta fel a szemöldökét Broome. – Hát miért nem ezzel kezdte?

Megan elkomorodott.

– Nem tudna egy kicsit még lekezelőbb lenni?

– „Mézesmázos”?

– Jól van, értem.

– Nem, Cassie, vagy bárhogyan hívják is, nem hiszem, hogy érti. – Broome egy kicsit közelebb húzódott hozzá. – Lehetek őszinte?

– Mert eddig olyan átkozottul tapintatos volt? Persze.

– Maga jól néz ki. Nagyon-nagyon jól.

– Uh, köszönöm.

– Nem úgy gondoltam. Maga úgy néz ki, mint akihez kegyesek voltak az évek. Egészséges, boldog, és ami a legfontosabb, látszik magán, hogy van hová mennie. Érti, miről beszélek?

Megan nem válaszolt.

– Mert, ha nem tudná, ez a boldogság definíciója. A legtöbb lánynak, akivel ebben a városban találkozom, ez sosem adatik meg. Soha életükben nem lesz egy olyan hely, ahol várják őket.

– Broome nyomozó?

– Igen?

– Ez igazán mélyenszántó volt.

Broome elmosolyodott.

– Igen, a filozófus zsaru. Tudja, mit? Ha igazán jót akar magának, menjen haza arra a helyre.

– Hová? Ahol várnak?

– Igen. Menjen haza.

– Maga nem figyel rám, nyomozó.

– De igen. Most viszont maga figyeljen rám. Mit keres még itt?

Megan szava elakadt egy pillanatra. A férfi szótlanul figyelte. Az igazság az volt, hogy – minden szarkazmusa ellenére – Broome nagyon is fején találta a szöget.

Mit keresek még mindig itt?

Az otthonára gondolt, a „helyre, ahol várják” – Kaylie-re, Jordanre és szegény Dave-re, aki valószínűleg fel-alá járkál és a haját túrja, mint mindig, ha ideges, és közben azon tűnődik, mi történt azzal a nővel, akivel tizenhat éve egy ágyban alszik.

– Azt hittem, szeretné, ha a közelben lennék, hátha akad valami új fejlemény – felelte végül Megan erőtlen hangon.

– Egyelőre megkaptam, amit akartam. Ha többre van szükségem, majd felhívom Harryt. Megígértem, hogy tiszteletben tartom az anonimitását. Nem áll szándékomban megszegni a szavam.

– Köszönöm.

– Igazán nincs mit. Most pedig tűnjön el innen, mielőtt a főnököm meglátja, és faggatni kezdi.

Megan tiltakozni akart. Valahogy nem stimmelt ez az egész, ugyanakkor ő is tisztában volt vele, hogy semmi értelme itt maradnia. Szó nélkül sarkon fordult, és kisétált az épületből. A kocsija a szomszédos utcában parkolt. Beült a volán mögé, és végiggondolta, mit tegyen. A válasz kézenfekvőnek tűnt.

Broome-nak igaza volt. De valami miatt, ahogy ült az autóban, könnyek gyűltek a szemébe. Mi a fene ütött belé? Beindította a kocsit, és elhatározta, hogy hazamegy. Felejtsd el ezt az egészet, mondta magának. Felejtsd el a La Crème-et, Lorraine-t, Rudyt, Stewart Greent és Harry Suttont. Csak futó alakok, akik egy pillanatra felbukkantak a visszapillantó tükörben, ez minden.

De mi van Rayjel?

A műszerfalon világító órára pillantott. Miért pont azt mondta, hogy Lucynél találkozzanak? A kulcs ugyanazon a karikán lógott, mint a slusszkulcsa. Dave soha nem kérdezte meg, hová való az a bronzszínű, enyhén rozsdás kulcs. Megan mindig magával hordta. Nem tartotta valószínűnek, hogy nyitja még azt az ajtót – elvégre majdnem húsz év telt el azóta –, de ez a kulcs volt az egyetlen emléke, az egyetlen szuvenír, amelyet megőrzött a régi életéből.

Egy kulcs.

Megérintette, és eszébe jutott az utolsó alkalom, amikor használta. Találkozni akart Rayjel. Nem akart vele találkozni.

Egy dolog játszani a tűzzel – és egészen más dolog fejest ugrani a lángok közé.

Menj haza, Cassie vagy Megan, vagy bárki is vagy. Igazán hálás mindenki a felbukkanásodért, amiért segítesz megoldani azt a régi ügyet, de most már ideje visszatérned a kiszámítható, biztonságos életedbe.

Egyfelől még mindig úgy érezte, hogy ez az őrült nap nem okozott semmilyen jóvátehetetlen kárt. Még mindig megúszhatja sértetlenül. Másfelől viszont eluralkodott rajta egyfajta paranoia, állandóan a háta mögé nézett, mint aki attól fél, hogy követik. Mintha a világ összezárult volna körülötte, és egyfolytában Stewart Greent látta maga előtt, arcán azzal a borzalmas mosollyal, mielőtt ütésre lendíti a karját. Igen, a legjobb és egyben a legokosabb megoldás az lenne, ha hazamenne, de most először jutott eszébe, hogy talán már az sem segítene, lehet, hogy túl késő.

Lucy. Este tizenegykor.

Lucy Margate-ben volt, nyolc kilométerre attól a helytől, ahol Megan most állt. Bármennyire igyekezett is meggyőzni magát az ellenkezőjéről, bármilyen veszélyes terepre lép is ezzel, tudta, hogy addig képtelen lesz lezárni magában a múltat, amíg nem találkozik Rayjel. Ha már egyszer eljött idáig, egyébként sem tudott volna úgy hazamenni, hogy ne látogassa meg Lucyt.

Dél felé indult az Atlantic Avenue-n, és már messziről látta a város fölé magasodó Lucyt, körvonalai kirajzolódtak a fényes holdkorong előtt. Nem számított, hányadszor látja, Megan most is gyermeki elragadtatással bámulta.

Lucy egy hatalmas elefánt volt – a „hatalmas” ebben az esetben azt jelenti, hogy hat emelet magas.

Lucy, az elefánt 1882-ben épült. Az ország egyik legnagyobb és legrégebbi látványossága, emellett pedig igazi építészeti csoda – a húsz méter magas, elefánt alakú épület eredetileg egy ingatlanirodának adott otthont. Százharminc éves fennállása alatt volt már étterem, kocsma (az alkoholtilalom idején bezárták), magánnyaraló, jelenleg pedig turistanevezetesség, amelyet négydolláros belépődíjért körbe lehet járni. A kilencventonnás ormányost több millió fadarabból állították össze, kívülről pedig bádoglemezek borítják. Vastag hátsó lábain keresztül lehet bejutni a belsejébe, innen pedig csigalépcső vezet föl a rózsaszínre festett nagyterembe, más néven az elefánt gyomrába. Be lehet sétálni Lucy fejébe, és a szemén/ablakon keresztül a látogatók megcsodálhatják az óceánt. Van egy ablak a hátsó fertályán is, amit az épület karbantartói csak „szélkijáratnak” hívnak. Vannak benne fényképek, videobemutató, sőt még egy fürdőkád is. Egy újabb lépcsősor megmászása után az ember kijuthat Lucy hátára, ahonnan pazar kilátás nyílik az Atlanti-óceánra. Tiszta időben akár tizenöt kilométerre is el lehet látni a tetejéről.

Megan világéletében imádta Lucyt. Nem tudta volna pontosan megmondani, hogy miért. Húsz évvel ezelőtt az egyik szabadnapján ellátogatott ide, vett egy hamburgert meg egy adag sült krumplit a Lucy előtti büfében, és leült egy padra nem messze a nagylány ormányától. Itt ismerkedett meg Lucy egyik gondozójával és idegenvezetőjével, egy kedves, nagyon szegény, Bob Malins nevű sráccal. Kapcsolatuk nem tartott sokáig, de mielőtt szakított vele, Megan titokban lemásoltatta a férfi kulcsát egy helyi kulcsmásolónál.

Ezt a kulcsot őrizte azóta is.

Bob, természetesen, sosem tudta meg, de éjszakánként, amikor Megan végzett a klubban, és nem akart hazamenni az albérletébe, amelyen négy másik lánnyal osztozott, a kulcs segítségével bejutott az elefántba, leterített egy pokrócot, és eltűnt a világ szeme elől. Amikor szerelmes lett Raybe, ezen a helyen találkoztak. Más férfit soha nem hozott ide rajta kívül. Csak Rayt. Kinyitották az ajtót, felmentek a csigalépcsőn, és hosszan, gyengéden szerelmeskedtek.

Kinyitotta a kocsi ajtaját, és kiszállt. Behunyta a szemét, és mélyen beszívta az óceán sós levegőjét. Hirtelen megrohanták az emlékek. Kinyitotta a szemét. Felnézett Lucyre, és megborzongott.

Abban a pillanatban egy hang – *a* hang – szólalt meg a háta mögül:

– Cassie?

Képtelen volt megmozdulni.

– Uramisten – mondta a férfi olyan fájdalmas hangon, hogy Megannek megszakadt a szíve. – Cassie.

Dave Pierce úgy érezte, mintha egy óriási kéz ragadta volna meg az életét, és rázná, mint valami olcsó hógömböt.

A számítógép előtt ült a vendégszobában, amelyet Megan tavaly átalakított otthoni irodává. Fájt a hasa. Utálta az izgalmakat. Rosszul kezelte a feszültséget. Máskor, ha ilyen állapotba került, amikor a hullámok átcsaptak a feje fölött, Megan mindig ott volt mellette. Megmasszírozta a homlokát, a vállát, megnyugtató szavakat suttogott a fülébe.

Nélküle ijedtnek és elesettnek érezte magát. Megan sosem csinált ilyet korábban. Soha nem tűnt még el egy óránál hosszabb időre. A legrosszabb azonban az volt az egészben, hogy felesége váratlan viselkedése nem sokkolta, igazából még csak meg sem lepte. Talán ezt volt a legnehezebb feldolgoznia – hogy milyen könnyedén felborulhat minden, amit korábban természetesnek vett.

Ujja az egér bal gombja fölött tétovázott. A monitorra pillantott. Nem akart

rákattintani, de igazából nem volt más választása.

Jordan rontott be a szobába, megijesztve ezzel Dave-et.

– Apa!

– Az isten szerelmére, hányszor mondtam már, hogy kopogjál?

– Sajnálom, csak…

– Legalább ezerszer – rivallt a fiára jóval hangosabban, mint szerette volna. – Kopogj, mielőtt benyitsz valahová! Olyan nehéz ezt megjegyezni?

– Nem akartam…

Jordan szeme megtelt könnyekkel. Nagyon érzékeny gyerek volt. Dave ugyanilyen volt kiskorában. Azonnal megbánta, hogy összeszidta.

– Ne haragudj, kicsim. Csak kicsit ideges vagyok.

Jordan bólintott, próbálta visszatartani a könnyeit.

– Mi a helyzet?

– Hol van anya?

Jó kérdés. Dave a monitorra pillantott. Még egy kattintás, és kiderül.

– Nagymamának kell elintéznie valamit – mondta a fiának. – Nem kéne már az ágyban lenned?

– Anya azt mondta, segít megírni a matekleckét.

– Miért nem szóltál?

Jordan összevonta a szemöldökét.

– Neked?

Örök családi poén volt, hogy Dave milyen rossz matekból.

– Jogos. Akkor is feküdj le, késő van!

– De nem fejeztem be a leckét.

– Írok egy igazolást. Aludj, jó?

Jordan közelebb lépett az apjához. Még mindig szeretett jó éjt puszit adni lefekvés előtt. A nővére már évekkel korábban felhagyott ezzel a szokással. Ahogy Jordan most megölelte, Dave érezte, hogy nem csak a fiának könnyes a szeme. Magához szorította Jordant, és a szokásosnál hosszabb ideig tartotta a karjában. Amikor elengedték egymást, Jordan szeme automatikusan a monitorra tévedt. Dave gyorsan lerakta az ablakot a tálcára, apró ikonná változtatva a képet.

– Jó éjt, Jordan!

– Jó éjt, Apa!

– Csukd be az ajtót, légy szíves!

Jordan bólintott, és kiment. Dave megtörölte a szemét, és rákattintott az ikonra. Ismét megjelent az ablak. Az egérrel a link fölé irányította a nyilat. Még egy

kattintás, és kiderül, hol van a felesége.

Amikor megvette a családnak a telefonokat, és aláírta a szerződést, amelynek láttán még egy jelzálogügynök is elszégyellte volna magát, a kereskedő felajánlott egy rakás ostoba alkalmazást okostelefonra. A többségét Dave kapásból visszautasította, de amikor kiderült, hogy aktiválni lehet a GPS-t mindegyik készüléken mindössze havi öt dollárért, Dave rábólintott. Azzal áltatta magát, hogy csak a biztonság kedvéért fizet elő rá – vészhelyzet esetére. Mi van, ha Jordan eltűnik? Mi van, ha Kaylie nem veszi fel a telefonját? Mi van, ha Megant kirabolják?

De az igazság, amit Dave még suttogva sem mert bevallani önmagának, az volt, hogy sosem bízott meg teljesen abban a nőben, akit szeretett, és akiben maximálisan megbízott. Igen, pontosan tudta, hogy ennek semmi értelme. Megannek volt múltja. Tisztában volt vele. Akárcsak neki. És mindenki másnak. Ha az ember belép egy új kapcsolatba, leveti a régi bőrét. Ez így is van rendjén.

De Megan esetében valahogy többről volt szó. Amit a múltjáról mesélt, az tele volt ellentmondással. Elfelejteni nem tudta, de inkább nem bolygatta. Mintha attól félt volna, hogy azzal veszélybe sodorja a kapcsolatukat. Még most, annyi év után is alig merte elhinni, hogy Megan őt választotta. Olyan gyönyörű volt és okos, és amikor Megan ránézett, rámosolygott, Dave-nek még most, annyi év után is görcsbe rándult a gyomra. Amikor az ember akkora mázlista, hogy ezt az érzést minden áldott nap átélheti, akkor nem feltétlenül kutatja a miérteket.

Dave mostanáig boldogan megadta magát ennek az állapotnak, ha úgy tetszik, a vakszerencsének, de a mai nap darabokra zúzta nyugalmát. Az óriási kéz egyre csak rázta-rázta a világát, és tudta, hogy amikor visszateszi a polcra, az már sosem lesz ugyanolyan, mint volt. Ez az, amit az ember sosem hisz el, bármilyen sokszor mondják el neki – hogy mennyire törékeny az egész.

Régen besötétedett. Csönd telepedett a házra. Eltűnődött, vajon érezte-e már magát ennyire magányosnak, és arra jutott, hogy nem. Így hát némi gondolkodás után Dave rákattintott az ikonra.

Egy térkép jelent meg a képernyőn. Dave Pierce rányomott a nagyításra egyszer, kétszer, háromszor, és néhány másodperc múlva megtudta, hol is van pontosan a felesége.

19

Megan és Ray tíz méterre álltak egymástól.

Először találkoztak a tizenhét évvel korábbi borzalmas éjszaka óta. Megan azóta nem látta a férfit, akit szeretett, és akit elhagyott. Ray szótlanul bámulta, még mindig jóképű arcára szenvedés és zavarodottság ült ki.

Megant megrohanták az érzelmek. Nem mozdult meg, nem gondolkodott, nem próbálta értelmezni őket. Egyelőre még nem. Egyelőre csak hagyta, hogy lelke felüljön az érzelmek hullámvasútjára, és velük emelkedjen, illetve süllyedjen. A régi szerelmek mindig nagy kérdőjelek, mindig felmerül a kikerülhetetlen kérdés – mi lett volna ha? –, de Ray kapcsán itt most többről volt szó. A legtöbb pár útjai különböző okokból válnak külön. Egyikük ráun a másikra, szerelmes lesz valaki másba, elveszíti az érdeklődését, különböző elképzeléseik és céljaik vannak.

Ray és Megan kapcsolatára azonban egyik sem volt igaz. Elszakították őket egymástól, mintha valami természeti katasztrófa történt volna, és amikor bekövetkezett, Megan érzései – igen, szerelmes volt belé – intenzívebbek voltak, mint valaha. És biztosra vette, hogy Ray ugyanígy volt vele. Nem távolodtak el egymástól, nem veszekedtek, nem kérgesedett meg a szívük. Az egyik pillanatban még együtt voltak, összekötötte őket a szerelmük. Aztán hirtelen mindent elnyelt egy vértócsa.

Ray hirtelen futni kezdett felé. Megan ugyanezt tette, mintha átszakadt volna valami láthatatlan gát. Olyan erővel vetették magukat egymás karjába, hogy megpördültek a lendülettől. Arcukat a másikéhoz szorítva némán ölelték egymást. Megan érezte a férfi izmait a pólója alatt. Azt mondják, ha egy pillanatot egyszer elszalasztunk, az soha többé nem tér vissza, de az igazság az, hogy Megant megdöbbentette, milyen gyorsan semmivé foszlottak az évek, és azonnal visszatalált egykori önmagához – valódi önmagához.

Megan egy barátnője szerint egész életünkben tizenhét évesek vagyunk, és arra várunk, hogy elkezdődjön az életünk. Megan most először érezte át ennek a mondásnak az igazságát.

Nem engedték el egymást. Majdnem egy teljes percig álltak így összekapaszkodva Lucy kíváncsi tekintete előtt.

– Annyi mindent akarok tőled kérdezni – szólalt meg végül Ray.

– Tudom.

– Hol voltál annyi éven át?

– Számít az? – kérdezett vissza Megan.

– Nem, azt hiszem, nem.

Lazítottak egy kicsit az ölelésen. Megan hátrébb húzódott, és a férfira nézett. Két– vagy talán háromnapos borosta sötétlett az arcán. A haja még mindig zilált volt, és most már őszült a halántékánál. Amikor belenézett Ray sötétkék szemébe, mintha feneketlen szakadékba zuhant volna. Érezte, hogy megbicsaklik a térde.

– Nem értem – mondta Ray. – Miért jöttél vissza?

Megan megköszörülte a torkát.

– Megint eltűnt valaki.

Azt remélte, kiolvashat valamit Ray reakciójából, de csak fájdalmat és értetlenséget látott az arcán.

– Február tizennyolcadikán történt – folytatta. – Ugyanazon a napon, amikor Stewart Green is eltűnt.

– Eltűnt? – ismételte Ray.

– Igen.

Ray kinyitotta a száját, majd becsukta. A háta mögött a Ventura sörkert és étteremben telt ház volt. A vendégek őket nézték. Megan kézen fogta Rayt, és átsétáltak Lucy túloldalára, a régi ajándékbolthoz, ahol már nem látják őket.

– Szóval tizenhét év után visszatérsz, erre megint… megint eltűnik valaki – mondta Ray, de a hangjában volt valami furcsa.

Megan szembefordult vele.

– Nem, utána jöttem vissza.

– Miért?

– Hogy segítsek.

– Segíteni miben?

– Megfejteni, hogy mi történt. Próbáltam elmenekülni előle, de most visszajött.

Ray egyre zavartabban ingatta a fejét.

– Ki jött vissza?

– Stewart Green.

– Ezt meg honnan veszed? – csattant fel Ray.

– Valaki látta.

– Kicsoda?

Megan megrázta a fejét.

– Nem érdekes.

Ray bambán meredt rá.

– Egy szót sem értek ebből az egészből.

– De igen, Ray, nagyon is értesz.

– Miről beszélsz?

– Láttam a fényképet, amit a zsaruknak küldtél.

Ray ismét kinyitotta a száját, de ezúttal sem jött ki rajta hang. Megan a Lucyt körülvevő kerítés felé fordult. Egyik lábát az ajándékbolt oldalának támasztotta, és egy gyors mozdulattal átlendült a kerítésen. Elővette a régi kulcsot, és megmutatta Raynek.

– Gyere!

– Gondolod, hogy még mindig működik?

– Nem valószínű.

Ray nem habozott. Ő is átmászott a kerítésen. Elhaladtak Lucy hasa alatt, ahol az épület legnagyobb terme rejtőzött, és a hátsó lába felé igyekeztek. Ahogy Megan bedugta a zárba a kulcsot, Ray odalépett mellé. Megan érezte a férfi testének melegét.

Ray próbálta leplezni a fájdalmat a hangjában, de nem sok sikerrel.

– Miért menekültél el aznap éjjel?

– Te is tudod, hogy miért, Ray.

– Te ölted meg?

Megan megdermedt.

– Tessék?

– Te ölted meg Stewart Greent?

– Nem – felelte Megan. Egészen közel lépett Rayhez, és a szemébe nézett. – Sosem beszéltem róla, milyen erőszakos volt velem. Bántott.

Ray elkomorodott.

– Azt hiszed, nem tudtam róla?

– Nem. Tudom, hogy tudtad.

A kulcs nem működött.

– Csak annyit árulj el, miért mentél el – kérlelte Ray. – Mondd el, mi történt aznap éjjel!

– Felmentem a romokhoz. Zajt hallottam, és odaszaladtam ahhoz a nagy sziklatömbhöz. Tudod, amelyik az ösvény jobb oldalán van.

Raynek nem kellett bólintania.

– Láttam Stewartot egy vértócsában feküdni. – Megan elhallgatott.

– És erre elmenekültél?

– Igen.

– Mert azt gondoltad, hogy a rendőrség téged gyanúsítana?

Könnycsepp gördült le Megan arcán.

– Részben.

Megan várt. Azt remélte, nem kell folytatnia, Ray magától is rájön. Beletelt néhány másodpercbe, de a férfi szeme végül tényleg elkerekedett a felismeréstől.

– Uramisten – szólalt meg Ray. – Te azt hitted, én voltam.

Megan nem felelt.

– Elmenekültél, mert azt hitted, én öltem meg Stewart Greent – mondta lassan.

– Igen.

– Féltél tőlem? Vagy meg akartál védeni?

Megan ezen elgondolkodott.

– Sosem féltem tőled, Ray – válaszolta végül. – Melletted mindig biztonságban éreztem magam.

Ray a fejét ingatta.

– Ez sok mindent megmagyaráz. Hogy miért nem jöttél vissza soha. Miért nem próbáltál kapcsolatba lépni velem.

– Azt hitték volna, hogy én tettem. Vagy te. Nem volt más lehetőség.

Ray kivette a kezéből a kulcsot, és ő is belepróbálta a zárba. Az ajtó nem nyílt ki. Összetörten meredt rá.

– Közvetlenül azután érhettem oda, hogy te elmenekültél – mondta.

– Stewart még mindig ott feküdt? – kérdezte Megan. Ray bólintott.

– Minden csupa vér volt. Azt hittem, halott. – Behunyta a szemét, és elfordította a fejét. – Lerohantam a hegyről. A lakásodhoz mentem, attól féltem, hogy… nem is tudom. Beszélni akartam veled. De eltűntél. Ide is eljöttem, Lucyhez. Hátha itt bujkálsz. Vártam. De persze hiába. Soha többé nem bukkantál fel. Mindenütt kerestelek. Évekig. Azt sem tudtam, életben vagy-e. Mindenhol téged láttalak, minden bárban, minden utcasarkon. – Elhallgatott, pislogott egyet, és újra kinyitotta a szemét. – Végül átköltöztem a kontinens másik felére. Los Angelesbe, minél messzebb ettől a helytől.

– De aztán visszajöttél.

– Igen.

– Miért?

Ray vállat vont.

– Tudod, hogy utálom a misztikus baromságokat, ugye?

Megan bólintott.

– Mégis volt valami, ami visszahúzott. Nem tudom, micsoda. Képtelen voltam ellenállni neki.

Megan nyelt egyet. Lassan tudatosult benne a felismerés, miközben kimondta a

szavakat.

– És miután visszatértél Atlantic Citybe, újra felkerested azt a helyet a parkban.

Ray bólintott.

– Minden február tizennyolcadikán.

– Fényképeket készítettél – folytatta Megan. – Mert ehhez értesz, Ray. A fényképezőgép lencséjén keresztül látod a világot. Így tudod feldolgozni az eseményeket. Te csináltad azt a képet is, amelyiken Carlton Flynn látszik az eltűnése napján.

– Honnan tudtad, hogy én voltam?

– Ugyan már, Ray. Még mindig felismerem a munkádat.

– Mit gondoltál, amikor megláttad? – kérdezte Ray némi éllel a hangjában. – Hogy én voltam, igaz? Én öltem meg Stewartot, és tizenhét évvel később, annak a borzalmas éjszakának az évfordulóján kinyírtam ezt a Flynn gyereket is?

– Nem.

– Miért nem?

– Mert elküldted a képet a rendőrségnek – felelte Megan. – Nem kellett volna vállalnod ezt a kockázatot. Ugyanazt csinálod, amit én. Segíteni akarsz nekik. Próbálod kideríteni, mi történt valójában aznap éjjel.

Amikor Ray lesütötte a szemét, Megan ismét úgy érezte, hogy megszakad a szíve. Könnyek gyűltek a szemébe.

– Tévedtem – mondta. – Egész idő alatt azt hittem… ne haragudj, Ray, annyira sajnálom.

Ray képtelen volt ránézni.

– Ray, kérlek.

– Mire kérsz?

– Beszélj hozzám!

A férfi vett néhány mély lélegzetet, fokozatosan próbálta összeszedni magát.

– Minden évben felmegyek a romokhoz az évfordulón. Ott ülök, és közben rád gondolok. Arra gondolok, mi mindent veszítettünk el azon az éjjelen.

Megan közelebb húzódott hozzá.

– És fényképeket készítesz?

– Igen. Az segít is, meg nem is. Érted, mire gondolok.

Megan értette.

– Szóval az a fotó, amit elküldtél a rendőrségnek…

– Ellopták. Vagy legalábbis valaki megpróbálta ellopni.

– Micsoda?

– Csinálom ezt az ostoba melót Festernek: paparazzo vagyok kőgazdag kölkök bar micváin. Valaki megtámadott az utcán, és ellopta a fényképezőgépemet. Először azt hittem, szimpla rablás. De aztán láttam Carlton Flynnt a tévében, és eszembe jutott a fénykép, amit készítettem. A számítógépemen volt róla egy másolat.

– Szóval szerinted az, aki téged megtámadott…

– Az ölte meg Stewart Greent és Carlton Flynnt. Igen.

– Azt mondod: „megölte”. De ezt nem tudjuk biztosan. Eltűntek.

– Mindketten láttuk Stewartot aznap éjjel. Szerinted túlélte?

– Elképzelhető. Miért, szerinted nem?

Ray nem válaszolt. Lesütötte a szemét, és megrázta a fejét. Megan kinyújtotta a kezét, és kifésülte a férfi haját a homlokából. Még mindig olyan átkozottul jóképű volt. Megsimogatta az arcát. Az érintésére Ray behunyta a szemét.

– Annyi év után még mindig a te arcodat keresem – mondta Ray, és Megan szemébe nézett. – Minden áldott nap. Legalább ezerszer elképzeltem már ezt a pillanatot.

– Ilyennek képzelted? – kérdezte Megan halkan.

Ray az arcát simogató kézre mutatott.

– Jegygyűrű nem volt rajtad.

Megan lassan elvette a kezét.

– Mit keresel még mindig ebben a városban, Ray, miért dolgozol Festernek? Miért nem azt csinálod, amit szeretsz?

– Ez nem a te problémád, Cassie.

– Attól még törődhetek veled.

– Vannak gyerekeid? – kérdezte a férfi.

– Kettő.

– Fiúk, lányok?

– Egy fiú, egy lány.

– Gratulálok. – Ray halkan elnevette magát, majd megrázta a fejét. – Tényleg azt hitted, én öltem meg Stewartot?

– Igen.

– Gondolom, ez segített.

– Ezt meg hogy érted?

– Továbblépni. Azt hitted, hogy a pasid egy gyilkos.

Megan eltűnődött, valóban így volt-e.

Ray a jegygyűrűjét nézte.

– Szereted? – kérdezte.

– Igen.

– De irántam is érzel még valamit.

– Természetesen.

Ray bólintott.

– Ezt a vonalat nem akarod átlépni.

– Nem, most nem.

– Szóval be kell érnem annyival, hogy még mindig érzel valamit irántam – állapította meg Ray.

– Ez nem kevés.

– Tudom. – Ray a két kezébe fogta a nő arcát. Nagy, gyönyörű kezei voltak, és Megan ismét úgy érezte, hogy menten összecsuklik. Ray élvhajhász vigyort erőltetett az arcára. – Ha valaha úgy érzed, hogy át akarod lépni azt a vonalat…

– Akkor felhívlak.

Ray elengedte, és tett egy lépést hátra. Megan is hátrálni kezdett. Azután megfordult, átugrott a kerítésen, és az autójához sétált.

Beindította a kocsit, és elindult. Egy ideig még látta Lucyt a visszapillantó tükörben, de nem sokáig. Felhajtott az autópályára, és meg sem állt hazáig, ahol a családja várta.

20

Del Flynn palotáján nem lógott „Giccses” feliratú tábla, de csak azért, mert felesleges lett volna. Az épület témája a fehér volt. Vakítóan fehér. Kívül-belül. Fehér műmárvány oszlopok, fehér aktszobrok, fehér tégla, fehér úszómedence, fehér kanapék a fehér szőnyegeken a fehér falak között. Az egyetlen színes Del narancssárga inge volt.

– Del, drágám, nem jössz lefeküdni?

A felesége, Darya – a Harmadik Mrs. Del Flynn – húsz évvel fiatalabb volt nála. Melle, feneke és ajkai a legjobbak voltak, amit csak pénzért venni lehet. Nem tűnt valódinak, de Del mostanában már ilyennek szerette a nőket – mint a rajzfilmfigurákat, eltúlzott idomokkal. Egyesek ezt ijesztőnek találták. Del csak szexinek.

– Még nem.

– Biztos?

Darya fehér selyem hálóinget viselt, mást nem. Del kedvencét. Del azt kívánta, bárcsak a régi vágy – állandó útitársa egész élete során, ha úgy tetszik, a végzete, aminek köszönhetően elveszítette Mariát, Carlton anyját, az egyetlen nőt, akit igazán szeretett – visszatérne egy bizonyos kék pirula segítsége nélkül is. De most először életében nem érzett semmiféle vágyat.

– Feküdj le, Darya, majd megyek.

A nő eltűnt – valószínűleg megkönnyebbülten, gondolta Del, hogy nézheti a tévét, és nyugodtan kiütheti magát a ma estére választott bor– és gyógyszerkeverékkel. Végeredményben minden nő ugyanolyan. Kivéve Mariát. Del visszaült a fehér bőrfotelba. A fehér dekoráció Darya műve volt. Azt mondta, tisztaságot, harmóniát és fiatalos aurát ad a háznak – vagy valami efféle new age baromság. Amikor megismerkedtek, Darya fehér bikinit viselt, és Del semmi másra nem vágyott, mint hogy beszennyezze, de mostanra belefáradt a sok fehérbe. Hiányoztak neki a színek. Hiányzott neki, hogy cipőben járkáljon a házban. Hiányzott a sötétzöld kanapé a sarokból. Egy makulátlanul fehér házat lehetetlen fenntartani. Egy makulátlanul fehér házban kódolva van a kudarc.

Del kibámult az ablakon. Nem volt nagyivó. Apja, egy első generációs ír bevándorló, kocsmát üzemeltetett Ventnor Heightsben. Del gyakorlatilag ott nőtt fel. Ha az ember testközelből látja nap mint nap, milyen pusztítást végez a pia, akkor nem támad rá gusztusa.

Most mégis egy üveg Macallan Single Malt – a kedvenc whiskyje – társaságában

üldögélt, mert arra volt szüksége, hogy valami elzsibbassza az agyát. Del sok pénzt keresett. Kitanulta a vendéglátás csínját-bínját, és rájött, hogy könnyű pénz hever benne. Befektetett az étteremellátásba – terítők, tányérok, evőeszközök, poharak, amit csak akarnak. Kicsiben kezdte, de idővel New Jersey legnagyobb étteremellátójává nőtte ki magát. A pénzből ingatlanokat vásárolt, leginkább jókora raktárépületeket a város szélén, és azokból is dőlt a pénz.

De mindez most semmit sem jelentett.

Bődületes közhely, természetesen, de Delnek Carlton volt a mindene. Az egyetlen fia. Az eltűnése fojtogató füstként telepedett Delre, elemésztette, levegőt is alig kapott. Kinézett az ablakon. A medencét letakarták télire, de így is látta a fiát odakint, amint lubickol a haverjaival, és közben lazán flörtöl minden útjába kerülő cukorfalattal. Való igaz, a fia puha volt. Túl sok időt fordított a testére, naphosszat a konditeremben tökéletesítette magát, és szedte a szemöldökét, mint valami homokos. De amikor rámosolygott Delre, megölelte, megpuszilta – mert ez volt a szokása, mielőtt esténként elindult valami éjszakai klubba –, Del szíve csodálatos, megnyugtató érzéssel telt meg, és tudta, biztosan tudta, hogy pontosan azért került erre a bolygóra, hogy átélhesse ezt az érzést.

Erre most, puff, a fia, az egyetlen, aki igazán számított neki ebben az életben, az egyetlen, akit nem lehetett helyettesíteni, egyik pillanatról a másikra eltűnt.

Mégis mit kellene tennie? Hátradőlni és várni? Rábízni a rendőrségre fia felkutatását? Betartani a szabályokat egy olyan városban, ahol mindenki cinkelt lapokkal játszik?

Ugyan miféle apa lenne akkor?

Egy férfi gondoskodik a családjáról. Megvédi a fiát, kerüljön bármibe.

Éjfélre járt. Del a nyakában lógó aranyláncot babrálta, a Szent Antalmedált, amit Mariától kapott a tizedik házassági évfordulójukra. Szent Antal az elveszett dolgok védőszentje, magyarázta. „Soha ne veszíts el engem, jó?” – mondta, és Del nyakába akasztotta. Azután fogott egy másikat, és azt Carlton nyakába tette: – „Soha ne veszíts el bennünket.”.

A próféta szólt belőle.

A hálószobából Del hallotta a televíziót. Darya nézte a vadonatúj, százharmincöt centiméter képátmérőjű 3D-tévét. Del tehetetlennek érezte magát ebben a fehér házban, a luxuscikkek között. Tehetetlennek, impotensnek és kövérnek. Ül a kényelmes melegben, miközben a fia odakint van a hidegben és a sötétben. Carlton bárhol lehet. Talán csapdába esve zokog, miközben elviselhetetlen fájdalom gyötri. Vagy vérzik, és az apját hívja kétségbeesésében, hogy mentse meg.

Amikor Carlton négyéves volt, nem mert felmászni a „nagyfiúk” csúszdájára a játszótéren. Del cukkolni kezdte miatta, csecsemőnek nevezte. Szép dolog, igaz? Carlton elsírta magát. Ez még jobban felbosszantotta Delt. Végül, hogy apja kedvére tegyen (vagy hogy elhallgattassa), Carlton mászni kezdett felfelé a létrán. A mászóka tele volt gyerekekkel, egymást lökődve-taszigálva igyekezett mindenki a csúszda felé. Carlton, a legkisebb köztük, elveszítette az egyensúlyát. Del sosem fogja elfelejteni azt a pillanatot. Karba tett kézzel állt néhány méterre, és hiába kezdett futni, amikor látta, hogy a fia hátraesik, tudta, hogy nem fog időben odaérni. Apaként nemcsak megszégyenítette a fiát, de még ahhoz is tehetetlen volt, hogy megmentse, amikor az lezuhant.

A kis Carlton rosszul ért földet, a karja hátracsavarodott, mint egy madár szárnya. Üvöltött fájdalmában. Delt azóta is kísértette a jelenet. A saját tehetetlensége és a borzalmas üvöltés. És az az üvöltés most visszatért, könyörtelenül kísértette minden ébren töltött percében, apró darabokra szaggatva belülről.

Del kortyolt egyet a Macallanból. A háta mögött valaki megköszörülte a torkát. Del eredendően ideges típus volt, a legkisebb zajra is összerezzent. Maria sokat viccelődött ezen annak idején. Éber alvó volt, gyakran gyötörték rémálmok. Maria olyankor átölelte, és a fülébe sugdosott, hogy megnyugtassa. Most már senki sem csinált ilyet. Darya egy rockkoncertet is képes lett volna átaludni. Egyedül kellett megbirkóznia a démonaival.

Ó, mennyire szerette Mariát!

Emlékezett rá, milyen boldogok voltak abban a roskatag házban a Drexel Avenue-n, csak aztán a démonok nem hagyták nyugodni, Maria pedig nem értette meg. Utólag visszagondolva olyan értelmetlennek tűnt az egész. Amikor az ember a pia, a drog vagy a szerencsejáték rabja, még ha el is veszíti miatta a házát, az egészségét, a pénzét, a világ megérti a fájdalmát. Az igaz szerelme kitart mellette, és segítséget kap. De ha az ember démona a szex, ha arra van szüksége, amire Delnek, vagyis amire minden nyavalyás férfinak az emberiség történelmében, ha valami olyanra vágyik, ami kódolva van a génjeibe, és amivel senkinek nem okoz fájdalmat – mint a drog vagy az alkohol –, leszámítva a féltékenységet, akkor a világ elfordul tőle, senki nem érti meg, és mindenét elveszíti.

Igazából az ő hibája volt. Mariaé. Apa nélkül nevelte fel a gyereküket. Képtelen volt megbocsátani vagy megérteni, milyen egy férfi. Pedig Del szerette. Hogy nem látta, mennyire szereti?

– Jó estét, Mr. Flynn!

Jeges borzongás futott végig a gerincén. Del Flynn lassan hátrafordult. Amikor

Ken és Barbie rámosolyogtak, a hőmérséklet tíz fokot csökkent a szobában.

– Megtalálták a fiamat?

– Még nem, Mr. Flynn.

Úgy álltak ott, mintha most léptek volna elő valami szünidei műsorból, ahol mindenki boldogan mosolyogva énekel. Hogy is hívták azt a műsort? A *King Family.* Mi történhetett velük, gondolta Del, és vajon miért jut eszébe mindig valami efféle baromság, ha ezek ketten felbukkannak?

– Akkor mit akarnak?

– Van egy dilemmánk, Mr. Flynn – mondta Ken.

– Egy erkölcsi dilemma – tette hozzá Barbie.

Del sok embert ismert. Ebben a szakmában ez elengedhetetlen. Az egyik legjobb barátja Rolly Lember volt, aki mostanra a szervezett bűnözés feje lett Camden térségében. Del hozzá fordult segítségért, amikor eltűnt a fia. Tudta, hogy az ördöggel paktál le, de nem érdekelte. Lember azt felelte, hogy megkérheti az embereit, tartsák nyitva a szemüket, de Del jobban jár, ha inkább felbérel két szabadúszót – a legjobbakat a szakmában. Arra is figyelmeztette, hogy ne lepődjön meg túlságosan, amikor meglátja őket. Del kapcsolatba lépett Goldberggel is, akiről köztudott volt, hogy némi díjazás ellenében hajlandó információkat kiszivárogtatni.

Nem, esze ágában sem volt a zsarukra bízni az ügyet.

Del tudta, hogy Ken és Barbie már felkutattak egy sztriptíztáncost, akit Carlton döngölt. Tonya vagy Tawny, vagy valami ehhez hasonló neve volt. Korábban a rendőrség is kikérdezte, de szinte semmit nem árult el nekik. Ken és Barbie ennél több információt tudott kicsikarni belőle.

– Hallott már egy Kasselton nevű városkáról? – kérdezte Ken.

Del elgondolkodott.

– Észak felé van, igaz?

– Igen.

– Szerintem soha nem jártam még ott.

– Ismer valakit, akinek Pierce a vezetékneve? David vagy Megan Pierce?

– Nem. Van valami közük a fiam eltűnéséhez?

Ken és Barbie beszámoltak a legújabb fejleményekről. Nem részletezték, hogyan tettek szert az információkra, Del pedig nem kérdezte. Szótlanul hallgatta őket, és közben érezte, hogy a szíve egyszerre hasad és kérgesedik meg.

De inkább az utóbbi.

– Gondolják, hogy lesz valami visszhangja az ügynek? – kérdezte Del.

Ken Barbie-ra pillantott, azután vissza Delre.

– Tawny miatt? Nem. Harry Sutton miatt? Igen. De nem tudnak eljutni hozzánk.

– Vagy magához – tette hozzá Barbie.

Del ezúttal sem kérdezett rá a részletekre.

– És most mi a helyzet?

– Általában követjük a nyomot – felelte Barbie begyakoroltnak tűnő hangon, mintha valaki jóval idősebbet akarna eljátszani. – Jelen esetben kikérdezzük Mr. és Mrs. Pierce-t.

Del várt.

– Ami azt jelenti, hogy elhagyjuk Atlantic Cityt – vette át a szót Ken. – Vagyis szélesítjük a kört.

– És óhatatlanul is lesznek áldozatok – tette hozzá Barbie.

Del kinézett az ablakon.

– Szóval azért jöttek, hogy a jóváhagyásomat kérjék?

– Igen.

– Úgy gondolják, hogy Pierce-ék tudnak valamit?

– A feleség valószínűleg igen – mondta Ken. – Tudjuk, hogy délután találkozott Broome nyomozóval. De egy ügyvéd, az említett Harry Sutton jelenlétében.

– Vagyis van valami rejtegetnivalója – jegyezte meg Barbie.

Del elgondolkodott, eszébe jutott a rendőrségen tett látogatása.

– Bármit mondott is neki ez a Megan Pierce, Broome aszerint cselekedett. Este kivonult a parkba a helyszínelőkkel. Vérnyomokat találtak.

Csönd.

– Van Pierce-éknek gyereke? – kérdezte Del.

– Kettő.

– Őket hagyják ki belőle.

Del személyes tapasztalatból tudta, hogy ez a legnagyobb ajándék, amit adhat Pierce-éknek, hogy a gyerekeiknek nem esik bántódása.

Megannek két órájába telt, hogy hazaérjen.

Dave nemrégiben beszereltetett egy műholdas rádiót a kocsiba, ezért egy ideig Howard Sternt próbálta hallgatni. Egyszer, amikor kettesben mentek valahová Dave-vel, és szólt a rádió, Howard egy Triple Es nevű sztriptíztáncossal beszélgetett, Megan pedig majdnem kiugrott a bőréből, mert azonnal felismerte a hangot. Egy Susan Schwartz nevű lányé volt, aki annak idején szintén a La Crème-ben dolgozott. Egy időben még szobatársak is voltak.

Különös módon Megan akkor találta a legkevésbé érdekesnek Howardot, amikor

a műsor a legprovokatívabb volt. Bár távolról sem volt prűd, Megan a kényesebb témák – úgymint szex, testfunkciók, perverziók – ecsetelését unta, viszont Howard celebekkel készített interjúit vagy azt, ahogyan a híreket kommentálták Robinnal, kimondottan kedvelte. Megan mindig meglepődött, milyen sok dologban egyetért vele, milyen jó meglátásai vannak – Howard kiváló társaság/figyelemelterelés volt hosszú, magányos kocsiutakra –, de ma este néhány perc után kikapcsolta a rádiót, és a saját gondolataiba merült.

Hogyan tovább?

Már majdnem hajnali egy volt, amikor ráfordult a kocsifelhajtóra. A ház teljes sötétségbe burkolózott, csak a nappaliban világított az óra. Nem telefonált Davenek, hogy elindult haza. Maga sem tudta, miért. Nem tudott volna mit mondani neki, nem tudta volna, hogyan válaszoljon a kérdéseire. Azt remélte, hogy két óra alatt letisztul benne, mit fog mondani. Nem így történt. Minden megfordult a fejében a szemenszedett hazugságtól kezdve („egy barátnőmnek – nem árulhatom el a nevét – segítségre volt szüksége”) a teljes igazságon át („ülj le, valamit el kell mondanom”) valami köztes megoldásig („elmentem Atlantic Citybe, de semmi komoly”).

Így hát, amikor Megan leparkolta az autót – a slusszkulcsot a táskájába tette, kinyitotta a kocsiajtót, majd halkan becsukta, mert késő́re járt, és senkit nem akart felébreszteni –, még mindig fogalma sem volt, mit fog mondani a férfinak, akivel tizenhat éve élt házasságban.

A házban csönd volt – már-már túl nagy csönd –, mintha a csillogó, makulátlan épület visszafojtott lélegzettel várná. Meglepte a csönd. A késői óra ellenére Megan arra számított, hogy Dave ébren lesz, és vár rá, talán a sötétben ülve, esetleg fel-alá járkálva. De semmi életjelet nem látott. Lábujjhegyen felosont az emeletre, és jobbra fordult. Jordan szobájának ajtaja nyitva volt. Hallotta a fia szuszogását. Mint a legtöbb tizenegy éves, Jordan is, ha végül elaludt, olyan mély álomba zuhant, hogy az ágyúdörgés sem riasztotta fel.

Jordan mindig nyitva hagyta az ajtaját, és tizenegy éves kora ellenére még éjszakai fényt használt. Megan látta a felfüggesztett cápát a feje fölött. Valami különös okból kifolyólag Jordan mindennél jobban szeretett horgászni. Sem Megan, sem Dave nem horgásztak soha – és még csak nem is vonzódtak hozzá –, de Dave sógora egyszer magával vitte Jordant, amikor a fiú négyéves volt, és azonnal beleszeretett. Attól fogva egy ideig Dave is eljárt a sógorával horgászni, de amikor a fickó elvált Dave nővérétől, ennek vége szakadt. Így most évente legalább kétszer Dave megszervezett egy horgászhétvégét a fiúknak (egyesek talán szexistának tarthatják a dolgot, de Megan és Kaylie végtelenül hálás volt, amiért őket nem hívták

meg), voltak műléggyel halat fogni Wyomingban, mentek pisztrángra Alabamában, tavaly pedig cápára vadásztak a tengeren Észak-Georgia partjaitól nem messze. Akkor fogta Jordan ezt a plafonról függő trófeát.

Mint mindig, Kaylie ajtaja ezúttal is csukva volt. A sötétségtől nem félt, csak attól, hogy behatolnak a magánszférájába. Kaylie az utóbbi időben amellett korteskedett – nem volt rá jobb szó –, hogy az alagsort alakítsák át az ő új hálószobájává, vagyis kerüljön a lehető legmesszebb a család többi tagjától. Megan határozottan nemet mondott a kérésre, Dave azonban hajlott arra, hogy beadja a derekát. Érvei inkább könyörgésnek hatottak: „Hamarosan úgyis kirepül itthonról… a kis dolgokban engednünk kellene… azt a néhány évet tényleg állandó veszekedéssel akarjuk tölteni?”.

Megan óvatosan benyitott a lány szobájába. Kaylie a szokásos pózban aludt, oldalán a plüsspingvinjével, amit frappánsan „Pingvinnek” hívott. Kaylie nyolcéves kora óta Pingvinnel aludt. Megannek mindig mosolyognia kellett, ha eszébe jutott. A tinédzserek hiába néznek ki úgy, mint a felnőttek, hiába szeretnének függetlenedni apucitól és anyucitól, a jó öreg Pingvin örökké arra figyelmeztette, hogy a szülői feladatok még korántsem értek véget.

Jó érzés volt hazajönni.

Végeredményben Megan nem követett el semmi rosszat. Átadta Broome-nak a fontos információt, amelyre szüksége volt, és sértetlenül visszatért oda, ahová tartozik. Miközben végigment a házon, Atlantic City egyre kisebbre zsugorodott a visszapillantó tükörben. Az egyetlen kissé nyugtalanító esemény a Rayjel történt találkozása volt Lucy árnyékában. Egész úton érzett valami tompa fájdalmat – ugyanazt, mint amit a Rayjel együtt töltött idő alatt –, de tudta, hogy vannak dolgok, amelyeket megtehet, és vannak, amelyeket nem. „Mindent” nem kaphat meg az ember. Ennek ellenére a vágy, az egész testét áramütésként átjáró bizsergés, az érzés, hogy közel, még közelebb akar kerülni Rayhez… nos, ez természetesen továbbra is kísértette. Persze megpróbálhatja letagadni. És valószínűleg le is fogja. De ha egyszer ott van az az érzés, mit lehet tenni? Ott van, és kész. Hazudjon önmagának? Áltassa magát azzal, hogy kontrollálja, elfelejti, aztán továbblép? És azt vajon árulás beismerni, hogy Dave iránt nem érez ilyesmit – vagy ez így normális, ha ennyire jól ismer valakit az ember? Talán éppen így van rendjén?

Dave-vel kapcsolatos érzései valahogy mélyebbek és gazdagabbak voltak, közösen vállalt feladataik és az együtt töltött évek mindennél szorosabban kötötték őket egymáshoz – de az is lehet, hogy ezek csak üres szavak. Érezte valaha ezt az áramütésszerű bizsergést a férje jelenlétében? Szabad-e egyáltalán összehasonlítani

ilyen dolgokat?

Ezek a gondolatok már önmagukban felérnek egy árulással?

Nem lehet mindent megkapni. Senki sem kaphat meg mindent.

Szerette Dave-et. Mellette akart megöregedni. Gondolkodás nélkül feláldozta volna az életét érte és a gyerekeiért. Nem ez az igaz szerelem definíciója? És ha jobban belegondolt, nem lehet, hogy csak megszépíti az Atlantic Cityben és Rayjel töltött időszakot? Mindenki ezt csinálja, alapvető emberi vonás. Vagy megszépítjük a múltat, vagy démonizáljuk.

Megérkezett a hálószobájukhoz. Nem égett a villany. Eltűnődött, vajon Dave odabent van-e – vagy elment otthonról? Korábban ez a lehetőség eszébe sem jutott. Dave biztosan feldúlt volt, gondolta. Teljes joggal. Talán beült egy bárba, hogy italba fojtsa a bánatát.

De ahogy belépett az ajtón, Megan tudta, hogy semmi ilyesmi nem történt. Dave sosem hagyná magára a gyerekeit, különösen nem krízishelyzetben. Hirtelen bűntudatot érzett. Most már látta a férje körvonalait az ágyban. Dave háttal feküdt neki. Megan a mozdulatlan testet figyelte, és ugyan félt a férje reakciójától, megkönnyebbülést is érzett. Most tudatosult csak benne, hogy véget ért.

Tizenhét évvel korábban Stewart Green megfenyegette, hogy megöli. Ezért nem tudott elszakadni a múlttól, ez húzta vissza a régi életébe – a félelem, hogy Stewart valahogy mégis életben maradt, és visszatért –, de Lorraine valószínűleg tévedett. Akárhogy is van, Megan megtette, amit tudott. Helyesen cselekedett. Hazaért. Biztonságban van.

Vége. Vagy majdnem.

A dilemma, ami egész úton hazafelé kínozta – ha jobban belegondolt egész ismeretségük alatt –, hirtelen megoldódott. Nem hazudozhat tovább. Mindent el kell mondania Dave-nek, csak akkor folytathatják tiszta lappal a házasságukat. Abban reménykedett, hogy a szerelem erősebbnek bizonyul minden másnál.

Vagy ez is csak egy hazugság, amellyel önmagát akarja megnyugtatni?

Akárhogy is, Dave megérdemli az igazságot, döntötte el.

– Dave?

– Jól vagy?

A férfi nem aludt. Megan nyelt egyet, érezte, hogy könnyek tolulnak a szemébe.

– Jól vagyok.

– Biztos? – kérdezte a férfi még mindig háttal.

– Igen.

Megan leült az ágy szélére. Félt közelebb húzódni Dave-hez, aki még mindig nem

fordult felé, csak megigazította a párnáját, és újra elhelyezkedett.

– Dave?

A férfi nem válaszolt.

Amikor Megan megérintette a vállát, a férje elhúzódott.

– Tudni akarod, hol voltam.

Dave még mindig nem nézett rá, és nem szólt egy szót sem.

– Ne zárj ki, kérlek!

– Megan?

– Tessék?

– Ne mondd meg, mit csináljak.

Végül Dave megfordult, és Megan azonnal látta a szemében – a mérhetetlen fájdalmat. Forogni kezdett vele a szoba. Tudta, hogy hazugságokkal itt már semmire sem menne. Mint ahogy szavakkal sem. Ezért az egyetlen lehetséges megoldást választotta. Megcsókolta. Dave először elhúzódott, de aztán megfogta Megan tarkóját, és visszacsókolta. Visszacsókolta, és magához húzta.

Szeretkeztek. Hosszú ideig szeretkeztek szó nélkül. Miután befejezték, egy ideig mindketten kimerülten feküdtek egymás mellett, majd Megan elaludt. Azt gondolta, Dave is alszik, de nem lehetett biztos benne. Mintha két külön világban éltek volna.

21

1988-ban a Rahway Állami Fegyintézet hivatalosan East Jersey Állami Fegyintézetre változtatta a nevét Rahway lakosságának kérésére. A kérés teljesen érthető volt. A város lakói úgy érezték, hogy a hírhedt börtönnel azonosítják, már-már megbélyegzik őket, és ami még rosszabb, ennek következtében ingatlanjaik értéke is csökken. Valószínűleg így is volt. Ennek ellenére – Rahway lakosait leszámítva – senki sem hívta a börtönt East Jersey Állami Fegyintézetnek. Kicsit hasonló volt a helyzet, mint New Jersey esetében. Hiába keresztelnék át hivatalosan Garden State-re, akkor se hívná úgy senki.

Az autópályán közeledve Broome már messziről látta a börtön nagy kupoláját, amelyről mindig valami olasz bazilika jutott eszébe. A börtönben (bármi legyen is a neve) nagyjából kétezer elítélt raboskodott, csak férfiak. Itt töltötte büntetést a bokszoló James Scott vagy Rubin Carter, a Hurrikán – akiről Bob Dylan dalt írt, és akit Denzel Washington alakított a róla készült filmben. Itt forgatták a *Börtönélet* című dokumentumfilmet, amelyben fiatalkorú bűnözőket azzal akartak jó útra téríteni, hogy bemutatták nekik az életfogytiglanra ítélt rabok mindennapjait.

Miután ismertették vele a szabályokat, Broome nemsokára egy asztal mögött találta magát Ricky Mannionnal szemben. Azt mondják, a börtönben összemegy az ember. Ha ez igaz, Broome nagyon nem szeretett volna a letartóztatása előtt találkozni Mannionnal. Két méter magas, legalább száznegyven kilós emberhegy ült az asztal másik oldalán. Kopaszra borotvált feje feketén csillogott, a karja olyan vastag volt, mint egy fatörzs.

Broome felkészült az ilyenkor szokásos dacos keménykedésre, de Manniontól éppen az ellenkezőjét kapta. A férfi szeme megtelt könnyekkel, amikor meglátta Broome jelvényét.

– Segíteni jött? – kérdezte.

– Azért vagyok itt, hogy feltegyek néhány kérdést.

– De az ügyemmel kapcsolatban, ugye?

Az asztal két oldalát üvegfal választotta el egymástól. Mannion keze és lába meg volt bilincselve, mégis úgy viselkedett, mint egy kisgyerek, szinte rányomta az orrát az üvegre.

– Ross Gunther meggyilkolása miatt – felelte Broome.

– Mit találtak? Mondja el, kérem!

– Mr. Mannion…

– Harmincegy voltam, amikor lecsuktak. Most majdnem ötven vagyok. El tudja

ezt képzelni? Egész idő alatt itt voltam egy olyan bűncselekményért, amit nem én követtem el. Ugye tudja, hogy ártatlan vagyok?

– Azt nem mondtam.

Mannion váratlanul elmosolyodott.

– Gondoljon csak bele, nyomozó. Elveszítettem a harmincas éveimet, a negyvenes éveimet, itt rohadok ebben a pöcegödörben, és hiába próbálom elmondani mindenkinek, hogy nem én tettem.

– Nem lehet könnyű – mondta Broome. A megértés szobra.

– Ezt csinálom. Minden áldott nap. Az ártatlanságomat bizonygatom. De már régóta nem foglalkozik velem senki. Senki nem hitt nekem. Még a saját anyám sem. Hiába próbálok ordítani és tiltakozni, mindig ugyanazzal az arccal néznek rám. Még amikor nem forgatják a szemüket, akkor is a szemüket forgatják, ha érti, mire gondolok.

– Értem, mire gondol, csak azt nem értem, hogy jön ez ide.

Mannion suttogássá halkította a hangját.

– Maga nem forgatja a szemét, nyomozó.

Broome nem válaszolt.

– Húsz éve először beszélek valakivel, aki tudja, hogy igazat mondok. Hiába is próbálja titkolni.

– Nocsak. – Broome hátradőlt a széken, és felvonta a szemöldökét. – Hányszor adta már elő ezt a kis műsort?

De Mannion továbbra is kitartóan mosolygott.

– Így akar játszani? Felőlem. Kérdezzen, amit csak akar! Elmondom az igazat.

Broome-nak nem kellett kétszer mondani.

– Amikor először kihallgatta a rendőrség, azt állította, hogy soha életében nem találkozott Ross Guntherrel. Igazat mondott?

– Nem.

– Szóval kapásból egy hazugsággal nyitott?

– Igen.

– Miért?

– Most csak viccel, ugye? Nem akartam tálcán kínálni nekik az indítékot.

– Szóval inkább hazudott?

– Igen.

– Azt mondta, nem ismeri Gunthert, miközben legalább öt szemtanú állította, hogy három nappal a gyilkosság előtt megtámadta egy bárban.

Megcsörrentek a láncok, ahogy Mannion megrántotta hatalmas vállát.

– Fiatal voltam. És ostoba. De nem én öltem meg. Hinnie kell nekem.

– Mr. Mannion, gyorsabban haladhatnánk – és ez magának is érdeke –, ha egy időre felfüggesztené ártatlansága bizonygatását, és egyszerűen csak válaszolna a kérdéseimre, rendben?

– Persze, elnézést. Csak a régi reflexek, tudja.

– Sok ideje volt gondolkodni ezen a bűncselekményen, igaz? Tételezzük fel, hogy hiszek magának. Hogyan került az áldozat vére a házába és a kocsijába?

– A válasz pofonegyszerű. Valaki odatette.

– Azt akarja mondani, hogy valaki betört a házába?

– A saját kocsifelhajtómon nem zárom be az autót.

– És a házat?

– A vért nem a házban találták, hanem a mosógép mellett a garázsban. A garázsajtót mindig nyitva hagytam. Sokan tudták a környéken.

– Van valami bizonyítéka rá, hogy a vérnyomokat más tette oda? Mannion ismét elmosolyodott.

– A tárgyaláson nem volt.

– De most már van?

– Ezt próbáltam elmagyarázni mindenkinek. Igen, találtam bizonyítékot. De azt mondták, túl késő. És hogy nem elég.

– Milyen bizonyítékról van szó, Mr. Mannion?

– A nadrágomról.

– Mi van vele?

– A rendőrség megtalálta Gunther vérét a kocsimban, igaz?

– Igen.

– És találtak egy csomó vért a pólómon is. Láttam a gyilkosság helyszínén készült fényképeket. Bemutatták őket a tárgyaláson. A gyilkos gyakorlatilag lefűrészelte Gunther fejét. Rengeteg vér volt.

– Igen, és?

Mannion széttárta a karját.

– Akkor hogy lehet, hogy a nadrágomon egyetlen csepp vért sem találtak?

Broome egy pillanatra elgondolkodott.

– Mi van, ha azt elrejtette?

– Foglaljuk össze, csak hogy jól értem-e: valahogy elrejtettem a nadrágomat – az alsógatyámat, a zoknimat és, mivel hideg volt aznap éjjel, a dzsekimet is –, de a pólómat otthagytam, hogy a rendőrség megtalálja? Ja, és azt mivel magyarázza, hogy nulla fokban csak egy rövid ujjú póló volt rajtam? A vér miért nem egy

dzsekin, egy kabáton vagy egy pulóveren volt?

Nyomós érvek. Ahhoz nem elegendőek, hogy semmissé tegyenek egy ítéletet, de Broome szempontjából nagyon is sokat jelentettek. Mannion reménykedve függesztette rá a szemét. Broome azonban, bármekkora kegyetlenség volt is ez a részéről, semmivel sem biztatta.

– Mi van még?

Mannion meglepetten pislogott.

– Hogyhogy mi van még?

– Ez az összes bizonyítéka?

A nagydarab férfi még szaporábban kezdett pislogni. Úgy nézett ki, mint egy kisfiú, aki mindjárt elpityeredik.

– Azt hittem, mindenki ártatlan, amíg be nem bizonyítják a bűnösségét.

– De a magáét már bebizonyították.

– Nem én tettem. Bármikor vállalom a hazugságvizsgálót vagy bármit.

– Jól van, tételezzük fel, hogy igazat mond. Kinek állhatott érdekében?

– Tessék?

– Azt mondja, valaki magára akarta kenni, igaz? Ki akarhatta rács mögé juttatni?

– Nem tudom.

– Esetleg Stacy Paris?

– Stacy? Ugyan már! Szerelmes volt belém. Együtt jártunk.

– És közben megcsalta magát Ross Guntherrel.

– Ezt mondta Gunther. – Mannion összefonta a karját a mellkasán. – De nem igaz.

Broome sóhajtott egyet, és elkezdett feltápászkodni.

– Várjon, nyomozó! Oké, nem egészen úgy volt.

– Akkor hogy volt?

– Stacyvel volt egy megállapodásunk.

– Miféle megállapodás?

– Abban a világban ez teljesen megszokott dolog, maga is tudja.

– Nem tudom, Mr. Mannion. Mi lenne, ha kifejtené?

Mannion fel akarta emelni a kezét, de a bilincs megakadályozta benne.

– A magánéletben hűségesek voltunk. De hivatás közben, nos, az nem számított, ha érti, mire gondolok.

– Azt mondja, hogy Stacy Paris prostituált volt, maga pedig a stricije?

– Nem egészen. Tényleg fontos volt nekem. Nagyon is törődtem vele.

– De attól még futtatta.

– Nem. Egyszerűen csak néha, tudja, néha csinálta. Ha megszorultunk anyagilag.

Elvégre ez is része volt a munkájának.

– Miért, mit dolgozott?

– Táncolt.

– Táncolt – ismételte Broome. – Mint a balerinák a Lincoln Centerben?

Mannion elkomorodott.

– Egy rúd mellett.

– Hol?

– Egy Jobb, mint otthon nevű helyen.

Broome ismerte a klubot. A bejárat fölött ez a felirat állt: „Jobb, mint otthon Sztriptízbár – NEM úriembereknek”. A másik reklámszövegük így szólt: „Ide nem a büféért járnak”. Broome úgy emlékezett, hogy a klub legalább tíz-tizenöt éve bezárt.

– Máshol is táncolt?

– Nem.

– Például a La Crème-ben?

– Nem.

Zsákutca. Vagy mégsem.

– Magát biztosan bosszantotta a dolog.

– Micsoda?

– Hát az, ahogyan pénzt szerzett, ha megszorultak.

Mannion megvonta a vállát.

– Igen is, meg nem is. Én se mondtam nemet, ha adódott valami.

– Szóval nem zavarta?

– Igazából nem.

– Tehát Ross Gunther csak egy volt azok közül, akiket Stacy… hmm… elszórakoztatott, amikor megszorultak?

– Pontosan.

Broome széttárta a karját.

– Akkor miért került sor tettlegességre?

– Mert Gunther összeverte Stacyt – felelte Mannion.

Broome érezte, hogy felgyorsul a pulzusa. Eszébe jutott, amit Cassie mondott neki arról, hogy Stewart Green verte. Carlton Flynn eltörte Tawny ujját. Most pedig itt volt ez a Ross Gunther, aki összeverte Stacyt.

Rendszer.

Azt leszámítva, hogy Ross Gunther meghalt. Persze, lehetséges, hogy Stewart Green és Carlton Flynn is halottak. És akkor még ott volt az a rengeteg másik eltűnt férfi is. Hová a pokolba tűnhettek?

– És maga, Mannion? Maga is verte?

– Ezt meg hogy érti?

– Megütötte valaha Stacyt? Ne próbáljon hazudni, mert már itt sem vagyok.

Mannion elkapta a tekintetét, és lebiggyesztette az ajkát.

– Néha előfordult. De semmi komoly.

– Ó, azt nem is feltételeztem. – Igazi lovag, gondolta Broome. – A tárgyalás után mi történt Stacyvel?

– Honnan kéne tudnom? – kérdezte Mannion. – Mit gondol, hogy leveleket ír nekem?

– Ez az igazi neve? Stacy Paris?

– Kétlem. Miért?

– Meg kell találnom. Van valami ötlete, hol lehet?

– Nincsen. Georgiában született. Nem Atlantában. Abban a másik városban. Ami S-szel kezdődik. Szexi, déli kiejtése volt.

– Savannah?

– Igen, az az.

– Oké, köszönöm a segítségét.

Broome felemelkedett a székből. Mannion olyan szemekkel nézett rá, mint egy kutya, amelyet éppen otthagynak egy sintértelepen. Broome megállt. Ez a férfi tizennyolc éve raboskodott egy gyilkosságért, amit valószínűleg nem ő követett el. Való igaz, Mannion sem volt szent. Elég hosszú priuszlistával rendelkezett, akadt köztük családon belüli erőszak is, és ha nem húzzák rá a vizes lepedőt, akkor jó eséllyel valami más balhé miatt úgyis börtönben kötött volna ki. Soha nem lett volna belőle békeharcos, és azt is hiába várták volna tőle, hogy szegényebb embertársain segítsen, vagy hogy jobb hellyé tegye a világot.

– Mr. Mannion?

Mannion várakozóan nézett rá.

– Ami engem illet, szerintem maga ártatlan. De ezt egyelőre nem tudom bizonyítani. Valószínűleg ahhoz sincs elegendő a kezemben, hogy perújrafelvételt kérjek. De rajta vagyok az ügyön, rendben?

Könnyek csorogtak Mannion arcán. Meg sem próbálta letörölni őket. Némán zokogott.

– Még visszajövök – mondta Broome búcsúzóul.

Kifelé hosszabbnak tűnt az út, mint befelé jövet.

– Szívózott? – kérdezte az őr, aki végigkísérte a hosszú, szűk folyosón.

– Nem, egyáltalán nem. Nagyon együttműködő volt.

A kilépésnél Broome visszakapta a kulcsait és a telefonját. Amikor bekapcsolta a telefont, az azonnal villogni kezdett, mintha elromlott volna. Broome látta, hogy legalább egytucatnyi nem fogadott hívása van, az egyik Erintől.

Ajjaj, ez nem jelent jót.

Erint hívta elsőként. Volt felesége az első csörgésre felvette.

– Broome?

– Nagy a baj? – kérdezte Broome.

– Nagyon.

22

– A következő kijáratnál menj le – mondta Barbie.

Dave és Megan Pierce kasseltoni otthona felé tartottak. Az autókölcsönzőben az ügyintéző csaj nyíltan flörtölt Kennel, ez feldühítette Barbie-t. Ken úgy tett, mintha őt is bosszantaná a dolog, de valójában imádta, amikor Barbie féltékeny. Hogy kiengesztelje, megengedte Barbie-nak, hogy ő válasszon kocsit – egy fehér Mazda Miatát.

– Az első vagy a második kijáratnál? – kérdezte Ken.

– A másodiknál. Azután a harmadik lehetőségnél jobbra.

Ken a homlokát ráncolta.

– Nem értem, miért nem használhatunk GPS-t.

– Olvastam egy tanulmányt – felelte Barbie.

– És?

– Az volt benne, hogy a globális helymeghatározó rendszer, ennek a rövidítése a GPS…

– Tudom.

– Szóval a GPS rossz hatással van az irányérzékünkre, következésképpen az agyunkra is – folytatta Barbie.

– Hogyhogy?

– A tanulmányból az derül ki, hogy ha túlságosan rábízzuk magunkat az ilyen technológiákra, akkor a térbeli gondolkodásért felelős terület a hippocampusban – az az agynak egy területe…

– Ezt is tudom.

– Szóval ha túlságosan a GPS-re támaszkodunk, a hippocampusunk összezsugorodik, pedig ez a terület felel az emlékezetért és a navigációért. Márpedig az agysorvadás dementiát vagy korai Alzheimert okozhat.

– És te ezt elhiszed? – kérdezte Ken.

– Igen – bólintott Barbie. – Az aggyal kapcsolatban hiszek a régi mondásban: „Ha nem használjuk, elsorvad”.

– Érdekes, bár azt még mindig nem teljesen értem, hogy az én hippocampusomnak mitől jobb az, hogy te mondod, merre kanyarodjak, mint ha a GPS tenné ugyanezt.

– Pedig jobb. Majd megmutatom a cikket.

– Oké, kíváncsi vagyok rá. És most merre?

– Semerre – válaszolta Barbie. Kinyújtotta a kezét, és előremutatott. – Az a házuk.

Megan első gondolata a fájdalom volt, amikor felébredt. Mintha légkalapáccsal estek volna a koponyájának. A szája száraz volt, mint a tapló. Úgy aludt, mint egy hulla, és most felébredve másnaposnak érezte magát. Természetesen nem volt az. Szinte fel sem tudta idézni, mikor ébredt legutóbb másnaposan – nagyon régen. Ezt inkább a stressz és a kimerültség számlájára írta.

Éjjel egymást átölelve aludtak el – vagy inkább zuhantak álomba –, Dave karja Megan dereka alatt volt. Sokszor aludtak így. Egy idő után Dave karja elzsibbadt, és olyankor finoman kihúzta a teste alól. Megan ösztönösen a férje után nyúlt, de Dave helyén nem volt senki. Egyedül feküdt az ágyban. Az éjjeliszekrényre nézett az új dupla iPod-okkal ellátott ébresztőórára.

Az óra 8.17-et mutatott.

Megan szeme elkerekedett. Kipattant az ágyból, meztelen talpa hangosan csattant a padlón. Eltűnődött, vajon mikor fordult elő utoljára, hogy elaludt egy iskolai napon, de máris soknak érezte az összehasonlítást a múlttal. Vizet fröcskölt az arcára, és belebújt egy köntösbe. Amikor leért a lépcső aljára, a lánya, Kaylie, gúnyos kamaszmosollyal üdvözölte.

– Görbe este a lányokkal, Anya?

Megan a konyha felé pillantott. Dave éppen palacsintát készített. Logikus. A gyerekek nyilván tudni akarták, hol van az anyjuk. Dave valószínűleg azt mondta nekik, hogy kimaradt a barátnőivel.

– Igen, azt hiszem – motyogta Megan.

Kaylie rosszallóan ingatta a fejét.

– Egy lánynak mindig tudnia kell, mikor mondjon nemet.

Megan mosolyt erőltetett az arcára.

– Ne légy ilyen okostojás.

Dave az új sötétkék öltönyét viselte narancssárga nyakkendővel. Éppen egy kupac palacsintát rakott Jordan tányérjára. Jordan elégedetten dörzsölte a kezét, majd annyi juharszirupot nyomott rá, amennyi egy Toyotát is ellepett volna.

– Hé, ne olyan sokat – mondta Megan túl későn.

Dave-re pillantott, és rámosolygott. A férfi válaszul szintén elmosolyodott egy pillanatra, majd elfordította a fejét. Megan előző esti elhatározása egy csapásra semmivé foszlott. Különös, hogy az élet milyen gyorsan képes visszarázódni a megszokott kerékvágásba. Bizonyos szempontból soha nem változik semmi. Éjszaka csak egy hajszál választotta el attól, hogy mindent elmondjon Dave-nek a hazugságokról, a csalásról, Cassie-ről – mindent. Éjszaka hajlandó lett volna

megtenni, mert teljes szívéből hitte, hogy úgysem változtatna semmin. Szereti Dave-et. És a férfi is szereti őt.

Ó, milyen naivnak tűnt ez nappali fényben!

Most, a felújított konyhában állva Dave, Kaylie és Jordan mellett, alig bírta elhinni, milyen közel járt ahhoz, hogy mindent tönkretegyen. Dave sosem lenne képes megérteni. Hogyan is érthetné meg? És ugyan miért kellene neki elmondania? Mi értelme lenne? Csak fájdalmat okozna vele. A krízis elmúlt. Persze, valamilyen magyarázattal elő kell majd állnia, hogy merre járt, és mondani is fog valamit. De az a fajta katartikus kitárulkozás, ami este még oly logikusnak tűnt, most inkább öngyilkos őrültségnek látszott.

Dave megköszörülte a torkát, és látványosan az órájára nézett.

– Ideje indulnom.

– Vacsorára hazajössz? – kérdezte Megan.

– Nem tudom. – Dave kerülte a tekintetét. Megannek ez egyáltalán nem tetszett. – Rengeteg munkánk van ezzel az üggyel.

– Értem.

Dave fogta a táskáját, azt a drága darabot, amit Megan tavaly vett neki a születésnapjára, külön rekesszel a laptopnak és a mobiltelefonnak. Megan kikísérte, a gyerekek a konyhában maradtak. Amikor Dave kinyitotta az ajtót, és kilépett rajta anélkül, hogy megcsókolta volna, Megan megfogta a karját.

– Ne haragudj – mondta.

Dave várakozóan nézett rá. Hét ágra sütött a nap a háta mögött. A túloldalon a Reale gyerekek éppen akkor szálltak be anyjuk vadonatúj terepjárójába. A legtöbb kocsifelhajtó végén ott hevert az aznapi újság: vagy a *New York Times* kék műanyag tasakja, vagy a helyi napilap zöld nejlonja. Crowley-ék háza előtt egy fehér Mazda Miata parkolt, valószínűleg a fiuk, Bradley, egyik barátjáé, nem messze tőle pedig Sondra Rinsky sétáltatta a két kutyáját olyan tempóban, mint aki egy távgyalogló versenyre készül. Sondra és Mike Rinsky voltak az elsők, akik beköltöztek az utcába, évekkel ezelőtt. Öt gyerekük volt, de már a legfiatalabb is egyetemista.

Dave még mindig várt.

– Nem történt semmi komoly – kezdte Megan a kitalált hazugságot. – Csak segítettem egy barátnőmnek megoldani egy személyes problémáját. Szüksége volt rám, ennyi az egész.

– Ki az a barátnő? – kérdezte Dave némi éllel a hangjában.

– Nem baj, ha nem árulom el a nevét? Azt kérte, hogy tartsam titokban.

– Még előttem is?

Megan ismét mosolyt erőltetett az arcára, és megrántotta a vállát.
– Ez a barátnőd a közelben lakik?
Fura kérdés, gondolta Megan.
– Igen, nem messze – felelte.
– A városban?
– Igen.
– Akkor mit kerestél Atlantic Cityben?

Ken és Barbie Pierce-ék házát figyelte.
– Még mindig a számok sorrendjén gondolkodom – mondta Barbie. – Imádom az *O, Jerusalem* rapváltozatát, de pont ráadásnak?
– Pedig nagyon király – felelte Ken.
Barbie elmosolyodott.
– Szeretem, ahogy rappelsz.
– Hát akkor?
– De ráadásként? Inkább valahol a műsor közepén tudnám elképzelni.
– Négy hónapunk van még a tábor nyitásáig, és már most véglegesíteni akarod a koncert programját?
– Semmit nem akarok az utolsó pillanatra hagyni. Azt szeretem, ha minden a helyén van.
Ken elvigyorodott.
– Biztosan a túlfejlett hippocampusod az oka.
– Haha. De most komolyan, ha azzal kezdjük a…
Barbie hirtelen elhallgatott, amikor meglátta, hogy nyílik Pierce-ék ajtaja. Egy férfi lépett ki rajta. Sötét öltönyt viselt, egyik kezében táska volt. Enyhén kopaszodott. Fáradtnak tűnt, a válla megereszkedett. Valaki – egy nő – állt mögötte az ajtóban. Talán a felesége, de abból a szögből nehéz volt megállapítani.
– Dühös a nőre – mondta Ken.
– Honnan tudod?
– A testbeszédéből.
– Csak beképzeled.
De abban a pillanatban a nő kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a férfi karját, a férfi azonban elrántotta a karját, sarkon fordult, és faképnél hagyta.
– Várj, ne rohanj el! – kiáltotta utána a nő.
A férfi mintha meg se hallotta volna. A nő kilépett a házból, így Ken és Barbie jobban megnézhették maguknak. Barbie hirtelen megszorította Ken kezét, és egy

pillanatra elállt a lélegzete.

– Ez nem az a…?

Ken bólintott.

– De.

– Akit tegnap láttunk az ügyvédi iroda előtt?

– De igen, ő az.

Csönd. A férfi beszállt a kocsijába, és elszáguldott. A nő visszament a házba.

– Látott minket – mondta Barbie. – Azonosíthat bennünket.

– Tudom.

– Ezt nem engedhetjük meg.

– Nem maradt választásunk – bólintott Ken.

– Hogy akarod elintézni?

Ken egy pillanatra elgondolkodott.

– A férj – mondta végül.

– Mi van vele?

– Veszekedtek. Valószínűleg akad egy szomszéd, aki szemtanúja volt. Talán beállíthatjuk úgy, mintha a férje végzett volna vele.

Barbie bólintott. Logikusnak tűnt, amit Ken mondott.

Néhány perccel később egy kamasz lány lépett ki az ajtón, és felszállt az iskolabuszra. Újabb néhány perc elteltével egy nő sétált Pierce-ék ajtajához két gyerekkel. Az ajtó ismét kinyílt. Egy tízéves forma fiú jelent meg a küszöbön. Megpuszilta az anyját, és elment.

Ken és Barbie megvárták, míg kiürül az utca.

– Egyedül van – mondta Barbie.

Ken bólintott, és kinyitotta az ajtót.

– Munkára fel!

– Akkor mit kerestél Atlantic Cityben?

Dave szavai felértek egy gyomorszájra mért ütéssel. Megan kővé dermedve állt az ajtóban. Dave válaszra sem várva sarkon fordult. Megan utánanyúlt, és elkapta a karját.

– Dave?

A férfi elrántotta a karját, és a kocsija felé igyekezett.

– Várj, ne rohanj el!

Dave nem várt. Megannek átfutott az agyán, hogy utánamegy, de a háta mögül meghallotta Kaylie hangját.

– Anya, tudsz adni kajapénzt?

Dave már a kocsinál járt. Amikor beült a volán mögé, és becsapta az ajtót, Megan úgy érezte, hogy meghasad a szíve.

– Anya? – Ismét Kaylie volt az.

– Vegyél ki egy tízest a tárcámból. Szükségem van az apróra.

A kocsi csikorgó kerekekkel száguldott végig az utcán. A hang megijesztette a Reale-gyerekeket. Barbara és Anthony Reale egyszerre fordultak a kocsi után, és lövelltek helytelenítő pillantást Dave-re. Ugyanígy tett Sondra Rinsky és a két kutyája is.

– Csak egy húszast látok – mondta Kaylie. – Elvehetem azt?

Megan még mindig kábán visszalépett a házba, és becsukta az ajtót.

– Anya?

– Igen – felelte. A hangja még önmaga számára is távolinak tűnt. – Vedd el a húszast. Oszd be a hét hátralévő részére.

Visszament a konyhába. Kaylie kiszaladt az ajtón, hogy elérje az iskolabuszt. A tányérját – szokás szerint – a mosogatóban hagyta. Megan eltűnődött, vajon összesen hány óra ment már veszendőbe azzal, hogy szülők arra kérik a gyereküket, ne hagyják a tányérjukat a mosogatóban, hanem tegyék be a mosogatógépbe, és vajon mennyi minden eredményes dolgot lehetett volna csinálni ez alatt az idő alatt.

Jordan minden reggel két barátjával ment iskolába, a szülők felváltva fuvarozták őket. Ezen a héten Colin szülei voltak a sorosak. Ez az egyezség mindig kihozta Dave-et a sodrából. Az én időmben, mondogatta, az ember fogta magát, és elsétált a suliig, nem kellett hozzá helikopteres kíséret. Három háztömb az egész, hadd tanuljanak egy kis önállóságot!

De azok az idők már elmúltak. A gyerekek manapság állandó megfigyelés alatt állnak. Kritizálni könnyű, de Megan bele sem mert gondolni abba, hogy ne tudja, hol vannak a gyerekei.

Honnan tudja Dave, hogy Atlantic Cityben járt?

Megan nem használta az autópálya-kártyájukat. Sőt, még a hitelkártyáját sem. Akkor honnan szerzett róla tudomást? És ha azt tudja, hogy hol járt, mi mást tudhat még?

Rettegés szorította össze a mellkasát. Miután Jordan elment otthonról, felhívta Dave mobiltelefonját, de a férje nem vette föl. Ismét megpróbálta. Dave ezúttal sem vette föl. Megan tudta, hogy csak büntetni akarja. A kocsijában volt bluetooth, és éppen elégszer hívta már ahhoz, hogy tudja, mindenhol van térerő az otthona és a munkahelye között. Még egyszer megpróbálta. Ezúttal megvárta, míg bekapcsol a

férje hangpostája.

– Hívj fel! – mondta. – Ne csináld ezt!

Lerakta. Megan egyfelől tudta, hogy időt kellene hagynia neki, hadd engedje ki a gőzt. Másfelől viszont egyáltalán nem tetszett neki ez az egész. Dave nagyon jól tudta, mennyire utálja, amikor hallgatással bünteti. Még egyszer megpróbálta felhívni. Semmi válasz. Nagyszerű. Szóval így akar játszani. Meganben gyűlni kezdett a harag. Éjszaka úgy viselkedett, mintha ő lenne a megtestesült megértés. Biztosan csak egy kis szexre vágyott. Férfiak. Mindegy, hogy egy ócska éjszakai klubban vagy egy kertvárosi ház hálószobájában vannak, a férfiak mindenhol ugyanolyanok. Az emberek mindig megdöbbennek, amikor azt hallják, hogy politikusok vagy celebek szexbotrányba keverednek, pedig az átlagemberek pontosan ugyanolyanok. Dave valószínűleg csak azért volt kedves hozzá este, mert…

Nem, igazságtalan vagy hozzá, gondolta Megan.

Elvégre ő volt az, aki eltűnt. Megan hazudik neki évek óta.

És akkor hogyan tovább?

Megan nekiállt elpakolni a konyhában – Dave néha hajlandó volt főzni, de a takarítás valahogy mindig Meganre maradt. Egy óra múlva kezdődik a teniszmeccse – párost játszanak a Kasselton Tenisz Klubban. Legszívesebben lemondta volna, de hármasban nem lehet párosozni, és ahhoz már túl késő volt, hogy találjon valakit maga helyett. Milyen bizarr! A La Crème klubtól a Kasselton Tenisz Klubig – nem akármilyen ugrás.

Elindult az emeletre, hogy átöltözzön teniszszerelésbe. A klubban szigorú szabályok uralkodtak – csak talpig fehérben lehetett játszani. Nevetséges. Eszébe jutott az anyósa, Agnes. Talán teniszezés után beugrik hozzá megnézni, hogy van. Agnes olyan izgatott volt, amikor Megan nála járt tegnap. Tényleg csak tegnap lett volna? Mintha legalább egy hónap telt volna el azóta.

Gondolatai Ray felé kalandoztak, de nem engedte meg magának, hogy ellágyuljon, inkább feltett egy fontos és gyakorlatias kérdést: ha nem Ray ölte meg Stewart Greent, akkor mi történt azon az éjszakán?

Felejtsd el, mondta magának, már nem számít. Nem a te problémád. Tovább kell lépned.

Feljebb lépett egy lépcsőfokkal, mintha így akarna még távolabb kerülni attól a borzalmas éjszakától, amikor váratlanul megszólalt a csengő.

Megtorpant. Manapság senki sem csönget be egy ajtón csak úgy. Mindenki telefonál, vagy SMS-t, esetleg e-mailt küld előtte. Kizárólag a FedEx vagy a UPS

kézbesítői szoktak egyenesen a bejárati ajtóhoz jönni, de ahhoz még korán volt.

Megint csöngettek, és Megan tudta, egyszerre teljes bizonyossággal tudta, hogy bárki nyomja is azt a csengőt, azért jött, hogy valami borzalmasat közöljön vele, és minden arra irányuló kísérlete, hogy megnyugtassa magát, kudarcba fulladt, mert a múlt ismét rátalált, és nem lesz könnyű megszabadulnia tőle.

Harmadszor is megszólalt a csengő. Bárki állt is a küszöbön, nem volt türelme várni.

Megan lement a lépcsőn, és megfogta a kilincset.

23

Negyedszer is megszólalt a csengő. Megan kinézett a kukucskálóablakon, elkomorodott, és kinyitotta az ajtót.

– Hogyan talált meg? – kérdezte.

Broome nem válaszolt azonnal.

– Harry Sutton híváslistája alapján – felelte végül. – Bemehetek?

– A szavát adta.

– Tudom.

– Azt mondta, nem fogja lenyomozni, hol lakom.

– Tudom.

– Harryn keresztül kellett volna megkeresnie.

– Az volt a tervem – válaszolta Broome. – De Harry meghalt.

Újabb övön aluli ütés. Megan megtántorodott, és önkéntelenül tett egy lépést hátrafelé. Broome nem várta meg, hogy beinvitálják. Belépett a házba, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Hogyan? – nyögte ki Megan nagy nehezen.

– Egyelőre még nincsen hivatalos szakértői vélemény, de úgy tűnik, szívroham végzett vele.

– Szóval akkor nem…

– De. Meggyilkolták. Teljesen egyértelmű az idegenkezűség.

– Nem értem.

– Harryt megkínozták.

Megan gyomra ismét görcsbe rándult.

– Hogyan?

– Jobb, ha nem tudja. Valószínűleg nem akarták még megölni, de… – Broome megrázta a fejét. – Túl sok volt neki. A szíve nem bírta.

Különös, hogyan működik az emberi agy. Megan évekig abban a hitben élt, hogy Ray ölte meg Stewart Greent, hogy őt megvédje. Most már tudta (vagy legalábbis szilárdan hitte – egy aprócska kétely azért még maradt benne), hogy ez nem igaz. Ennek ellenére az első gondolata, amikor meghallotta, mi történt Harry Suttonnal, ez volt:

Dave tudta, hogy Atlantic Cityben járt.

Elhessegette a gondolatot. Azonnal tudta, hogy nevetséges a feltételezés, és semmi értelme hosszasan töprengeni rajta.

A második – sokkal erőteljesebb – gondolata Harry volt. Eszébe jutott kedves,

megnyugtató mosolya, őszintesége; és aztán a borzalmas tudat, hogy megkínozták.

A harmadik gondolata – és ettől nem tudott szabadulni – volt a legegyszerűbb mind közül: mindez az ő hibája.

Megköszörülte a torkát.

– Hol találták meg?

Broome egy másodpercig habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Az irodájában. Ma reggel fedezték fel.

– Várjunk csak, szóval amikor este beugrottam az irodájához, és az ajtó zárva volt…

– Nem tudhatjuk biztosan, de valószínűleg akkor már halott volt.

Megan a férfi szemébe nézett. Broome elkapta a tekintetét. Megan hibája, igen, de most rájött, hogy Broome-nak is bűntudata van. Megan tegnap este elment hozzá, figyelmeztette, hogy Harry Sutton szerinte bajban van. Broome pedig gyakorlatilag lerázta.

– Érdekes – mondta Broome.

– Micsoda?

– Hogy maga honnan tudta, hogy valami nem stimmel.

Puff, ennyit a férfi bűntudatáról. Megan hátrált egy lépést.

– Várjunk csak, ugye nem gondolja…

– Nem – vágta rá gyorsan Broome, bár Megant ezzel nem sikerült teljesen meggyőznie. – Nem ezért jötten. Csak arra vagyok kíváncsi, miért kezdett gyanakodni.

– Például azért, mert nem jött el a vendéglőbe.

– Oké, de az csak az egyik dolog volt. Mondott valamit arról is, hogy a titkárnője vette fel a telefont, igaz?

– Igen – bólintott Megan. – Maga is járt Harry irodájában, tudja, hogy nézett ki.

– Szegényesen.

– Pontosan. Nem volt titkárnője, főleg nem olyan, aki felveszi helyette a telefont. És a hangja, az a mézesmázos hanghordozás… a hideg is kirázott tőle.

– Szóval valahogy egy nőnek is köze van a történtekhez.

– Azt hiszem.

– Oké, menjünk végig rajta lépésenként – mondta Broome. – Tudjuk, hogy Harry felhívta magát telefonon.

– Igen. Azt mondta, maga mutatni akar nekem egy fényképet.

– Oké, és abban maradtak, hogy ő is eljön a találkozóra. Nem jött el, és nem is mondta le. Szóval feltételezhetjük, hogy abban az időszakban támadta meg valaki,

ami a magával folytatott telefonbeszélgetés és Harry tervezett indulása között telt el.

– Azt mondta, hogy az irodájában találták meg – mondta Megan.

– Igen.

– Szóval bárki tette is, valószínűleg ott kínozta meg Harryt.

Broome bólintott.

– Logikusnak tűnik. De ne szaladjunk ennyire előre. Amikor Harry felhívta magát, hol volt?

– Mit számít az?

– Azt hadd döntsem el én.

Megannek nem tetszett a dolog, de úgy döntött, ha ezzel segít megtalálni Harry gyilkosát, akkor hajlandó együttműködni.

– A La Crème-ben.

– Miért?

– Meglátogattam egy régi barátomat.

Broome összevonta a szemöldökét.

– Kicsodát?

Megan a fejét rázta.

– Nem fontos.

– Már hogy ne lenne az?

Megan nem akart beszélni neki Rayről, de végül is Ray nem volt ott a La Crème-ben.

– Ismeri Lorraine-t.

– Igen. És még kivel találkozott?

– Mással nem.

Broome kétkedve nézett rá.

– Oké, szóval a La Crème-ben volt. Megtudott valamit?

– Nem.

– És a vendéglő után? Onnan hova ment?

– Egy Térerő nevű klubba.

– Miért?

Megan utált hazudni, de tudta, hogy Broome rossz nyomon jár.

– Régen az volt az egyik törzshelyem. Körbejártam a régi helyeket. Mi jelentősége van ennek?

– Onnan hívta fel Harryt, amikor a titkárnő vette fel a telefont?

– Igen.

Broome megdörgölte az állát.

– Mondja el újra szó szerint, hogyan zajlott a beszélgetés. Ne hagyjon ki semmit!

Megan elismételte neki a párbeszédet. Elmondta, hogy a nő hangja nagyon fiatalnak tűnt, és próbálta kiszedni belőle a teljes nevét meg a lakcímét. Broome felvonta a szemöldökét, amikor ezt meghallotta.

– Mi az?

– Nem tudom, hogy magára akarok-e ijeszteni – válaszolta a nyomozó.

– A hazugság az, ami megijeszt – mondta Megan, ami egyszerre volt igaz és ironikus. – Miről van szó?

– Gondolja csak végig! Harryt megkínozták. Lehet, hogy valaki csak úgy szórakozásból tette, de sokkal valószínűbb, hogy valami célja volt vele.

– Úgymint?

– Például információt akartak tőle. Talán sikerült kiszedniük belőle, mielőtt meghalt, nem tudom. De a telefonját megszerezték, igaz?

– Úgy tűnik.

– Azután telefonál maga, és erre mit tesz ez a nő? Harry titkárnőjének adja ki magát, hogy információt csikarjon ki magáról. Tudni akarja a nevét, és hogy hol lakik.

Megan gerincén újfajta borzongás futott végig.

– Azt akarja mondani, hogy rám vadásznak?

– Elképzelhető.

– Miért?

– Nem tudom, de gondolja csak végig. Tizenhét év után egyszer csak felbukkan a városban. Ugyanazon a napon Harryt megkínozzák, majd ez a nő ellopja a telefonját, és megpróbálja kiszedni magából, hol lakik. – Broome megvonta a vállát. – Aligha véletlen egybeesés.

– És ha megszerezték a telefonját, akkor a számomat is tudják.

– Igen.

– Le tudják nyomozni az alapján, hol lakom?

– Erre a kérdésre maga is pontosan tudja a választ.

Megan tudta. Mindenki tudta. Gyerekjáték kideríteni egy telefonszámról, hogy kié. Megan megrázta a fejét. Azt hitte, hogy egyszerűen beugrik Atlantic Citybe, azután újra eltűnik.

– Uramisten – motyogta. – Mit tettem?

– Kérem, figyeljen még rám egy pár percig, rendben?

Megan kábultan bólintott.

– A telefonhívás után azonnal elment Harry irodájához, igaz? Mielőtt felkeresett

engem.

– Igen.

– Nem akarom a kelleténél jobban megijeszteni, de gondolja végig az események sorrendjét!

– Azt akarja mondani, hogy éppen kínozták Harryt, miközben én az ajtaján kopogtattam?

– Lehetséges.

Megan újfent megborzongott.

– De most inkább arra vagyok kíváncsi, mire emlékszik a Harry irodájánál tett látogatásából. Semmit ne hagyjon ki! Későre járt már. A legtöbb iroda bezár addigra. Szóval a legfontosabb kérdés: kivel találkozott az iroda környékén?

Megan behunyta a szemét, és próbált visszaemlékezni.

– Volt egy takarító a lépcsőházban.

– Hogy nézett ki?

– Magas, vékony, hosszú hajú férfi.

Broome bólintott.

– Oké, tényleg ő a takarító. Másvalaki?

Megan elgondolkodott.

– Elment mellettem egy fiatal pár.

– A folyosón? Harry irodájának közelében? Hol?

– Nem, éppen kifelé jöttek az épületből, amikor odaértem. A fiú tartotta nekem az ajtót.

– Hogy néztek ki?

– Mint egy fiatal, csinos, előkelő pár. A lánynak szőke haja volt. A fiú meg úgy festett, mintha akkor jött volna teniszezésből.

– Komolyan?

– Igen – felelte Megan. – Nem úgy néztek ki, mint két gyilkos.

– Miért, hogy néznek ki a gyilkosok?

– Oké, igaza van.

Broome elgondolkodott a hallottakon.

– Azt mondta, hogy egy fiatal nő vette fel a telefont.

– Igen.

– Nagyjából olyan életkorú lehetett, mint a szőke lány?

– Igen, talán. – Árnyék suhant át Megan arcán.

– Mi az? – kérdezte Broome.

– Most, hogy mondja, egyáltalán nem illettek oda. Érti, mire gondolok? Tudja,

milyen volt Harry irodája.

– Egy szemétdomb.

– Pontosan.

– Mit keresett ott egy fiatal, jól öltözött, előkelő párocska? – kérdezte Broome.

– Bár rólam is ezt gondolhatták – jegyezte meg Megan.

– Maga sem az, aminek látszik.

– Nem. Talán nekik is vannak titkaik.

– Talán. – Broome lesütötte a szemét. Vett néhány mély lélegzetet.

– Nyomozó?

Broome ismét ránézett.

– Mindenkit végigkérdeztünk az épületben – mondta, aztán elhallgatott.

– És? – kérdezte Megan.

– Abban az időpontban már csak az óvadékügynök irodája volt nyitva a harmadik emeleten és a könyvelőé a másodikon. – Broome Megan szemébe nézett. – De egyikük sem fogadott olyan ügyfeleket, akikre illene a személyleírás, amit az imént adott.

– Biztos benne?

– Igen. Ami felveti a nyilvánvaló kérdést: mit keresett az a pár abban az épületben azon a kései órán?

Mindketten elhallgattak. Broome körülnézett, végighordozta a tekintetét a boltíves mennyezeten, a keleti szőnyegeken, az olajfestményeken.

– Szép ház – mondta.

Megan nem válaszolt.

– Hogyan csinálta, Megan?

Tudta, mire gondol a férfi – hogyan sikerült megszöknie?

– Azt hiszi, ez a két világ olyan messze van egymástól?

– Igen, azt.

Pedig nem így van, gondolta Megan, de nem volt kedve elmagyarázni. Megtanulta, hogy a tehetősek és a nincstelenek közti különbség két dolgon múlik. A szerencsén és a származáson. Tehát minél szerencsésebb vagy, és minél több ajtó nyílik meg előtted a származásod miatt, annál elszántabban kell bizonygatnod, hogy mindezt az intelligenciádnak és a szorgalmadnak köszönheted. A világ, végeredményben, másról sem szól, mint az önérzetről.

– És most mi lesz? – kérdezte Megan.

– Először is, szeretném, ha visszajönne velem, és készítenénk egy fantomképet. Valahogy azonosítanunk kell azt a párocskát. Illetve azt akarom, hogy őszinte

legyen hozzám.

– De hiszen az vagyok!

– Nem, nem az. Minden szál ugyanahhoz az illetőhöz vezet. Mindketten tudjuk, kire gondolok.

Megan hallgatott.

– Stewart Green van az egésznek a középpontjában – folytatta Broome. – Azt mondta, valaki látta mostanában.

– Azt mondtam, valaki *talán* látta.

– Lényegtelen. Tudni akarom, ki az.

– Megígértem, hogy nem árulom el.

– Én pedig megígértem, hogy nem fogom magát zaklatni. De Harry meghalt. Carlton Flynn eltűnt. Maga visszajött a városba. Valaki látta Stewart Greent. Bármi történt is ezekkel az emberekkel, bármi folyik is itt, az kezd egyre jobban eldurvulni. Maga sem menekülhet el előle. Nem bújhat el a szép, nagy házában. Ahogy az előbb mondta: ez a két világ nincs olyan messze egymástól.

Megan próbált lelassítani, próbálta végiggondolni a dolgot. Nem akart újabb hibát elkövetni, de felfogta, mit akar tőle Broome. Stewart Green gyanúsítottá lépett elő. Broome-nak mindent el kellett követnie, hogy megtalálja.

– Megan?

A férfira pillantott.

– Vannak mások is.

Jeges kéz markolta meg Megan szívét.

– Ezt meg hogy érti?

– Minden évben húshagyókedden valaki eltűnik. Vagy meghal.

– Nem értem.

– Majd a kocsiban megbeszéljük. Maga pedig elmondja nekem, ki látta Stewart Greent.

24

Ray Levine a Térerőben ülve újra meg újra átpörgette a fejében az elmúlt néhány óra történéseit. A Lucy fölé boruló éjszakai égbolt alatt állva Ray végignézte, ahogy az egyetlen nő, akit valaha szeretett, beszáll a kocsijába, és elhajt. Nem mozdult. Nem kiáltott utána. Hagyta, hogy szó nélkül kisétáljon az életéből. Újra.

Legalább egy teljes percig ott állt, még akkor is, amikor Cassie autója már eltűnt a távolban. A lelke mélyén azt remélte, hogy Cassie észhez tér, megfordul, visszajön hozzá, kivágja a kocsi ajtaját, és a karjába veti magát. És ott, Lucy, az elefánt vigyázó tekintetétől kísérve Ray átöleli, magához szorítja, zokogni kezd, és soha többé nem engedi el.

Mint egy hollywoodi filmben, igaz?

Természetesen nem így történt. Élete szerelme eltűnt – újra –, és amikor ez bekövetkezik, amikor egy férfi, aki már eleve a padlón van, még mélyebbre zuhan, csak egyetlen dolgot tehet.

Leissza magát.

Fester gyanakvó pillantást vetett Rayre, amikor az belépett a Térerőbe. A nagydarab férfi, aki nem félt semmitől, óvatosan merte csak megszólítani alkalmazottját.

– Jól vagy? – kérdezte Fester.

– Látsz piát a kezemben?

– Nem.

– Akkor ez a válaszom, amíg ez nem változik.

Fester értetlenül nézett rá.

– Tessék?

– Nem, nem vagyok jól. De jobban leszek, ha végre elhúzol az utamból, és kaphatok egy italt.

– Ó, értem – mondta Fester, és oldalra lépett.

Ray felült az egyik bárszékre. Testbeszéde azt üzente a csaposnak, hogy jobban teszi, ha csipkedi magát. Fester a mellette lévő székre telepedett. Néhány percig Fester nem szólt semmit, időt akart hagyni Raynek. Különös módon, az évek során Fester lett Ray legjobb barátja – talán az egyetlen barátja –, de ez most nem sokat számított. Jelen pillanatban egy gyönyörű nő képét látta maga előtt, felidézte finom arcvonásait, az érintését, hajának orgonaillatát, a gyomrába álló remegést, amikor találkozott a tekintetük – és ettől a képtől csak egyetlen módon tudott megszabadulni.

Ray eszméletlenre akarta inni magát.

A csapos töltött egyszer, aztán még egyszer, majd egy vállrándítással otthagyta az üveget. Ray mohón döntötte magába az alkoholt, érezte, ahogy marja a torkát. Fester is vele tartott. Beletelt némi időbe, de Ray hamarosan érezni kezdte a zsibbadtságot. Örült neki, biztatta, próbálta megkönnyíteni az öntudatlansághoz vezető utat.

– Emlékszem rá – szólalt meg Fester.

Ray a barátjára emelte fátyolos tekintetét.

– Ismerősnek tűnt, amikor besétált ide. A La Crème-ben táncolt, igaz?

Ray nem válaszolt. Akkoriban Fester egyszerre több klubban is dolgozott kidobóként. Ismerték egymást Rayjel, bár nem voltak barátok, de Festert a szakmájában a legjobbak között tartották számon. Tudta, mikor kell ütni, és ami még fontosabb: tudta, mikor kell uralkodnia magán. A lányok biztonságban érezték magukat mellette. Még szép, gondolta Ray, mellette még ő is biztonságban érezte magát.

– Szar ügy, tudom – mondta Fester.

Ray nagyot kortyolt a poharából.

– Ja.

– Mit akart?

– Nem akarok róla beszélni, Fester.

– Pedig segítene.

Manapság mindenki pszichiáternek képzeli magát.

– Segítene, a nagy francokat! Fogd be, és igyál!

Ray ismét töltött magának. Fester nem szólt semmit. Vagy ha mégis, azt Ray nem hallotta. Az éjszaka hátralévő része kísérteties hallgatással telt. Ray Cassie arcára gondolt. A testére. A pillantására. Eszébe jutott mindaz, amit elveszített, és – ez fájt a legjobban – ami lehetett volna. És természetesen a vér. Mindig oda lyukadt ki – ahhoz az átkozott vérhez.

Azután kegyesen ráereszkedett a sötétség.

Amikor legközelebb kinyitotta a szemét, azonnal tudta, hogy otthon fekszik az ágyában, és hogy reggel van. Úgy érezte magát, mint akit megpörgettek egy betonkeverőben. Ismerős érzés volt. Eltűnődött, vajon rosszul lett-e éjszaka, kellett-e imádkoznia a porcelánistenséghez. Korgó gyomra arról árulkodott, hogy valószínűleg igen.

Fester a kanapén aludt, teljesen kiütve. Ray felkelt, és erősen megrázta a barátját. Fester felrezzent, majd nagyot nyögve két oldalról megfogta a fejét, mint aki attól

fél, hogy szétreped a koponyája. Mindketten ugyanabban a ruhában voltak, amiben este. Bűzlöttek, mint egy pöcegödör, de egyiküket sem zavarta.

Kitántorogtak az ajtón, és elbotorkáltak a közeli kajáldába. A törzsvendégek nagy része még náluk is másnaposabbnak tűnt. A sokat látott, tupírozott hajú pincérnő kihozott nekik egy hatalmas kancsó kávét, még mielőtt rendeltek volna. A pincérnő kissé kövérkés volt, pont Fester esete. Rámosolygott a nőre, és így szólt:

– Helló, szivi.

A pincérnő lerakta a kancsót, és a szemét forgatva elsétált.

– Kemény éjszaka volt – mondta Fester.

– Voltak már keményebbek is.

– Hát, nem mondanám. Nem sokra emlékszel belőle, igaz?

Ray nem válaszolt.

– Teljes rövidzárlat? – kérdezte Fester.

Ray erre sem felelt, inkább öntött magának egy kis kávét. Mindketten feketén itták – legalábbis most.

– Tudom, min mész keresztül – folytatta Fester.

Fogalmad sincs róla, gondolta Ray, de továbbra sem szólalt meg.

– Azt hiszed, te vagy az egyetlen pasas a történelemben, akinek összetörték a szívét?

– Fester?

– Igen?

Ray az ajkához emelte a mutatóujját.

– Csss.

Fester elmosolyodott.

– Nem akarod kibeszélni magadból?

– Nem akarom kibeszélni magamból.

– Akkor majd beszélek én. Tudod, ami az éjjel történt, arról nekem is eszembe jutott valami.

– A saját összetört szíved?

– Igen. Emlékszel Jenniferre?

– Nem.

– Jennifer Goodman Linn. Így hívják most. Ő volt az igazi. Érted, mire gondolok?

– Értem.

– Vannak lányok, akiket csak úgy kíván az ember. Vannak, akiket tényleg akar, vagy azt gondolja, jó lenne vele. És vannak azok – vagy talán csak egy –, akit soha

többé nem tudsz kiverni a fejedből. – Fester közelebb hajolt hozzá. – Ez volt neked Cassie?

– Ha azt mondom, igen, akkor békén hagysz?

– Akkor érted, miről beszélek.

– Persze – morogta Ray. Fester hatalmas termetű pasas volt, de akárcsak a legtöbb férfi, a szívszerelméről beszélve ő is összement, és patetikussá vált. Ray vett egy mély lélegzetet, és rákérdezett: – Szóval mi történt veled és Jenniferrel?

A tupírozott hajú pincérnő visszatért, hogy felvegye a rendelést. Ray palacsintát kért, üresen. Fester reggelijében szinte minden létező ételcsoport szerepeltette magát. Majdnem két teljes percig tartott, mire végigmondta. Ray eltűnődött, vajon koleszteringyógyszert is hoznak-e mellé.

Amikor a pincérnő elment, Ray ismét kortyolt egyet a kávéjából. Fester is követte a példáját. Ray azt remélte, talán elszállt az ihlet, és most már ülhetnek csöndben, de tévedett.

– Valami seggfej elrabolta tőlem – mondta Fester.

– Igazán sajnálom.

– Férjhez ment, egy vízvezeték-szerelőhöz Cincinnatiben. Van két fiuk. Láttam róluk a képeket Facebookon. Tavaly ilyenkor felültek a farsangi hajójáratra. Kijárnak a Reds meccseire. Boldognak tűnik.

– A Facebookon mindenki boldognak tűnik.

– Tudom. És? Mi van akkor? – Fester mosolyogni próbált, de képtelen volt leplezni a fájdalmát. – Nem voltam elég jó neki, érted? Csak egy kidobó voltam az utcáról. Pedig most ezzel az új vállalkozással valószínűleg keresek annyit, mint a vízvezeték-szerelő. Talán többet is. De már túl késő, nem igaz?

– De.

– Nem fogsz arra buzdítani, hogy keressem meg?

Ray nem válaszolt.

– Látnod kellene a képeit. A Facebookon. Még mindig ugyanolyan gyönyörű, mint amikor lapátra tett. Vagy talán még szebb.

Ray egy másodpercig szótlanul meredt a kávéjára.

– Tudod, mi az a sörszemüveg?

– Persze – felelte Fester. – Minél többet iszol, annál szebbnek látod a csajt.

– Te szívfájdalom-szemüvegen keresztül nézed azokat a Facebook-képeket.

– Gondolod?

– Gondolom.

Fester eltűnődött.

– Igen, talán igazad van. Vagy inkább megszakadt szív szemüvegen keresztül. Lehet, hogy az azonos az igazszerelem-szemüveggel.

Néhány másodpercig mindketten hallgattak. A kávé igazi orvosság volt. A lüktető fejfájás tompa, állandó dobogássá szelídült.

– A vízvezeték-szerelő valószínűleg boldoggá teszi – mondta Fester. – El kellene felejtenem.

– Jó ötlet.

– De – Fester felemelte a mutatóujját – ha váratlanul besétálna azon az ajtón, vagy… például… – színpadiasan megvonta a vállát – … megjelenne a Térerőben, és engem keresne annyi év után, nem tudom, mihez kezdenék.

– Igazán tapintatos vagy, Fester.

Fester széttárta a karját.

– Miért éppen most lennék tapintatos?

Raynek el kellett ismernie, hogy ebben igaza van.

– Cassie nem azért jött vissza, hogy újrakezdjük.

– Akkor csak egy kis kalandra vágyott? Felidézni a régi szép időket néhány órára? Szar ügy. – Fester gondolkodott egy kicsit, majd hozzátette: – De azért nem mondtam volna nemet.

– Nem is azért jött.

– Akkor miért?

Ray megrázta a fejét.

– Nem fontos. Elment. Többet nem jön vissza.

– Szóval csak azért bukkant fel, hogy összezavarjon?

Ray a szalvétáját gyűrögette.

– Valahogy úgy.

– Az szívás.

Ray erre nem válaszolt.

– De tudod, mi az érdekes, Ray?

– Nem, Fester, áruld el, mi az érdekes.

– Jennifer összetörte a szívemet annak rendje és módja szerint, de engem nem tört meg. Érted, mire gondolok? Még mindig működőképes vagyok. Van egy vállalkozásom. Van életem. Továbbléptem. Oké, néha iszom, de nem vagyok alkoholista.

– Már megint a legendás tapintatod – motyogta Ray.

– Tudom, hogy nem sok rosszabb van annál, mint amikor összetörik az ember szívét, de attól még nem kellene ennyire elengedned magad. Érted, miről beszélek?

Ray kis híján felnevetett. Értette. És igazat adott Festernek. Egy összetört szív rossz, de kétségkívül akadnak annál rosszabb dolgok is. Fester azt gondolta, hogy az összetört szíve törte meg Rayt. Valóban összetört a szíve, kétség sem férhetett hozzá. De abból fel lehet épülni. Raynek is sikerült volna, ha csak arról van szó. De ahogy Fester is utalt rá, vannak sokkal rosszabb, rémisztőbb dolgok is egy összetört szívnél.

Például a vér.

Broome vonakodott teljesen beavatni Megant.

Még mindig azt gondolta, hogy a nő nem teljesen őszinte hozzá, de ez csak még fontosabbá tette, hogy szembesítse az ügy borzalmas részleteivel. Ezért az Atlantic Citybe vezető úton éppen elég sokat elmondott neki ahhoz, hogy halálra rémítse – beszélt arról, hogy Stewart Green és Carlton Flynn mellett hány férfinak veszett még nyoma húshagyókedden, és hogy soha nem került elő egyikük sem.

Amikor befejezte, Megan azt kérdezte:

– Akkor ezek az emberek meghaltak, elszöktek, esetleg valaki elrabolta őket?

– Nem tudom. Csak egyvalakiről tudjuk teljes bizonyossággal, hogy mi történt vele: Ross Guntherről.

– Ő pedig halott.

– Igen. Valaki pedig börtönben ül a meggyilkolásáért.

– És maga szerint az az ember ártatlan?

– Igen.

Megan egy pillanatra elgondolkodott.

– Összesen hány embert talált, aki beleillik ebbe a húshagyókeddi elméletébe?

– Még dolgozunk rajta, de egyelőre tizennégyen vannak.

– Évente maximum egy?

– Igen.

– És mindig húshagyókedd környékén?

– Igen.

– Leszámítva most Harry Suttont. Ő egyáltalán nem illik a sorba.

– Nem hinném, hogy ő ebbe a vonulatba tartozna – mondta Broome.

– De az ő halálának is köze van hozzá – jegyezte meg Megan.

– Igen. Amúgy jelent ez magának valamit? Mármint a húshagyókedd?

Megan megrázta a fejét.

– Mindig vad éjszaka volt, de ezt leszámítva semmit.

– És Stewart Greennek?

– Neki sem. Legalábbis nem tudok róla.

– Stewart Green az egyetlen, akit látni véltek közülük. Most már érti, miért akarok beszélni azzal, aki esetleg látta?

– Igen – mondta Megan.

– Ki volt az?

Megan gondolkodott egy kicsit, de igazából nem maradt más választása, mint hogy elmondja az igazságot.

– Lorraine.

– Köszönöm.

Megan hallgatott, Broome pedig elmagyarázta neki, hogy nem szeretné, ha figyelmeztetné Lorraine-t arra, hogy hamarosan meglátogatja.

– Régóta ismerem Lorraine-t – mondta Broome.

Megan elmosolyodott, mert eszébe jutott, amit Lorraine mondott az egyéjszakás kalandjukról.

– Igen, tudom.

Broome leparkolta az autót, és egy oldalajtón keresztül beléptek a rendőrség épületébe. Nem akarta, hogy Goldberg vagy bárki más tudomást szerezzen Megan ittlétéről. Leültette egy raktárhelyiségben a földszinten, és odarendelte Rick Masont, a fantomképkészítőt és számítógépes tótumfaktumot.

– Mi ez a nagy titkolózás? – kérdezte Mason.

– Tekints rá úgy, mint egy tanúvédelmi programra.

– Kitől véded, a saját kollégáidtól?

– Elsősorban tőlük. Bízz bennem, tudom, mit csinálok.

Mason vállat vont. Miután Megannel munkához láttak, Broome visszament a kocsijához. Gyorsan felhívta Erint. Korábban megkérte, hogy ellenőrizze a Harry Sutton irodája környékén működő biztonsági kamerákat, hátha találnak egy felvételt a fiatal párról. Erin azt felelte, hogy még dolgozik rajta. A másik, ami kért tőle, az volt, hogy próbálja meg kideríteni Stacy Paris hollétét. A lányét, aki miatt Mannion és Gunther egymásnak estek.

– Stacy Paris valódi neve Jaime Hemsley. Atlanta közelében él.

– Férjnél van?

– Nincs.

Atlanta. Broome-nak nem volt ideje elugrani oda.

– Talán megpróbálhatnád felhívni telefonon, hátha tud valamit mondani nekünk arról az éjszakáról, amikor Gunther meghalt.

– Már hívtam. Nem vette föl, de próbálom folyamatosan. Broome?

– Tessék?

– Ha Mannion ártatlan, ha tényleg egy sorozatgyilkos helyett ül tizennyolc éve, az nagyot fog szólni.

– Mindig is zseniális meglátásaid voltak, Erin.

– Akkor nem csak a testem miatt szerettél belém?

– De igen – felelte Broome. – Beszélj Stacyvel! Derítsd ki, mit tud!

Lerakta. A La Crème kocsival alig néhány percre volt az őrstől. Ebédidőben ért oda, tömeg volt, sokan előbb a büfét vették célba, mielőtt vizslatni kezdték volna a lányokat. Ezek aztán ki vannak éhezve, gondolta Broome.

Lorraine a szokásos helyén állt, a bárpult mögött. Sok évvel korábban egyszer megvalósították az igazi egyéjszakás kalandot, ahogyan a nagykönyvben meg van írva. Jó volt és üres, az a fajta élmény, amitől az ember fellelkesül, miközben paradox módon azt kívánja, bár sose történt volna meg – valószínűleg mindenki így éli meg az egyéjszakás kalandokat, gondolta Broome, még a legérzéketlenebbek is. Ennek ellenére, amikor az ember lefekszik valakivel, bármilyen részeg vagy ostoba, és bármennyire esze ágában sincs újra megismételni, óhatatlanul létrejön valami kapocs kettőjük között. Ezt akarta most kihasználni.

Broome a klub hátsó része felé indult. Rudy ajtaja csukva volt. Broome kopogtatás nélkül benyitott. Rudy éppen a túl szűk pólóját igyekezett áthúzni széles fején, majd ráerőltetni méretes pocakjára. Egy lány segített neki. Fiatal volt. Valószínűleg túl fiatal. Rudy kizavarta az oldalsó ajtón keresztül.

– Nem kiskorú – mondta Rudy.

– Meg se fordult a fejemben.

Hellyel kínálta Broome-ot, de a nyomozó intett, hogy inkább állva marad.

– Minek köszönhetem a látogatást két egymást követő napon? Csak nem megtetszett neked az egyik lány?

– Nem, Rudy, rád vagyok beindulva. A sűrű hátszőrzetnek nem tudok ellenállni.

Rudy elmosolyodott, és széttárta a karját.

– Bennem mindenki megtalálja a zsánerét.

– Ja, a számból vetted ki a szót. Hol van Lorraine?

– Egy perc, és itt lesz. Mit akarsz a legjobb alkalmazottamtól?

Broome a háta mögé bökött a hüvelykujjával.

– Odakint megvárom.

– Jobban örülnék, ha inkább távoznál.

– El is kezdhetem igazoltatni a lányokat.

– Csak rajta – felelte Rudy. – Ez egy törvényes vállalkozás. Mit gondolsz,

börtönbe akarok kerülni?

– Lényegtelen. Odakint várom.

– Kérlek! Nem akarok balhét.

– Nem lesz balhé, ha együttműködtök velem.

– Tegnap is ezt mondtad. Emlékszel?

– Igen. Miért?

– Megfenyegetted az egyik lányt, Tanyát.

– Tawnyt.

– Lényegtelen.

– Nem fenyegettem meg. Csak elbeszélgettem vele.

– Persze. És szerinted nem voltál egy kicsit rámenősebb a kelleténél?

– Mit akarsz ezzel?

Rudy asztalán egy nagy üvegtál állt, tele M&M's golyócskákkal. Beledugta hatalmas mancsát a tálba.

– Tawny felhívott tegnap éjjel. Kilépett.

– És azt hiszed, valami közöm van ehhez?

– Miért, nincs?

– Lehet, hogy a beszélgetésünk felnyitotta a szemét. Tudod, végiggondolta az életét: van itt egy Carlton Flynn nevű kuncsaft, aki agybafőbe verte, meg ez a pöcegödör, amit a munkahelyének hív, ilyesmi.

– Nem hinném.

– Miért nem?

– Együtt lakik egy másik itteni lánnyal. Azt mondta, Tawny összepakolta a holmiját egy bőröndbe, és lelépett. Azt mondta, úgy nézett ki, mintha valaki alaposan megdolgozta volna.

– Kicsoda?

Rudy a szájába rakott egy maroknyi M&M's-et.

– Azt hittem, te voltál.

Broome elkomorodott.

– Hol van most Tawny?

– Eltűnt. Felszállt egy buszra.

– Máris?

– Igen, tegnap éjjel. Az állomásról hívott fel, hogy kilép.

Broome megpróbálta végiggondolni. Lehetséges, hogy tényleg arról van szó, ami elsőre eszébe jutott. Ezek a lányok… hmm… nem éppen a kitartásukról híresek. Tawnyt már korábban is bántották. Eltörték az ujját. Eltűnt az az erőszakos tahó, aki

jogot formált rá. Egy zsaru kihallgatta. Valószínűleg úgy döntött, menti, ami még menthető, és hazament.

– Tawny lakótársa… – kezdte Broome.

– Nincs itt. És egyébként se tud semmit.

– Rudy, ne szórakozz már velem!

Rudy felsóhajtott.

– Nyugi, ismerhetsz, Broome, én mintapolgár vagyok. Nemsokára előkerítem, de addig is – Broome válla fölött a nyitott ajtón keresztül látható bárpult felé bökött – a legjobb alkalmazottam éppen most érkezett meg. Időben, mint mindig. Soha nem késik.

Broome hátrafordult, és megpillantotta Lorraine-t.

– Szia, Broome.

Broome visszafordult Rudy felé. A férfi arca megváltozott. Bármilyen emberi álarcot erőltetett is magára a zsaruk kedvéért, az most lehullt róla.

– Lorraine különleges a számomra. Érted?

– Mit akarsz ezzel mondani, Rudy?

– Ha bármi bántódása esik – Rudy a klub felé intett, ahol Lorraine éppen a bárpultot törölgette –, leszarom, milyen jelvény lóg a zakódon. Annyi sem fog maradni belőled, hogy azonosítani tudjanak.

25

Nem sokkal korábban Ken a hátsó veranda üvegajtajához lopózva belesett Megan Pierce házába. Barbie a garázson keresztül ment be – a biztonság kedvéért, arra az esetre, ha az üvegajtó esetleg zárva lenne. Feleslegesen, az üvegajtó nyitva volt. Ken óvatosan kinyitotta. Éppen be akart lépni, amikor megszólalt a csengő.

Gyorsan kihátrált, és lebukott a veranda mögé. Broome nyomozó lépett be a házba.

Ken legszívesebben káromkodott volna egyet, de mivel sosem káromkodott, csak a kedvenc szavát vette elő, amit ilyen helyzetekben alkalmazni szokott: „akadály”. Akadály, amelyet le kell küzdeni. Nem az minősít egy embert, hányszor kerül padlóra, hanem az, hányszor kel fel onnan.

Küldött egy SMS-t Barbie-nak, hogy maradjon a helyén. Megpróbált hallgatózni, de túl kockázatos volt. Annyit nem ér. Ken továbbra is a veranda mögött kuporgott, nehogy meglássák a házból. Pierce-ék hátsó udvarán kényelmes Brown Jordan bútorok álltak. Volt ott még egy sarokszökőkút, egy szabályos méretű futballkapu és egy cédrusfából készült hinta, amely egyértelműen látott már jobb napokat is. Nagyon szép ház, állapította meg Ken, majd eltűnődött, vajon ennek a látszólag hétköznapi anyukának mi köze lehet Carlton Flynn eltűnéséhez. De éppen az a munkája, hogy ezt kiderítse.

Várt. Megan Pierce gyerekeire gondolt. Szinte látta őket, ahogy rúgják a labdát a nagy kapura, terpeszkednek a kerti bútorokon, eszik a grillsütőből frissen kivett hamburgert.

Arra gondolt, milyen érzés lehet apának lenni ebben a házban. Gyerekek. Családi vacsorák. Kerti partik. Vasárnapi mise. Gyönyörű felesége az üvegajtó túloldaláról nézi mosolyogva, ahogy ő a fiát tanítja, hogyan kapja el a labdát. Ken ilyen életet akart. Ezt az életet akarta magának és Barbie-nak. Szinte látta az alakját az üvegajtó mögött, ahogy szerelmesen mosolyog rá. Látta magukat, ahogy este lefektetik a gyerekeket a fogmosás és az ima után, majd kéz a kézben belépnek a saját hálószobájukba. Barbie becsukja mögöttük az ajtót, és felé fordul.

Mi mást kívánhatna egy férfi?

Természetesen tudta, hogy ez nem ilyen egyszerű. Kennek is megvoltak a maga félelmei, ugyanakkor tudta, hogy szerelmével még ezeket is megoszthatja.

Akkor mégis mire várna még?

Visszafordult a ház felé. Nem rajongott az ötletért, hogy ezek a gyerekek anya nélkül nőjenek fel, de jelen pillanatban nem látott más megoldást. Eltelt tizenöt perc.

Megan Pierce kilépett a házból Broome nyomozóval együtt, és beültek a férfi kocsijába. Miután elhajtottak, Ken és Barbie a bérelt Mazdánál találkoztak.

– Szerinted mit keresett itt az a rendőr? – kérdezte Barbie.

– Nem tudom.

– El kellett volna jönnünk még az éjjel.

– Túl kockázatos lett volna.

– És most?

Felhajtottak a Garden State Parkwayre, és dél felé fordultak. Ken nem aggódott annyira. Broome és a nő nagy valószínűséggel Atlantic Citybe indultak. Öt kilométerrel később az autópályán meg is pillantotta Broome kocsiját. Ken lemaradt, nem vesződött azzal, hogy kövesse őket. Most már biztos, hogy Atlantic Citybe mennek.

Két órával később Broome beállt a rendőrség parkolójába, majd egy oldalajtón keresztül bekísérte Megan Pierce-t az épületbe.

– És most? – kérdezte Barbie.

– Szeretlek – felelte Ken.

– Micsoda?

Ken a lány felé fordult.

– Soha nem szoktam mondani. Úgyis tudod.

Barbie bólintott.

– Én is szeretlek.

Ken elmosolyodott, és megfogta a lány kezét.

– Miért éppen most mondtad? – kérdezte Barbie.

– Bármit megtennék, hogy megvédjelek. Csak azt akartam, hogy tudd.

– Ezt is tudom.

Ken elővette a telefonját, és felhívta a számot. A harmadik csörgésre vették föl.

– Goldberg.

– Jó napot, Goldberg főfelügyelő – szólt bele Ken.

Hallgatás a vonal másik végén.

– Megjegyeztem, hogy nem szereti, ha Mr. Goldbergnek szólítom – folytatta Ken. – Azt mondta, jobban szereti a Goldberg főfelügyelő megszólítást.

– Igen – felelte Goldberg gyanakvóan. – Mit akar? Nem nagyon érek rá.

– Nem akarom feltartani, Goldberg főfelügyelő, de van egy sürgős problémánk.

– Hallgatom.

– A kollégája, Broome nyomozó éppen most lépett be a rendőrség épületébe.

– És?

– Vele van egy Megan Pierce nevű nő.

Csönd.

– Beszélnünk kell vele.

– Ugyanúgy, ahogy Harry Suttonnal beszéltek?

– Az nem a maga problémája.

– Hogy a pokolba ne lenne az én problémám! Mit gondol, miért ilyen sok a dolgom éppen?

– Goldberg főfelügyelő, kérem, találja meg a módját, hogy szót válthassunk vele.

– Szót válthassanak vele?

– Tudassa velünk, mikor megy el. A legjobb lenne, ha egyedül távozna.

Csönd.

– Mr. Goldberg?

Semmi „főfelügyelő” ezúttal. Ken szándékosan hagyta el.

– Rendben – mondta Goldberg, azzal lerakta.

Ken megfogta Barbie kezét.

– Összeházasodunk? – kérdezte.

– Nem így szokták megkérni valakinek a kezét.

De ezt mosolyogva mondta, és Ken szíve vadul dobogott örömében. Itt ült a nő mellett, aki olyan sokat jelentett neki, aki partnere, lelki társa volt, és a szíve csak úgy repesett a boldogságtól.

– Igazad van. Hamarosan elővezetek majd egy szabályos lánykérést.

– Én pedig felkészülök rá, hogy szabályosan igent mondjak.

Kéz a kézben figyelték az ajtót, és átadták magukat a pillanatnak. Néhány perccel később Broome nyomozó lépett ki rajta a nő nélkül. Barbie elengedte a fiú kezét.

– Külön kell válnunk – mondta.

– De hiszen még csak most jegyeztelek el – felelte Ken halkan kuncogva.

– Nem úgy gondoltam. De tudod, hogy igazam van. Vidd a kocsit, és kövesd a nyomozót! Én itt maradok, és szemmel tartom a rendőrőrsöt.

– Ne csinálj semmit nélkülem! – mondta Ken.

Barbie megrázta a fejét, és széles mosolyra húzta a száját.

– Mi az?

– Még összes sem házasodtunk, és máris parancsolgatsz nekem, mint egy férj. Na, indulj!

Lorraine éppen sört csapolt egy korsóba, amikor Broome a bárpulthoz lépett. Felnézett, és elmosolyodott.

– Nocsak, nocsak, ezer éve meg egy napja.

– Szervusz, Lorraine.

– Kérsz egy italt, vagy megint jön a klasszikus szöveg, hogy szolgálatban tilos?

Broome felült az egyik bárszékre.

– Szolgálatban vagyok. És szolgálatban tilos. És igen, tölts egy pohárkával.

Lorraine megtöltötte a korsót, és átvonult – Lorraine sosem ment, mindig vonult – a bár másik sarkába, ahol a jobbféle italokat tartották. Broome megfordult a széken. Sor állt a büfénél. Az emberek kajára vártak. A színpadon táncoló lány egy kómába esett fekvő beteg lelkesedésével riszálta magát. A hangszórókból Neil Diamond örök klasszikusa, a „Girl, You'll Be a Woman Soon" szólt.

Lorraine lerakta elé az italát.

– Mit tehetek önért, nyomozó? – kérdezte játékosan.

– Akarsz találgatni?

Lorraine felvonta a szemöldökét.

– Gondolom, nem egy második körre jöttél vissza.

– Megfordult a fejemben.

– Hazug.

Broome nem tudta, mit felelhetne erre, ezért inkább rátért a lényegre.

– Beszéltem a régi barátnőddel, Cassie-vel vagy Megannel, vagy akárhogy hívod.

– És?

– Nagyon súlyos a helyzet. Hallottad, mi történt Harry Suttonnal?

Lorraine bólintott, miközben árnyék suhant át az arcán.

– Ismerted őt, Broome?

– Egy kicsit.

– Ő volt a legjobb. Harryt mindenki imádta. Még a zsaruk is. És tudod, miért? Mert őszinte volt. És mindenkivel törődött. Soha nem találkoztam senkivel, akinek ekkora szíve lett volna. Mindenkinek hitt. Megfordultak itt lányok, akiket ki nem állhattam. Utálatos kis libák, többnyire, de akadtak köztük szimplán gonoszak is. De Harry még bennük is próbálta megtalálni a jót. Mindig segíteni akart, nem csak lehámozni róluk a bugyit, persze, azt is megtette néhányszor. Ugyan ki tudna ellenállni egy pasasnak, aki úgy néz rád, mintha… mintha tényleg fontos lennél? – Lorraine megrázta a fejét. – Miért akarná bárki is bántani Harryt?

– Azért vagyok itt, hogy kiderítsem – felelte Broome.

– Tudom, hogy giccsesen hangzik, de a világ egy fokkal sivárabb hely lett nélküle – mondta Lorraine, miközben a bárpultot törölgette. – Érezni a hiányát.

– Akkor segíts nekem, Lorraine. Harry kedvéért.

– Azt hiszed, hogy tudok valamit?

– Tudsz valamit – mondta Broome. – Harry halála csak egy szelete az egésznek. Van egy fickó, aki tizennyolc éve börtönben ül, pedig valószínűleg ártatlan. Carlton Flynn eltűnt, és rajta kívül még sokan mások eltűntek vagy meghaltak.

Broome elhallgatott.

– Köztük Stewart Green – fejezte be a gondolatmenetet Lorraine.

– Igen.

Lorraine tovább törölgette a pultot.

– Szóval Cassie elmondta neked, hogy én vagyok az, aki látta.

– Nem hagytam neki más választást.

Lorraine ismét elvigyorodott.

– Mindig is ilyen kemény legény voltál, Broome.

– Fel akart előbb hívni téged, de lebeszéltem, mert én akartam elmondani.

– A múltunk miatt?

Broome vállat vont, és kortyolt egyet az italából.

– Tényleg láttad Stewart Greent?

– Nem tudom biztosan.

Broome tovább fürkészte az arcát.

– Oké – adta meg magát Lorraine. – Igen, láttam.

Két ősz hajú pasas lépett a bárpulthoz. A magasabb előrehajolt, rákacsintott Lorraine-re, és így szólt:

– Szia, Lorraine, a szokásosat.

– Menjenek a másik pulthoz – mondta Broome.

– Tessék?

– Ez itt zárva van.

– Maga is itt ül, nem?

Broome válaszul felvillantotta a jelvényét. A két férfi egy pillanatig látványosan habozott, hogy ne tűnjenek puhánynak, aztán elballagtak.

– A két legjobb vendégem, mindig bőkezűen jattolnak – nézett utánuk Lorraine sajnálkozva.

– Majd kárpótolod őket. Ott tartottunk, hogy láttad Stewart Greent.

– Igen. – Lorraine kifésülte a haját az arcából. – De megváltozott.

– Mi változott meg rajta?

– Az egész megjelenése. Leborotválta a haját, és kecskeszakállat növesztett. A fülében karika fülbevaló volt, az alkarján tetoválás. Farmert viselt meg szűk pólót, és láthatóan rendszeresen gyúr.

Broome összevonta a szemöldökét.

– Stewart Green?

Lorraine nem vesződött a válasszal.

Broome a Sarah Green kandallópárkányán álló fényképekre gondolt. Azokon a fotókon Stewart vagy sima pólót és szövetnadrágot viselt, vagy öltönyt. A feje búbján kezdett kopaszodni, amit azzal próbált leplezni, hogy ráfésülte a haját. Puhának és hízásra hajlamosnak tűnt.

– Mikor láttad? – kérdezte Broome.

Lorraine túl nagy elánnal kezdett törölgetni egy poharat.

– Lorraine?

– Nem csak egyszer láttam.

Ez meglepte Broome-ot.

– Hanem hányszor?

– Néhányszor.

– Mennyi az a néhány? Kettőnél többször, ötször, tízszer?

– Nem tudom – felelte Lorraine. Minden játékosság eltűnt a szavaiból. Ijedtnek tűnt. – Talán évente egyszer, vagy kétévente. Nem számoltam.

– Évente vagy kétévente egyszer?

– Igen.

Broome gondolatai vadul kavarogtak a fejében.

– Várjunk csak, mikor láttad először?

– Nem tudom. Egy jó ideje. Talán tíz-tizenöt éve.

– És sosem jutott eszedbe, hogy értesítsd a rendőrséget?

– Tessék?

– Láttál egy eltűnt fickót. Sosem jutott eszedbe, hogy elmondd nekünk?

– Mégis mit kellett volna elmondanom? – Lorraine dühösen csípőre tette a kezét. – Talán körözés alatt álló bűnöző volt?

– Nem, de…

– Egyébként is minek nézel engem, besúgónak? Húsz éve dolgozom ebben a szakmában. Itt gyorsan megtanulja az ember, hogy senki nem lát semmit. Érted, miről beszélek?

Broome értette.

– Veled sem beszélnék most, ha nem lett volna… – Lorraine hirtelen végtelenül fáradtnak és szomorúnak tűnt. – Ha nem történt volna ez Harryvel. Hogyan bánthatta bárki is Harryt? Nézd, nem akarom, hogy még több ember haljon meg. A vendégeimet soha nem beszélem ki, ez alapszabály. De ha valaki embereket

gyilkol…

Elfordította a fejét.

– Mikor láttad utoljára Stewart Greent?

Lorraine nem válaszolt.

– Azt kérdeztem…

– Néhány héttel ezelőtt.

– Pontosabban?

– Nagyjából akkor, amikor az a Flynn gyerek eltűnt.

Broome ereiben megfagyott a vér.

– Lorraine, kérlek, koncentrálj! Amit most kérdezek, az nagyon fontos: húshagyókedd éjszakája volt az?

– Húshagyókedd?

– Igen.

Lorraine elgondolkodott.

– Nem tudom, lehetséges. Miért?

Broome érezte, hogy felgyorsul a pulzusa.

– Amikor évente egyszer felbukkant, lehetséges, hogy az is mindig húshagyókedd környékén történt?

Lorraine tanácstalanul elhúzta a száját.

– Nem tudom.

– Nagyon fontos.

– Hogy a fenébe emlékezhetnék rá?

– Gondolkodj! Húshagyókedden ti is gyöngysorokat osztogattok a vendégeknek, nem?

– De igen. És?

– Próbálj visszaemlékezni! Azt mondtad, Stewart karikát viselt a fülében. Hunyd be a szemed. Képzeld magad elé. Volt a nyakában gyöngysor?

– Nem hiszem. Vagyis nem tudom.

– Hunyd be a szemed, és összpontosíts!

– Most csak viccelsz, ugye?

– Kérlek, Lorraine, ez tényleg fontos.

– Oké, oké. – Broome látta, hogy a nő szeme megtelik könnyekkel. Gyorsan becsukta, mielőtt kicsordulhattak volna.

– Nos?

– Semmi – felelte Lorraine halkan. – Ne haragudj!

– Jól vagy?

Lorraine kinyitotta a szemét, és sűrűn pislogni kezdett.

– Persze, nincs semmi baj.

– Tudsz még valamit mondani nekem Stewart Greenről?

– Nem, és ha nincs más, akkor szeretnék visszamenni dolgozni – mondta Lorraine még mindig halkan.

– Várj még egy kicsit!

Broome elgondolkodott, aztán eszébe jutott: Erinnél ott vannak a biztonsági kamera felvételei. Így fedezték fel a húshagyókeddi összefüggést is. Erin átnézheti a felvételeket, és megkeresheti a férfit Lorraine személyleírása alapján. Eljátszott a gondolattal, hogy berángatja Lorraine-t egy fantomkép elkészítésének erejéig, de Mason az öregítő-program használatában is járatos volt. A most megtudott információk alapján – kopasz fej és kecskeszakáll – csináltathat vele egy képet, amit aztán visszahoz megmutatni Lorraine-nek.

– Nem értem – szólalt meg Lorraine. – Miért olyan fontos ez a húshagyókedd?

– Van egy elméletem.

– Miféle elmélet?

Miért is ne, gondolta Broome. Hátha eszébe jut valami.

– Stewart Green húshagyókedd napján tűnt el. Akárcsak Carlton Flynn. Egy Ross Gunther nevű férfit húshagyókedden öltek meg. És vannak mások is rajtuk kívül.

– Még mindig nem értem.

– Én sem. Van nálam néhány fénykép az… az eltűntekről, meg akarom mutatni őket. Hátha felismered valamelyiküket. – Nála volt a mappa. Több vendég nem ült oda a bárpultjukhoz. Mindnyájan a színpad körül foglaltak helyet, ahol egy táncos Jázmin hercegnőnek öltözött a Disney-féle *Aladdin*ból, és „A Whole New World” című betétdal ritmusára vonaglott. Az előadás új értelmet adott „a repülőszőnyegen lovaglás” kifejezésnek.

Broome elővette a fotókat, és kiterítette őket a bárpultra. Lorraine arcát figyelte. A nő hosszasan elidőzött a legutolsónál, amelyet névtelenül küldtek a rendőrségre.

– Ez Carlton Flynn – mondta.

– Azt mi is tudjuk.

Lorraine visszarakta a pultra, aztán végignézte a többi fényképet. Ismét könnyek csillogtak a szemében.

– Lorraine?

– Nem ismerem fel egyiküket sem. – Pislogni kezdett, és elfordította a fejét. – Most inkább menj el!

– Mi a baj?

– Semmi.

Broome várt. Lorraine hallgatott. Broome sosem látta még ilyennek, mindig vidám volt, mosolygós, a hangja rekedtes, a nevetése pedig szívből jövő. Mint aki bármikor kapható egy jó bulira.

– Haldoklom – mondta Lorraine.

Broome éles nyilallást érzett a mellkasában.

– Nemrég voltam orvosnál.

– Mi bajod van? – kérdezte Broome, amikor végül megtalálta a hangját.

– Rák. Eléggé előrehaladott. Maximum egy évem van hátra, talán kettő.

Broome-nak elszorult a torka.

– Nem tudom, mit mondhatnék.

– Ne mondd el senkinek, jó?

– Jó.

Lorraine ismét megpróbálkozott a védjegyévé vált mosollyal.

– Akár hiszed, akár nem, te vagy az egyetlen, akinek elmondtam. Szánalmas, mi?

Broome átnyúlt a pulton. Lorraine egy másodpercig nem mozdult.

– Örülök, hogy elmondtad nekem – mondta Broome.

Lorraine megfogta a férfi kezét.

– Hoztam olyan döntéseket, amiket mások nem értettek, de nem bántam meg semmit. Egyszer voltam férjnél, minden áldott nap megvert az a rohadék. De nem azon múlt. A házaséletet nem nekem találták ki. Ezt igen. Imádtam itt lenni. Ahol sokat lehet nevetni.

Broome bólintott, és a nőre nézett.

Lorraine szemét ismét elfutották a könnyek.

– De ez a szívás abban, ha az embernek nincs senkije. Bárcsak… jaj, ne, úgy beszélek, mint egy csecsemő… bárcsak lenne valaki, aki törődik velem. Valaki, akit megvisel, ha elmegyek. Valaki, aki fogja a kezem, amikor meghalok.

Broome ezúttal sem tudott mit mondani. Nem akart üres frázisokat pufogtatni. Tenni akart valamit, bármit. Szerette távol tartani magát a dolgoktól – az érzelmek ingoványos területre viszik az embert –, de utálta a tehetetlenség érzését.

– Én melletted leszek, ha akarod. Fogom a kezed.

– Édes vagy, de nem.

– Komolyan mondom.

– Tudom, de éppen erről beszélek. Nyilván tudnék találni valakit, aki sajnálatból vállalja, hogy ott marad velem a végén. De amire én vágyom, azt csak olyasvalakitől kaphatja meg az ember, akivel hosszú éveket együtt töltött, jóban-

rosszban, egy valódi kapcsolatban. Ilyet nem lehet az utolsó pillanatban leakasztani a fogasról, érted, ugye?

– Igen, azt hiszem.

– De mindegy, nem panaszkodom. Ilyen az élet. Lehetsz boldog, de mindent nem kaphatsz meg.

Az egyszerű bölcsességek hordozzák a legnagyobb igazságokat. Lorraine elmosolyodott. Broome viszonozta a mosolyát.

– Lorraine?

– Igen?

– Gyönyörű vagy, ugye tudod?

– Udvarolsz?

– Talán.

Lorraine felvonta az egyik szemöldökét.

– Szánalomból akarsz lefektetni?

– Szerintem én szánalmasabb vagyok, nem?

Lorraine felnevetett.

– Lehet, hogy mindkettőnknek jót tenne.

– Könnyen lehet – mondta Broome. – Most itt van ez az ügy, de amint végzek vele…

– Tudod, hol találsz meg.

Lorraine elhúzta a kezét, és átvonult a bár másik végébe. Broome leszállt a székről, és már indult volna, amikor Lorraine utánaszólt:

– Gondolom, Cassie segít neked.

– Igen. Talán Harry gyilkosait is látta.

– Hogyhogy?

– Tegnap éjjel még visszament az irodájához.

– Egyedül vagy Rayjel?

Broome megtorpant.

– Rayjel?

Lorraine szeme elkerekedett. Broome látta, hogy legszívesebben visszaszívná, amit mondott, de arra már nem volt lehetőség.

– Ki a fene az a Ray?

26

Megan elsősorban a családja biztonságáért aggódott.

Mielőtt Broome belement volna a részletekbe, felhívott néhány környékbeli anyukát. Nem akart gyanút kelteni, ezért először a szokásos kertvárosi semmiségekről csevegtek: a gyerekek sportolásáról, az edző apuciról, aki kivételezik a saját srácaival, a tanárokról, akik túl sok/ túl kevés házi feladatot adnak, az új internetes iskolai ebédrendelésről. Broome csak a fejét ingatta. Végül Megan kért egy apró szívességet, így gondoskodva arról, hogy Kaylie-t és Jordant is hazavigye valaki suli után, sőt, még az ott alvást is támogatta, hogy távol tartsa gyerekeit a házuktól. Cserébe megígérte, hogy hétvégén mindenkit ő fog furikázni.

Amikor ezzel végzett, Megan megpróbálta újra Dave számát. Még mindig nem vette fel. Írt neki egy SMS-t: „Addig ne indulj el az irodából, amíg nem beszéltünk” – erre sem kapott választ, de tudta, hogy Dave a legpesszimistább forgatókönyv szerint is még órákig távol lesz.

Azután Broome beszélni kezdett, és Megan világa, amely már így is kibillent a helyéről, újra forogni kezdett.

Most egy ablaktalan szobában ült a rendőrőrsön, és személyleírást próbált adni egy fantomképhez két emberről, akikkel alig néhány másodpercre találkozott. Próbált összpontosítani. Rick Mason kérdésekkel igyekezett rávezetni, hogyan is nézett ki pontosan a fiatal pár.

Megan rendszerezni akarta, amit Broome-tól hallott, de hiába közelített hozzá bármely irányból, sehogyan sem volt értelme. Broome három, látszólag különálló eseményt próbált összekapcsolni egymással. Egy: egy tizennyolc évvel ezelőtti gyilkosságot. Kettő: tucatnyi vagy még több férfit, akik Stewart Greenhez és Carlton Flynnhez hasonlóan húshagyókedd környékén tűntek el az elmúlt tizenhét év során. Három: szegény Harry Sutton tegnap éjjeli kínvallatását és halálát. Ha Broome-nak igaza van, és ezek az események valóban összefüggnek valamilyen módon, akkor Megan elképzelni sem tudta, hogyan illik például a képbe a fiatal pár. Kisgyerekek lehettek még, amikor az első gyilkosság és Stewart eltűnése bekövetkezett.

– Az orra keskenyebb volt – mondta Masonnek.

A rajzoló bólintott, és folytatta a munkát.

Felütötték ocsmány fejüket a mi-lett-volna-ha kérdések is. Mi lett volna, ha Megan nem menekül el tizenhét évvel ezelőtt? Mi lett volna, ha marad, és megnézi, mi történt valójában Stewart Greennel? Akkor talán nem kísértené még mindig álmaiban? Akkor a „húshagyókeddi férfiak” – akiket mintha a föld nyelt volna el –

Stewart Greentől kezdve egészen Carlton Flynnig, még mindig a családjukkal lennének, és élnék az életüket?

Mi lett volna, ha Rayjel marad?

Nem érzett megbánást – egyszerűen csak feltette magának a kérdést. Nincs értelme megbánásnak, ha egyszer gyerekei vannak az embernek, még a felvetés is borzalmas. Vajon Megan élete boldogabb vagy szomorúbb lenne valamelyik mi-lett-volna-ha teljesülése esetén? Mivel mindegyik azt eredményezte volna, hogy a gyerekei, Kaylie és Jordan, meg sem születnek, a kérdésnek nem volt létjogosultsága, hiszen nincs az a szülő, aki a gyerekei nélküli utat választaná. Végeredményben, akár izgalmas az élete, akár nem, akár pörgős, akár boldogtalan, egy dolog állandó volt benne: Kaylie és Jordan. Nélkülük semminek nem lett volna értelme.

Egy édesanya ezt mindenkinél jobban tudja.

Hirtelen kivágódott az ajtó, és egy nagydarab, acélszürke hajú, legalább két számmal kisebb inget viselő férfi rontott be rajta. Az arca vörös volt a haragtól.

– Mi a franc folyik itt? – bődült el.

Rick Mason azonnal talpra ugrott.

– Goldberg főfe…

– Azt kérdeztem, mi a franc folyik itt?

– Fantomképet rajzolok két feltételezett gyanúsítottról.

– És miért idelent?

Mason nem válaszolt.

– Van saját irodája, nem?

– De.

– Akkor mit keres idelent?

– Broome nyomozó javasolta, hogy itt dolgozzunk.

Goldberg csípőre tette a kezét.

– Broome nyomozó?

– Azt mondta, nem akarja, hogy a tanút leleplezzék.

Goldberg Megan felé fordult.

– Nocsak, nocsak. Janey a vendéglőből, ugyebár? Újabb baráti látogatás?

– Erre inkább nem felelnék – mondta Megan.

– Tessék? Kicsoda maga?

– Köteles vagyok megmondani a nevemet?

Goldberg meghökkent, nem erre a válaszra számított.

– A törvények szerint, azt hiszem, nem…

– Akkor inkább nem mondom meg. Szabad akaratomból vagyok itt Broome nyomozó kérésére.

– Ó, valóban? – Goldberg közelebb dugta a képét Megan arcához. – Én pedig történetesen Broome nyomozó közvetlen felettese vagyok.

– Ez semmin nem változtat.

– Valóban nem, Mrs. Pierce?

Megan becsukta a száját. Goldberg tudja a nevét. Ez nem jelent jót. A férfi a rajzoló háta mögé lépett. Rick Mason takarni próbálta a lapot, mint egy negyedikes, aki nem szeretné, hogy puskázzanak róla. Goldberg félrelökte a kezét, és felvett egy szemüveget. Amikor meglátta a képen a fiatal párt, az egész teste megrándult, mintha áramütés érte volna.

– Ezek meg kicsodák?

Senki nem válaszolt.

Goldberg Mason felé fordult.

– Nem hallotta, mit kérdeztem?

– Nem tudom. Nekem csak annyit mondtak, hogy készítsem el a fantomképet.

– Milyen ügyben?

Mason megrántotta a vállát.

Goldberg Meganhez fordult.

– Hol látta ezt a két embert?

– Ha lehetséges, inkább megvárom Broome nyomozót.

Goldberg ismét a fantomképekre pillantott.

– Nem.

– Nem?

– Vagy most elmondja, vagy takarodjon innen a pokolba!

– Komolyan beszél?

– Teljesen.

Megant komolyan megijesztette Goldberg viselkedése. Rendben, távozik. Sétál egyet, talán beül valahova, aztán felhívja Broome-ot, és megbeszélik, hogyan tovább. Broome-nak megvolt rá az oka, hogy elrejtette ebbe a helyiségbe, és talán nem csak azért, hogy titokban tartsa a személyazonosságát. Talán éppen a vadbarom főnökétől akarta megóvni.

Hátratolta a székét.

– Rendben, már itt sem vagyok.

– Ajánlom is! – vágta rá Goldberg, és dühösen hátat fordított neki.

Otrombasága meglepte Megant. Mintha a férfinak éppen az lett volna a célja,

hogy elzavarja. Valószínűleg egy Broome-mal folytatott hatalmi játszma állhat a háttérben, de Megannek akkor sem tetszett a dolog. Mindenesetre az lesz a legjobb, ha eltűnik innen, és nem mond semmit Goldbergnek, döntötte el.

Megan felállt, és megfogta a táskáját, amikor ismét kivágódott az ajtó.

Broome volt az.

Amikor Broome belépett a helyiségbe, Megan valami különöset látott az arcán: haragot – még mielőtt megpillantotta volna Goldberget. És ez a harag, furcsa módon, mintha ellene irányult volna. Megannek gyorsan átfutott az agyán, hogy talán rosszul sült el a találkozása Lorraine-nel, de mielőtt Broome megszólalhatott volna, észrevette Goldberget. Broome elkomorodott.

A két férfi néhány másodpercig szótlanul farkasszemet nézett egymással. Mindkettőjüknek ökölbe szorult a keze, és Megan egy másodpercig azt hitte, mindjárt összeverekednek. De aztán Broome tett egy lépést hátra, megvonta a vállát, és csak ennyit mondott:

– Lebuktunk.

Ez a másik férfi nyelvét is megoldotta.

– Mi a fene folyik itt, Broome? – támadt rá Goldberg.

– Ez a nő, akinek a neve maradjon titokban, minden valószínűség szerint látta Harry Sutton gyilkosait.

Goldbergnek leesett az álla.

– Ott volt a tett helyszínén?

– Éppen befelé ment, amikor azok ketten jöttek ki. Semmilyen más magyarázatot nem találtunk arra, mit kereshettek ott olyan kései órán. Nem állítom, hogy ők tették, de mindenképpen érdemes lenne kihallgatni őket.

Goldberg elgondolkodott. Masonre pillantott.

– Kész van a fantomkép?

– Mindjárt.

– Fejezze be! Te meg – azzal Broome-ra mutatott – öt perc múlva legyél az irodámban! Előbb el kell intéznem egy telefont.

– Oké.

Goldberg távozott. Amikor eltűnt, Broome arcára ismét haragos kifejezés ült ki. Jéghideg tekintettel meredt Meganre.

– Mi van? – kérdezte Megan.

Broome egy pillanatra sem vette le róla a szemét.

– Mason?

– Igen?

– Magunkra hagynál minket öt percre?

– Ó, persze.

Rick Mason felállt. Már az ajtónál járt, amikor Broome utánaszólt, de a tekintetét továbbra is Meganre szegezte.

– Megtennél közben még valamit?

Mason várt.

– Stewart Green arcképén lefuttattuk az öregítőprogramot, igaz?

– Igen.

– Megpróbálnád ugyanezt kopaszra borotvált fejjel, karika fülbevalóval és kecskeszakállal?

– Igen, persze. Mikorra kell?

Broome összevonta a szemöldökét.

– Értem – mondta Rick Mason. – Tegnapra.

– Kösz.

Broome még mindig Megant bámulta. Amint Mason kiment, Megan úgy döntött, felveszi a kesztyűt.

– Stewart Green leborotválta a fejét, és kecskeszakállat növesztett? Ezt Lorraine mondta?

Broome továbbra is szótlanul meredt rá.

– Mi a probléma? – kérdezte Megan.

A nyomozó kicsit közelebb hajolt, és csak akkor szólalt meg, amikor Megan egyenesen a szemébe nézett.

– Folytatni akarja a hazudozást, vagy mesél végre a régi kedveséről, Ray Levine-ról?

Del Flynn rózsaszín rózsákat hozott volt feleségének. Maria kedvencét. Mindennap ugyanazt. Megmutatta a csokrot az asszonynak, és megcsókolta hideg homlokát.

– Szia, Maria, hogy érzed magad?

Az ápolónő – Del nem emlékezett a nevére – közömbösen rápillantott, és kiment a szobából. Kezdetben, amikor Maria bekerült ide, az ápolónők tisztelettel és csodálattal néztek Del Flynnre. Itt van a volt férje ennek a kómás asszonynak, és minden áldott nap meglátogatja. Micsoda önfeláldozás, micsoda férfi, gondolták. Micsoda gondoskodó, szerető, megértő szuperhős!

A személyzet mindig hagyott a szobában egy vízzel teli, üres vázát. Tudták a dolgukat. Del belerakta a csokrot a vízbe, és leült Maria ágya mellé. Az ajtóra

pillantott, nincs-e valaki a közelben. Nem volt.

– Maria?

Tudta, hogy hiába, de akkor is a válaszára várt. Mint mindig.

– Már korábban el kellett volna mondanom, de rossz hírt kaptam.

Az asszony arcát figyelte, hátha reagál valamilyen módon a szavaira, de nem tette. Hosszú ideje nem reagált semmire. Del körbehordozta a tekintetét a szobán. Első ránézésre senki meg nem mondta volna, hogy egy kórházban vannak. Természetesen itt is hallatszott a háttérből az orvosi berendezések állandó csipogása és az egyéb kórházi zajok, de magát a szobát Del teljesen átalakította. Behozta Maria kedvenc tárgyait – a plüssmackót, amelyet Six Flagsben nyert neki, amikor Carlton hatéves volt, a gazdagon díszített navahó szőnyeget, amelyet Santa Fé-i nyaralásuk során vásároltak, a dartstáblát, amely a régi lakásuk alagsorában lógott a Drexel Avenue-n.

Del régi fotókkal is körbevette Mariát – az esküvőjükről, az első karácsonyukról Carltonnal, Carlton ballagásáról az óvodából. Del kedvenc fényképe az volt, amelyik az Atlantic City Mini Golf pályán készült a Mississippi Avenue-n. Mariával sokat jártak oda. A pályán golfozó kisgyerekek bronzszobrai álltak. Maria kedvelte a helyet – mintha egyszerre lenne múzeum és minigolfpálya. Maria az utolsó lyukat egyetlen ütésből teljesítette, mire a pénztáros, aki korábban megkérdezte, milyen színű labdát szeretnének, odajött, és készített róluk egy fényképet, ők pedig olyan boldogan vigyorogtak, mintha egy hawaii utat nyertek volna, nem csak egy ingyenjátékot.

Del ezt a fényképet bámulta most, majd lassan visszafordult Maria felé.

– Carltonról van szó.

Semmi válasz.

Tizennyolc hónappal korábban egy részeg sofőr áthajtott a piroson, és karambolozott Maria autójával. Késő éjszaka volt. Maria egy éjjel-nappal nyitva tartó gyógyszertárba igyekezett, hogy kiváltson egy receptet Carltonnak. Ezt csinálják az egyedülálló anyák. Ha még mindig Del felesége lett volna, ha nem lett volna olyan átkozottul makacs, és megbocsát neki, akkor nem kellett volna éjnek évadján egyedül kocsikáznia, még mindig eljárhatnának arra a minigolfpályára, játszhatnának utána egy kicsit a Caesarsban, ehetnének egy stake-et a Gallagher’sben vagy egy fánkot a tengerparti sétányon. De Del ezt már évekkel ezelőtt elcseszte.

– Eltűnt – mondta Del, és érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe. – Senki sem tudja, mi történt vele. A zsaruk nyomoznak az ügyben, de tudod, hogy az nem elég. Ezért felbéreltem két embert. Ismered a fajtájukat. Más körülmények között

valószínűleg nem egyeznél bele, de a fiadért te is ölni tudnál, nem igaz?

Ezúttal sem kapott választ. Az orvosok elmagyarázták, hogy nincs remény a felépülésére. Maria agyhalott. Próbálták rábeszélni Delt, hogy engedje el. Az egész környezete ezt kérte tőle, kik finomabban, kik erélyesebben. Maria nővére még perrel is próbálkozott, de mivel Maria Delt jelölte meg orvosi meghatalmazottjaként, a bíróság természetesen Delnek adott igazat. Mindenki le akarta kapcsolni. Azt állították, hogy kegyetlenség ebben az állapotban életben tartani hetekig, hónapokig, évekig.

Del azonban nem tudta elengedni.

Még nem. Addig nem, míg Maria meg nem bocsát neki. Mindennap könyörgött a bocsánatáért. Könyörgött neki, hogy menjen vissza hozzá, hogy váljanak újra azzá, aminek mindig is lenniük kellett volna. Röviden: elmondta azokat a dolgokat, amelyeket a baleset előtt kellett volna.

Voltak napok, amikor Del komolyan azt gondolta, hogy feloldozást kaphat bűnei alól. Azt gondolta, hogy Maria kinyitja a szemét, és látja állhatatosságát meg azt a rengeteg áldozatot, amit érte hozott. Kinyitja a szemét, és azt mondja, mindent hallott, amit Del a balesete óta mondott, és megbocsát neki. De legtöbbször, mint ma is, tudta, hogy ez sosem fog megtörténni. Tisztában volt vele, hogy amit tesz, az valóban kegyetlenség, el kellene engednie, és folytatnia az életét. Mariával most már hosszabb ideje éltek külön egymástól, mint ameddig házasok voltak. Del azóta kétszer nősült. Jelenleg Darya volt a felesége.

Más napokon – ritkán, de azért előfordult ilyen is – Del eltűnődött, vajon nem bosszúból tartja-e életben. Maria sosem bocsátott meg neki, és ezzel mindent tönkretett. Tudat alatt talán haragszik rá, és ezért nem engedi, hogy lekapcsolják a gépekről. Mintha így akarna törleszteni neki. Csak remélni tudta, hogy nem így van, de egyes napokon képtelen volt szabadulni az érzéstől, hogy ez az egész csak saját önzésének bizonyítéka.

Delnek sosem volt erőssége az elengedés. Nem tudta elengedni a nőt, akit igazán szeretett.

És nem tudta – soha nem is fogja tudni – elengedni a fiát.

– Megtalálom, Maria. Megtalálom, és elhozom ide, és amikor meglátod, amikor a fiad újra otthon lesz, biztonságban…

Képtelen volt befejezni a mondatot. Ült az ágy mellett, és a Szent Antal-medált babrálta. Imádta azt a medált. Sosem vette le. Néhány hete észrevette, hogy Carlton nem hordja a sajátját. A fia kicserélte valami ócska dögcédulára, mintha tényleg megjárta volna a hadsereget, és amikor Del meglátta, tényleg felforrt az agyvize.

Hogy merészelte? Éktelen haragra gerjedt, hogy a fiának egyáltalán eszébe jutott a szent életű anyjától kapott medált egy ilyen divatos baromságra cserélni. Amikor Carlton megvonta a vállát, és olyasmit mondott, hogy most ez a „menő”, mert minden barátja ilyet hord, Delt csak egy hajszál választotta el attól, hogy megüsse. „A nagyapád valódi dögcédulát viselt, amikor partra szállt Normandiában, de sosem gondolta, hogy ettől lesz menő!” Del neve valójában Delano volt, szülei a saját hősükről, Franklin Delano Rooseveltről nevezték el. Carlton faképnél hagyta, de amikor aznap este elment otthonról, Del némi büszkeséggel nyugtázta, hogy a Szent Antal-medál visszakerült a nyakába – a dögcédula mellé.

Legalább tudta, mi az a kompromisszum.

Amikor Del telefonja megcsörrent – Darya nemrégiben állította be a Black Eyed Peas „I Gotta Feeling” című számát csengőhangnak –, azonnal felvette. Ezen a helyen különösen obszcénnak tűnt ez a partihimnusz. A füléhez emelte a készüléket, és beleszólt:

– Flynn.

– Itt Goldberg.

Del Flynn valami szokatlant hallott a felügyelő hangjában. Goldbergre általában a mindent látott zsaruk életunt egykedvűsége volt jellemző, de most furcsán izgatottnak tűnt.

– Van valami újság?

– Tudja, mit művel az a két elmebeteg, aki magának dolgozik?

– Az nem a maga problémája.

– Hogy a pokolba ne lenne az! Az egy dolog, hogy ráijesztenek egy kurvára, de ez a pasas…

– Hé – szakította félbe Flynn. – Biztos, hogy ezt telefonon akarjuk megbeszélni?

Csönd.

– Nyakig ülünk a pácban – mondta Goldberg.

Flynnt ez nem érdekelte. Semmi más nem érdekelte, csak hogy megtalálják Carltont.

– Ne aggódjon! Majd én elintézem.

– Éppen ettől félek. Az a pár, akit felbérelt… azok pszichopaták, Del. Őrültek szabadlábon.

– Gondom lesz rájuk – mondta Del Flynn, és megfogta a felesége kezét. Hideg volt, mint egy jégcsap. – Maga csak segítsen megtalálni a fiamat!

Csönd volt a vonal másik végén.

– Azzal kapcsolatban telefonálok – szólalt meg végül Goldberg.

Az izgatottság eltűnt a hangjából, és ami felváltotta, attól jeges borzongás futott végig Del gerincén.

– Mi történt?

– A vér, amit a parkban találtunk. Emlékszik?

– Emlékszem.

– Még nincs hivatalos eredmény a DNS-vizsgálatról. Az hetekig is eltarthat. És lehet, hogy akkor sem kapunk egyértelmű választ. Szóval lehet, hogy az lenne a legjobb, ha nem mondanék semmit…

A kődarab, amely Carlton eltűnése óta ült Del Flynn gyomrában, egyre súlyosabbá vált.

– De?

– De az elsődleges vizsgálatok alapján elképzelhető, hogy a parkban talált vérnyomok a fiától származnak – mondta Goldberg.

27

Broome közelebb hajolt.

– Mi van, Megan, elvitte a cica a nyelvét? A régi kedveséről, Ray Levine-ról kérdeztem.

Ray nevének hallatán Megannek a lélegzete is elakadt.

– Hahó, itt van? – integetett Broome az arca előtt.

– Nem arról van szó, amire gondol – mondta Megan.

– Ó, de eredeti szöveg! Akkor hadd válaszoljak egy nem kevésbé eredeti kérdéssel: mire gondolok, miről van szó?

Megannek fogalma sem volt, mit mondjon, hogyan magyarázza meg. Ismét bevillant neki az előző éjszaka, ahogy Ray átölelte, miközben Lucy védelmezően magasodott föléjük.

– Hogy volt képes egész idő alatt hazudni nekem?

– Nem hazudtam.

Broome lecsapott valamit az asztalra.

– Ray Levine készítette ezt a fényképet?

A Carlton Flynnt ábrázoló névtelen fotó volt az.

– Tudom, hogy a régi szívszerelme egykor nagymenő sajtófotós volt, és láttam a maga arcát, amikor először megmutattam ezt a képet. Úgyhogy hagyjuk a hazudozást, rendben? Ray Levine készítette ezt a képet, igaz?

Megan nem válaszolt.

– Válaszoljon már, a pokolba is! Ha ártatlan, nincs mitől tartania.

– Persze – felelte Megan gúnyosan. – Mint annak a Ricky Mannion-nak, akiről a kocsiban beszélt. Mióta is van börtönben?

Broome leült Megan mellé.

– Tizennyolc éve ül valamiért, amit nem követett el. Nem akar segíteni neki kiszabadulni?

– Úgy, hogy cserébe egy másik ártatlan embert juttatok börtönbe?

– Megan, tudom, hogy régen együtt jártak, meg minden, és igazán kedves magától, hogy védeni próbálja, de ez az egész ügy túlnőtt már a maguk nyári románcán meg azon a játékon, amit Stewart Greennel űztek.

– Játék?

– Igen, játék. Aznap éjjel, amikor Stewart Green eltűnt, Ray Levine is ott volt, igaz?

Megan túl sokáig habozott a válasszal.

– A fenébe is – mondta Broome. – Éreztem, hogy valamit titkol előttem, csak azt nem tudtam, mit. Menjünk végig rajta, jó? Tehát Ray Levine a parkban volt Stewart Green eltűnésének éjszakáján, és – tadam – tizenhét évvel később is éppen arra járt, amikor Carlton Flynn eltűnt. Jól mondom, ugye?

Megan érezte, hogy nem tudja megvédeni Rayt, legalábbis hazugsággal nem.

– Ez nem az, aminek gondolja.

– Igen, ezt már mondta. Ott volt Ray, amikor Stewart Green eltűnt? Igen vagy nem?

Megan azon gondolkodott, hogyan fogalmazhatná meg a legpontosabban.

– Igen, úgy volt, hogy ott találkozunk, de Ray csak később ért oda.

– Hogyhogy később?

– Miután elmenekültem.

Broome felvonta a szemöldökét.

– Miután elmenekült?

– Igen.

– Nem értem. Honnan tudja, mi történt azután, hogy elmenekült?

– Ő mondta.

– Ray?

– Igen.

– Mikor?

– Tegnap éjjel.

– Most csak viccel, ugye? – Broome ennél hitetlenkedőbb arcot csak akkor vághatott volna, ha plasztikai műtétet hajtanak végre rajta. – Tisztázzuk a dolgot: Ray Levine azt mondta magának, hogy csak akkor ért oda, amikor maga már elment.

– Igen.

Broome megvonta a vállát.

– Rendben, ennyi elég is nekem. Kihúzom a gyanúsítottak listájáról. Egyértelmű, hogy ártatlan.

– Nagyon vicces.

– Ezt tegnap éjjel mondta magának.

– Igen.

– Maga pedig csak úgy elhitte?

– Igen, de… – Megan ismét elhallgatott egy pillanatra, a megfelelő szavakat kereste. – Akarja tudni az igazságot?

– Ugyan, dehogy. Azok után, hogy Harry meghalt, Carlton Flynn vérével pedig

körbelocsolták a parkot, leginkább további hazugságokat szeretnék hallani magától.

Megan próbált megnyugodni. A szíve vadul zakatolt a mellkasában, a gondolatai pedig egyszerre százféle irányba száguldottak.

– Igazat mondtam arról az éjszakáról. Láttam Stewartot a földön heverni a sziklatömb mögött. Azt hittem, meghalt.

Broome bólintott.

– Azért ment oda, hogy Rayjel találkozzon?

– Igen.

– De végül nem találkoztak?

– Nem.

– Folytassa!

Megan vett egy mély lélegzetet.

– Nem sokkal korábban Stewart alaposan összevert, de erről is beszéltem már magának.

– Ray tudta?

– Szerintem igen. De nem ez a lényeg.

– Hanem?

– Stewart Green a létező legrosszabb kombináció volt: erőszakos állat és valódi mintapolgár. Ha csak egy lepukkant csatornatöltelék lett volna, akkor is nyomozna még utána annyi év elteltével? Még mindig felkeresné a feleségét az eltűnésének évfordulóján? Akkor is ennyit foglalkozna vele a rendőrség, ha csak egy szimpla melós lett volna, akinek nem volt se kutyája, se macskája?

A válasz nyilvánvaló volt: nem. És a felismerés erejével hatott Broome-ra. Ez megmagyarázta, miért nem tűnt fel senkinek a húshagyókeddi eltűnéssorozat. Bermant gyűlölte a felesége. Wagman kamionsofőr volt, aki állandóan utazott. Megan vádja jogos volt – Ray Levine lehetséges szerepét illetően azonban ez mégsem változtatott semmin.

– A zsaruknak is megvannak a maguk kedvencei – mondta Broome, és összefonta a karját. – Nagy durranás. És akkor mi van?

– Nem ez a lényeg.

– Akkor mi a lényeg?

– Amikor megláttam Stewart Greent ott feküdni, és azt hittem, halott, azonnal átfutott az agyamon, hogy Raynek valami köze lehet hozzá.

– Szerelmes volt Raybe?

– Talán.

– Ne talánozzon itt nekem!

– Jól van, igen, azt hiszem.

Broome járkálni kezdett a szűk helyiségben.

– Szóval nem csak azért menekült el, hogy saját magát védje. Hanem hogy megvédje a férfit, akit szeret.

– A zsaruk tutira rákenték volna valamelyikünkre – mondta Megan. – Ha ott maradok, akkor egyikünk, de az is lehet, hogy mindketten börtönbe kerülünk. Mint Ricky Mannion.

Broome elmosolyodott.

– Mi az?

– Ez mind nagyon szépen hangzik, Megan, egyvalamit leszámítva. Azt gondolta, hogy Ray tette, igaz? Hogy megvédje. És maga még meg is könnyebbült, amiért valaki megszabadította tőle. Ráadásul, ha jobban belegondolunk, Stewart Green magának kereste a bajt, igaz?

Megan nem válaszolt.

– Szóval aznap éjjel maga látta Stewart Greent. Azt hitte, hogy meghalt. Megkönnyebbült, de közben azt gondolta, hogy a szerelme, Ray Levine, végzett vele. Elmenekült, nehogy Rayt elkapják.

Megan nem igazán tudta, mit feleljen erre, ezért csak ennyit mondott:

– Nem tagadom, hogy így volt.

– De nem csak azért menekült el – emelte fel a kezét Broome. – Hanem mert nem akart Rayjel maradni vagy hozzámenni, hiszen, akár jogosan, akár nem, Ray Levine mégiscsak megölt egy embert. Nem csak miatta, előle is menekült, igaz?

Broome elhallgatott. Látta, hogy a mondata telibe talált. Egy pillanatig szótlanul néztek egymásra. Csörrent egyet Broome telefonja, majd elhallgatott. Ránézett, és látta, hogy Goldberg hívta az irodájából, valószínűleg azért, hogy igyekezzen.

– Annyi éven át azt hitte, hogy Ray Levine ölte meg Stewart Greent.

– Lehetségesnek tartottam.

Broome széttárta a karját.

– Akkor hadd tegyem fel a nagy kérdést: ugyan mi változtatta meg a véleményét?

– Két dolog – felelte Megan.

– Hallgatom.

– Egy: Ray elküldte magának ezt a képet – mutatott az asztalra.

Broome csak legyintett.

– Hogy játszadozzon velem. Sok sorozatgyilkos teszi.

– Nem. Ha ő ölte volna meg azt a sok embert, akkor már évekkel ezelőtt elkezdte volna a játszadozást. A rendőrségnek fogalma sem volt arról, hogy Carlton Flynn

járt egyáltalán abban a parkban. A fénykép nélkül soha nem jöttek volna rá. Ray azért küldte, hogy segítsen megtalálni a gyilkost.

– Állampolgári kötelességtudatból?

– Igen, részben – bólintott Megan. – Részben pedig azért, mert akárcsak én, ő is szeretné tudni, mi történt valójában azon az éjszakán. Gondolja csak végig: ha Ray nem küldi el azt a fotót, maga még mindig egy helyben toporogna.

– És azt elárulná, mégis hogyan készült az a fénykép? Mit keresett ott Ray?

– Maga szerint? Miért éppen ebben az évben? Miért nem tavaly vagy tavalyelőtt? Ha Ray lenne a gyilkos, akkor minden évben küldött volna egy újat, nem? És mindig húshagyókedden. De maga is láthatja, hogy Ray nem az ünnep miatt ment oda, hanem mert február tizennyolcadika volt. Akkor látott engem utoljára. Azon a napon ért véget olyan borzalmas módon a kapcsolatunk. Ray az évforduló miatt ment fel a parkba, nem húshagyókedd kedvéért. Készített egy fényképet. Ez a módszere, így tudja feldolgozni az eseményeket. A többi áldozatról ezért nincsen fotója, mert a többi évben húshagyókedd nem február tizennyolcadikára esett. Csak Carlton Flynnt tudta lekapni ezen a napon.

Broome majdnem elnevette magát.

– Szép kis védőbeszéd.

Broome tudta, hogy a történet tele van lyukakkal, de az évek során azt is megtanulta, hogy az igazságnak ugyanolyan félreismerhetetlen szaga van, mint a hazugságnak. Mégsem támaszkodhatott pusztán a megérzéseire. Vajon Raynek van fényképe az elmúlt tizenhét év összes február tizennyolcadikájáról? Az alátámasztaná Megan őrült elméletét.

De ami még fontosabb: ha Raynek sikerült lekapnia az áldozatot, talán, de csak talán, a gyilkos is szerepel valamelyik fényképén.

– Azt mondta, két dolog volt – szólalt meg Broome.

– Tessék?

– Azt mondta, két dolog miatt változott meg a véleménye arról, hogy Ray ölte meg Stewart Greent. Ez csak egy volt. Mi a másik?

– A létező legkézenfekvőbb – felelte Megan. – Stewart Green nem halt meg.

Samuel Goldberg főfelügyelő legszívesebben elsírta volna magát.

Természetesen tudta, hogy nem fogja megtenni; fel sem tudta idézni, mikor sírt utoljára, de hirtelen erős vágyat érzett rá. Egyedül ült az irodájában. Az irodája valójában egy üvegkalitka volt, ahová mindenki belátott, hacsak nem húzta le a redőnyt, de ha így cselekedett, az összes beosztottja – a rendőrök természetüknél

fogva gyanakvó népség – azonnal rosszat sejtett.

Goldberg behunyta a szemét, és megdörgölte az arcát. Úgy érezte, mintha a világ össze akarná préselni, mint a *Csillagok háborúja* híres jelenetében a szeméttároló falai Luke Skywalkert és társait. A válása egy vagyonba került. A saját és az exe ingatlanjainak hiteltörlesztésére a gatyája is ráment. Legidősebb lánya, Carrie, a legcsodálatosabb kölyök a világon, a fejébe vette, hogy teniszező akar lenni, és ez átkozottul drága mulatság volt. Carrie Floridában készült a nagy berobbanásra egy világhírű edzővel, és ez éves szinten több mint hatvanezer dollárjába került Goldbergnek, ami csaknem a teljes adózás utáni jövedelmét felemésztette. Ráadásul Goldbergnek igencsak drága ízlése volt a nők terén is, ez pedig mindig rossz hatással van az ember bankszámlájára.

Így hát Goldbergnek kreatív módon kellett pótolnia a hiányzó bevételt. Hogyan? Információkat adott el. Na, és akkor mi van? Azok az információk legtöbbször az égvilágon semmin nem változtattak. Mint ahogy maga a rendőrség sem, gondolta Goldberg. Megszabadultak a digóktól, erre jöttek a feketék. Kifüstölték a feketéket, jöttek a mexikóiak meg a ruszkik, és így tovább. Így hát Goldberg kettős játékot folytatott. Senkinek nem esett bántódása, csak azoknak, akik rászolgáltak. Hadd aprítsák egymást a bűnözök. Kit érdekel?

A mostani szituáció pedig – információt szolgáltatni Carlton Flynn eltűnésével kapcsolatban –, nos, ez még egyértelműbbnek tűnt, mint a korábbiak. Az apa meg akarja találni a gyerekét. Ki az, aki nem ezt tenné a helyében? Az apa meggyőződése, hogy a zsaruk egyedül nem képesek rá, ő viszont tud segíteni. Goldbergnek efelől voltak kétségei, de végül is miért ne? Természetes, hogy az apa minden tőle telhetőt meg akar tenni. Ki ne értené meg? Ráadásul a rendőröknek valóban megvannak a maguk korlátai. Be kell tartaniuk a szabályokat, még a legostobábbakat is. Aki viszont nem tartozik a rendőrség kötelékébe, azt nem kötik az előírások. Szóval, ki tudja, lehet, hogy mindenkinek ez a legjobb megoldás.

Goldberg pedig pénzt kap érte.

Ez egy olyan játszma, ahol mindenki nyer.

Házasságuk során Goldberg mostani exfelesége – egyike azoknak a gyönyörű nőknek, akik mindig azt szeretnék, hogy komolyan vegyék őket, de ha nem lennének olyan gyönyörűek, az ember szóba sem állna velük – rengeteg jóga-zen-buddhista baromsággal traktálta, és figyelmeztette ennek a keresetkiegészítési módszernek a veszélyeire. Arról papolt, hogy a rossz cselekedetek beszivárognak a lélekbe, egy kis hógolyóból is lavina lehet, és vörösre festik a csakráját, meg ilyesmi. Addig magyarázott, míg Goldberg fel nem hívta rá a figyelmét, hogyha rá

hallgatna, akkor kisebb házba kellene költözniük, többet nem mennének nyaralni, és Carrie is búcsút inthetne a teniszedzőjének.

De talán mégis volt valami ebben a hógolyós hablatyban. Megdolgoznak egy sztriptíztáncost – nem nagy ügy, igaz? De talán mégis. Talán az is csak egy hógolyó, ami elindul a hegytetőről.

De vajon hol áll meg?

Megan Pierce, kétgyerekes családanya, aki azonosítani tudja a Del Flynn-nek dolgozó két pszichopatát – ott áll meg. El kell hallgattatniuk. Ez a probléma azzal, ha az ember átlép egy bizonyos határvonalat. Elég egyetlenegyszer átlépni rajta, a határ elmosódik, és mire felocsúdik az ember, már azt látja, hogy két elmebeteg Talbots-próbababa arra készül, hogy megöljön egy nőt.

Megcsörrent Goldberg mobiltelefonja. A kijelzőre pillantott, és látta, hogy a pszichopata csaj hívja.

– Goldberg.

– Az illető még mindig a rendőrség épületében van, Goldberg főfelügyelő?

A hangja a középiskolai csapatának vezérszurkolóját juttatta Goldberg eszébe.

– Igen.

A nő felsóhajtott.

– Akkor várok.

Ekkor Goldberg valami olyasmit mondott, amivel önmagát is sikerült meglepnie.

– Semmi szükség rá.

– Pardon?

– Majd én begyűjtöm a tőle származó információkat, és továbbadom maguknak. Semmi szükség rá, hogy… hmm… személyesen beszélgessenek el vele. Hagyják békén!

Csönd.

– Halló? – szólt bele a Goldberg.

– Ne aggódjon, itt vagyok – felelte éneklő hangon a nő.

Honnan a pokolból kerítette Flynn ezeket? Goldberg nem akarta ennyiben hagyni a dolgot.

– Kezd meleg lenni a talaj – mondta.

– Meleg?

– Szemmel tartják a nőt. Rendőrök. Egy percre sem hagyják magára. Tényleg az lenne a legjobb, ha rám bíznák.

Csönd.

Goldberg megköszörülte a torkát, és próbált témát váltani.

– A romoknál talált vér Carlton Flynné, csak hogy tudják. Milyen más nyomot találtak? Segíthetek még valamiben?

– Goldberg főfelügyelő?

– Igen.

– Megan Pierce mikor fogja elhagyni a rendőrőrsöt?

– Nem tudom, de éppen az imént mondtam, hogy…

– Megan Pierce látott valamit, amit nem lett volna szabad, Goldberg főfelügyelő.

Goldberg szeme előtt képek villantak fel Harry Sutton holttestéről – a szerencsétlen fickó bokáig letolt nadrágja, az égésnyomok, a vágások, a vele történt borzalmak. Izzadságcseppek gördültek le Goldberg homlokáról. Nem erre szerződött. Ő csak annyit vállalt, hogy szivárogtat némi információt egy aggódó apának. Erről nem volt szó.

– Nem, nem látott.

– Pardon? – kérdezte ismét a fiatal nő.

– Most beszéltem vele. – Goldberg észrevette, hogy hadarni kezdett. – Egy fekete férfit látott a helyszínen, mást nem.

Csönd.

– Halló?

– Ha maga mondja, Goldberg felügyelő.

– Ez meg mit jelentsen?

De addigra a vonal már megszakadt.

28

Goldberg irodája felé menet Broome végigpörgette magában az érveket és az ellenérveket, míg végül arra jutott, hogy nincs választása. Goldberg éppen befejezett egy telefonbeszélgetést. Intett Broome-nak, hogy üljön le.

Broome szórakozottan a főnöke arcára pillantott, majd újra odanézett, hogy ellenőrizze, amit elsőre látott. Goldberg sosem volt egy tündöklő szépség, aki majd kicsattan az egészségtől, de jelen pillanatban, ahogy zsúfolt íróasztala mögött görnyedt, leginkább úgy festett, mint akit most ráncigáltak elő a szennyestartó aljáról. Vagy mint egy szőrcsomó, amit éppen most köhögött fel egy macska. Sápadt volt, remegett, és láthatóan nagy szüksége lett volna egy értágító műtétre.

Broome helyet foglalt. Arra számított, hogy Goldberg keresztben lenyeli, de főnöke láthatóan ehhez is túl kimerült volt. Goldberg lerakta a telefont. Broome-ra emelte táskás szemét, és meglepően gyengéd hangon így szólt:

– Mondd el, miről van szó!

Broome megdöbbent. Fel sem tudta idézni, Goldberg mikor szólt hozzá utoljára máshogy, mint ellenségesen. De ez nem változtatott semmin. Broome már egyébként is eldöntötte, hogy nem titkolózik tovább, és beszámol Goldbergnek a gyanújáról. Képtelenség lett volna továbblépni a közvetlen felettese jóváhagyása nélkül. Valószínűleg volt már annyi a kezükben, hogy a szövetségiekhez forduljanak – talán már tegnap is volt, de Broome semmit nem akart elkapkodni. Nem akart hülyét csinálni magából, és nem akarta elveszíteni az ügyet, ha tévedett.

Broome Ross Gunther meggyilkolásával kezdte a beszámolót, majd rátért a húshagyókeddi eltűntekre – Erin mostanáig tizennégy eltűnést talált az elmúlt tizenhét évben, amely beleillett a képbe –, Carlton Flynn-nel bezárólag. Azzal fejezte be, hogy gyanúja szerint Harry Sutton előző éjszaka történt meggyilkolása összefüggésben van az üggyel, de azt még nem tudja, hogyan.

– A szemtanúnk azonban használható leírást adott arról a két emberről, akik Harry Sutton irodájának közelében tartózkodtak a gyilkosság időpontjában. Amint elkészülnek a fantomképek, szétküldjük őket – zárta le mondandóját Broome.

Goldberg valamelyest kezdett magához térni letargiájából.

– Szemtanú alatt azt a nőt érted, akivel odalent találkoztam?

– Igen.

– És miért kell dugdosni előlem?

– Ő az a Cassie, akiről már beszéltem – mondta Broome. – Aki tegnap bukkant fel tizenhét év után.

– Stewart Green exe?

– Nem egészen az exe, inkább a lány, akit Green zaklatott. Ennek a Cassie-nek azóta új személyazonossága van, férjhez ment, szült két gyereket, satöbbi, és arra kért, hogy ne leplezzem le. Megígértem, hogy megpróbálom titokban tartani a valódi kilétét.

Goldberg nem erőltette a dolgot. Felemelt egy gemkapcsot az asztalról, és azt kezdte oda-vissza hajlítgatni.

– Valamit nem értek – mondta. – Minden évben eltűnik egy pasas húshagyókedden?

– Igen.

– És nem találtunk egyetlen hullát sem?

– Nem – felelte Broome. – Ross Gunthert leszámítva.

Goldberg addig hajlítgatta a gemkapcsot, míg eltört, azután fogott egy másikat.

– Szóval ezt a Gunthert kinyírták a parkban tizennyolc évvel ezelőtt húshagyókedden. És az a másik, hogy is hívják?

– Ricky Mannion.

– Igen, Mannion. Sittre vágták miatta. Egyértelmű bizonyítékok, tiszta sor. De Mannion a mai napig állítja, hogy ártatlan. Egy évre rá, szintén húshagyókedden, eltűnt Stewart Green. Akkor nem tudtuk, de a parknak ugyanazon a félreeső pontján látták utoljára, méghozzá vérbe fagyva?

– Így van.

– De nemrég újra felbukkant?

– Úgy gondoljuk, hogy igen.

Goldberg megrázta a fejét.

– Ugorjunk előre tizenhét évet. Eltűnik egy újabb férfi, Carlton Flynn, szintén húshagyókedd napján, és az előzetes vizsgálati eredmények szerint a vérét ugyanazon a félreeső helyen találták meg?

– Igen.

– Miért csak most kell ezt megtudnom? – kérdezte Goldberg, de azonnal fel is emelte a kezét, mielőtt Broome válaszolhatott volna. – Felejtsd el, erre most nincs időnk. – Ujjával dobolt az íróasztalon. – Három ember ugyanazon a helyen – mondta. – Újra fel kell küldenünk oda a laborosokat. Fésüljenek át minden négyzetcentimétert, hátha találnak még vérmintát. Ha, nem is tudom, őrültségnek hangzik ez az egész, de ha a többi pasast is ott ölték meg, akkor esetleg találhatunk régebbi vérnyomokat is.

Jó ötlet, gondolta Broome.

– Kell még valami? – kérdezte Goldberg.

– Házkutatási parancs Ray Levine lakására.

– Megszerzem. Adjunk ki körözést utána?

– Inkább ne – mondta Broome. – Nincs annyi a kezünkben, hogy letartóztathassuk, és nem akarom elijeszteni.

– Akkor mi a terved?

– Hátha meg tudom találni. Beszélni akarok vele négyszemközt, még mielőtt eszébe jutna ügyvédet hívni.

Kopogtak az ajtón. Mason lépett be.

– Elkészült Stewart Green arcképe az öregítőprogrammal. – Adott belőle egy példányt Goldbergnek, egyet pedig Broome-nak. Stewart Green volt a képen, tizenhét évvel az eltűnése után, kopaszra borotvált fejjel és kecskeszakállal.

– Befejezte már a két fantomképet a Harry Sutton-üggyel kapcsolatban?

– Már csak az utolsó simítások vannak hátra.

– Jól van, ha elkészült vele, hozza be! – Goldberg ismét Broome-hoz fordult. – Kerítsd elő Ray Levine-t. A fantomképeket majd én intézem.

Ken talált egy csendes bokszot a La Crème hátuljában, ahonnan a táncosok nem látszottak olyan jól, az idősebb csaposnő viszont kiválóan, aki miatt Broome nyomozó alászállt ebbe a bűnbarlangba.

Kennek korábban sikerült olyan közel kerülnie hozzájuk, hogy elcsípjen néhány szót Broome nyomozó és a Lorraine nevű nő beszélgetéséből. Az egyértelműen kiderült, hogy a nő sokat tud. Láthatóan érzelmileg is érintette a dolog. És a napnál is világosabb volt, hogy nem mond el mindent.

Ken szinte magánkívül volt az örömtől közelgő mennyegzőjük miatt. Számtalan lehetőség eszébe jutott már, hogyan tegye fel a nagy kérdést. Ez a munka jól fog fizetni, és a pénzből megveheti a legnagyobb gyémántot, amit csak talál. De a nagy dilemma mégsem ez volt, hanem az: hogyan tegye fel a nagy kérdést? Nem akart olyan giccses túlzásokba esni, mint azok, akik egy stadion eredményjelzőjén kérik meg szívük választottjának a kezét. Valami ünnepélyeset akart, mégis egyszerűt, emlékezetest, ugyanakkor vicceset.

Barbie csodálatos teremtés volt, és ennél az állítólagos férfiklubnál nem is létezett tökéletesebb hely ennek bizonyítására. Az itt dolgozó nőkben volt valami groteszk. Nem értette, hogyan kívánhatja meg őket akár egyetlen férfi is. Tisztátalannak, betegesnek, hamisnak látszottak, és Ken komolyan eltűnődött, vajon az idelátogató férfiak biztosan szexuális indíttatásból járnak-e ide, nem inkább az

vonzza-e őket, mint a szörnyszülöttshow-k közönségét?

Ken azon gondolkodott, vajon a pult mögött álló Lorraine-nek meddig tarthat a műszakja: elkaphatja-e valamelyik szünetben, vagy meg kell várnia, míg lejár a munkaideje? Ha egy mód van rá, Ken szerette volna megkötözni és megvárni, hogy élete szerelme csatlakozzon hozzá. Barbie szeretett irányítani, ha nőket bántottak.

Rezegni kezdett a telefonja. A kijelzőre pillantott, és látta, hogy élete szerelme keresi. Az arcára gondolt, hibátlan alakjára, tisztaságára, és még soha életében nem érezte magát ennyire szerencsésnek.

Felvette, és beleszólt:

– Szeretlek.

– Én is szeretlek, de egy kicsit aggódom.

– Ó, miért?

Barbie beszámolt a Goldberggel folytatott beszélgetéséről. Amikor befejezte, Ken megkérdezte:

– Mit gondolsz?

– Azt gondolom, hogy Goldberg főfelügyelő hazudik nekünk.

– Szerintem is.

– Kézbe vegyem a dolgot? – kérdezte Barbie.

– Nem látok más megoldást.

Megan végzett a fantomképekkel. Szeretett volna mielőbb hazajutni, és beszélni Dave-vel, hogy megoldják valahogy a helyzetet. Amikor Broome belépett a szobába, megkérdezte Megantől:

– Kerítsek valakit, aki hazaviszi?

– Inkább bérelek egy kocsit, és hazamegyek egyedül.

– Adhatunk egyet a rendőrségi állományból is, és majd reggel érte megy valaki.

– Az jó lesz.

Broome közelebb lépett hozzá.

– Ugye tudja, hogy beszélnem kell Ray Levine-nal?

– Igen. Csak arra kérem, hogy ne könyvelje el bűnösnek, legyen nyitott, rendben?

– Én vagyok a nyitottság szobra. Van valami ötlete, hol találom?

– Próbálta a lakásán? – kérdezte Megan.

– Kiküldtem egy járőrkocsit. Nincs otthon.

Megan vállat vont.

– Akkor nem tudom.

– Maga hogy találta meg tegnap? – kérdezte Broome.

– Hosszú történet.

Broome összevonta a szemöldökét.

– A főnökén keresztül – adta meg magát Megan. – A neve Fester.

– Várjunk csak, őt ismerem. Nagydarab, kopasz fickó?

– Igen.

– Van egy álpaparazzo-vállalkozása, vagy valami olyasmi. – Broome leült a számítógép elé, és beütött néhány szót a keresőbe. Pillanatok alatt megtalálta a Celebélmény telefonszámát. Felhívta a számot, és a titkárnő azonnal átkapcsolta Festerhez. Broome bemutatkozott mint nyomozó, és közölte vele, hogy azonnal beszélni akar Ray Levine-nal.

– Nem tudom, hol van – felelte Fester.

– Nem gyanúsítjuk semmivel.

– Ja, gondolom, örökölt egy rakás pénzt, és segíteni akarnak neki, hogy át tudja venni.

– Csak beszélni akarok vele. Lehet, hogy szemtanúja volt egy bűncselekménynek.

Zaj hallatszott a háttérből. Fester csendre intett valakit.

– Megmondom, mi lesz. Felhívom a mobilján, és megmondom, hogy maga kereste.

– Inkább én mondom meg, mi lesz – vágta rá Broome. – Mi lenne, ha megadná a számát, és felhívhatnám közvetlenül?

Csönd.

– Fester, vagy hogy a pokolba hívják, ne szarakodjon velem! Bízza rám a dolgot, és adja meg Ray számát. Ne hívja fel előtte, és ne figyelmeztesse! Nagyon megbánja, ha keresztbe tesz nekem.

– Nem szeretem, ha fenyegetnek.

– Nem érdekel. Mi Ray telefonszáma?

Fester húzta még egy kicsit az időt, de végül beadta a derekát. Broome leírta a telefonszámot, még egyszer figyelmeztette Festert, hogy tartsa a száját, aztán lerakta.

Dave képtelen volt normálisan gondolkodni.

Tartott egy kis szünetet az aktuális munkaügyi probléma megvitatása közben, és visszament az irodájába.

– Segíthetek valamit, Mr. Pierce? – kérdezte fiatal asszisztense.

A lány tavaly végzett a Stanfordon, gyönyörű volt, vidám és tele élettel. Az ember óhatatlanul azon tűnődött, vajon mikor veszíti el a lelkesedését. Mert előbb-utóbb

mindenki elveszíti. Képtelenség egy életen át megőrizni.

– Jól vagyok, Sharon. Csak fejezze be azokat a jelentéseket, kérem.

Hihetetlen, hogy az ember mi mindent el tud leplezni, ha akarja, gondolta Dave. Senki – sem az ügyfelei, sem a másik fél jogi képviselője – nem sejthette, hogy miközben hallgatja a vallomásokat, jegyzetel és jogi tanácsokat ad, legbelül teljesen össze van törve a felesége hazugsága miatt. Az ügyvédálarc még sosem hagyta cserben. Eljátszott a gondolattal, hogy talán nem ő az egyetlen, aki valami nagy fájdalmat igyekszik titkolni, lehet, hogy mindenki másnak darabokra hullott az élete ma reggel, mégis hibátlanul játsszák a szerepüket egymás előtt.

Dave a felesége rémült SMS-ére pillantott. Meg akarja magyarázni. Dave éjszaka még könnyen megbocsátott neki. Szerette a feleségét. Bízott benne. Elvégre mindenkinek vannak titkai, nem igaz? Senki sem tökéletes. A lényeg attól még ugyanaz marad. De amikor eljött a reggel, éjszakai szeretkezésük ellenére hirtelen hamisnak érezte az egészet.

Súlytalanul lebegett, mintha minden kapaszkodótól megfosztották volna.

Tudta, hogy végül úgyis beszélnie kell Megannel, végig kell hallgatnia a magyarázkodását. Eltűnődött, vajon mit fog mondani, és ő vajon hinni fog-e neki? Szerette volna visszahívni, de úgy döntött, hagyja még néhány órát főni a saját levében. Miért is ne? Bárhogyan magyarázza is meg, reggel hazudott neki.

A számítógép képernyőjére pillantott. Megan nyilván kíváncsi lesz rá, honnan tudta, hogy Atlantic Cityben járt. Nem szívesen árulta volna el neki. Tegnap este még bűntudatot érzett, amiért GPS nyomkövetőnek használja a felesége mobiltelefonját, de mostanra megtetszett neki az ötlet, hogy bármikor meglesheti, merre jár, amikor csak kedve tartja. Ez a probléma, ha az ember egyszer átlép egy határt. Ez a probléma, ha egyszer elvész a bizalom.

Rákattintott a megfelelő linkre, és várta, hogy betöltsön a térkép. Amikor megtörtént, nem akart hinni a szemének. Megan nem otthon sírdogált a saját levében főve.

Hanem visszament Atlantic Citybe.

Mi a…?!

Elővette a saját okostelefonját, és megnézte, hogy azon rajta van-e a GPS applikáció. Rajta volt. Ez azt jelenti, hogy követni tudja Megan mozgását. Remek.

Talán itt az ideje, hogy a saját maga járjon utána, mi folyik itt.

Fogta a slusszkulcsát, felállt, és megnyomta az interkom gombját.

– Sharon?

– Igen, Mr. Pierce?

– Nem érzem jól magam. Kérem, mondja le a mai megbeszéléseimet.

Megan fel-alá járkált a szobában, mialatt Broome lejegyezte Ray telefonszámát. Nem kérte el tőle tegnap éjjel – szándékosan –, de most, mintegy véletlenül, rápillantott Broome válla fölött, és memorizálta. Megfordult a fejében, hogy gyorsan felhívja Rayt, és figyelmezteti Broome közelgő látogatására, de egy hang a fejében azt súgta, hogy inkább ne tegye.

Hadd haladjon a nyomozás a maga természetes medrében, gondolta.

Nem gondolta, hogy Ray bűnös lenne… miben is? Testi sértés? Emberrablás? Eltűnés? Gyilkosság? Meggyőzően érvelt Broome-nak Ray ártatlansága mellett, de a lelke mélyén még mindig zavarta valami. Sok minden nem stimmelt ebben az ügyben – Stewart Green, Carlton Flynn, a húshagyókeddi eltűntek –, de továbbra sem tudott szabadulni az érzéstől, hogy Ray titkol valamit előle.

Nem csak ez történt vele, nem csak az törte össze, hogy a barátnője faképnél hagyta. Igen, valóban szerették egymást, és ki tudja, hogyan alakult volna az életük, ha együtt maradnak. De Ray elsősorban akkor is fényképész volt. Független, okos, szarkasztikus humorral megáldott személyiség. Ha valakinek az életéből eltűnik a szerelme, az kétségkívül fáj. Megan nem vitatta, hogy összetörte Ray szívét. De ez akkor sem indokolta, hogy ennyire elhagyja magát.

Megcsörrent a telefonja. Látta a kijelzőn, hogy az intézetből hívják, ahol az anyósa van.

– Agnes?

Hallotta, hogy az idős asszony sír a vonal másik végén.

– Agnes?

– Tegnap éjjel újra itt járt – mondta az asszony könnyes hangon.

Megan behunyta a szemét.

– Meg akart ölni.

– Jól vagy?

– Nem. – Olyan volt a hangja, mint egy rémült gyereké. Régi igazság, hogy az ember elméje nem párhuzamosan öregszik a testével. Az elme körkörösen halad az időben, visszatérünk a gyermekkorhoz, de sajnos nem a jó értelemben. – Ki kell juttatnod innen, Megan.

– Most nem nagyon érek rá…

– Kérlek! Kés volt nála. Nagy, éles kés. Ugyanolyan, mint amilyen nálad a konyhában, amit karácsonyra rendeltél az interneten. Ugyanaz a fajta. Nézd meg,

hogy ott van-e még a fiókban! Uramisten, nem bírok ki itt még egy éjszakát…

Megan nem tudta, mit mondjon neki. Váratlanul egy másik hang szólt a telefonba.

– Üdvözlöm, Mrs. Pierce, itt Missy Malek.

Az otthon vezetője volt az.

– Kérem, szólítson Megannek.

– Igaza van, ezt már megbeszéltük, elnézést.

– Mi történt?

– Maga is tudja, Megan, hogy az anyósánál ez az állapot nem újszerű.

– Mintha ma a szokásosnál is rosszabb lenne.

– Sajnos ez a betegség velejárója, javulni nem fog. Agnes egyre inkább a kényszerképzetei rabjává válik, de néhány dolgot azért tehetünk a helyzet javítása érdekében. Már beszéltünk erről korábban, igaz?

– Igen.

Malek fel akarta vitetni Agnest a harmadik emeletre, az „önálló életből” a „múltidéző szakaszba”, ahol az előrehaladott Alzheimer-kórban szenvedők laktak. Valamint felhatalmazást kért arra, hogy erősebb nyugtatókkal kezelhessék.

– Találkoztam már ilyen esettel – folytatta Malek. – Bár ennyire súlyossal ritkán.

– Nem lehet benne valami?

– Tessék?

– Abban, amit Agnes állít. Még mindig sok tiszta pillanata van. Nem lehetséges, hogy mégsem képzelődik?

– Lehetséges-e, hogy egy férfi betört a szobájába, és meg akarta ölni a maga konyhakésével? Ezt kérdezi?

Megan elbizonytalanodott.

– Talán, nem is tudom, talán a személyzet viccelődik vele, vagy félreértett valamit…

– Megan?

– Igen?

– Senki sem viccelődik vele. Ez egy kegyetlen betegség. Ha valaki elveszíti egy végtagját, azt könnyebben meg tudjuk érteni. Ez is hasonló. Nem az ő hibája. Valami elállítódott az agyában. És, sajnálatos módon, már nem fog megjavulni. Ezért szükséges, hogy maga és a férje átgondolják Agnes elhelyezésének kérdését.

Megan hirtelen nagyon nehéznek érezte a kezében tartott telefont.

– Hadd beszéljek vele!

– Természetesen.

Néhány másodperccel később meghallotta az anyósa ijedt hangját.

– Megan?
– Indulok, Agnes. Hazaviszlek. Nemsokára ott vagyok.

29

Aki először jár Atlantic City tengerparti sétányán, általában megdöbben a lerobbant, mégis életteli kavalkádon, amely ott fogadja. Játékgépek, fánkosok, hot dog árusok, pizzériák, üdülési jogot árusító ügynökök, minigolf, vicces pólók, ajándékboltok – és mindez tökéletesen beolvad a gigantikus kaszinó-szállodák, a Ripley *Akár hiszed, akár nem!* Múzeum (itt látható egy „pénisztok” Új-Guineából, a felirat szerint „testdísz és védelem a rovarcsípések ellen”, valamint kiváló beszélgetésindító) és az új plázák közé. Röviden, Atlantic City sétánya pontosan olyan, amilyenre számítani lehet, és amilyenre a többség feltehetően vágyik: bóvli.

De néhanapján még itt is érheti meglepetés az embert. A Park Place és a Boardwalk találkozásánál, a Bally’s Hotel és Casino giccses Vadiúj Vadnyugat témájú homlokzatával a háttérben rábukkanhatunk a koreai háború emlékművére, amely képes néhány pillanatra elgondolkodtatni a sok felszínes inger közepette.

Broome meglátta Ray Levine-t az emlékmű hatalmas figurája mellett – a gyászoló katona négy méter magas szobrát Thomas Jay Warren és J. Tom Carillo készítette. A katona feltűrt ingujjban, levett sisakkal áll, de ami igazán szívbe markoló benne, az a tekintete, ahogy a bronzalak komoran mered a bal kezében fityegő dögcédulákra. Bátor, határozott arcára kiül a gyász, ahogy elesett bajtársai dögcéduláját bámulja, hátán a puskával, oldalán a gyalogsági tőrrel. A háta mögött elcsigázott katonák bukkannak elő egy vízfalból, sebesült vagy talán halott bajtársukat cipelve. Mellette örökmécses ég, az emlékműbe pedig annak a nyolcszázhuszonkét New Jersey-i hősnek a nevét gravírozták, akik meghaltak vagy eltűntek a háborúban.

Az összhatás normál körülmények között elgondolkodtató lett volna, de itt, Atlantic City tengerparti sétányának farsangi forgatagában, szinte letaglózó volt. A két férfi – Broome és Ray Levine – néhány másodpercig szótlanul bámulta a gyászoló katona kezében lévő dögcédulákat, és nem szóltak semmit.

Broome közelebb lépett Ray Levine-hoz. Ray érzékelte a nyomozó jelenlétét, tudta, hogy ott van, de nem fordult felé.

– Sokat jár ide? – kérdezte Broome.

– Néhanapján – felelte Ray.

– Én is. Valahogy más perspektívát ad ennek az egésznek.

Turisták sétáltak el mellettük alig néhány méterre, a kaszinók hirdetményeit olvasták jackpotokra és olcsó büfére vadászva. Nagy részük észre sem vette az emlékművet, aki pedig igen, az elfordította a fejét, mintha csak egy aprót kéregető

hajléktalan lenne az. Broome nem hibáztatta őket. Nem ezért jöttek Atlantic Citybe. Azok a srácok a falon, akik harcoltak és meghaltak ezért a szabadságért, valószínűleg szintén megértenék őket.

– Hallottam, hogy Irakban volt az első öbölháborúban – mondta Broome.

– De nem katonaként – felelte Ray.

– Sajtófotósként, igaz? Veszélyes foglalkozás. Hallottam, hogy repesz ment a lábába.

– Nem nagy ügy.

– A hősök mindig ezt mondják. – Broome tekintete Ray hátizsákjára és fényképezőgépére siklott. – Szokott itt fényképezni?

– Csak régebben.

– Mostanában már nem?

– Már nem.

– Miért nem?

Ray vállat vont.

– Ez csak kő és bronz. Mindig ugyanolyan.

– Ellentétben a természettel. Mint mondjuk a növényzet egy régi gyár romjai körül. Ott jobb képeket lehet készíteni, igaz?

Ray végre szembefordult vele, és ránézett. Broome látta, hogy Ray ma reggel nem borotválkozott. A szeme üvegesen csillogott és véreres volt. Megan azt mondta, tegnap éjjel tizenhét év után először találkozott egykori kedvesével. A férfi reakciója erre láthatóan az volt, hogy alaposan a pohár fenekére nézett, amit – legalábbis azok szerint, akik ismerték – egyébként is rendszeresen megtett.

– Feltételezem, hogy nem azért akart találkozni velem, Broome nyomozó, mert a fényképészetről alkotott elméleteimre kíváncsi.

– Talán igen. – Broome átnyújtotta neki a Carlton Flynnről a parkban készült névtelen fotót. – Mit tud mondani erről a képről?

Ray rápillantott, és néhány másodpercig nem szólt semmit.

– Amatőr – mondta végül, és visszaadta a képet Broome-nak.

– Mindenkinek önmaga a legnagyobb kritikusa, igaz, Ray?

Ray nem válaszolt.

– Mindketten tudjuk, hogy maga csinálta ezt a képet. Kérem, ne fárasszon a tagadással! Tudom, hogy maga készítette. Tudom, hogy odafent volt a romoknál, amikor Carlton Flynn eltűnt. És azt is tudom, hogy tizenhét évvel korábban szintén ott járt, amikor Stewart Green eltűnt.

Ray megrázta a fejét.

– Én ugyan nem.

– De igen, Ray, maga. Megan mindent elmondott.

Ray a homlokát ráncolta.

– Megan?

– Ó, most már így hívják. Maga Cassie néven ismerte. Férjhez ment, ugye tudja? Elmondta? Van két gyereke.

Ray nem szólt semmit.

– Nem akarta kiadni magát, ha kíváncsi rá. Kitartóan hisz az ártatlanságában, Ray. Azt mondja, hogy maga csak azért küldte nekünk a fényképet, mert segíteni akart. – Broome oldalra billentette a fejét. – Igaz ez, Ray? Tényleg azért küldte, hogy ki tudjuk deríteni az igazságot?

Ray hátat fordított a szobornak, és elindult a Fényszökőkút táncoló vize felé. A közel százéves szökőkút vízsugarai néha magasan az égbe szöktek, most azonban alacsonyak voltak, alig néhány centiméterrel bugyborékoltak a víz színe fölött.

– Két választásom van – mondta Ray. – Egy: szerzek egy ügyvédet, és nem szólok egy árva szót sem.

– Megteheti.

– Kettő: beszélek magával, együttműködöm, és bízom benne, hogy jól jövök ki belőle.

– A második opció nekem sokkal szimpatikusabb – vallotta be Broome.

– Mert a második opció ostobaság. Így szoktak a hozzám hasonló fickók bajba kerülni, de tudja, mit? Atlantic Cityben vagyunk, hazardírozok egy kicsit. Igen, én csináltam azt a képet. Minden évben elmegyek abba a parkba, és fotózok. Ezt csinálom.

– Igazán véletlen egybeesés.

– Micsoda?

– Hogy pont aznap járt ott, amikor Carlton Flynn eltűnt.

– Február tizennyolcadika volt. Minden évben felmegyek oda február tizennyolcadikán, csak akkor nem voltam ott, amíg egy időre áttettem a székhelyemet a nyugati partra.

– Mi olyan különleges a február tizennyolcadikában?

Ray elkomorodott.

– Most akkor melyikünk szórakozik a másikkal? Beszélt Cassie-vel, úgyhogy tudnia kell.

Jogos, gondolta Broome.

– Mi ez magának, valami zarándoklat?

– Olyasmi. Felmegyek, leülök, csinálok néhány képet, elmélkedem.

– Elmélkedik?

– Igen.

– Mindezt azért, mert a barátnője azon a helyen hagyta faképnél? Ray nem válaszolt.

– Ne haragudjon, hogy ezt mondom, Ray, de ez úgy hangzik, mintha valami pityergő anyámasszony katonája lenne. Otthagyta a barátnője – és akkor mi van? Lépjen tovább, és folytassa az életét! Ehelyett visszamegy oda, ahol lapátra tették, és önsajnálatba merülve fotózgat?

– Nem tett lapátra.

– Ja, hogy nem tette lapátra! Szóval Megan álnéven, egy gazdag férj oldalán, két gyerekkel csak arra vár, hogy a maga kamu paparazzo karrierje beinduljon?

Ezt már Ray sem állta meg mosoly nélkül.

– Szánalmasan hangzik.

– Igen?

– Tudom, hogy szánalmas vagyok. – Ray rántott egyet a vállán. – Mondtak már rám rosszabbat is. Segíthetek még valamiben, nyomozó?

– Menjünk vissza tizenhét évet ahhoz az éjszakához a romoknál.

– Oké.

– Mondja el, mi történt!

Ray hangja üresen csengett.

– Úgy volt, hogy Cassie-vel találkozom. Megláttam Stewartot, amint vérbe fagyva fekszik. Azt hittem, meghalt, ezért leléptem.

– Ennyi?

– Igen.

– Nem hívta a mentőket, vagy nem próbált segíteni rajta?

– Nem.

– Maga aztán igazi emberbarát, Ray.

– Cassie nem mesélte, milyen alak volt Stewart Green?

– De igen.

– Akkor maga is érti. Kis híján táncra perdültem örömömben, amikor megláttam. – Ray felemelte az egyik kezét. – És igen, tudom, hogy ez tökéletes indíték, de nem én öltem meg.

– Biztos benne, hogy meghalt?

Ray Broome felé fordult.

– Nem mentem oda hozzá, és nem ellenőriztem a pulzusát, ha erre gondol.

– Tehát nem biztos benne?

Ray elgondolkodott.

– Van itt még valami, ami talán érdekelheti. Nem azzal az éjszakával, hanem az idei február tizennyolcadikával kapcsolatban.

– Halljuk!

– Dolgoztam aznap este. Miután fent voltam a parkban fényképezni.

– Mit dolgozott?

– Egy bar micván voltam bérelt paparazzo.

Broome a fejét ingatta.

– Magának aztán bejött az élet.

– El se hinné, mennyire. Tudja, honnan jövök most? Egy Ford márkakereskedés megnyitójáról. Leterítettek egy vörös szőnyeget, és mindenki, aki benézett, végigmehetett rajta, mi vadul fényképeztük, odabent pedig megpróbáltak rásózni egy Focust vagy egy Escortot. Mindegy, a lényeg az, amit el akarok mondani, hogy a bar micva után megtámadtak. Valaki ellopta a fényképezőgépemet.

– Tett feljelentést a rendőrségen?

– Persze, éppen ahhoz volt kedvem utána, hogy az őrsön csesszem el az egész éjszakát. De nem ez az érdekes. Először azt gondoltam, hogy csak egy átlagos rablótámadás, de aztán szöget ütött a fejembe, hogy a fickó csak a fényképezőgépemet vitte el, a tárcámat meg sem próbálta elvenni tőlem.

– Talán sietett.

– Talán. De amikor hazaértem, megláttam Carlton Flynnt a tévében. Akkor jöttem rá, hogy nap közben lefényképeztem. A képek még mindig a gépemen voltak, de van rajta wifi, és tízpercenként automatikusan elküldi őket az e-mail címemre. Persze a támadó ezt nem tudhatta.

Broome most már látta, Ray hová akar kilyukadni.

– Szóval azt gondolja, hogy a támadó a fényképet akarta megszerezni?

– Elképzelhető.

– Ezért küldte el nekem névtelenül?

– Segíteni akartam, de nem akartam elárulni a nevemet, érthető okokból. Ahogy az imént mondta, gyanús, hogy mindkét eltűnésnél ott voltam. Látom az arcán, hogy még mindig annak tartja. De akkor is ezért csináltam.

– Látta a fickót, aki megtámadta?

– Nem.

– Magasság, termet, fehér, fekete, tetoválás, bármi?

– Semmit. Leütöttek egy baseballütővel. Elestem. Próbáltam megtartani a

fényképezőgépet, de nem sikerült. Sajnálom, ez minden, amit tudok. – Ray néhány szóban beszámolt az incidensről, elmesélte, hogyan küzdött a gépéért, és hogyan menekült el végül a támadója.

– Részeg volt?

– Micsoda? Nem.

– Pedig sokat iszik, igaz?

– Tudtommal nem tiltja a törvény.

– Azt hallottam, csúnyán ki szokta ütni magát. Ez igaz?

Ray válaszra sem méltatta. Broome a zsebébe nyúlt, és előhúzta Stewart Green számítógépes programmal öregített, kopasz, kecskeszakállas arcképét.

– Lehetséges, hogy ő volt az?

Amikor Ray Levine meglátta a képet, véreres szeme elkerekedett. Úgy nézett ki, mint akit újra fejbe vágtak egy baseballütővel.

– Ki a franc ez?

– Felismeri vagy nem?

– Nem… vagyis… nem, nem ő támadott meg.

– Nem azt mondta, hogy nem látta a támadóját?

– Ne szórakozzon velem, Broome! Tudja, hogy értettem.

Broome kissé feljebb emelte a képet, és majdnem Ray arcába tolta.

– Látta már valahol ezt a férfit?

– Nem.

– Akkor miért ez a döbbent arckifejezés?

– Nem is tudom. Ki ez?

– Nem fontos.

– Elég ebből a baromságból, Broome. Ki ez?

– Egy gyanúsított. Ismeri vagy nem?

– Nem.

– Biztos?

– Igen.

– Jól van. – Broome elrakta a képet, és közben azon tűnődött, hogyan értelmezze a férfi reakcióját. Vajon Ray látta Stewart Greent? Erre még később visszatérünk, döntötte el. Ideje témát váltani, kibillenteni egy kicsit az egyensúlyából Rayt. – Az előbb azt mondta, minden évben felmegy a romokhoz február tizennyolcadikán.

– Nem azt mondtam. Csak azt, hogy majdnem minden évben.

– Oké, felejtsük el azokat az éveket, amikor nem itt élt. Tudja ezt bizonyítani?

– Azt, hogy odafent voltam más február tizennyolcadikákon is?

– Igen.

– Miért kellene bizonyítanom?

– Mert megkérem rá.

– Maga gyilkosságok és eltűnések ügyében nyomoz. Nem értem, mit akar tőlem.

– Ki beszélt itt gyilkosságokról?

Ray felsóhajtott.

– Mi van, megkapta valakitől díszdobozban a régi *Columbo*-epizódokat? Azt hiszi, nem tudom, hogy Cassie… vagy hogyan is nevezte? Megan? Azt hiszi, nem tudom, hogy felkereste Harry Suttont? Meggyilkolták, igaz? Tele vannak vele az újságok.

– Igaza van. Hagyjuk a köntörfalazást. Tudja bizonyítani, hogy fényképeket készített a „legtöbb” – Broome ujjaival idézőjeleket rajzolt a levegőbe – február tizennyolcadikán?

Ray elgondolkodott.

– Ami azt illeti, igen, azt hiszem, tudom.

– Hogyan?

– A fotókkal, amelyeket ott csináltam. Rajtuk van a dátum.

– Azt nem tudja utólag rátenni? Vagy megváltoztatni?

– Fogalmam sincs, hogy őszinte legyek. Ha akarja, megnézetheti szakértőkkel. Vagy ellenőrizheti az adott napok időjárás-jelentését, hogy esett-e vagy havazott-e azon a napon. De még mindig nem értem. Mi jelentősége van annak, hogy mely napokon jártam ott?

A válasz pofonegyszerű, gondolta Broome, de egyelőre nem akarta hangosan kimondani. Ha Ray Levine bizonyítani tudja, hogy minden évben február tizennyolcadikán ment fel a parkba – és nem húshagyókedden –, az igazolja a meséjét. Broome természetesen le fogja foglalni az összes fényképet, hogy megnézze, milyen más időpontokban járt Ray a parkban, de nem akart ajtóstul rontani a házba.

Közeledett a végkifejlet. Broome a zsigereiben érezte. Tizenhét évnyi keresés, kutatás, nyomozás után végre karnyújtásnyi közelségbe került a megoldás. Különös, ha jobban belegondol. Minden – jobban mondva a „legtöbb” – február tizennyolcadikán Ray Levine felkereste azt a parkot, és megemlékezett egy bizonyos eseményről. Eközben, ugyanazon a napon, Broome felkereste Sarah Greent, és megemlékeztek ugyanarról az eseményről. Eltekintve attól, hogy az ő esetében nem feltétlenül a „megemlékezés” volt a megfelelő kifejezés. Broome megszállottan kutatta Stewart Green nyomait az első naptól fogva. Miközben a város összes többi

zsaruja egy kézlegyintéssel elintézte az ügyet, mondván, csak egy szerelem sújtotta idióta, aki lelépett egy sztriptíztáncossal, Broome olyan kitartóan nyomozott, hogy azzal saját magát is meglepte. Stewart hátrahagyott családja – Sarah, Susie és Brandon – nyilván komoly szerepet játszott ebben, de az első pillanattól kezdve volt egy olyan érzése, hogy Sarah saját magát is becsapja, és akkor sem jönne minden rendbe abban a szomorú, magányos házban, ha imádott férje egyszer csak hazatérne.

Valójában Broome már akkor meg volt győződve róla, hogy Stewart Green eltűnése sokkal komolyabb annál, mint aminek látszik, és az ügy mélyén valami sötét, borzalmas titok lappang, amelyet talán sosem fog tudni megérteni. Most már biztos volt benne.

– Végeztünk, nyomozó?

Broome a mobiltelefonjára pillantott. Azt beszélték meg Goldberggel, hogy főnöke ír egy SMS-t, ha megszerezte a házkutatási engedélyt. Nem akarta, hogy Ray Levine hazamenjen, és esetleg megsemmisítse a bizonyítékokat.

– A fénykép, amit névtelenül küldött nekem. Az volt az egyetlen kép, amit aznap készített?

– Nem, természetesen nem.

– Hol van a többi?

– Otthon, a számítógépemen, de egy felhőbe is el van mentve.

– Egy felhőbe?

– Így nevezik. Egy merevlemez az égben. Mintha elküldeném önmagamnak e-mailben. Bármelyik számítógépről el tudom érni.

Mik vannak, gondolta Broome.

– Van egy laptop a kocsimban – mondta Broome. – Megmutatná?

– Micsoda? Most?

– Tényleg nagy segítség lenne. Itt állok a sarkon.

Broome a South Michigan Avenue-n parkolt a Caesarstól nem messze. Bekapcsolták a számítógépet, és amíg vártak, Ray azt mondta:

– Az utolsó képet küldtem el magának, amit aznap csináltam. Miután megzavarták a magányomat, már nem akartam tovább maradni.

– Tehát az az egyetlen kép Carlton Flynnről?

– Így van.

– És senki más nem szerepel a többi képen?

– Nem. Előtte teljesen egyedül voltam.

A laptop életre kelt. Broome átadta Raynek. Sütött a nap, fénye megcsillant a

monitoron, ezért inkább beültek a kocsiba. Broome a kaszinókból kiáradó embereket nézte. Mind ugyanúgy viselkedtek – botorkáltak, egyik kezükkel eltakarták a szemüket, pislogtak.

– Találkozott valakivel lefelé menet? – kérdezte Broome.

– Nem, sajnálom.

Ray rákapcsolódott az internetre, és felment egy Mac Web oldalra. Beütötte a felhasználónevet és a jelszót, rákkattintott egy mappára, majd visszaadta a gépet Broome-nak. Nyolcvanhét fénykép volt a mappában. Az utolsóval kezdte, amelyiket Ray névtelenül beküldött a rendőrségre. Valami azonnal feltűnt Broome-nak. Az első néhány fotó mind festői tájkép volt, leszámítva azt, hogy a kompozíció egyfajta melankóliát tükrözött. A tájképek legtöbbször vágyakozást váltanak ki az emberből a kirándulás és a magány iránt. De ezek a képek komor, magányos, depressziós felvételek voltak – érdekes, hiszen ez egyértelműen a fotós hangulata volt, nem pedig a tájé.

Broome tovább kattintgatott egyik képről a másikra. Valami miatt „A Horse With No Name” című szám jutott eszébe. Mintha a fotók annak a számnak a hangulatát tükrözték volna. Broome azt remélte, hogy megtalálja… Mit is? Nem tudta. Valamit. De semmi mást nem látott, csak kreatív, elgondolkodtató fényképeket arról a helyszínről, ahol egy férfinak megszakadt a szíve.

– Maga tényleg tud valamit – mondta Broome elismerően.

Ray nem válaszolt.

Broome szinte érezte a gondolataira telepedő sötét fellegeket, Ray képei egyértelműen hatással voltak a hangulatára. Már majdnem végzett, amikor megakadt valamin a szeme.

– Ki lehet nagyítani?

– Persze. Csak nyomjon rá a pluszjelre.

Az egyik első kép volt, amelyet Ray aznap készített, még egy másik szögből. Fák voltak rajta, természetesen, a nagy sziklatömb, a régi kohó kéménye, de Broome megpillantott valamit a kémény mögött a háttérben. Ráklikkelt, és felnagyította, azután még egyszer. A kép minősége, szerencsére, kiváló volt, ezért alig kezdett pixelesedni.

Broome érezte, hogy felgyorsul a pulzusa.

– Mi az? – pillantott át Ray a válla fölött.

Broome még jobban ráközelített. Valami kilógott a kémény mögül. Zöld színű volt, fémes, a végén pedig fekete műanyag. Broome egy alig tizenöt centiméteres darabot látott csak belőle. De ennyi is elég volt. Középiskola utáni nyáron egy

költöztetőcégnél dolgozott, ezért a fogantyú is elég volt ahhoz, hogy megállapítsa, mi az.

– Egy kézikocsi – mondta Broome. – Valaki elrejtett egy kézikocsit nem messze attól a helytől, ahol ezek az emberek eltűntek.

30

Megan kocsiba ült, és elindult az anyósához.

Gondolatai szegény Harry Sutton körül forogtak. Természetesen fennállt a lehetősége, hogy a gyilkosság időpontja pusztán véletlen egybeesés. Megan tizenhét év után tért vissza Atlantic Citybe. A két fiatal, akit a rendőrség keres öt–, maximum tízéves lehetett Stewart Green eltűnésének idején. Szóval, ha tényleg ők tették, talán Megannek és a múltjának semmi köze ahhoz, ami Harryvel történt.

Agya zsibbadtan ismételgette ezt a magyarázatot, végül azonban be kellett látnia a nyilvánvaló igazságot: ő volt az, aki bajt hozott Harry Suttonra. Egyelőre még nem tudta, hogyan, de a lelke mélyén biztos volt benne, hogy ő rontotta el.

Két héttel korábban tért vissza először Atlantic Citybe arra az állásbörzére. Részben sikerült elhitetnie magával, hogy nem nagy ügy, kizárólag azért utazik oda, hogy a karrierlehetőségek közül válogasson. Komolyan gondolta, hogy a város már nincsen hatással rá. De ez önámításnak bizonyult. Maradhatott volna a szállodában. Vagy elmehetett volna a többi, ingatlanszektorba vágyó érdeklődővel vacsorázni, de Megan inkább a La Crème-et választotta.

Ugyan ki cselekedett volna másként a helyében? Ki ne kereste volna fel a régi törzshelyét, amikor visszatér a városba, amely olyan sokat jelentett számára?

Úgy döntött, ismét megpróbálja felhívni Dave-et. Amikor bekapcsolt a hangposta, kezdett dühbe gurulni. A sípszó után ezt mondta:

– Elegem van! Beszélnünk kell. Anyádnak komoly problémái vannak. Nőj fel, és hívj vissza!

Megan kinyomta és az anyósülésre dobta a mobilját. Egyfelől persze megértette Dave viselkedését. Elvégre Megan hibázott. De talán éppen ez volt a probléma. Bizonyos értelemben mindig is ő volt a rossz. Az évek során hagyta, hogy a bűntudata beszivárogjon a kapcsolatukba. Az ő hibája. Természetesen. De Dave ezt ki is használta. Megan túl sokszor hátrált meg a bűntudata miatt. Olyan esetekben is, amikor talán neki volt igaza. Persze nem cserélte volna el semmiért ezeket az éveket. Hiszen a gyerekek…

De miért nem hívja vissza Dave?

Dave egész idő alatt keményen dolgozott, ennivalót tett az asztalra, meg a többi klisé, amivel a férfiak igazolni szokták a tetteiket – de Dave imádta a munkáját. Sokáig dolgozott, sokat utazott, vasárnap délelőttönként pedig golfozni járt, de amikor hazaért, mindig ott várta az ő illatos, odaadó felesége. Mindent megtett érte, akkor is, ha nem volt kedve hozzá. Nem mintha Dave bármikor bántotta volna.

Sosem volt vele gonosz, sosem csalta meg, de miért is tette volna? Volt egy tökéletes felesége, aki a családja kedvéért lemondott a karrierjéről. Aki rendben tartotta a házat, elintézte a bevásárlást, furikázta a gyerekeket. Aki gondoskodott a férje anyjáról, méghozzá jobban, mint ahogy Dave valaha is képes lett volna rá. Erre hogy bánik most vele?

Nem reagál a hívásaira – és kémkedik utána.

Nem mintha Megan nem szolgált volna rá. De akkor is. Beszélni akart vele, mesélni neki a múltjáról, a démonairól, figyelmeztetni akarta, hogy a felesége – akinek megesküdött, hogy élete végéig oltalmazni fogja – veszélyben van. Erre ő mit csinál? Arra sem hajlandó, hogy válaszoljon a kétségbeesett telefonhívásaira, inkább úgy viselkedik, mint egy durcás kisgyerek.

Ismét a telefonért nyúlt. Már elmentette Ray telefonszámát, nehogy elfelejtse. Megnyomta a hívás gombot, de mielőtt kicsöröghetett volna, meglátta a Naplemente Idősek Otthona tábláját.

Ne légy idióta, Megan, mondta saját magának.

Megszakította a hívást, leparkolta az autót, és még mindig dühösen belépett az épületbe.

Barbie két kocsival lemaradva követte.

Nem aggódott különösebben amiatt, hogy észreveszik – Megan Pierce nem tűnt szakértőnek a témában –, de az ember sosem tudhatja. A puszta tény, hogy egy látszólag egyszerű háziasszony ilyen ügybe keveredett, azt sugallta, hogy Megan nem az, akinek látszik. Ugyanezt, természetesen, Barbie-ról is el lehet mondani.

Vezetés közben Barbie gondolatai egyre Ken váratlan leánykérése körül keringtek. Kedves dolog volt a részéről, mégis alaposan felzaklatta vele. Mindig azt feltételezte, hogy Ken átlát az őket körülvevő illúzión, és kapcsolatuk rányitotta a szemét egy új, egy másik valóságra. De nem. Még ő sem tudta függetleníteni magát attól az anyagi valóságtól, amely megbéklyózza az embert ezen a bolygón.

Boldogtalan, szerencsétlen szüleink például állandóan azt sulykolják belénk, hogy a boldog élethez vezető egyetlen út, ha pontosan ugyanazt tesszük, amit ők. Barbie sosem értette ezt a logikát. Hogyan is tartja a mondás? Őrült az, aki újra meg újra megcsinálja ugyanazt, és közben arra számít, hogy más lesz a végeredmény. A világ azonban pontosan ezt teszi nemzedékről nemzedékre. Barbie apja, példának okáért, gyűlölte a munkáját, minden reggel kopott öltönyben és nyakkendőben vonszolta el magát otthonról, este hatkor pedig dühösen, leverten érkezett haza, és csak az üveg nyújtott neki vigaszt. Az anyja utált háziasszony lenni –

belekényszerült ugyanabba a szerepbe, amelybe az anyja és a nagyanyja is –, mégis mit akart az egy szem kislányának?

Hogy találjon egy férfit, állapodjon meg mellette, és szüljön gyerekeket – mintha a saját csalódottságát és boldogtalanságát akarta volna átörökíteni rá.

Miféle logika ez?

Most pedig Ken feleségül akarta venni. Megkívánta a házat, a pázsitot, a léckerítést, és persze a gyerekeket, noha Barbie már régen elfogadta a tényt, hogy hiányoznak belőle az anyai ösztönök. Kinézett a szélvédőn, és a fejét ingatta. Hát Ken nem érti? Szerette ezt az életet – a rohanást, az izgalmat, a veszélyt –, és szilárdan hitte, hogy Istennek ez a terve velük. Erre a célra teremtette Barbie-t. Miért alkotta volna meg ilyennek, ha őt is agyhalott háziasszonynak szánta, aki gyerekek orrát törli, és a pelenkájukat cseréli?

Segíteni fog Kennek ráébredni, hogy nem véletlenül sodorta őket egymás karjába a sors. Szerette Kent. Ő volt a végzete. Neki pedig az a feladata, hogy felnyissa a fiú szemét. Meg fogja érteni. Meg fog könnyebbülni, hogy nem kell azt tennie, amit elvárnak tőle.

Megan jobbra indexelt, és lehajtott a következő kijáróná l. Barbie követte. Elhessegette a lánykéréssel kapcsolatos gondolatait, és Megan Pierce-re összpontosított. Egyfelől nem szívesen ölte volna meg. Az lett volna a legjobb, ha hinni lehet Goldbergnek – de nem lehetett –, és a nő valóban nem jelent fenyegetést rá és Kenre. Akkor Barbie minden gond nélkül hagyta volna, hogy visszamenjen abba a nevetséges házba a férjéhez és a gyerekeihez. De ez a hajó már elment. Tudta, hogy végeznie kell vele. Ebben a szakmában nem sokáig maradhat talpon az ember, ha nem varrja el a szálakat.

Barbie látta, hogy Megan leparkol egy Naplemente Idősek Otthona nevű hely előtt. Hmm. Barbie valamivel távolabb állította le az autót, majd benyúlt az ülés alá, és elővett egy kést.

Ray még akkor sem tért teljesen magához, amikor elindult hazafelé.

Broome felhívta a helyszínelőket, majd minden további nélkül elszáguldott ő is a parkba. Ray jó öt percig dermedten állt egy helyben, mint aki képtelen megmozdulni. Sehogy sem értette ezt az egészet. Hiába gondolkodott, csak még jobban összezavarodott.

Éppen a Danny Thomas Boulevard-on botorkált az annyira-giccses-hogy-az-már-elegáns Trump Taj Mahal előtt, amikor rezegni kezdett a telefonja. Benyúlt a zsebébe, és ügyetlenül előhúzta. A rezgés abbamaradt, és megjelent a nem fogadott

hívás ikonja. Megnézte, ki kereste. Amikor meglátta, hogy a hívás egy bizonyos „Megan Pierce”-től jött, felgyorsult a szívverése.

Cassie.

Visszahívja? Nem tudta, mit tegyen. Cassie hívta, ami egyértelmű jelzés volt, ugyanakkor le is rakta, mielőtt Ray felvehette volna. De az is lehet, hogy csak megszakadt a vonal. Ha viszont megszakadt, akkor valószínűleg újra hívni fogja, amint lesz ismét térerő. Rendben, akkor megvárja, míg Cassie újrahívja. Megrázta a fejét. Mi ütött beléd, Ray? Egyszerre úgy viselkedsz, mint valami izzadó tenyerű kamasz, aki az első szerelme által küldött jeleket próbálja értelmezni.

Ray eltűnődött, Cassie vajon honnan szerezte meg a telefonszámát. Lényegtelen. Csak az számít, hogy felhívta. Miért? Fogalma sem volt. A kezében tartotta a telefont, és szuggerálta, hogy újra megcsörrenjen. Ellenőrizte, hogy fel van-e töltve, megnézte, van-e térerő. Szánalmas vagy, Ray. Hagyd abba! Vagy visszahív, vagy nem.

És ha nem?

Akkor újra alámerül a… mibe is? A bárokba és az eszméletvesztésig tartó piálásokba?

Amikor befordult a sarkon, és meglátta az épületet, amelyben alagsori lakása volt – felnőtt ember létére egy alagsori lakást bérel, az isten szerelmére –, Ray megtorpant. Négy rendőrautó parkolt a ház előtt.

Ajjaj.

Behúzódott egy villanyoszlop mögé. Még szánalmasabb. Megfordult a fejében, hogy elmenekül, de ugyan mire menne vele? Ráadásul, ha le akarnák tartóztatni, Broome megtehette volna tíz perccel ezelőtt. Elindult a ház felé. Pakisztáni főbérlője, Amir Baloch, karba tett kézzel állt a lépcsőn. Ray bizonytalan léptekkel közeledett, arra számított, hogy a zsaruk rávetik magukat, amint meglátják. Nem tették. Jókora dobozokat hurcoltak kifelé a házból.

Amir a fejét rázta.

– Mint otthon, Pakisztánban.

– Mi történt? – kérdezte Ray.

Az egyik rendőr észrevette Rayt, és odalépett hozzá. A névtáblája szerint Howard Doddsnak hívták.

– Raymond Levine?

– Igen.

– Dodds őrmester. – Átnyújtott egy papírlapot. – Házkutatási parancsunk van.

– Ő csak az alagsorban lakik – mondta Amir kétségbeesetten.

– A házkutatási parancs az egész ingatlanra vonatkozik – felelte Dodds.

Ray el sem olvasta az iratot.

– Segítsek?

– Nem szükséges, uram.

– Megadhatom a jelszavakat a számítógépemhez, ha az megkönnyíti a munkájukat.

Dodds elmosolyodott.

– Ügyes próbálkozás.

– Tessék?

– Léteznek bizonyos jelszavak, amelyek képesek megsemmisíteni vagy törölni a fájlokat.

– Nem tudtam róla.

– Csak segíteni akart, mi?

– Igen.

– Hadd végezzük a munkánkat. – Azzal Dodds megfordult, és elindult vissza a házba.

Ray főbérlője hamuszürke arccal állt a bejárat előtt.

– Sajnálom, Amir – mondta Ray.

– Tudod, mit keresnek?

– Hosszú történet.

Amir a szemébe nézett.

– Bajba kerülök miatta?

– Nem.

– Biztos?

– Biztos.

– Karacsiban egyszer bajba kerültem. Fél évig tartottak fogva egy börtönben. Azért költöztünk ide.

– Sajnálom, Amir.

– Mit fognak találni?

– Semmit – felelte Ray. És komolyan is gondolta. Átnyálazzák az összes fényképét, de semmit nem fognak találni. Ismét eszébe jutott az az éjszaka, a rengeteg vér. Ezt az egy képet sosem tudta elűzni az alkohol, de még elhomályosítani sem.

Ez nem volt teljesen igaz. Cassie arca sem homályosodott el soha.

Raynek eszébe jutott az a különös fénykép, amelyet Broome mutatott neki a kopasz, kecskeszakállas fickóról. Elsőre nem ismerte fel, de hirtelen úgy érezte,

mintha ráborulnának a közeli épületek. Szúrni kezdett a mellkasa. Eltávolodott a háztól, magára hagyva Amirt. Egy másodpercig úgy érezte, hogy elsírja magát. Próbálta felidézni, mikor sírt utoljára. Felnőtt életében mindössze kétszer fordult elő. Először, amikor az apja meghalt. Másodszor tizenhét évvel ezelőtt abban a parkban.

Elindult az utca vége felé. Elhaladt a kedvenc kocsmája előtt, de nem ment be, még csak nem is vágyott rá. Ritkán fordult elő ilyesmi. Amire vágyott – amire mindig is vágyott, eszmélt rá –, az az volt, hogy megszabaduljon a terhétől. Közhelynek tűnt önmaga számára is, mintha a pszichiátere mondta volna, de talán, ha végre elmondaná valakinek az igazat arról az éjszakáról, saját magát is felszabadíthatná, és letérhetne az önpusztítás ösvényéről.

Talán eleve ezért küldte el Broome-nak azt a fényképet.

A kérdés már csak az volt, kinek mondja el. A telefonra pillantott, amit még mindig a kezében tartott. A válasz egyértelmű volt.

A telefon nem csörgött újra, de mi van akkor? Cassie megtette az első lépést. Most rajta a sor.

Ray megnyomta a hívásindítás gombját, megvárta, amíg a Megan Pierce név megjelenik a kijelzőn, majd a füléhez emelte a készüléket.

31

Megan már majdnem elért Agnes szobájához, amikor megszólalt a telefonja.

A Naplemente Idősek Otthona mindent elkövetett, hogy másnak látsszon, mint ami valójában. Kívülről egy viktoriánus panzióra akart hasonlítani, de az alumíniumburkolattal, a kerekes székeknek kialakított rámpákkal és a műpáfrányokkal inkább egy olcsó motelre emlékeztetett. Odabent élénkzöld szőnyegek és túl színes Renoir–, illetve Monet-reprodukciók fogadták a látogatókat, de még ez is inkább azt a hatást keltette, mintha valami garázsvásáron szerezték volna be őket.

Megan elhaladt Missy Malek mellett, aki aggodalmas arckifejezéssel fordult felé:

– Válthatnánk néhány szót?

– Igen, de előbb bemegyek Agneshez.

– Természetesen – bólintott Malek.

Megan tehát éppen befordult Agnes folyosójára, amikor megcsörrent a telefonja. A kijelzőre pillantott, és meglátta Ray telefonszámát. Földbe gyökerezett a lába, nem tudta, mitévő legyen, de aztán rájött, hogy nincs más választása. Megnyomta a hívásfogadás gombját, és a füléhez emelte a készüléket.

– Halló?

– Hallom, hogy most már Megannek hívnak – mondta Ray.

– Ez a valódi nevem.

– Elsüthetném a poént, hogy velünk kapcsolatban semmi sem volt valódi…

– De mindketten tudjuk, hogy az hazugság lenne – mondta Megan.

– Igen.

Csönd.

– Megtalált Broome? – kérdezte Megan.

– Igen.

– Ne haragudj!

– Nem, jól tetted, hogy elmondtad neki.

– Tőled mit tudott meg?

– Nagyjából ugyanazt, amit te.

– Elhitte?

– Nem valószínű. A rendőrség éppen átkutatja a lakásomat.

– Jól vagy?

– Persze.

– Ha az segít, én hiszek neked – mondta Megan.

A férfi nem válaszolt.

– Ray?

Amikor Ray újra megszólalt, a hangja másmilyen volt, valahogy furcsán csengett.

– Még mindig Atlantic Cityben vagy?

– Nem.

– Vissza tudnál jönni?

– Miért?

Újabb hallgatás.

– Ray?

– Nem mondtam el neked az igazat – válaszolta.

Megan érezte, hogy jeges borzongás fut végig a gerincén.

– Nem értem.

– Gyere vissza a városba!

– Nem lehet. Legalábbis nem most azonnal.

– Lucy előtt foglak várni. Nem számít, mennyi ideig tart. Kérlek!

– Nem tudom, Ray.

De a férfi addigra már lerakta. Megan hosszú másodpercekig szótlanul meredt a telefonra, végül valami zajt hallott, ami kibillentette kábultságából. Felnézett, és meglátta Agnest, amint zavartan, üveges tekintettel botorkál elő a szobájából. Ősz haja kócos összevisszaságban állt a feje búbján. Arcbőre olyan sápadt volt, hogy kilátszottak alóla a kék erek.

Amikor egy ápolónő elindult felé, Agnes felkiáltott:

– Ne bántson! – azzal elhúzódott.

– Dehogy bántom, Agnes! Csak segíteni akarok…

– Elég! – Agnes úgy reszketett, mint aki attól fél, hogy az ápolónő megüti. Megan odasietett hozzájuk, és félretolta az ápolónőt az útból. Anyósa szemébe nézett, és a vállára tette a kezét.

– Semmi baj, Agnes. Én vagyok az. Megan.

Az idős asszony hunyorogva nézett rá.

– Megan?

– Igen. Minden rendben van.

Agnes oldalra billentette a fejét.

– Mit keresel itt? Miért nem otthon vagy a picikkel?

– Már nem olyan picik. Iskolába járnak. És azért vagyok itt, mert felhívtál.

– Én? – Rettegés ült ki Agnes arcára. – Mikor?

– Nem fontos. Nincs semmi baj. Most már itt vagyok. Biztonságban vagy.

Az ápolónő együtt érző pillantást vetett rájuk. Megan megfogta Agnes karját, és visszavezette a szobájába. A hátuk mögött megjelent Missy Malek, de Megan intett neki, hogy hagyja őket magukra, és becsukta az ajtót. Beletelt egy kis időbe, de Megannek végül sikerült megnyugtatnia Agnest. Anyósa abbahagyta a remegést meg a jajveszékelést, és újra értelem költözött a tekintetébe.

– Jól vagy? – kérdezte Megan.

Agnes bólintott.

– Megan?

– Igen?

– Kivel beszéltél telefonon? – kérdezte.

– Mikor?

– Az imént. Amikor kijöttem a szobából. A folyosó végén álltál a telefonnal.

Megan hirtelenjében nem tudta, mit válaszoljon.

– Csak egy régi barátom volt az – mondta végül.

– Nem akarok tolakodó lenni…

– Ugyan, dehogy, csak… – Elhallgatott, alig tudta visszatartani a könnyeit. Agnes olyan őszinte aggodalommal nézett rá, hogy Megan érezte, amint átszakad benne valami gát. – Az egész életem egy hazugság.

Agnes mosolyt erőltetett az arcára, és megveregette a kezét.

– Ez azért túlzás.

– Nem érted.

– Szereted az én Davey-met?

– Igen.

– Megan?

– Tessék?

– Tudom. – Agnes suttogásától megfagyott a levegő a szobában.

– Mit?

– Múlt héten.

– Mi volt a múlt héten?

– Egy nappal azután, hogy Davey elhozott bemutatni, felhívtam az Emersont. Azt mondtad, odajártál. De éreztem, hogy valami nem stimmel. Felhívtam őket. Azt mondták, sosem hallottak rólad.

Megan nem tudta, mit felelhetne erre.

– Nem fogom elárulni. – A hangja ismét suttogássá halkult. – Nincs semmi baj. Én is hazudok Rolandnak az életkoromról. Három évvel idősebb vagyok nála, de nem

tudja. Látom rajtad, hogy szereted az én Davey-met. Jó vagy hozzá. Nem úgy, mint azok a gazdag, beképzelt libák. Nálam biztonságban lesz a titkod, drágám. Csak egyvalamit kérek.

Könnycsepp gördült végig Megan arcán.

– Mit?

– Szülj nekem unokákat! Csodálatos anya lesz belőled.

Agnes mindvégig tudta, gondolta Megan. Egész idő alatt tudott a hazugságról. Szinte összeroppant a felismerés súlya alatt.

– Megan?

– Megígérem.

– Nem, nem azt. – Agnes szeme az ajtó felé villant. – Fel akarnak vinni a harmadik emeletre, igaz?

– Igen. De nem kell menned, ha nem akarod.

– Az sem fog segíteni. – Lehalkította a hangját. – Úgyis megtalál. Még ott is. Megtalál, és akkor megöl.

– Kicsoda?

Agnes előbb jobbra, majd balra nézett. Közelebb hajolt Meganhez, és a szemébe nézett.

– Az a rossz ember, aki éjszakánként felkeres.

Megannek ekkor jutott eszébe a rejtett kamera az órában.

– Agnes?

– Igen?

– A rossz ember tegnap éjjel is itt járt?

– Persze. Azért hívtalak.

Néha olyan érzés volt Agnesszel beszélgetni, mint egy emberi tévékészülékkel társalogni, amely állandóan csatornát vált. Megan az órára mutatott.

– Emlékszel, hogy tegnap itt jártam?

Agnes elmosolyodott.

– Hoztál egy kamerát!

– Igen.

– Akkor te is meg tudod nézni? Meg tudod nézni a rossz embert?

– Mindjárt meglátjuk.

Megan úgy állította be a rejtett kamerát, hogy este kilenc és reggel hat között rögzítsen. De nem vett fel mindent – mozgásérzékelő volt benne –, ezért nem kellett végignézniük az egész kilencórás felvételt. Megan megnézte az óra hátlapját, és látta, hogy egy aprócska lámpa villog rajta. Ez azt jelentette, hogy valami van a

merevlemezén.

– Mindjárt visszajövök, Agnes.

Kilépett a folyosóra, és visszasietett a bejárathoz. A recepcióról kölcsönkért egy laptopot, és visszavitte a szobába. Agnes még mindig az ágyban feküdt. Az óra/kamera USB-csatlakozóval rendelkezett. Megan letette az ágyra laptopot, és rácsatlakoztatta a kamerát. Agnes közelebb húzódott a képernyőhöz. Megjelent a rejtett kamera ikonja. Megan az ikon fölé húzta a kurzort.

– Ha itt járt a szobádban, akkor mindjárt látni fogjuk – mondta Megan.

– Mi folyik itt?

Mindketten az ajtó felé kapták a fejüket. Missy Malek lépett be a szobába, és csípőre tett kézzel, orrát felhúzva nézett rájuk. Egy pillantással felmérte a helyzetet – a két nő az ágyon, az óra/kamera a laptophoz csatlakoztatva –, és elkerekedett a szeme.

– Ez meg micsoda?

– Egy biztonsági kamera – felelte Megan.

– Tessék?

– Egy rejtett kamera. Beépítve az ébresztőórába.

Malek arca elvörösödött.

– Nem hozhatja be ide.

– Már megtettem.

– Van egy házirendünk. Amikor Agnes bekerült ide, az ön férje mint gyám aláírta, hogy elfogadják. Külön pont tárgyalja…

– Én nem írtam alá semmit – szakította félbe Megan.

– Mivel nem maga képviseli jogilag.

– Pontosan. Ez pedig Agnes szobája. Ő akart ide egy kamerát, igaz, Agnes?

Agnes bólintott.

– Igen.

– Nem értem. Felvett bennünket? – kérdezte Missy Malek.

– Azt hiszem, igen.

– Tisztában van vele, milyen durván aláássa ezzel a köztünk lévő bizalmi viszonyt?

Megan vállat vont.

– Ha nincsen rejtegetnivalójuk…

– Persze hogy nincsen!

– Remek – mondta Megan. – Van kedve megnézni velünk?

Malek előbb Agnesre pillantott, majd újra Meganre.

– Nagy hibát követ el.

– Vállalom érte a felelősséget – felelte Megan.

A kép szemcsés volt, nem is annyira a rossz felbontás, mint inkább a sötétség miatt. Az első jelenet egy állókép volt, amint Agnes ül az ágyában. Az éjszakai felvétel kísérteties zöld fényben mutatta a szobát.

Az egész szobát befogó nagylátószög ellenére a képen egyértelműen kivehető volt Agnes rémült arckifejezése. A szeme fehéren világított a sötétben.

A kép közepén egy jobbra mutató nyíl látszott. Megan hátrapillantott Missy Malekre. Malek arcáról semmit nem lehetett leolvasni. Megan a nyílra kattintott.

Elindult a videó, és valóban megoldódott a rejtély, bár nem úgy, ahogy Megan várta.

A szerkezet hangokat nem rögzített – szerencsére. A képernyőn Agnes felült az ágyban. Szemmel láthatóan kiabált, sírt. Az arcára kiült a rettegés. A párnáját tartotta maga elé védekezésképpen. Az ágy sarkába kuporodott, próbált elbújni, térdét felhúzta egészen a mellkasáig. Jobb kezét az arca elé emelve meredt támadójára.

De nem volt ott senki.

Megannek majd megszakadt a szíve. Lopva Missy Malekre pillantott. A nő rezignált arccal nézte a felvételt, sem bűntudat, sem félelem nem látszott rajta. Tudta előre. Megan az anyósára nézett. Agnes tátott szájjal bámulta a monitort. Először zavartnak tűnt, de aztán kitisztult a tekintete. Agnes felfogta, mit lát. Agya egy része el is fogadta, a nagyobbik része azonban képtelen volt beletörődni. Mintha valaki hirtelen közölte volna vele, hogy fent van lent, a lent pedig fent.

– Láthatatlanná vált – mondta Agnes.

De hallatszott a hangján, hogy maga sem hisz benne.

A felvételen úgy tűnt, mintha Agnes már vagy egy órája sikítana – valójában talán két perc telhetett el –, mire bejött egy ápolónő, hogy megnyugtassa. Megan látta, hogy egy pohár van az egyik kezében, a másikban pedig gyógyszerek. Agnes lenyelte őket, és ivott a pohárból. Megan feltételezte, hogy víz van benne. Azután Agnes visszafeküdt. Az ápolónő gyengéden betakarta, várt egy kicsit, majd lábujjhegyen kisurrant a szobából.

Egy perccel később a felvétel véget ért.

Becsületére legyen mondva, Malek nem szólt egy szót sem. Agnes a monitort bámulta, várta, hogy történjen még valami. A képernyő még egyszer életre kelt. A sarokban lévő digitális óra szerint egy órával később. Agnes és Megan izgatottan közelebb hajoltak, de csak egy ápolónő ellenőrizte, hogy Agnes jól van-e.

Agnes fel sem ébredt rá.

Ennyi volt az egész.

– Te is láttad, ugye? – kérdezte Agnes a képernyőre mutatva. – A késsel? Egyszer egy prérifarkassal és egy üveg méreggel látogatott meg.

Malek szó nélkül kiment a szobából.

– Megan? – Agnes hangja remegett.

– Nincs semmi baj. – Megan végtelen szomorúságot érzett. A fenébe. Hogy lehetett ilyen idióta? Nem tudta a lelke mélyén, hogy a felvétel mit fog mutatni? Tényleg azt hitte, hogy egy férfi rontott be az éjszaka kellős közepén az anyósához késsel a kezében (a prérifarkasról és a méregről nem is beszélve)? Megannek – egy olyan nőnek, aki szinte egész felnőtt életét hazugságban élte le – Agnes volt a legközelebbi bizalmasa és barátnője. Ma azt is megtudta, mennyire közeli. Agnes egész idő alatt tudta róla az igazságot, vagy annak egy részét. De nem érdekelte.

Mindenki másnál jobban ismerte Megant, de így is szerette.

– Most menj haza – mondta Agnes távoli hangon. – Gondoskodnod kell a piciről.

A piciről. Egyes számban. Az emberi tévé ismét csatornát vagy legalábbis időzónát váltott. Ettől függetlenül Agnesnek igaza volt. Elég ebből. Elég a múlt hajkurászásából. Elég a hazugságokból. Az apósa – a néhai Roland Pierce, akinek szintén hazudott a felesége, még ha csak az életkoráról is – gyakran mondogatta: „A fiatalság egy szempillantás alatt elröpül.” Nagy igazság. És aztán ugyanez történik a húszas éveinkkel, majd az életünk összes többi szakaszával is. Gyakorlatilag ez az egyetlen dolog, amiben biztosak lehetünk az életben.

Agnes vajon mikor kezdett eltávolodni a valóságtól? És Megan?

Egyetlen napot sem akart többé hazugságban élni.

Megan homlokon csókolta az anyósát, néhány másodpercig ebben a pózban maradt, és behunyta a szemét.

– Nagyon szeretlek – mondta halkan. – Nem engedem, hogy bármi bajod essen. Ígérem.

Kilépett az ajtón. Missy Malek a folyosón várta, és kérdő tekintettel nézett rá. Megan bólintott, és így szólt:

– Beszélek a férjemmel, de kérem, készítse elő a költözést!

– Így lesz a legjobb neki. Ebben biztos vagyok.

Megan keresztülvágott az előcsarnokon, és elhaladt a büfé mellett. A fotocellás ajtó kinyílt előtte. Megan örült a friss levegőnek, különösen a benti fullasztó hőség után. Egy másodpercre behunyta a szemét, és vett egy mély lélegzetet.

Dave még mindig nem hívta vissza. Szomorúnak, dühösnek, kimerültnek és zavartnak érezte magát. Ray Lucynél várja. Nem akart odamenni. Ray a múltjához

tartozik. Ha kinyitja azt az ajtót, csak boldogtalanság vár rá mögötte. Ideje továbblépni.

Ray szavai a fülében csengtek: *„Nem mondtam el neked az igazat.”*

Képes lenne ezt ennyiben hagyni? Hallotta Ray hangjában a kétségbeesést… képes lenne hátat fordítani neki? Nem tartozik neki legalább egy utolsó találkozással?

Végül ez adta meg az utolsó lökést. Nem azért fog találkozni Rayjel, hogy újraélje hajdanvolt fiatalságát, hanem hogy segítsen valakinek talpra állni, aki régen fontos volt számára.

Odaért a kocsijához. Ahogy az ajtó felé nyúlt, hogy kinyissa, valami megcsillant az autó fényezésén.

Megan villámgyorsan megpördült, és azt látta, hogy egy kés lendül felé.

32

Broome elcsüggedt.

– Már nincs itt.

Ismét a régi kohónál voltak Samantha Barjaktarival és a fiatal helyszínelővel. Cowens ezúttal nem tartott velük, ebből Broome arra következtetett, hogy összeveszett Barjaktarival.

– Mit is mondott, mit látott azon a fényképen? – kérdezte a nő.

– Egy kézikocsit.

– Kézikocsit? Amivel ládákat szoktak szállítani?

– Vagy holttesteket – mondta Broome. Megérintette a régi téglafalat. Néhány lépés távolságból nézve az egykori acélgyár romjaiban volt valami vadregényes. Broome-nak olaszországi nászútja jutott eszébe Erinnel. Két hetet töltöttek Nápolyban, Rómában, Firenzében és Velencében. Hihetetlen művészeti alkotásokkal találkoztak, de ami leginkább lenyűgözte őket – a két régimódi zsarut –, azok a romok voltak. Volt valami a letűnt idők maradványaiban, ami teljesen rabul ejtette őket. Megbabonázta őket a Forum Romanum, a Colosseum és legfőképpen Pompeji vulkáni hamu alá temetett városa. Kétezer évvel ezelőtt kitört a Vezúv, hogy hat méter vastag hamuszőnyeget borítson a városra és lakóira. Ezerhétszáz évig lapult így az egész, emberi szem elől rejtve – senki sem vizsgálhatta meg tett helyszínét –, mielőtt véletlenül felfedezték, és lassan napvilágra kerültek titkai. Broome felidézte, ahogy kéz a kézben sétált gyönyörű, ifjú feleségével a tökéletesen konzervált utcákon, és olyan marha volt, hogy nem jött rá: ez élete legnagyszerűbb pillanata.

– Jól van? – kérdezte Barjaktari.

Broome bólintott. Tudta, hogy a Pine Barrens tele van tizennyolcadik és tizenkilencedik századi romokkal. A két leghíresebb, Batsto és Atsion kivételével, nem klasszikus turistalátványosságok. Legtöbbjük, mint ez is, nehezen megközelíthető helyen fekszik. Egy letűnt kor düledező maradványai, amelyek arra emlékeztetnek, hogy egykor New Jersey erdőségeinek helyén virágzó városkák épültek a papír–, üveg– és acélgyárak köré. Végül azonban a természeti kincsek elfogytak, és a városok többsége is kiürült. Bizonyos esetekben azonban azt sem lehet tudni, hogy mi történt. Az egyik nap még itt voltak, élték az életüket, nevelték a gyerekeiket. Másnap pedig eltűntek, mintha rájuk is hamufelhő ereszkedett volna, és arra várnának, hogy egy nap felfedezzék őket, mint Pompejit.

Barjaktari az 1780-ban épült kohó téglafalát tanulmányozta.

– Azt mondta, hogy egy kézikocsit látott itt, igaz?

– Igen.

A nő végighúzta az ujját a téglán.

– Mi az?

– Van itt egy kis karcolás. Mintha rozsdafolt lenne rajta. De laborvizsgálat nélkül nem tudok biztosat mondani.

– Akár egy kézikocsi is állhatott idetámasztva?

– Akár.

Samantha leguggolt, és félresöpörte a leveleket a talajról.

– Mi az elmélete erről a kézikocsiról?

– Jelen pillanatban? A legkézenfekvőbb.

– Vagyis? – kérdezte Barjaktari.

– Arra használták, hogy szállítsanak vele valamit.

– Például egy holttestet?

Broome bólintott.

– Tételezzük fel, nyomozó, hogy évente egyszer, húshagyókedden, megöl vagy ártalmatlanná tesz egy embert idefönt. Mondjuk, leüti, és az elveszíti az eszméletét. Tegyük fel, hogy el akarja innen vinni. Hogyan tenné?

Barjaktari bólintott.

– Például egy kézikocsival.

– Igen.

– Ha tényleg erről van szó, akkor annak kellett hagynia valamilyen nyomot – mondta a nő elgondolkodva. – Mélyedéseket a talajon. A régebbiek, amik évekkel korábban keletkeztek, már nyilván eltűntek, de ha Carlton Flynnt is így szállították el néhány nappal ezelőtt, akkor talán még találunk valamit.

Visszament a hatalmas sziklatömbhöz, ahol a vérnyomokat találták. Broome követte. Barjaktari négykézlábra ereszkedett, és arcát szinte a földhöz szorítva vizsgálódott, mint valami nyomolvasó egy régi westernfilmben. Körbejárta a területet, azután egyre gyorsabban haladva elindult egy irányba.

– Mi az? – kérdezte Broome.

– Látja ezt?

A földre mutatott.

– Nem nagyon. Mi van ott?

– Egy bemélyedés. Összesen négy van belőle. Szabályos négyszöget alkotnak. Egy nagyjából százhúszszor hatvan centis négyszöget.

– És ez mit jelent?

– Ha fel akarok rakni egy hullát egy kézikocsira, ahhoz előbb le kell eresztenem

a taliga mind a négy lábát a földre. Amikor ráejtem a holttestet, a súlytól óhatatlanul megsüllyed egy kicsit. – Felnézett Broome-ra. – És az pont ilyen nyomot hagy.

– Ejha!

– Bizony.

– Tudja követni a nyomokat?

– Nem hiszem – felelte Barjaktari. – Elég kemény a talaj, de… – Félbehagyta a mondatot. Megfordult, és mint egy vadászkutya, elindult felfelé az ösvényen. Néhány lépés után megállt, és lehajolt.

– Arra ment? – kérdezte Broome.

– Nem biztos, de nézze, hogy össze van itt törve a növényzet.

Broome odalépett mellé, és leguggolt. Valóban úgy tűnt, mintha valami nagy, súlyos tárgyat, például egy hullával megpakolt kézikocsit toltak volna erre. A keréknyomokat kereste a tekintetével, de nem talált semmit.

– Hová vihette?

– Talán nem túl messzire. Lehet, hogy elásta valahol.

Broome a fejét rázta.

– Túl hideg volt ahhoz az elmúlt hetekben.

– Látja ott azokat a törött ágakat? Arra mehetett. Kövessük!

Egyre mélyebbre hatoltak az erdő sűrűjébe, fokozatosan távolodtak az ösvénytől. Lejteni kezdett a talaj a lábuk alatt. Hamarosan újabb törött ágakra bukkantak, pedig arra nem vezetett semmilyen út. A nyomokból ítélve valami súlyos tárgy haladt át arrafelé nagy sebességgel.

A nap elérte a látóhatár alját, kezdett sötétedni. A levegő egyre hűvösebb lett. Broome felhúzta a széldzsekije cipzárját, és ment tovább.

A növényzet sűrűbbé vált, így a kézikocsi nyomai is egyre nyilvánvalóbbak lettek. Broome tudta, hogy le kellene lassítania, nehogy összetapossa egy bűncselekmény lehetséges helyszínét, de nem tudott parancsolni a lábának. Megelőzte Barjaktarit. Felgyorsult a pulzusa. Tarkóján felállt a szőr.

Tudta. Tudta, hogy közel jár a megoldáshoz.

– Lassabban, Broome!

Nem lassított. Sőt, egyre gyorsabban törtetett előre, tolta félre az ágakat, majdnem megbotlott egy kiálló gyökérben. Végül, alig egy perccel azután, hogy elindultak a sziklatömbtől, Broome kiért egy kis tisztásra, és földbe gyökerezett a lába.

Samantha Barjaktari néhány másodperc múlva érte utol.

– Broome?

A férfi egy alacsony építményt bámult néhány méterre attól a helytől, ahol állt. A fal alig egy méter magas volt, és majdnem teljesen benőtte a növényzet. Így megy ez. Amint az ember eltűnik, a természet újra birtokba veszi, ami az övé.

– Mi ez? – kérdezte Barjaktari.

Broome nyelt egyet.

– Egy kút.

Odasietett a kávájához, és benézett a lyukba. Feketeség.

– Van egy elemlámpája?

A visszhang elárulta, hogy a kút mély. Összeszorult a gyomra.

– Tessék – mondta Barjaktari.

Broome elvette az elemlámpát, és bekapcsolta. Amikor belevilágított a lyukba – amikor a fénysugár elérte a kút alját –, a látványtól egy pillanatra elállt a szívverése. Lehet, hogy valamilyen hangot is kiadott, talán felnyögött, de nem tudta volna biztosan megmondani. Samantha odalépett mellé, és lenézett. Elakadt a lélegzete a döbbenettől.

Ken az utolsó bárszéken ült, és a pultost figyelte.

Lorraine-nek hívták, és jól végezte a munkáját. Sokat nevetett. Megérintette a férfiak karját. Állandóan mosolygott, és bár lehet, hogy ez csak egy álarc volt, valójában pedig gyűlölte, amit csinál, de ez egy pillanatra sem látszott rajta. A többi lány is próbálkozott. Ők is mosolyogtak, de csak az ajkukkal, és túl gyakran fordult elő, hogy a szemükből közben sütött a gyűlölet.

A törzsvendégek Lorraine-nek szólították a pultban sürgölődő idősebb nőt. Törzsvendégek egy sztriptízbárban – Ken hiába igyekezett, ennél szánalmasabbat nem tudott elképzelni. Ennek ellenére megértette őket. Elvégre mindenkinek megvan a maga démona. A szex az egyik legerősebb közülük, természetesen. Nem lehet összemérni a hatalommal, de ezeknek a férfiaknak a többsége ezt soha nem fogja megtapasztalni, mit jelent a hatalom, gondolta Ken. Naiv tudatlanságban élik le az életüket.

Ken azonban megtanulta, mi a titka a démonok legyőzésének: meg kell érteni, hogy nem lehet őket legyőzni. Fegyelmezett embernek tartotta magát, de tisztában volt azzal, hogy az emberi lények nem önmegtartóztatásra születtek. Hosszú távon ezért nem működnek a fogyókúrák. Vagy az absztinencia.

Az ember csak úgy kerekedhet felül a démonain, ha elfogadja és irányítja őket. Lorraine-re pillantott. Hamarosan lejár a műszakja. Ken követi, megvárja, míg egyedül lesz, aztán elkapja… és irányítja a démonokat.

Kifordult a bárszékkel, és a bárpultnak támasztotta a hátát. A lányok ocsmányak voltak. Szinte érezni lehetett a pórusaikból áradó betegségeket. Egyiküket sem lehetett egy napon említeni Barbie-val. A kertvárosi házra gondolt, a gyerekekre az udvaron, a grillsütőre, a gondtalan délutánokra, ahogy labdázik a fiával, július 4-én este pedig leterítenek egy pokrócot, hogy onnan nézzék a tűzijátékot. Tudta, hogy Barbie-nak komoly fenntartásai vannak. Maximálisan megértette pesszimizmusát, mégis volt az egészben valami csábító. Ha a családi élet óhatatlanul boldogtalansághoz vezet, miért találjuk mégis olyan vonzónak? Sokat gondolkodott ezen a kérdésen, és arra jutott, hogy nem az álomban van a hiba, hanem azokban, akik álmodják. Barbie gyakran mondogatta, hogy ők mások, és nem erre az életre születtek. De csak felerészben volt igaza. Valóban mások, de ez új lehetőségeket is nyitott előttük. Nem agyatlan robotokként fognak belépni a házaséletbe.

Nem arról van szó, hogy az az élet, amelyre az emberek vágynak, eredendően rossz vagy értéktelen lett volna – sokkal inkább arról, hogy többségük számára elérhetetlen.

– Mit adhatok, szépfiú?

Ken megpördült. Lorraine állt vele szemben egy törlőronggyal a vállán. Fülében karikák csilingeltek. A haja színe és formája leginkább egy szénaboglyára emlékeztetett. Ajkát úgy biggyesztette, mintha cigaretta lógna a sarkából. Fehér blúza túlságosan ki volt gombolva – nem véletlenül.

– Azt hiszem, ennyi elég volt – mondta Ken.

Lorraine ugyanazzal a félmosollyal nézett rá, ahogyan a törzsvendégekre szokott.

– A bárpultnál ülsz, szépfiú. Valamit innod kell. Mit szólnál legalább egy kólához?

– Oké, az jó lesz.

Lorraine, anélkül hogy levette volna róla a tekintetét, jégkockákat dobott egy pohárba, fogta az üdítőadagoló pisztolyt, és megnyomta rajta a kólagombot.

– Szóval, mit keresel itt?

– Ugyanazt, amit mások.

– Valóban?

Lorraine odatolta elé a Coke-ot. Ken belekortyolt.

– Persze. Miért, nem úgy nézek ki, mint aki ilyen helyekre jár?

– Úgy nézel ki, mint a volt férjem: olyan jóképű vagy, hogy az már fáj. – Lorraine közelebb hajolt, mintha valami súlyos titkot készülne megosztani vele. – Mondjak valamit? Mindig azok a legjobb kuncsaftjaink, akik úgy néznek ki, mintha sosem járnának ilyen helyekre.

Ken tekintete óhatatlanul is a nő dekoltázsára vándorolt. Amikor felnézett, a szeme találkozott Lorraine-ével. Kennek nem tetszett, amit látott. Mintha ez az idősödő pultosnő olvasott volna benne. Ezért elképzelte, hogy megkötözi, az pedig kétségbeesetten vonaglik a fájdalomtól. Megbizsergette a gondolat. Állta Lorraine tekintetét, és úgy döntött, tesz egy próbát.

– Azt hiszem, igaza van – mondta.

– Miben is?

– Valóban nem szoktam efféle klubokba járni. Csak a kíváncsiság hozott ide. És talán a gyász.

– Ó? – Lorraine felvonta a szemöldökét.

– A barátom gyakran megfordult ezen a helyen. Valószínűleg olvasott róla az újságokban. A neve Carlton Flynn.

Lorraine szemének villanása elárulta, hogy ismeri. Hohó, de még mennyire, hogy ismeri. Most Ken olvasott benne úgy, mint egy nyitott könyvben.

Ez a nő tud valamit. És ő ki fogja szedni belőle.

33

Megan látta az arca felé lendülő kést.

Nem rendelkezett semmilyen harcművészeti jártassággal, de ha rendelkezik, valószínűleg az sem segített volna. Nem volt már elég idő arra, hogy lebukjon, blokkolja a kést tartó kezet, vagy bármi olyat tegyen, amit ilyen helyzetben kell.

Azt mondják, az efféle szituációkban, amikor valakit megtámadnak, vagy baleset történik vele, az idő lelassul. Jelen esetben ez nem teljesen így volt. A pillanat törtrésze alatt, ahogy a penge egyre közelebb került a torkához, Megan kivetkőzött emberi mivoltából. Az agya hirtelen átváltott túlélőmódba. Még egy hangya is tud annyit valahonnan, hogy a másik irányba kezdjen futni, ha egy emberi láb lép mellé. Lényünk mélyén minden a túlélésről szól.

Itt is ez történt. Megan agyának primitív része, amely már jóval a kognitív gondolkodás kialakulása előtt létezett, átvette az irányítást. Nem gondolkodott, nem tervezte meg a mozdulatait. Egyszerűen működésbe lépett az idegrendszerünkbe kódolt védekező mechanizmus.

A nyaka elé kapta a karját, hogy kivédje a torka felé tartó kést, és megóvja a saját életét.

A penge szinte akadály nélkül hatolt az alkarjába, felhasította a húst, és megakadt a csontban.

Megan felüvöltött.

Valahol az agya egyik távoli zugában Megan hallotta a borzalmas hangot, ahogy a fém megcsikordul a csonton, de nem jelentett neki semmit. Legalábbis egyelőre nem.

Minden a túlélésről szólt.

A primitív túlélőösztön minden mást a háttérbe szorított. Megan szó szerint az életéért küzdött, ezért egyetlen gondolat töltötte ki az elméjét: ha a támadója kiszabadítja a kést, és újra lesújt vele, akkor ő halott.

Minden idegszálával a késre összpontosított, de közben látta a szőke hajat, és rájött, hogy támadója ugyanaz a nő, aki megölte Harry Suttont. Nem volt ideje a miérten töprengeni – majd ráér akkor, ha életben marad –, de a páni félelemhez, amely hatalmába kerítette, most már harag is társult.

Nem engedheti, hogy a nő visszahúzza a kést.

Nem, az idő még mindig nem lassult le. Alig egy másodperc, vagy talán kettő telhetett el azóta, hogy Megan először megpillantotta a felé tartó kést. Továbbra is az ösztöneire hallgatva, miközben a penge mélyen beékelődött az izomszövetébe,

Megan valami olyasmit tett, ami normál körülmények között elképzelhetetlen lett volna. A másik kezével rácsapott a késre, még beljebb tolva ezzel a saját karjába a borotvaéles pengét.

Nem gondolta végig, mit csinál – hogy éppen azon fáradozik, hogy a saját húsában tartsa a kést. Csak azt tudta, hogy bármi történjék is, bármilyen pokoli fájdalmat kell elviselnie érte, semmi szín alatt nem engedheti, hogy ez a nő másodszor is lesújtson rá a késsel.

Amikor a szőke lány megpróbálta kihúzni a kést, a penge végigkarcolta a csontot, és olyan gyilkos fájdalom hasított Megan karjába, hogy majdnem összeesett.

De csak majdnem.

Így van ez a fájdalommal. Az agyunk egyik fele sürgősen meg akarja szüntetni, de ha az életünk a tét, és számít nekünk az életünk – ugyan ki az, akinek nem számít? –, akkor ezt a vágyat egy szempillantás alatt felülírja bennünk a túlélőösztön. Valahogy úgy működhet ez, mint az adrenalintermelés, de nem annyira anyagszerűen kézzelfogható.

A fájdalom jelen pillanatban semmit sem jelentett Megan számára.

Túlélés és düh – csak ez a két dolog számított. A túlélést nem kell magyarázni. A düh? Megan dühös volt erre a gyilkos némberre, aki bántotta szegény Harryt, dühös volt Dave-re, amiért hátat fordított neki, és dühös volt Rayre, amiért ennyire elhagyta magát. Haragudott arra az istenségre, amelyik úgy intézte, hogy az Agneshez hasonló idős emberek életük végén kénytelenek legyenek átélni a bomlott elméjük okozta szenvedést és megaláztatást. Haragudott saját magára, amiért kevesellte azt, amije van, amiért muszáj volt megpiszkálnia a múltat ahelyett, hogy megértette volna: bizonyos fokú elégedetlenség elmaradhatatlan velejárója az emberi létnek. De leginkább arra az ostoba, szőke ribancra haragudott, aki meg akarta ölni.

Ó, hogy dögölne meg!

Vérfagyasztó ordítás tört elő Megan torkából – primitív, fülsiketítő harci rikoltás. A pengével az alkarjában kifordította a csípőjét. A szöszi elkövette azt a hibát, hogy nem engedte el a kés markolatát, ezért Megan hirtelen mozdulata kibillentette az egyensúlyából. Csak egy kicsit.

Éppen annyira, hogy kénytelen legyen tenni egy lépést előre.

Megan felrántotta a könyökét. A hegyes csont telibe találta a szöszi orrát, és szinte felnyomta a homlokába. Émelyítő reccsenés hallatszott, és a lány arca vérbe borult.

De ezzel még nem ért véget.

A szöszi a fájdalomból új erőt merített. Visszanyerte az egyensúlyát, és minden

erejét beleadva maga felé rántotta a kést. A penge ismét végigkarcolta a csontot, mintha faragni akarna belőle. Megan próbálta megakadályozni, de most a szöszi volt jobb helyzetben. A penge hangos cuppanással kiszabadult a húsból.

Vér kezdett spriccelni a sebből.

Megan sosem bírta a vér látványát. Nyolcéves volt, amikor az egyik „mostohaapja” meg akarta nézni a *Péntek 13* legújabb folytatását, és mivel nem talált bébiszittert, Megant is magával cipelte a moziba. Életre szóló élmény volt. Azóta – egészen a mai napig – még a 12 éven felülieknek ajánlott filmeket is alig bírta végignézni, ha erőszak volt bennük.

De ez most mit sem számított. Nem lett rosszul a vértől – sem a sajátjától, sem a szösziétől. Sőt, szinte örült neki.

Egy másodpercig nem érzett fájdalmat a karjában, majd hirtelen rátört, mintha az idegvégződés úgy viselkedett volna, mint egy megtekeredett locsolócső, amely egyszerre utat enged a vízsugárnak.

A fájdalom elvakította.

A szöszi vadállati vicsorgással felemelte a kést, és újra rátámadt.

Megan ezúttal is az ösztöneire hallgatott, és igyekezett a létfontosságú szerveit védeni: a torkát, a szívét, a lágy részeket. Behúzta a nyakát, hogy az állával védje a légcsövét, a vállát pedig kifordította. A kés hegye a vállcsontját érte.

Megan ismét felüvöltött.

A fájdalom áramütésként száguldott végig a testén, pedig valójában csak a bőre sérült meg.

Megan ellentámadásba lendült, és belerúgott a szöszi térdébe. A lány térde visszahajlott, és jókorát reccsent. A szöszi a földre zuhant, de szinte azonnal megpróbált újra feltápászkodni.

Egy pillanatra átvillant Megan fején, hogy futásnak ered. De nem lehet. A szöszi nem hagyná annyiban. Már majdnem fel is állt újra. A szőke lány fiatalabb nála, és minden bizonnyal gyorsabb meg erősebb is, Megannek pedig esze ágában sincs úgy meghalni, hogy menekülés közben kést döfnek a hátába.

Azt már nem!

Megan rávetette magát a támadójára, és közben egyetlen gondolat zakatolt a fejében.

A kés! Szerezd meg a kést!

A két nő a járdára zuhant. Megan csak a kés megszerzésére koncentrált. Két kézzel megragadta a szöszi csuklóját. Tiszta vér volt minden, mindkettőjüket vörösre festette. Valahol az elméje mélyén Megan tisztában volt vele, hogy

igyekeznie kell. Erősen vérzett, nagyon erősen. Ha ez így folytatódik, egyszerűen elvérzik.

Megan szorította a szöszi csuklóját, de az csak nem akarta elengedni a kést. Megan erre begörbítette az ujjait, és körmét a vékony bőrbe vájta az ereknél. A szöszi felüvöltött fájdalmában, de Megan nem lazított a szorításon. Még mélyebbre döfte a körmét. Próbálta felhasítani a lány bőrét a hüvelykujja alatt, ahol a pulzust szokták ellenőrizni. Nincs ott valahol egy ütőér?

A szöszi ismét felüvöltött, majd előrehajolt, és Megan sérült karjába mélyesztette a fogait.

Megan torkából fájdalmas hörgés szakadt fel.

A szöszi marcangolni kezdte Megan karját, fogai mélyen a húsába vájtak. A harapás helye azonnal vérezni kezdett, pirosra festve a szöszi fehér fogsorát. Megan még erősebben szorította a lány csuklóját.

A kés a járdára hullott.

Ez volt az a pillanat, amelyben Megan hibát követett el.

Annyira csak a késre koncentrált, hogy megszerezze, beledöfje a szőke lányba, újra és újra, míg semmi nem marad belőle, hogy közben megfeledkezett arról, hogy egy emberi lénynek egyéb eszközök is rendelkezésére állnak.

Ahhoz, hogy megkaparintsa a kést, Megannek el kellett engednie a lány csuklóját. A szöszi felmérte, hogy Megan csak a késre koncentrál, és azonnal reagált a helyzetre. Először is kiharapott egy darabot Megan karjából, és az aszfaltra köpte.

A fájdalom hullámként söpört végig Meganen, egy pillanatra még a szeme is felakadt tőle.

Miközben Megan még mindig a kés után tapogatózott, a szöszi áthelyezte a testsúlyát, és lelökte magáról. Megan elveszítette az egyensúlyát, és fejjel előre a kocsinak zuhant.

A kezét nem tudta lerakni, hogy tompítsa az esést, ezért koponyája a kocsija lökhárítójának csapódott.

Csillagokat látott a fájdalomtól.

Szerezd meg a kést!

A szöszi közelebb kúszott hozzá, és egy jól irányzott rúgással halántékon találta Megant, akinek a feje másodszor is a lökhárítón koppant. Megan érezte, hogy lassan kezdi elveszíteni az eszméletét. Egy pillanatig azt sem tudta, hol van, és kicsoda egyáltalán. Megfeledkezett a szösziről, és a következő rúgást sem érezte. Egyetlen gondolat zakatolt még mindig a fejében.

Szerezd meg a kést!

A szöszi felállt, és oldalba rúgta ellenfelét. Megan kábultan esett össze. Arca az aszfaltnak csapódott. Lecsukódott a szeme. Karja szétterült, mintha egy repülőgépből hajították volna ki.

Tudta, hogy közel a vég.

Hirtelen fénysugár söpört végig rajtuk a szürkületben. Talán egy elemlámpa vagy egy közeledő autó lámpájának fénye. Bármi volt is az, egy pillanatra elvonta a szöszi figyelmét. Megan – még mindig csukott szemmel – kinyújtotta a karját.

Még emlékezett, hol van a kés.

A szöszi felsikoltott, és Meganre vetette magát, hogy megakadályozza a kés megszerzésében.

De elkésett. Megan megragadta a fegyver markolatát, és a hátára fordult, miközben a mellkasához szorított kést pengével felfelé tartotta.

A szöszi belezuhant a hegyes késbe.

A penge mélyen a hasába fúródott. Megan azonban nem elégedett meg ennyivel. Felfelé rántotta a kést, egészen a bordákig. Érezte, ahogy ragacsos meleg folyadék ömlik rá a sebből.

A szöszi ajka néma sikolyra nyílt. Elkerekedett a szeme, tekintete találkozott Meganével. Valami történt köztük, valami mély, elemi erejű, túl minden racionális magyarázaton. Megant hosszú ideig kísérteni fogja még ez a pillanat. Számtalanszor visszajátssza majd magában, és azon tűnődik, mit is látott, de sosem lesz képes megfogalmazni.

A szöszi szája még jobban kinyílt, azután fokozatosan kihunyt a fény a szemében, és Megan tudta, hogy eltávozott az élők sorából.

Megan lépéseket hallott a háta mögül, ahogy visszahanyatlott a járdára. A feje már majdnem leért az aszfaltra, amikor valaki elkapta hátulról, és gyengéden a karjába vette.

Felnézett, és félelmet látott a szemében.

– Megan? Ó, Istenem! Megan!

Majdnem elmosolyodott Dave gyönyörű arca láttán. Meg akarta nyugtatni, biztosítani róla, hogy szereti, és minden rendben lesz – ez volt az első reflexe, hogy megnyugtassa a férfit, akit szeret –, de képtelen volt megszólalni.

Megan szeme felakadt, Dave eltűnt, őt pedig elnyelte a sötétség.

34

Broome vacogott a hidegben.

Mostanra már hat másik zsaru sürgölődött a kút körül. Egyikük felajánlott neki egy pokrócot. Broome összevonta a szemöldökét, és azt mondta neki, kopjon le.

Holttestek hevertek a kútban.

Sok holttest. Egymás hegyén-hátán.

A legfölső Carlton Flynné volt.

Az ő hullája volt a legfrissebb, ezért értelemszerűen az volt a leggyomorforgatóbb állapotban. Rothadás szaga áradt belőle. Apró rágcsálók – patkányok, mókusok? – falatoztak a tetemből. Az egyik rendőr elfordította a fejét. Broome nem.

A törvényszéki orvos szakértő a halál okát és időpontját próbálta megállapítani, de – a valóság nagyon más, mint a filmek – egyáltalán nem volt biztos, hogy sikerül is neki. A téli hőmérséklet és a létfontosságú szervekből lakmározó állatok alaposan megnehezítették a dolgát.

Broome-nak, természetesen, nem kellett tudományos bizonyíték arra, hogy tudja a halál beálltának időpontját. Biztosra vette, hogy Carlton Flynn húshagyókedd napján halt meg.

Miután a tetemet egy emelőcsiga és egy kötél segítségével felhúzták, néhány másodpercig szótlanul álltak körülötte.

– A többinek szinte csak a csontváza maradt meg – mondta Samantha Barjaktari.

Broome nem lepődött meg. Annyi év után, annyi fordulat, annyi új fejlemény és pletyka után, végre kiderült, mi történt. Valaki megölte ezeket a pasasokat, és bedobta őket ebbe a kútba. Valaki felcsalta őket erre az elhagyatott helyre, végzett velük, majd egy kézikocsi segítségével elhozta őket erre az ösvénytől alig ötven méterre lévő kúthoz.

Most már kétség sem férhetett hozzá. Ez egy sorozatgyilkos műve volt.

– Hány hulla van odalent? – kérdezte Broome.

– Egyelőre nehéz megmondani. Legalább tíz. De az is lehet, hogy húsz.

A húshagyókeddi férfiak nem szöktek el, nem választottak maguknak új személyazonosságot, nem utaztak egy távoli szigetre. Broome megrázta a fejét. Sejthette volna. Mindig úgy gondolta, hogy Kennedyt egy magányos merénylő lőtte agyon. Kinevette az ufókat, az Elvist látni vélőket, a holdra szállásban kételkedőket, vagyis gyakorlatilag minden ostoba összeesküvés-elméletet. Még zsaruként is mindig a legkézenfekvőbb magyarázatra gyanakodott: a feleség, a szerető, a

családtag, mert a legtöbb esetben itt is igaz volt, hogy két pont között a legrövidebb út az egyenes.

Stewart Green minden bizonnyal ott hever a kupac alján.

– Szólnunk kell a szövetségieknek – mondta Samantha.

– Tudom.

– Intézzem én?

– Már el van intézve.

Broome Sarah Greenre gondolt, aki egész idő alatt magányosan ült abban a házban, képtelen volt gyászolni vagy továbblépni, miközben a férje valószínűleg itt hevert a kút fenekén. Broome hagyta, hogy az ügy túlságosan személyessé váljon számára. Ez elhomályosította a tisztánlátását. Meg akarta menteni Greenéket. Elhitette saját magával, hogy ez lehetséges; hogy minden valószínűség ellenére meg fogja találni Stewart Greent, és visszaviheti a családjához.

Hogy lehetett ilyen ostoba?

Természetesen maradtak még nyitott kérdések. Például az, hogy Ross Gunther holttestét miért nem dobták be a kútba? Broome-nak több lehetséges válasz is átvillant az agyán, de egyik sem tetszett neki. A kútban heverő hullák arra sem tudták a választ, hogy ki ölte meg Harry Suttont és miért. Talán tényleg csak véletlen egybeesésről volt szó. Lorraine esetében pedig valószínűleg szimpla tévedésről. Ő maga is elismerte, hogy nem biztos benne. Az illető nyilván csak hasonlított rá. A kopasz, kecskeszakállas, tizenhét évvel idősebb képet elnézve Broome-nak is komoly kétségei voltak afelől, valóban Stewart Greent látja-e maga előtt.

Persze, azt sem lehetett kizárni, hogy Lorraine nem tévedett. Elképzelhető, hogy Stewart Green nem az első áldozat volt, hanem az elkövető…

Bár Broome ezt nem tartotta valószínűnek.

Felhoztak egy újabb csontvázat.

– Broome nyomozó?

Broome a hang irányába fordult.

– Guy Angiuoni különleges ügynök. Köszönöm, hogy értesített bennünket.

Kezet ráztak. Broome túl öreg volt már ahhoz, hogy foggal-körömmel ragaszkodjon az ügyhöz. Semmi mást nem akart, csak hogy elkapják azt a rohadékot.

– Van valami ötlete, kik vannak odalent?

– A fe… – Majdnem azt mondta, hogy a „feleségem”. – A társam, Erin Anderson, még dolgozik azoknak a listáján, akik húshagyókedden vagy annak környékén tűntek el. Amint elkészül, átadjuk az információkat, maga pedig összevetheti a

kútban talált áldozatokkal.

– Köszönöm, az nagy segítség lenne.

A két férfi néhány másodpercig szótlanul figyelte, ahogy újra leeresztik a kötelet.

– Úgy hallom, van egy gyanúsítottja – mondta Angiuoni. – Valami Ray Levine nevű fickó.

– Igen, talán, de egyelőre nem sok bizonyíték van ellene. Már szereztünk házkutatási parancsot a lakására.

– Remek. Megtenné, hogy eligazítja az embereimet, hogy át tudjuk venni az ügyet?

Broome bólintott, és elfordult. Itt végzett, semmi értelme nem lett volna idekint maradnia. Órákba, talán napokba telik, mire az összes holttestet kiemelik. Addig megnézi, mit találtak az emberei Ray Levine alagsori vackában. Sarah-ra gondolt. Tudta, várnia kellene addig, míg azonosítják a holttesteket, és megerősítik, hogy Stewart valóban a kútban van, de a média aligha lesz ilyen türelmes. Nem akarta, hogy Sarah valami rámenős riportertől értesüljön a dologról.

– Rendelje Levine lakásához az embereit, ott várom őket – mondta Broome.

– Köszönöm. Azt szeretném, ha továbbra is segítene nekünk, nyomozó. Szükségünk van a helyismeretére.

– Állok rendelkezésükre.

Ismét kezet ráztak. Broome zseblámpájával világítva visszament a kocsijához. Megcsörrent a mobiltelefonja. Látta, hogy Megan Pierce hívja.

– Halló?

De nem Megan Pierce szólt bele, hanem egy gyilkossági nyomozó Essex megyéből, és azt közölte vele, hogy valaki éppen most próbálta megölni Megant.

Nem ment egyszerűen, de Erinnek végül sikerült megszereznie Stacy Paris otthoni számát. Ő volt az az egzotikus táncos, aki miatt Ross Gunther és Ricky Mannion összeverekedtek, és aki miatt Gunther meghalt. Stacy Paris megváltoztatta a nevét Jaime Hemsley-re. Egyedül élt, volt egy kis ruhaboltja a georgiai Alpharetta elegáns kertvárosában, fél órára Atlantától.

Erin néhány másodpercig habozott, de aztán felvette a kagylót, és a késői óra ellenére feltárcsázta a számot.

– Halló? – szólt bele egy nő enyhe déli akcentussal.

– Jaime Hemsley?

– Igen, miben segíthetek?

– Erin Anderson nyomozó vagyok az Atlantic City-i Rendőrségtől. Fel kell

tennem néhány kérdést.

Döbbent csend a vonal túlsó végén.

– Miss Hemsley?

– Nem értem, mit akar tőlem.

– Tudom, hogy teljesen váratlanul érte a hívásom, de szükségem van a segítségére.

– Nem tudok semmit.

– Nézze, Jaime, vagy szólítsam inkább Stacynek? Az az igazi neve? – kérdezte Erin.

– Uramisten. – A déli akcentus eltűnt. – Kérem, könyörgök! Hagyjanak békén!

– Senki nem akarja bántani.

– Már majdnem húsz éve.

– Tudom, de új bizonyítékok merültek fel Mr. Gunther meggyilkolásával kapcsolatban.

– Miről beszél? Ricky ölte meg Rosst.

– Valószínűleg nem. Azt gondoljuk, hogy valaki más tette.

– Akkor Ricky kiszabadul? – Szinte tapintható volt a hangjából kicsendülő rémület. – Jézusom…

– Miss Hemsley…

– Nem tudok semmit, érti? Összevissza vert az a két pszichopata. Azt hittem… azt hittem, Isten tett nekem egy szívességet. Két legyet egy csapásra, érti? Mindketten eltűntek az életemből, én pedig kaptam egy lehetőséget az újrakezdésre.

– Kitől kapta ezt a lehetőséget?

– Hogyhogy kitől? Istentől, a sorstól, az őrangyalomtól, mit tudom én. Két férfi veszekedett rajtam, és tudtam, hogy egyikük előbb vagy utóbb meg fog ölni. Aztán hirtelen mindketten eltűntek.

– Mintha valaki megmentette volna magát – mondta Erin, de inkább saját magának, mint a nőnek.

– Igen. Elköltöztem. Megváltoztattam a nevem. Van egy saját butikom. Nem nagy, de az enyém. Érti, miről beszélek?

– Igen.

– És most azt mondja, Ricky kiszabadul? Kérem, nyomozó, ne engedjék, hogy megtudja, hol vagyok!

Erin a hallottakon tűnődött. A helyzet egyértelműen rímelt a többi eltűnt férfi esetére, nagy részük ugyanis egyáltalán nem volt mintapolgár. A feleségek és barátnők többsége szó szerint könyörgött Erinnek, nehogy előkerítsék eltűnt

partnerüket.

– Nem fogja megtalálni, ne aggódjon, de fel kell tennem még egy kérdést: van valami ötlete, hogy ki tehette?

– Mármint ki ölhette meg Rosst?

– Igen.

– Rickyn kívül? Nincs.

Megszólalt Erin mobilja. Broome volt az. Megköszönte Jaime Hemsley-nek a segítséget, és azt mondta, még hívni fogja, ha szüksége van valamire. Azt is megígérte neki, hogy értesíti, ha Ricky Manniont kiengedik a börtönből.

Miután lerakták, Erin felvette a mobilját.

– Halló?

– Halottak, Erin – szólt bele Broome kísérteties hangon. – Mindnyájan meghaltak.

Erin hideg szorítást érzett a mellkasában.

– Miről beszélsz?

Broome beszámolt neki a fényképen látott kézikocsiról, újabb látogatásáról a romoknál és a kútban talált holttestekről. Erin dermedten hallgatta.

Amikor Broome befejezte, Erin azt kérdezte:

– Akkor ennyi volt? Vége?

– Számunkra igen, azt hiszem. A szövetségiek majd elkapják. De néhány részlet még mindig nem világos.

– Soha nem sikerül minden részletet tisztázni, Broome. Te is nagyon jól tudod.

– Igen, persze, de éppen az imént hívott fel egy nyomozó Essexből. Megan Pierce-t ma este megtámadta egy szőke nő, akire illik a Harry Sutton irodája körül látott nő személyleírása.

– Jól van?

– Megan? Megsebesült, de túléli. A támadóját viszont megölte. Leszúrta egy késsel.

– Tyű!

– Bizony.

– Jogos önvédelem?

– Ezt mondták a telefonban.

– Azonosították a szőke nőt?

– Még nem.

– Szerinted ez hogy illik a képbe?

– Nem tudom. Talán sehogy.

Erin nem gondolta, hogy így van. Mint ahogy Broome sem.

– Mit csináljak? – kérdezte.

– Megan Pierce ügyében nem sokat tehetünk – felelte Broome. – Ha a szőke támadót sikerül azonosítani, talán okosabbak leszünk.

– Egyetértek.

– Azt is ki kellene találnunk, hogy Ross Gunther meggyilkolása hogyan kapcsolódik ehhez az egészhez.

– Éppen most beszéltem Stacy Parisszel.

– És?

Erin röviden összefoglalta a párbeszédüket.

– Ez nem sokat segít – állapította meg Broome.

– De legalább illik a sorba.

– Erőszakos férfiak.

– Igen.

– Akkor feküdjünk rá jobban a témára! Erőszakos szeretők, barátok, férjek – és valahogy közük van húshagyókeddhez. Akkor kezdődött minden. Szélesítsük kicsit a látószöget, hátha vannak más eltűntek is, akik eddig elkerülték a figyelmünket.

– Oké.

– De most az a legfontosabb, hogy a szövetségiek fent vannak a romoknál, és a hullákat húzzák ki a kútból. Szükségük lesz a segítségedre az azonosításhoz.

Ezt Erin magától is kikövetkeztette.

– Persze, segítek nekik. Összeszedem, amit tudok, és átadom nekik a neveket. És te mit csinálsz?

– Beugrom Ray Levine-hoz, azután pedig beszélnem kell Sarah-val, mielőtt a média lecsap rá.

– Nem irigyellek érte – jegyezte meg Erin.

– Lehet, hogy örülni fog, amiért végre lezárhatja magában.

– Gondolod?

– Nem.

Csönd.

Erin jól ismerte a volt férjét. Áttette a készüléket a másik füléhez, és beleszólt:

– Minden oké, Broome?

– Persze.

Hazugság.

– Átugrasz egy kicsit, ha végeztél?

– Nem hiszem – felelte Broome. – Erin?

– Igen?

– Emlékszel a nászutunkra Olaszországban?

Fura kérdés volt, teljesen váratlanul érte Erint, mégis, ennek a borzalmas ügynek a kellős közepén is, mosolyt csalt az ajkára.

– Persze hogy emlékszem.

– Köszönöm.

– Mit?

De Broome addigra már lerakta.

35

Lucy, az elefánt éjszakára bezárt. Ray megvárta, míg az utolsó őr is elmegy. Az utca túloldalán álló Ventura sörkert és étteremben még csúcsidő volt, ezért arról az oldalról nehéz lett volna behatolni. Ray megkerülte az épületet, és a jól bevált helyen, az ajándékbolt mellett ugrott át a kerítésen.

Évekkel korábban, amikor Cassie elemelte azt a kulcsot a volt pasijától, Raynek is csináltatott belőle másolatot. Ray a mai napig őrizte a kulcsot. Tudta, hogy már nem működik, de ez nem zavarta. Lucy mindkét hátsó lábán volt egy-egy ajtó. A látogatók csak az egyiket használták. A másik le volt lakatolva. Ray felkapott egy nehéz követ, és egyetlen ütéssel leverte a lakatot.

A kulcscsomóján tartott, ujjnyi lámpa fényénél felment a csigalépcsőn a monstrum gyomrába. A boltíves belső tér egy kis kápolna hangulatát idézte. A falakat rózsaszínre festették állítólag azzal a céllal, hogy anatómiailag korrekten megidézzék egy elefánt bélrendszerét. Ray elhitte, hogy ugyanez az árnyalat fogadná egy elefánt gyomrában.

A régi szép időkben Cassie-vel egy hálózsákot rejtettek el a gardrób aljában. Ahogy most körülnézett, úgy látta, a gardrób a felújítás áldozatává vált. Ray eltűnődött, vajon mit szólt az, aki megtalálta a régi hálózsákjukat, és vajon mit csinált vele – majd azon morfondírozott, miért ilyen ostobaságokon elmélkedik, amikor a világ éppen arra készül, hogy összeomoljon körülötte.

Hülyeség volt visszajönnie ide.

Tizenhét éve nem járt ebben a hatemeletes épületben, de ha ez a gyomor mesélni tudna… Elmosolyodott. Miért ne? Miért is ne, hogy a fene enné meg? Éppen elég hosszú ideig kínozta magát. Az a borzalmas éjszaka újra visszatért. Semmi sem tartóztathatta fel. Tudta, hogy hamarosan még rosszabbra fordul a sorsra, akkor miért ne emlékezhetne kicsit azokra a csodás éjszakákra? Ahogy az apja mondta mindig, nincsen fent lent nélkül, jobb bal nélkül, és a jó élményeket mindig rosszak követik.

Állt Lucy gyomrában, várta az egyetlen nőt, akit igazán szeretett életében, és rájött, hogy az elmúlt tizenhét évben semmi jó nem történt vele. Csak rossz. Szánalmas. Szánalmas és nevetséges.

Mit gondolna az apja, ha most látná?

Egy hiba. Egyetlen hibát követett el tizenhét évvel ezelőtt – ő, a rettenthetetlen sajtófotós, aki a frontvonalon sem félt –, és az a hiba teljesen összetörte. De ilyen az élet, nem igaz? Időzítés. Döntések. Szerencse.

Késő bánat. Nincs értelme a múlton rágódni.

Ray felsétált a csigalépcsőn a Lucy hátán található kilátóba. Az éjszakai levegő friss volt, az óceán felől csodás só– és homokillatot sodort a szél. Tiszta volt az égbolt, csillagok ragyogtak az Atlanti-óceán fölött.

Lélegzetelállító látvány, gondolta Ray. Elővette a fényképezőgépét, és kattintgatni kezdett. Elképesztő, hogy mi az, ami nélkül tud, és mi az, ami nélkül nem tud élni az ember.

Amikor befejezte, leült a hidegben, várt, és közben azon tűnődött – egy újabb milenne-ha –, vajon hogyan fogja megváltoztatni a dolgokat, ha elmondja Megannek az igazságot.

Miközben az orvos bekötözte Megan karját, arról motyogott valamit a bajsza alatt, hogy középiskolás korában egy hentesboltban dolgozott, ott találkozott ilyenekkel. Megan értette, mire gondol. A karja, finoman szólva is, borzalmasan nézett ki.

– De rendbe fog jönni.

A morfium ellenére is érezte a lüktető fájdalmat. A feje is fájt, valószínűleg az agyrázkódás utóhatásaként. Felült az ágyban.

Dave-et kiparancsolták a váróterembe, amíg Megant kihallgatta a rendőrség. A nyomozó – Loren Muse-ként mutatkozott be – meglepően türelmes volt vele. Megvárta, hogy Megan elmondja, mi történt, és közben még a szemöldökét sem vonta fel, pedig a történet elég hihetetlennek tűnt:

– Éppen kijöttem az idősek otthonából, amikor az a szőke nő nekem ugrott egy késsel… Nem, nem tudom, hogy hívják… Nem, nem tudom, ki az, és miért akart megölni, leszámítva azt, hogy láttam Harry Sutton irodájának környékén tegnap este…

Muse rezzenéstelen arccal hallgatta, nem szakította félbe. Nem tett fel keresztkérdéseket, és nem tűnt úgy, mintha kételkedne Megan szavaiban. Amikor Megan befejezte, Muse felhívta Broome-ot Atlantic Cityben, aki megerősítette a sztoriját.

Néhány perccel később Muse becsukta a noteszát.

– Oké, ma estére ennyi elég is lesz. Biztosan nagyon kimerült.

– Az nem kifejezés.

– Megpróbálom kideríteni a szőke nő személyazonosságát. Mit gondol, holnap tudunk újra beszélni?

– Természetesen.

Muse felkelt a székről.

– Vigyázzon magára, Megan!

– Köszönöm. Megtenne egy szívességet?

– Micsodát?

– Szólna az orvosnak, hogy engedje be a férjemet?

Muse elmosolyodott.

– Vegye úgy, hogy el van intézve.

Amikor egyedül maradt, Megan visszahanyatlott a párnájára. Az éjjeliszekrényén ott hevert a mobiltelefonja. Átfutott az agyán, hogy ír egy SMS-t Raynek, hogy ne várja – se most, se máskor –, de túl gyengének érezte magát.

A következő pillanatban Dave lépett be a szobába, szemében könnyek csillogtak. Hirtelen egy korábbi kórházi emlék tolult fel Meganben, és egy másodpercre a lélegzete is elakadt tőle. Kaylie tizenöt hónapos volt, alig kezdett el járni, amikor hálaadás napján átmentek Agnes és Roland házába. Mindannyian a konyhában voltak. Agnes éppen egy csésze teát nyújtott át Megannek, amikor megfordult, és azt látta, hogy a botladozó Kaylie nekitámaszkodik az alagsori lépcső tetejére felszerelt babakorlátnak. Roland – mint kiderült – rosszul szerelte fel a korlátot, amely kinyílt Kaylie súlyától, és a kislány gurulni kezdett lefelé a betonlépcsőn.

Megan még most, tizennégy év távlatából is érezte a feltörő pánikot. Emlékezett, hogy abban a töredék másodpercben lelki szemei előtt látta az elkerülhetetlent. Az alagsori lépcső meredek volt, a lépcsőfokok széle éles. Az ő kicsije pedig fejjel előre a lenti betonpadlóra fog zuhanni. Megan semmit sem tehetett, hogy megakadályozza – túl messze volt –, ezért csak ült dermedten, kezében a teáscsészével, és nézte, ahogy Kaylie lezuhan.

Ami ezután történt, azt soha életében nem fogja elfelejteni. A mellette ülő Dave a nyitott ajtó felé vetődött. Szó szerint fejest ugrott, mint egy medencébe. Egy pillanatnyi habozás vagy gondolkodás nélkül. Dave soha nem sportolt, nem rendelkezett emberfeletti reflexekkel. Nem volt különösebben gyors vagy ügyes, mégis olyan sebességgel vetődött el, amit tíz év gyakorlással sem tudott volna megismételni. Kaylie már majdnem eltűnt a szemük elől, amikor a linóleumon csúszó Dave kinyújtott karral elkapta a bokáját. Saját lendületét nem tudta megakasztani, nem tudta elkerülni, hogy lezuhanjon, de Kaylie-t valahogy sikerült hátradobnia a konyhába, majd továbbcsúszott, és jókora robajjal landolt a lépcső alján. Két bordája eltört.

Megan korábban is hallott már ilyen hősies cselekedetekről, szülőkről és házastársakról, akik gondolkodás nélkül feláldozták magukat. Olvasott

lövöldözésekről, ahol a férj magától értetődő természetességgel lépett a felesége elé. Nem mindegyikük volt jó ember, a szó klasszikus értelmében. Akadtak köztük alkoholisták, szerencsejátékosok és tolvajok is. De valahol a génjeikben megvolt az ösztönös bátorság és önfeláldozás. Az ilyen emberek közelében érezzük magunkat biztonságban. Ezt nem lehet tanítani. Valakiben vagy megvan, vagy nincs.

Megan már azt megelőzően is tudta, hogy Dave rendelkezik ezekkel a tulajdonságokkal.

Dave leült mellé, és megfogta – az ép – kezét. Gyengéden megsimogatta a haját, mintha Megan porcelánból lenne, és attól félne, hogy eltörik, ha hozzáér.

– Majdnem elveszítettelek – mondta Dave remegő hangon.

– Jól vagyok – felelte Megan, és mert az élet még a legborzalmasabb pillanatokban is képes ijesztően gyakorlatias lenni, megkérdezte: – Ki vigyáz a gyerekekre?

– Reale-éknál vannak. Nem kell aggódnod miattuk.

– Oké.

– Szeretlek – mondta Dave.

– Én is szeretlek. Jobban, mint gondolnád. De el kell mondanom az igazságot.

– Ráér – nyugtatta Dave.

– Nem, nem ér rá.

– Megsebesültél. Uramisten, hiszen majdnem megöltek. Nem érdekel az igazság. Csak az érdekel, hogy jól vagy.

Megan tudta, hogy Dave komolyan beszél, és tényleg ezt gondolja – de azt is tudta, hogy előbb vagy utóbb változni fog a helyzet. Meggyógyul, hazamegy, és a megválaszolatlan kérdések újra falakat emelnek közéjük. Dave talán tud várni, gondolta Megan, de én nem.

– Kérlek, Dave, hadd mondjam el, jó?

A férfi bólintott.

– Jó.

És miközben Dave keze lassan elengedte az övét, Megan elmondott neki mindent.

Amikor megszólalt a csengő, Del Flynn keze automatikusan megérintette a nyakában lógó Szent Antal-medált.

Del otthon volt, és a Celtics meg a Sixers meccsét nézte a tévében. A Sixersnek drukkolt – az volt a kedvenc baseballcsapata –, de az egyetlen csapat, amelyért a Flynnek tiszta szívből tudtak szorítani, az a Philadelphia Eagles volt. Del az összes sport közül az amerikai futballt szerette a legjobban. A család három generáció óta

– Del apja; Del; Del fia, Carlton – hatalmas Eagles-szurkoló volt. Huszonegynéhány éve, amikor Del kezdett végre komoly pénzeket keresni, bérleteket vásárolt az Eagles meccseire az ötvenyardos vonal mellé. Két évig győzködte az apját, mire sikerült rábeszélnie, hogy egy vasárnap ne menjen dolgozni a kocsmába, inkább látogasson ki vele a meccsre. Nagy nap volt, az Eagles három ponttal legyőzte a Cowboyst. Del apja nem sokkal később meghalt – tüdőrák vitte el, valószínűleg az a sok év tehetett róla a füstös kocsmában –, szó szerint halálra dolgozta magát. De az a meccs szép emlék volt, Del szívesen gondolt vissza rá, ha az apjára akart emlékezni, mielőtt az az átkozott kórság felzabálta volna belülről.

Del emlékezett, hogy Carlton mindössze négyéves volt, amikor magával vitte egy meccsre. Az Eagles a Redskinsszel játszott, és Carlton kért egy Redskins-zászlócskát, noha utálta a Skinst. Később ez hagyománnyá vált – Carlton minden alkalommal begyűjtötte az ellenfél zászlóját, és kiakasztotta őket az ágya fölött a falra. Del eltűnődött, vajon mikor ért véget ez a szokás, mikortól fogva nem akart több zászlót, és mikor döntött úgy, hogy a régieket is leszedi.

A tévében a Sixers új centere gyors egymásutánban két dobást rontott.

Del hitetlenkedve az égnek emelte a karját, és oldalra fordult, hogy kidühöngje magát a fiának. De Carlton, természetesen, nem volt ott. Egyébként sem érdekelte volna. Neki csak az Eagles számított. Hogy az a gyerek mennyire imádott meccsekre járni! Imádott mindent, ami azzal kapcsolatos – a parkolóhely-keresést, a labdázást a stadion felé menet, azokat a zászlócskákat, az Eagles harci dalát. Az évi nyolc hazai meccsből Carltont általában kettőre vagy háromra vitte magával, pedig a fia minden alkalommal könyörgött, hogy ne hagyja otthon. De a többi mérkőzésre Del a barátaival, az üzlettársaival vagy olyanokkal ment, akiknek tartozott egy szívességgel.

Micsoda ostoba, esztelen pazarlás!

Persze, ahogy Carlton idősebb lett, már nem is akart az apjával menni. Inkább a saját haverjaival lógott, és bulizni járt. Elvégre ez az élet rendje, nem igaz? Apa és fia nem járhat örökké kéz a kézben. Del eltűnődött, vajon Carlton mikor kezdett félrecsúszni. A középiskola utolsó évében történt egy incidens, amikor egy lány azzal vádolta Carltont, hogy a randevújuk után megerőszakolta és bántalmazta. Carlton azt mondta az apjának, hogy a lány csak azért dühös rá, mert egyetlen numera után dobta. Del hitt neki. Ugyan ki erőszakol meg valakit egy randevún? Az ilyen alakok bokrok mögül vetik rá magukat áldozataikra, a lányok nem hívják fel őket a lakásukra, mint Carltont. Ennek ellenére voltak kék foltok meg harapásnyomok, Carlton azonban azzal magyarázta, hogy a lány így szereti. Del

sosem tudta meg, mi történt pontosan, de igazából nem is számított. Nem hagyhatta, hogy a fia börtönbe kerüljön valami félreértés miatt. így hát fizetett, akinek kellett, és minden elrendeződött.

Így működnek a dolgok. Carlton rendes srác volt. Majd kinövi, csak túl kell jutnia ezen az életszakaszon, mondogatta magának Del.

Valami azonban megváltozott a fiában, és most, annyi év után, Del próbált rájönni, mi lehetett az. Talán a futball. Fiatalkorában Carlton tehetséges hátvéd volt. Nyolcadikos korában az összes iskolai yardrekordot megdöntötte. De aztán megállt a növésben. Ez borzasztóan frusztrálta. Nem Carlton hibája volt. Szimpla genetika. Nem lehetett mit tenni ellene. Amikor Carltont visszasorolták a tartalékcsapatba, súlyzózni kezdett, és – Del gyanúja szerint – szteroidokat szedett. Akkor kezdődhetett. Talán. Ki tudná megmondani?

Del megpróbált a Celticsre és a Sixersre összpontosítani, és legnagyobb meglepetésére, sikerült is neki. Fura állat az ember. A világon semmin nem változtatott volna, ha nyer a Sixers. Mégis. Miközben a világ darabokra hullott körülötte. Maria, természetesen, mindig kinevette, amikor látta, hogy ennyire beleéli magát egy mérkőzésbe. Olyankor a tévére mutatott, és azt mondta: „Gondolod, hogy ők holnap bemennek a munkahelyedre, és megéljeneznek?”. Volt igazság abban, amit mondott, de Del akkor is szurkolt a csapatának. Maria pedig, hogy jelezze, nem akar ő ezen veszekedni, mindig hozott neki valami nassolnivalót, chipset vagy nachost.

Ült a fehér kanapén, a drága Mariára gondolva, miközben a Sixers nyolc pontot szerzett zsinórban, amikor megszólalt a kapucsengő.

Azonnal Páduai Szent Antal-medáljához kapott. Az elveszett dolgok és – Del most már tudta – az elveszett emberek védőszentje. Fiatalabb korában Del ostobaságnak tartotta az efféle dolgokat, de az évek múlásával egyre babonásabb lett.

Feltápászkodott a fehér kanapéról, és kinyitotta a bejárati ajtót. Goldberg, a zsaru álldogált a hidegben. Nem szólt semmit. Szükségtelen volt. Ahogy találkozott a tekintetük, Goldberg alig láthatóan bólintott. Del még soha életében nem látott ennél kétségbeejtőbb mozdulatot. Úgy érezte, valami darabokra törik a mellkasában.

Nem volt tagadás. Legalábbis először nem. Először csak a sokkoló tisztánlátás volt. Del Flynn azonnal megértette, mit jelent ez. A fia örökre eltűnt. Soha nem jön vissza. Meghalt. Fiatal élete véget ért. Nincsen haladék, nem történik csoda, semmi sem tudja már megmenteni. Del soha többé nem ölelheti meg, nem láthatja, nem beszélhet a fiával. Soha többé nem mennek együtt Eagles-meccsre. Carlton meghalt, nincs többé, és Del tudta, hogy ezt a csapást sosem fogja kiheverni.

Megroggyant a lába. Összeesett volna – szinte vágyott is rá –, de Goldberg elkapta, és megtartotta erős karjával. Túl nagy volt a fájdalom, mérhetetlenül, elviselhetetlenül nagy.

– Hogyan? – kérdezte végül.

– Nem messze attól a helytől bukkantunk rá, ahol a vérét megtaláltuk.

– Az erdőben?

– Igen.

Del maga elé képzelte Carltont, amint egyedül reszket a sötétben és a hidegben.

– Más holttestek is voltak ott. Azt gyanítjuk, hogy egy sorozatgyilkos műve.

– Egy sorozatgyilkosé?

– Úgy gondoljuk.

– Vagyis minden ok nélkül, találomra ölték meg a fiamat?

– Egyelőre még nem tudjuk.

Del próbált úrrá lenni a fájdalmán, igyekezett Goldberg szavaira koncentrálni. Ezt csinálja az ember, ha nagyon szenved. Egyesek tagadnak. Mások bosszút esküsznek. Bármit, csak elterelj ék a gondolataikat arról, ami van, mert az túl sok ahhoz, hogy el bírják viselni. A lényegtelen felé törekszik az ember, mert a borzalmas igazságon úgysem tud változtatni.

Könnyek szivárogtak Del szeméből, amikor megkérdezte:

– Sokat szenvedett?

Goldberg egy pillanatra elgondolkodott.

– Nem tudom.

– Elkapták a rohadékot?

– Még nem. De elkapjuk.

Del hallotta, hogy a tévében éljeneznek a szurkolók. Valami jó történt a Sixersszel. A fia meghalt, mégis vannak emberek, akik éljeneznek. Senkit nem érdekel. Nem dől össze a világ. Még mindig van áram a házban. Az autók működnek. Az emberek örülnek a kedvenc csapatuk sikerének.

– Köszönöm, hogy személyesen jött elmondani – hallotta Del a saját hangját.

– Van itthon valaki magával?

– A feleségem nemsokára hazaér.

– Akarja, hogy addig itt maradjak?

– Nem, jól vagyok. Köszönöm még egyszer, hogy eljött.

Goldberg megköszörülte a torkát.

– Del?

Del Flynn Goldbergre emelte a tekintetét. Őszinte együttérzést látott az arcán, de

valami mást is.

– Nem akarjuk, hogy további ártatlanoknak essen bántódása – mondta Goldberg. – Érti, mire gondolok?

Del nem válaszolt.

– Állítsa le azokat a pszichopatákat – folytatta Goldberg, és átnyújtott egy mobiltelefont. – Elég ennyi halál egy éjszakára.

Del Flynnt szinte elvakította a fájdalom, de így is felfogta, hogy Goldbergnek igaza van. Túl sok vért ontottak. Elvette a telefont Goldbergtől, és beütötte Ken számát.

De hiába hívta, senki nem vette föl.

Broome felhívta Sarah Greent.

– Otthon leszel egy óra múlva?

– Igen.

– Beugorhatok?

– Van valami új fejlemény?

– Igen.

Rövid hallgatás.

– Ez nem úgy hangzik, mintha valami jó hír lenne.

– Egy óra múlva ott vagyok.

Az utcai lámpák Ray Levine lakása előtt túl erős és túl sárga fénnyel világítottak, epebajos hangulatot kölcsönözve mindennek. Négy rendőrautó parkolt a ház előtt. Amikor Broome az ajtóhoz ért, látta, hogy a szövetségiek furgonja éppen bekanyarodik a sarkon. Besietett, és megkereste Doddsot.

– Van valami? – kérdezte Broome.

– Semmi szokatlan, ha erre kíváncsi. Nem találtunk se gyilkos fegyvert, se kézikocsit. Semmi ilyesmit. Elkezdtük átnézni a fényképeket a számítógépén. Azzal kapcsolatban igazat mondott. A régi acélgyárnál készült fényképeket mindig február tizennyolcadikán csinálta, nem húshagyókedden.

Ez alátámasztotta Ray Levine sztoriját.

Dodds kinézett az ablakon.

– A szövetségiek?

– Igen.

– Átveszik?

Broome bólintott.

– Ez most már az ő gyerekük. – Az órájára nézett. Nem volt értelme tovább

maradnia. Ideje indulnia Sarah-hoz. – Ha más nincs, akkor…

– Nem, nincsen. Csak egy furcsaság.

– Micsoda?

– Ray Levine. Ez a pasas igazi neve?

– Igen.

Dodds bólintott.

– Ismer más Levine-okat?

– Egypárat, miért?

– Zsidók, igaz? A Levine zsidó név.

Broome körülnézett a lepukkant koszfészekben, ahol Ray lakott, és elkomorodott.

– Nem minden zsidó keres sok pénzt, ugye tudja?

– Nem, nem erre gondoltam – rázta a fejét Dodds. – Nincs nekem semmi bajom a zsidókkal. Felejtse el, nem szóltam semmit! Egyébként sem nagy dolog.

– Mi nem nagy dolog? – kérdezte Broome.

– Semmi. Na, jó, mint mondtam, nem találtunk semmi terhelőt. De nézze meg ezt, mit kezd ezzel egy zsidó?

Azzal Broome kezébe nyomott egy rendőrségi nejlontasakba csomagolt tárgyat. Broome megnézte a tartalmát. Először nem értette, mi lát, de néhány másodperccel később, amikor végre felfogta, mit tart a kezében, hirtelen forogni kezdett vele a világ, mintha örvénybe került volna.

– Broome?

Nem válaszolt. Pislogott egyet, majd ismét a nejlontasakra nézett, amelyben egy Szent Antalt ábrázoló medál lapult.

Ken az utca másik oldalán állt lesben, és látta, ahogy Lorraine kilép a La Crème hátsó kijáratán. Sokáig tartott, mire átvágott a parkolón. Távozása komoly eseménynek számított. Az összes lány, aki ezen a pokoltanyán dolgozott, el akart búcsúzni tőle és meg akarta ölelni. Lorraine lelkesen viszonozta az ölelésüket, és mindenkihez volt egy kedves szava vagy megértő mosolya.

Mintha az anyjuk lett volna.

Amikor végre túljutott a lányokon, és elindult hazafelé, Ken biztonságos távolságból követte. Lorraine a közelben lakott, egy lerobbant sorházban, amelyre egyesek talán azt mondták volna kedvesen, hogy látott már szebb napokat is, de valószínűleg kezdettől fogva ilyen lelombozó látványt nyújtott.

Lorraine kulccsal kinyitotta az ajtót, majd eltűnt odabent. Felkapcsolta a villanyt az előszobában, majd a következő helyiségben is. Mielőtt belépett, teljes sötétség

volt a lakásban. Ken ebből arra következtetett, hogy egyedül van. Körbejárta a házat, és belesett az ablakokon. Lorraine-t a konyhában találta.

Kimerültnek tűnik, állapította meg Ken. Lorraine lerúgta a magas sarkúját, és meztelen lábát felrakta egy székre. Kezét egy csésze teával melegítette. Behunyt szemmel, óvatosan kortyolgatta. Ebben az élesebb fényben idősebbnek tűnt, és jóval kevésbé volt vonzó, mint a sztriptízklub félhomályában.

Persze, nem volt ebben semmi meglepő.

Micsoda szánalmas élet, gondolta Ken. Szívességet tesz neki, ha megszabadítja ettől a gyötrelemtől. Ken érezte, hogy feltámad benne a késztetés. Keze ökölbe szorult. A konyhaasztalra pillantott, és elgondolkodott. Igen, valószínűleg elég masszív ahhoz, hogy megfeleljen a célnak.

Ideje munkához látni.

Ahogy a bejárati ajtóhoz közeledett, megcsörrent a telefonja. A kijelzőre pillantott, de miután látta, hogy nem Barbie keresi, úgy döntött, nem veszi fel. Bekopogott az ajtón, lesimította a haját a kezével, és várt. Motoszkálás hallatszott odabentről, majd Lorraine kinyitotta a hevederzárat. Fura, hogy milyen sok ember csinálja ezt. Bármilyen drága zárral rendelkezik is valaki, elég egy apró koppantás az ajtón, és máris kinyitja.

Lorraine szeme elkerekedett a meglepetéstől, amikor meglátta Kent, de nem csukta be az ajtót előtte.

– Nocsak, nocsak. A gyászoló szépfiú, aki az exemre hasonlít.

Megpróbált elmosolyodni, de volt benne valami hamis. Ken azonnal észrevette… talán fél? Igen, félelem suhant át a nő arcán, és ez még jobban felizgatta Kent.

– Beszélni szeretnék magával – mondta Ken a lehető legkedvesebb hangján.

Lorraine nem tűnt túl lelkesnek, de nem az a fajta volt, aki jelenetet rendez, vagy rácsapja az ajtót valakinek az orrára.

– Nagyon fontos – erősködött Ken. – Bemehetek?

– Nem is tudom – felelte Lorraine. – Elég későre jár.

– Ó, ne aggódjon! – Ken kivillantotta hibátlan fogsorát. – Csak egy másodperc az egész. ígérem.

Azzal Ken belépett a lakásba, és becsukta az ajtót maga mögött.

Kezdett hideg lenni odakint, ezért Ray visszament Lucy „gyomrába”. Ostobaság volt idejönnie. Mégis mire számított? Igen, valóban csodás emlékei fűződtek ehhez a helyhez. Talán abban bízott, hogy Cassie-nek is. De mi van akkor? Azt gondolta, hogy ha iderángatja, akkor könnyebben elfogadja tőle az igazságot? Ha részt vesz

vele ezen az „időutazáson”, akkor könnyebben megérti, hogy Raynek miért kellett azt tennie, amit tett?

Baromság.

Valóban vannak bizonyos dolgok, amelyek könnyebben emészthetőek megfelelő környezetben és kontextusban, de naivitás volt azt gondolnia, hogy az épület belsejében annyira elragadja őket a szenvedély, hogy az valamiképpen elfogadhatóbbá teszi a tetteit. Hirtelen úgy érezte magát, mint valami bűn rossz ingatlanügynök, aki hisz abban, hogy a környék, a környék minden hibát elfeledtet. Ray is elhitette magával, hogy a környék önmagában elég ahhoz, hogy jobb színben tüntesse fel a vallomását.

Ray a mobiltelefonjára pillantott. Nem érkezett üzenete Cassie-től vagy Megantől, vagy bárhogy is hívják. Eljátszott a gondolattal, hogy felhívja, de ugyan mi értelme lett volna? Vár még egy órát vagy kettőt, aztán elmegy ő is. De hová? A zsaruk mostanra valószínűleg végeztek az alagsori lakásban, de tényleg vissza akar menni abba a koszfészekbe?

Nem.

Ideje továbblépni. Ha Cassie – sosem lesz képes Megannek szólítani – nem akarja hallani, amit el kell mondania, akkor egyedül kell megbirkóznia vele. De annak, hogy itt maradjon, amikor az egész világ darabokra hullik körülötte, nem lett volna semmi értelme. Túl kockázatos volt, és bár az elmúlt szűk két évtizedben mindent elkövetett, hogy tönkretegye a saját életét, öngyilkos azért nem akart lenni.

Éppen elindult a Lucy hátsó lábában futó csigalépcső felé, amikor zajt hallott lentről. Megállt, és várt.

Valaki kinyitotta az ajtót.

– Cassie?

– Nem, Ray.

Elkomorodott, amikor felismerte a hangot. Broome nyomozó.

– Hogyan talált meg? – kérdezte Ray.

– Bemértük a telefonját. Nem nagy ügy, ha be van kapcsolva.

– Ó, értem.

– Vége, Ray.

Nem válaszolt.

– Ray?

– Hallom, nyomozó.

– Nincs értelme menekülnie. Körülvettük a helyet.

– Rendben.

– Van magánál fegyver?

– Nincsen.

– Azért jöttem, hogy letartóztassam, Ray. Megértette?

Ray nem nagyon tudta, mit felelhetne erre, ezért csak ennyit mondott:

– Igen, megértettem.

– Akkor tegyen egy szívességet mindkettőnknek – mondta Broome. – Könnyítse meg a dolgomat. Térdeljen le, tegye a kezét a tarkójára, én pedig megbilincselem, és felolvasom a jogait.

36

Másnap reggel nyolckor, amikor Megan kinyitotta a szemét, úgy érezte, mindene fáj. Hosszú éjszaka állt mögötte, több szempontból is – érzelmileg alaposan megviselte, hogy mindent elmondott Dave-nek a múltjáról –, most pedig az összes porcikája sajgott. A karja volt a legrosszabb állapotban; mintha szétmarcangolta volna egy tigris, azután berakták volna egy maximális fordulatszámra állított konyhai robotgépbe. Eközben egy kovácsmester üllőnek használta a koponyáját. A nyelve és a szája kiszáradt, mint a Szahara, és még életében nem érezte magát ennyire másnaposnak.

Lassan kinyitotta a szemét. Dave az ágy lábánál ült, fejét a tenyerébe hajtva. Láthatóan neki is voltak fájdalmai, bár nem az a lüktető fajta, amely Megan karját kínozta. A haja kócosan meredezett minden irányba. Valószínűleg egész éjjel virrasztott.

Megan próbált visszaemlékezni, mikor hagyták abba a beszélgetést – Dave alig szólalt meg közben –, de képtelen volt felidézni. Addig mesélt, míg végül nem is elaludt, inkább elájult a fáradtság, a fájdalom és a morfium együttes hatásától. Ha Dave fűzött is bármilyen megjegyzést a vallomásához, arra nem emlékezett.

Megan úgy érezte, hogy mindjárt szomjan hal. Amikor az éjjeliszekrényen álló vizespohárért nyúlt, az egész teste heves tiltakozásba kezdett. Halkan felkiáltott a fájdalomtól. Dave azonnal felkapta a fejét, és így szólt:

– Maradj csak, majd én odaadom.

Az éjjeliszekrényhez lépett, óvatosan Megan arcához emelte a poharat, és ajkai közé igazította a szívószálat. Amikor Megan végzett az ivással, Dave visszatette a poharat az éjjeliszekrényre, és leült mellé.

– Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Mint akit elgázolt egy busz.

Dave elmosolyodott, és megsimogatta a homlokát.

– Szólok az orvosnak.

– Még ne! – Jólesett neki férje hűs érintése. Behunyta a szemét. Könnycsepp gördült végig az arcán. Maga sem tudta, miért.

– Egész éjjel azon gondolkodtam, amit elmondtál – szólalt meg Dave. – Még mindig próbálom feldolgozni.

– Tudom. De kérlek, mondd el, mit gondolsz, jó?

– Jó.

Megan kinyitotta a szemét, és a férjére nézett.

– Nem könnyű – folytatta Dave. – Egyfelől, persze, nem számít, lényegtelen, mit csináltál a múltban. Szeretsz?

– Igen.

– Az érzéseid irántam hazugságok voltak?

– Nem, dehogy.

– Akkor nincs semmi baj, nem igaz? Mindnyájunknak van múltja. Mindnyájunknak vannak titkai. – Újra elhelyezkedett a széken. – Ez az egyik része. Ezt értem.

– És mi a másik?

Dave megrázta a fejét.

– Azt még mindig emésztem.

– Emésztesz vagy ítélkezel?

Dave zavartan pillantott rá.

– Nem egészen értem, mire gondolsz.

– Ha az derült volna ki, hogy a találkozásunk előtt, mondjuk, dúsgazdag hercegnő voltam, aki hét lakat alatt őrizte a szüzességét, akkor is ilyen sokáig kellene emésztened a hallottakat?

– Tényleg ennyire sekélyesnek tartasz?

– Csak kíváncsi vagyok – mondta Megan.

– És ha erre azt felelném, hogy igen, azt könnyebben fel tudnám dolgozni?

– Megérteném.

Dave elgondolkodott.

– Akarod hallani az igazat?

Megan várt.

– Az a helyzet, hogy sosem bíztam meg benned teljesen. Várj, ez így nem igaz. Inkább soha nem hittem benned igazán. Bíztam benned. Feltétel nélkül. Feleségül vettelek, szeretlek, és tudom, hogy te is szeretsz engem. Egy ágyban alszunk, közös gyerekeink vannak. – Dave nyelt egyet, és elkapta a tekintetét, majd ismét Meganre nézett. – Az életemet is rád merném bízni. Te is tudod.

– Tudom.

– Mégsem hittem benned igazán. Bízni bíztam, de tudtam, hogy van itt valami más is. Érted, mire gondolok?

– Igen.

– Nehéz volt annyi éven át hazudnod nekem? – kérdezte Dave.

– Nem csak neked. Mindenkinek.

– De leginkább nekem.

Megan nem vitatkozott.

– Nehéz volt? – kérdezte újra Dave.

Megan eltűnődött.

– Nem, igazából nem – felelte aztán.

Dave hátradőlt a széken.

– Hú, ez őszinte volt.

– Az igazság nem jelentett valódi opciót. Semmi értelmét nem láttam annak, hogy beszélni kezdjek a múltamról. Az igazság csak rontott volna a helyzeten.

– Akkor sem lehetett könnyű. Legalábbis bizonyos tekintetben.

– Azt hiszem, megszoktam.

Dave bólintott.

– Egyfelől tudni akarom a részleteket, mert máskülönben a fantáziám sosem hagyna nyugodni, ugye megérted?

Megan bólintott.

– De az eszemmel tudom, hogy okosabb lenne elengedni az egészet.

– Nagyon régen volt, Dave.

– Mégis hozzád tartozik.

– Igen. Mint ahogy a te múltad meg hozzád.

– Hiányzik?

– Nem fogok bocsánatot kérni érte.

– Nem ezt kérdeztem, hanem azt, hogy hiányzik-e.

Ismét könnyek gyűltek Megan szemébe. Nem akart újra hazudni Dave-nek, főleg nem azok után, hogy ennyire megszenvedett az igazságért.

– Középiskolás korodban szerepeltél abban a színjátszó csoportban, igaz?

– Igen, és?

– Sokat lógtatok együtt, füveztetek, jól éreztétek magatokat. Így mesélted.

– Nem értem, hogy jön ez ide – felelte Dave.

– Neked is hiányzik, nem? Nem mennél vissza, de hiányzik. Szép volt, jó volt, de vége van. Muszáj gyűlölnöm a múltamat ahhoz, hogy el tudj fogadni?

Dave arcára őszinte döbbenet ült ki.

– Tényleg úgy gondolod, hogy ez a két dolog ugyanaz?

– Miért, mi a különbség köztük?

Dave megdörgölte az arcát.

– Nem is tudom. Éppen ez az, amit meg kell emésztenem. – Mosolyogni próbált. – Azt hiszem, a hazugságok jobban megviseltek bennünket, mint gondolnánk. Eltávolítottak minket egymástól. De ez most megváltozik. Talán erősebb lesz a

kapcsolatunk.

Megan telefonja megcsörrent az éjjeliszekrényen.

Dave elkomorodott.

– Azt kértem, hogy senki ne zavarjon. Megan az ép kezével felvette a telefont.

– Halló?

– Úgy hallottam, nehéz éjszakája volt.

Broome nyomozó volt az.

– Rendbe fogok jönni.

– Látott híreket ma reggel?

– Nem, miért?

– Carlton Flynn halott. Akárcsak a többi eltűnt férfi. Megtaláltuk a holttestüket egy kútban, nem messze a régi kohótól.

– Micsoda? – Megannek sikerült ülő helyzetbe tornásznia magát. – Nem értem. Stewart Greent is?

– Valószínűleg. Egyelőre még nem sikerült mindenkit azonosítani.

– Várjon csak, azt akarja mondani, hogy valaki meggyilkolta őket?

– Majd később beszámolok a részletekről, de most azért hívtam, mert a segítségére van szükségem.

– Miben?

– Tudom, hogy komoly fájdalmai vannak, ezért ha nem…

– Miről van szó, nyomozó?

– Tegnap éjjel letartóztattuk Ray Levine-t gyilkosság vádjával.

Megan kinyitotta a száját, de elsőre semmilyen hang nem jött ki rajta. A világ ismét a feje tetejére állt körülötte.

– Ez valami vicc?

– Nem…

– Mi történt magával? Teljesen elment az esze?

Dave kérdő tekintettel nézett rá. Megan nem foglalkozott vele.

– Broome! – kiáltotta a telefonba.

– Itt vagyok.

Megan ingatni kezdte a fejét, és már a nyelvén volt, hogy az nem lehetséges, biztosan téved, de aztán eszébe jutott, mi volt Ray utolsó mondata előző este a telefonban: *„Nem mondtam el neked az igazat”*.

– Nem, nem lehet, biztosan valami tévedésről van szó – mondta Megan, és közben érezte, hogy egy könnycsepp gördül végig az arcán. – Hall engem? Milyen bizonyítéka van?

– Ebbe most nem akarok belemenni, de szükségem van a segítségére.

– Hogyhogy?

– Rayt őrizetbe vettük – válaszolta Broome. – De nem hajlandó beszélni velünk. Csak magának hajlandó elmondani, négyszemközt. Tudom, hogy nagy kérés, tekintettel a jelenlegi állapotára, és ha úgy érzi, igazán várhatunk néhány napot, amíg olyan…

– Mondja a címet! – vágott közbe Megan.

Dave szótlanul meredt rá.

Megan figyelmesen hallgatott, majd lerakta a telefont, és a férjéhez fordult.

– El tudnál vinni egy börtönbe?

Miután Broome befejezte a telefonbeszélgetést Megannel, visszament a fogdába. Ray Levine a rabok narancssárga egyenszerelését viselte. Kezét és lábát megbilincselték. Az Atlantic megyei börtön egyik kihallgatószobájában voltak. Ray felhívta az egyetlen barátját, Festert, Fester pedig szerzett neki egy ügyvédet, Flair Hickoryt, hogy képviselje Rayt. Hickoryról azt tartották, hogy nagyon jó ügyvéd, és nagyon különc figura.

Amikor Broome belépett a szobába, Flair Hickory – akinek levendulaszínű öltönye kissé túl sok volt reggel nyolckor –, így szólt:

– Nos?

– Úton van.

– Csodás.

– Ettől függetlenül szeretnék feltenni néhány kérdést az ügyfelének.

– Én pedig szeretnék pezsgőfürdőzni Hugh Jackmannel – vágta rá Flair pillanatnyi habozás nélkül. – Álmodozni mindenkinek szabad, nem igaz? Az ügyfelem egyértelműen kifejtette az álláspontját. Mielőtt bármit mondana maguknak, szeretne egy meghitt randevút Megan Pierce-szel. Úgyhogy addig viszlát!

Broome kilépett a szobából. Angiuoni különleges ügynök megvonta a vállát, és azt mondta:

– Egy próbát megért.

– Szerintem is.

– Még rendőrségi kísérettel is legalább egy óra, míg ideér. Miért nem lazít addig egy kicsit?

– Vissza kell mennem a La Crème-be.

– Az éjszakai klubba? Miért?

Broome-nak nem volt kedve magyarázkodni. Kilépett az épületből, és a kocsija felé indult. Még mindig maradtak nyitott kérdések. Valóban hosszú éjszaka volt. A szövetségiek még nem végeztek Ray Levine lakásának átvizsgálásával, további trófeák után kutattak. Eddig tizenkét holttestet emeltek ki a kútból, de ahogy egyre mélyebbre ástak, úgy vált egyre nehezebbé annak megállapítása, hogy mely csontok kihez tartoznak. A tetemek összetörtek a rájuk rakódott kupac alatt, és a kútból csontkamra lett.

Miután Broome előző este letartóztatta Ray Levine-t, elhajtott az elátkozott házhoz, amely egykor Stewart és Sarah Green közös otthona volt. Elmondta Sarah-nak, hogy minden jel arra mutat: Stewart holtteste is ott lapul a kút mélyén, mint a sorozatgyilkos többi áldozatáé. Sarah figyelmesen végighallgatta, mint mindig, majd így szólt:

– Azt hittem, valaki látta a közelmúltban.

Ezért indult most Broome a La Crème-be. Tudta, hogy szombat reggelenként nagyjából ilyenkor nyitnak, és megdöbbentő módon igen szép forgalmat bonyolítanak le délelőtt. Nem remélt semmit ettől a látogatástól. Lorraine valószínűleg majd megvonja a vállát, hiszen ő megmondta előre, hogy nem biztos a dolgában, sosem állította, hogy valóban Stewart Greent látta.

De az igazság az volt – az igazság, amit csak mostanában kezdett bevallani magának –, hogy látni akarta Lorraine-t. Borzalmas éjszakája volt, tele vérrel és hullákkal. Természetesen, tudott hivatalos ürügyet találni a látogatására, de leginkább csak látni akarta egy ismerős, szép a nő arcát, és a szóba jöhető lehetőségek közül Lorraine volt az egyetlen, aki most éppen nem egy másik férfi felesége. Úgy érezte, sorstársak ők ketten, a város sebesült veteránjai, és jó érzés volt Lorraine közelében lenni. Talán csak ennyit akart. Eltűnni, feloldódni egy időre megnyugtató, kedves mosolyában és szívből jövő nevetésében. És talán a tudat, hogy haldoklik, hogy néhány hónap múlva esetleg örökre eltűnik… talán ez ébresztette rá Broome-ot, mennyire nem szeretné ezt az esélyt is elszalasztani.

Mi rossz van ebben?

A La Crème kidobói éppen akkor nyitották az ajtókat, amikor odaért. Néhány törzsvendég már sorban állt az utcán, valószínűleg közvetlenül a kaszinókból vagy más éjszakai elfoglaltságból érkeztek. Ők alkották a reggeli ügyfélkört – nem azok, akik felébredtek, és megéheztek, hanem akik egész éjszaka fent voltak, és egy jó kis vetkőzőshow-val akarták indítani a másnapot. Lehet csűrni-csavarni, de akkor is nehéz volt nem arra a megállapításra jutni, hogy van ebben valami szánalmas.

Broome biccentett a fekete zakós kidobóknak, amikor belépett a sötét klubba.

Azonnal Lorraine pultja felé vette az irányt, de a nő nem volt ott. Meg akart fordulni, hogy megkérdezze, hol van, amikor valaki hátulról erősen megtaszította.

Rudy állt mögötte, és az arca rákvörös volt a dühtől.

– Mi ütött beléd, Rudy?

Rudy a nyomozóra bökött vaskos ujjával.

– Figyelmeztettelek.

– Miről van szó?

– Először beszéltél, Tawnyval. Oké, nem érdekes. Tizenkettő egy tucat. Leszarom. – Ismét meglökte Broome-ot. – De figyelmeztettelek, nem mondhatod, hogy nem.

– Mi a fenére?

– Megmondtam, hogy Lorraine más. Ő különleges. Megmondtam, hogy kicsontozlak, ha valami történik vele.

Broome megdermedt. A zene hirtelen mintha hangosabban szólt volna. Forogni kezdett vele a terem.

– Hol van?

– Ne gyere nekem ezzel a szar rendőrdumával! Tudod te nagyon jól…

Broome elkapta Rudy zakójának hajtókáját, és a falhoz lökte a férfit.

– Hol van, Rudy?!

– Én is ezt akarom tudni, seggfej! Ma reggel nem jött be dolgozni.

37

Megan egy jellegtelen, mégis szürreális kihallgatószobában találta magát Rayjel szemben.

Az idevezető úton szinte végig szótlanul ült a kocsiban. Közben felhívta egy Guy Angiuoni nevű szövetségi ügynök, és tájékoztatta a gyilkosságokról, illetve Ray letartóztatásának részleteiről. Megan képtelen volt felfogni a dolgot. Amikor lerakta, Dave beszélgetni próbált vele, de Megan nem válaszolt. Dave tudott a kapcsolatáról Rayjel – a részleteket, természetesen, nem, de azért éppen eleget. Megan is tisztában volt vele, hogy Dave-nek nem könnyű ez a helyzet. Meg akarta nyugtatni és biztosítani a szerelméről. Ennyit igazán megérdemelt a férje. De Megant túlságosan sokkolták a történtek.

Dave még várhat, döntötte el magában.

Megant fémdetektorral vizsgálták át, majd meg is motozták, mielőtt beengedték a kihallgatóhelyiségbe. Öt férfi várta odabent: Guy Anguioni különleges ügynök; két rendőr; Ray ügyvédje, Flair Hickory, aki szívélyes mosollyal üdvözölte; és, természetesen, Ray.

Flair Hickory felemelt egy kisebb paksamétát.

– Ezek itt eskü alatt tett írásbeli nyilatkozatok arról, hogy az ügyfelemmel folytatott beszélgetését nem fogják sem kihallgatni, sem rögzíteni – mondta. – Mindenki aláírta.

– Oké.

– Hálás lennék, ha ön is aláírna egy nyilatkozatot, amelyben megígéri, hogy nem hozza nyilvánosságra az ügyfelemtől hallott információkat.

– Erre semmi szükség – szólt közbe Ray.

– Ez az ő érdekében is történik – magyarázta Flair. – Értem, hogy megbízik benne, Ray, de így annak is elejét vesszük, hogy a rendőrök kikényszerítsenek belőle valamit.

– Rendben – mondta Megan.

Sebesült karján annyira azért tudta mozgatni az ujjait, hogy megfogja a tollat, és alákanyarítsa a szignóját.

Flair Hickory eltette a papírlapokat.

– Oké, mindenki más kifelé.

Anguioni különleges ügynök az ajtó felé indult.

– Valaki figyelni fogja önöket, Mrs. Pierce. Ha veszélyben érzi magát, csak emelje fel az ép karját a feje fölé, és azonnal a segítségére sietünk.

– Az ügyfelem úgy össze van kötözve, mint egy szadomazo film főszereplője – ellenkezett Flair. – Mrs. Pierce nincsen veszélyben.

– Akkor is.

Flair a szemét forgatta. Guy Anguioni távozott először, őt követte a két rendőr. Flair volt az utolsó. Becsukódott az ajtó. Megan leült Rayjel szemben. Ray bokáját a szék lábához, két karját pedig az asztalhoz bilincselték.

– Jól vagy? – kérdezte Ray.

– Előző éjjel megtámadtak.

– Kicsoda?

Megan megrázta a fejét.

– Nem miattam vagyunk itt.

– Ezért nem jöttél el Lucyhez?

Megan egy pillanatig habozott.

– Egyébként sem mentem volna – mondta végül.

Ray megértően bólintott.

– Te ölted meg azokat az embereket, Ray?

– Nem.

– Te ölted meg Stewart Greent?

Ray nem válaszolt.

– Tudomást szereztél róla, hogy bánt engem, igaz?

– Igen.

– Fontos voltam nekem. Törődtél velem… – Egy pillanatra elhallgatott. – Szerettél.

– Igen.

– Ray, mondd el nekem az igazat!

– Elmondom. De előbb te mondd meg!

– Mit?

Ahogy Ray a szemébe nézett, Megan egész testében megborzongott.

– Cassie, te ölted meg Stewart Greent?

Broome nem vesztegette az időt azzal, hogy további kérdéseket tegyen fel Rudynak.

Igyekezett nem pánikba esni, mégsem sikerült nyugodtnak maradnia. Azt mondta Rudynak, maradjon a klubban, és hívja fel, ha Lorraine mégis befut; majd visszaszaladt a kocsijához, magához vette a fegyverét, és futva indult Lorraine háza felé.

Könyörgök, ne, csak azt ne…

Betelefonált a központba erősítésért, de képtelen lett volna tovább várni. Tiszta erőből rohant. A tüdeje izzott. Szíve a fülében dobogott. Szeme könnybe lábadt a reggeli hűvösben.

De ez nem számított. Semmi sem számított.

Csak Lorraine.

Ha valami történt vele, ha valaki bántani merte… Emberek ténferegtek az utcán, hunyorogva a napsütésben az éjszakai mesterséges fény után. Broome pillantásra sem méltatta őket.

Lorraine, könyörgök, ne, csak Lorraine-t ne…

Broome élesen jobbra fordult a sarkon. Megpillantotta Lorraine házát. Emlékezett arra az egy alkalomra, amikor itt töltötte az éjszakát. Fura, hogy az ember néha azt sem látja meg, ami szinte kiszúrja a szemét. Az az alkalom szinte semmit sem jelentett neki, Lorraine-nek valószínűleg még kevesebbet, most pedig átkozhatta magát az ostobaságáért.

Adrenalintól hajtva Broome még jobban felgyorsított, és kettesével szedte az ajtóhoz vezető lépcsőfokokat. Az első gondolata az volt, hogy vállát az ajtónak feszíti, és benyomja, de még időben meggondolta magát.

Nem szabad csak úgy berontani. Ennél azért több esze volt. De várni sem akart. Lecsillapodott, és megfogta a kilincset.

Az ajtó nem volt bezárva.

A szíve kihagyott egy ütemet. Lorraine tényleg annyira ostoba, hogy nyitva hagyja az ajtaját ezen a környéken?

Nem tartotta valószínűnek.

Fegyverrel a kézben lassan benyitott. Az ajtó halkan nyikorgott.

– Rendőrség! – kiáltotta el magát. – Van itt valaki?

Semmi válasz.

Tett még egy lépést befelé.

– Lorraine?

Hallotta a félelmet a saját hangjában.

Könyörgök, ne, könyörgök, ne…

Benézett a nappaliba. Teljesen átlagos volt. Állt benne egy kanapé két fotellal – pontosan az a típus, amelyik minden olcsó bútoráruházban kapható. A tévé közepes méretű volt a mai viszonyok szerint. A falióra számlapján piros dobókockák voltak a számok helyett, tökéletesen megidézve a város hangulatát.

A dohányzóasztalon három hamutartó állt, rajtuk régi fényképek Atlantic City

tengerparti sétányáról. A szoba jobb oldalán egy kis bárpultot látott két bárszékkel. Smirnoff Vodka és Gordon's London Dry Gin üvegek sorakoztak a polcon. Az alátétek ugyanolyanok voltak, mint a La Crème-ben.

– Rendőrség! Van itt valaki? Jöjjön elő feltartott kézzel!

Még mindig semmi válasz.

A falakon régi burleszkposzterek reprodukciói lógtak. Az egyik a clevelandi Roxy mulató plakátja volt, egy másik a Coney Islanden lévő Red Hotsot reklámozta, a szemközti falon pedig egy sárga poszter lógott, amely Blaze Starr, művésznevén „Miss Gyújtóbomba" közelgő fellépést adta hírül az Atlantic City-i Globe-ban.

Lorraine lakása nem volt se nagy, se különösebben szép, de nagyon jellemző volt a gazdájára. Broome tudta, hogy a hálószoba van balra, a fürdőszoba jobbra, leghátul pedig a konyha. Először a hálószobába kukkantott be. Óriási rendetlenség uralkodott benne, inkább hasonlított öltözőre, mint olyan helyiségre, ahol aludni szoktak. Lorraine feltűnő munkaruhái vállfák helyett próbababákon lógtak, ami furán nagyvilági hangulatot kölcsönzött a szobának.

Az ágy azonban még mindig be volt vetve.

Broome nyelt egyet, és visszahátrált a nagyszobába. Nem maradt vesztegetni való ideje. A konyhába sietett. Már messziről látta, hogy az avokadózöld hűtőszekrény tele van aggatva hűtőmágnesekkel. Amikor az ajtóhoz ért, megtorpant.

Jaj, ne…

A linóleumpadlóra pillantott az asztal alatt, és ingatni kezdte a fejét. Csak állt, és dermedten bámult, mint aki abban reménykedik, hogy attól valami megváltozik, de természetesen nem változott meg.

A konyha padlója tiszta vér volt.

– Cassie, te ölted meg Stewart Greent?

Ray felemelte a tekintetét, és Cassie szemébe nézett. Látni akarta a reakcióját, mielőtt belekezd a mondandójába. Ki akarta olvasni a tekintetéből az igazságot.

– Nem, Ray, nem én öltem meg – felelte a nő. – Te voltál?

Ray hiába fürkészte a gyönyörű arcot, semmi mást nem látott rajta, csak őszinte döbbenetet. Hitt neki.

– Ray?

– Nem, nem én öltem meg.

– Akkor ki tette?

Ray tudta, hogy nem húzhatja tovább az időt. El kell mondania. A probléma most már az volt, hogyan fogalmazza meg, miután kiderült, hogy nem Cassie a tettes?

Kicsit késő emiatt aggódni, gondolta gúnyosan.

– Aznap éjjel felgyalogoltál a sziklatömbhöz – fogott bele Ray. – Láttad ott feküdni Stewart Greent, és azt hitted, meghalt.

– Ezen egyszer már végigmentünk, Ray.

– Hadd mondjam végig, kérlek!

– Igen – bólintott Cassie. – Láttam, és azt hittem, meghalt.

– Elmenekültél, igaz? Megrémültél. Azt hitted, téged fognak gyanúsítani.

– Vagy téged.

– Így van – mondta Ray. – Vagy engem.

– Nem értem, Ray. Mit keresek itt? Mit akartál nekem elmondani?

Ray lázasan gondolkodott, hogyan tudná megértetni vele.

– Miért mentél oda aznap este? – kérdezte.

Cassie értetlenül nézett rá.

– Hogyhogy miért?

– Miért mentél oda aznap este? – ismételte meg Ray.

– Kaptam tőled egy üzenetet, amiben részletesen leírtad, hogyan jutok oda.

Ray megrázta a fejét.

– Én nem hagytam neked üzenetet.

– Micsoda? Már hogyne hagytál volna!

– Nem.

– Akkor te hogy kerültél oda?

Ray megvonta a vállát.

– Követtelek.

– Nem értem.

– Tudtam, mit művel veled Stewart Green. Még azt is felvetettem, hogy szökjünk el együtt, kezdjük újra valahol máshol, tiszta lappal, emlékszel?

Szomorú mosoly suhant át Cassie ajkán.

– Álmodoztál.

– Talán igen. De talán ha hallgattál volna rám…

– Ennek most már semmi értelme, Ray.

Ray bólintott. Cassie-nek igaza volt.

– Követtelek aznap este. A Pine Barrens parkolójában álltál meg, aztán nekivágtál az ösvénynek. Elképzelni sem tudtam, kivel és miért találkozhatsz ott. Azt hiszem, féltékeny voltam. Vagy valami olyasmi, de most már lényegtelen. Elindultál felfelé. Nem követtelek. Azt gondoltam, ha egy másik férfival van találkád, ahhoz semmi közöm. Elvégre nem esküdtünk örök hűséget egymásnak. Ez is a játék része volt,

nem igaz?

– Nem értem – ingatta a fejét Cassie. – Nem te hagytad azt az üzenetet, hogy találkozzunk?

– Nem.

– Akkor kicsoda?

– Sokat gondolkodtam ezen az elmúlt huszonnégy órában. A válasz kézenfekvő. Csak Stewart Green lehetett az. Ő csalt oda, hogy egyedül legyél.

– De amikor odaértem…

– Stewart Green már halott volt – mondta Ray.

– Vagy legalábbis akkor azt hittem.

Ray vett egy mély lélegzetet. Lelki szemei előtt ismét megjelent az a rengeteg vér.

– És igazad is volt.

Cassie zavartan pillantott rá.

– Tessék?

– Stewart valóban meghalt.

– Te ölted meg?

– Nem. Már mondtam, hogy nem én voltam.

– Akkor mi történt?

– Felmentél azon az ösvényen – magyarázta Ray. – Megláttad Stewartot. Azt hitted, halott, ezért visszarohantál a kocsidhoz. Láttalak. Fel akartalak tartóztatni, hogy megkérdezzem, minden rendben van-e. De aztán nem tettem. Egy újabb mi-lett-volna-ha. Bárcsak odamentem volna hozzád! Bárcsak megkérdeztem volna, mi történt…

Elcsuklott a hangja.

Cassie közelebb hajolt hozzá.

– Mi történt, Ray?

– Azt hittem… nem is tudom… azt hittem, Stewart bántott, vagy valami ilyesmi. Zavarodott voltam és dühös. Ezért tétováztam. És mire magamhoz tértem, addigra elmentél. Így hát felszaladtam az ösvényen. A romokhoz.

Megan a férfi arcát tanulmányozta. Kíváncsi volt a történetre, de a szíve összeszorult. Ray látta rajta. Látta a szemén, hogy kezdi megérteni.

– Amikor felértem, Stewart Green ott feküdt a sziklán – folytatta. – Halott volt. Elvágták a torkát. – Ray közelebb hajolt, azt akarta, hogy Cassie a szemébe nézzen, és lássa ugyanazt, amit ő látott aznap éjjel. – Képzeld maga elé a helyzetet. Képzelj el engem, ahogy fölmegyek, és ott találom Stewartot átvágott torokkal.

Cassie most már értette. Mindent értett.

– És te azt hitted… Azt hitted, én öltem meg.

Ray még csak nem is bólintott. Inkább lehajtotta a fejét.

– Mit tettél, Ray?

Könnyek kezdtek csorogni a férfi arcán.

– Pánikba estem…

– Mit tettél?

A vér. Az a rengeteg vér.

– … vagy inkább éppen az ellenkezője történt. Túlságosan logikusan kezdtem gondolkodni. Láttalak elmenekülni. Levontam a legkézenfekvőbb következtetést. Megelégelted, hogy ver. Stewart igazi mintapolgár volt. Hiába fordultál volna bárhová is segítségért. Ezért megtetted, amit meg kellett tenned. Elcsaltad arra a félreeső helyre, hogy meg tudd ölni, és aztán valami miatt elmenekültél. Talán megijedtél. Talán valaki meglátott. Nem tudom. De nyomokat hagytál magad után. Más kocsik is álltak a parkolóban. Valaki biztosan emlékezett volna rád. Attól féltem, ha megtalálják a holttestet, előbb-utóbb eljutnak a La Crème-hez, és végül hozzád.

Cassie most már mindent értett. Ray látta az arcán.

– Ezért megtettem az egyetlen dolgot, amivel segíthettem rajtad. Megszabadultam a hullától. Ha nincs hulla, nincs ügy sem.

Cassie rázni kezdte a fejét.

– Nem érted? Ha nincsen holttest, az emberek azt fogják hinni, hogy Stewart világgá ment. Azt gondoltam, még ha gyanakszik is rád valaki, holttest nélkül nem tehetnek ellened semmit, és biztonságban leszel.

– Mit tettél, Ray?

– Bevonszoltam a fák közé. Azután hazamentem, és fogtam egy ásót, hogy elássam. De a februári hidegben a talaj túl kemény volt. Hiába próbáltam ásni, sehogy sem sikerült. Órák teltek el. Közeledett a pirkadat. Muszáj volt valahogy eltüntetnem a hullát. Ezért hazamentem, fogtam a láncfűrészemet…

Cassie a szája elé kapta a kezét.

A vér, gondolta Ray újra, és behunyta a szemét. Az a rengeteg vér.

Abba akarta hagyni, de miután beindította a láncfűrészt, nem maradt választása. Be kellett fejeznie, amit elkezdett. Nem sokkolta Cassie-t a további részletekkel. Nem mesélte el, milyen érzés húst és csontokat fűrészelni, darabokra vágni egy emberi lényt – még ha olyan undorító féregről van is szó, mint Stewart Green –, majd fekete kukászacskókba csomagolni a levágott csonkokat. Csak azért volt képes végigcsinálni, mert azt gondolta, hogy ezzel megmenti a nőt, akit szeret. Fogta a

zsákokat, köveket rakott mindegyikbe, hogy elsüllyedjenek, majd elhajtott Cape May közelébe, és a vízbe dobta őket. Azután hazament, és keresni kezdte Cassie-t. De sehol sem találta. Hiába hívta, nem vette fel a telefont. Egész éjjel álmatlanul hánykolódott, képtelen volt kiverni azokat a képeket a fejéből. Nem hagyták nyugodni. Másnap újra keresni kezdte Cassie-t, és a rá következő napon is. De nem találta. A napokból hetek, hónapok, majd évek lettek. De Cassie soha többé nem került elő.

Raynek pedig nem maradt más, mint a vér.

Erin Anderson alaposan beletrafált.

Az este nagyobbik részét azzal töltötte, hogy a szövetségiekkel együtt próbálta azonosítani a holttesteket. Korai lett volna még bármit egyértelműen kijelenteni, de sikerült már annyi információt összeszednie az eltűntek ruháiról, karóráiról és ékszereiről, hogy legyen fogalma arról, melyik csontváz melyik eltűnté lehet. A többit majd eldönti a DNS-vizsgálat. Ahhoz pedig idő kell.

Amikor Erinnek végre akadt egy szabad perce, megnyitotta a rendőrségi adatbázist. Broome azt kérte tőle, hogy bővítse a keresést, nézzen utána minden húshagyókedd környékén történt erőszakos cselekménynek. Néhány perccel később talált is egy esetet, amelyik többé-kevésbé illett a sorba.

Legalábbis első ránézésre úgy tűnt, hogy csak többé-kevésbé.

Erin korábban kizárólag meggyilkolt vagy eltűnt férfiakat keresett. Elsőre ezért kerülte el a figyelmét az eset. A vizsgálat ugyanis önvédelemnek minősítette, és nem gyilkosságnak. Mivel senki ellen nem emeltek vádat, az ügy nem is kapott nagyobb nyilvánosságot. Egy Lance Griggs nevű férfit szúrtak le a saját otthonában a közeli Egg Harbor Townshipben – nem messze Atlantic Citytől. Griggsnek többször is akadt már dolga a rendőrséggel családon belüli erőszak miatt. Ez volt az, amin most megakadt Erin szeme. Nem, a férfi nem tűnt el. A hulláját nem dobták kútba. De Griggs, akárcsak az áldozatok túlnyomó többsége, rendszeresen verte a párját.

A jegyzőkönyv szerint a feleség azt megelőzően többször is kórházba került a bántalmazások következtében. A szomszédok számtalanszor kihívták hozzájuk a rendőrséget az évek során. Erin a fejét ingatta. Jó néhány családon belüli erőszakkal találkozott már. Hallotta már az összes érvet és magyarázatot, de a lelke mélyén sosem értette, miért maradnak a nők egy ilyen kapcsolatban.

Griggs, a jelentés szerint, egy feszítővassal támadt a feleségére, eltörte vele a lábát, majd a torkához szorította. A feleség valahogy kiszabadult, felkapott egy kést, és leszúrta. Griggsről, a priusza miatt, jó néhány rendőrségi fotó készült. Erin

előhívta őket a rendszerből. Amikor a holttestet megtalálták, a feleséget is letartóztatták. Erin az ő fényképét is előkereste, és egymás mellé tette őket.

Íme, egy boldog pár.

– Min dolgozol?

Erin megfordult, és Goldberget pillantotta meg a háta mögött. Nagyszerű, gondolta, már csak ez hiányzott. Főnöke is kimerültnek látszott, a nyakkendője olyan lazán lógott, hogy akár derékövnek is elment volna. Mindkettőjüknek hosszú éjszakája volt.

– Semmi fontos. Csak a húshagyókeddi bűncselekményeket nézegettem – felelte Erin, azzal a monitorhoz nyúlt, hogy kikapcsolja.

– Ne!

– Tessék?

– Ne kapcsold ki, menj vissza az előző képekhez! – mondta Goldberg.

Erin kelletlenül engedelmeskedett.

Goldberg a képernyőre meredt.

– Kik ezek?

– A nő megölte a férfit évekkel ezelőtt.

Goldberg a fejét rázta.

– Az nem lehet.

– Hogyhogy?

A főfelügyelő a képernyőre bökött az ujjával.

– Ismerem ezt a nőt.

A vér látványa a padlón teljesen letaglózta Broome-ot.

Rámarkolt a fegyverre, és ösztönösen fogadkozni kezdett, különböző alkukat kínált a sorsnak, ha Lorraine még életben van. Elátkozta magát, amiért olyan helyen beszélt vele, ahol bárki megláthatta őket. Miért nem tanult Tawny és Harry Sutton esetéből? Veszedelmes bűnözőkkel álltak szemben.

Hogy lehetett ennyire óvatlan?

Szíve a torkában dobogott, de nem volt vesztegetni való ideje. Óvatosan bement a konyhába, és oldalra lépett, hogy jobb rálátása nyíljon a helyiségre. Ekkor érte a következő sokk.

Nem Lorraine holtteste hevert a padlón.

Egy fiatal férfi volt az. Ahogy jobban megnézte, Broome-nak eszébe jutott a személyleírás, amelyet Megan adott a Harry Sutton irodájánál látott férfiról. Lehet, hogy ő volt az.

A férfi egyértelműen meghalt. Elvágták a torkát.

Broome meg akart fordulni, amikor valaki egy pisztoly csövét szorította a tarkójához.

– Dobd el a fegyvert, Broome! – mondta Lorraine.

38

Megan úgy érezte, hogy megszakad a szíve.

Emlékezett, Ray mennyire megdöbbent, amikor meghallotta, hogy valaki látni vélte Stewart Greent. Most már értette. Ray egész idő alatt tudta, hogy Stewart Green meghalt. Hatalmas áldozatot hozott, túlságosan is nagyot, és a nyakába vett egy olyan titkot, amely belülről emésztette, nem hagyta a nyugodni, és talán az épelméjűségét is veszélybe sodorta. Vannak, akik képesek együtt élni ezzel. Megteszik, amit meg kell tenniük. De Ray túl érzékeny volt hozzá. Ő képtelen volt továbblépni. Főleg úgy, hogy még a nőt is elveszítette, akit szeret. Főleg úgy, hogy tizenhét évig nem látta azt a nőt – akiért ezt az óriási áldozatot hozta –, sőt, még azt sem tudta, hogy egyáltalán életben van-e.

Mielőtt Megan kilépett a kihallgatószobából, megígérte Raynek, hogy mindent elkövet a kiszabadítása érdekében. Komolyan gondolta. Ennyivel tartozik neki. Segít, azután – bármi történjék is – örökre kilép az életéből.

De amikor kisétált az ajtón, az első kérdése ez volt:

– Hol van a férjem?

– A folyosó végén balra.

Megan meggyorsította a lépteit. Amikor belépett a szobába, és meglátta, amint Dave riadtan felkapja a fejét, Megan szíve megtelt szeretettel. Odarohant hozzá, és a karjába vetette magát.

Ott, a férje biztonságot jelentő karjában jutott csak eszébe elgondolkodni azon, hogyan is került a parkba aznap este.

Nem Lorraine volt az, aki átadta az üzenetet, hogy Ray fent várja a romoknál?

Nem Lorraine kezdte terjeszteni a pletykát, hogy Stewart Green még életben van – noha most már biztosan tudták, hogy meghalt?

Nem Lorraine állította, hogy egész idő alatt tudta, hol volt Megan az elmúlt tizenhét évben – noha az teljességgel lehetetlen?

Visszasietett Angiuoni különleges ügynökhöz.

– Hol van Broome nyomozó?

– Nem tudom. Mondott valamit arról a La Crème nevű klubról.

Goldberg Erin válla fölött átnyúlva a képernyőre mutatott.

– Ez Lorraine, a La Crème pultosa. Mi történt?

– Megölte a férjét, aki verte.

– Lecsukták?

– Nem, önvédelemnek nyilvánították, és lezárták az ügyet.

– Hol a pokolban van Broome? – horkant fel Goldberg. – Erről tudnia kell.

– Dobd el a fegyvert, Broome! – mondta Lorraine.

– Mi ütött beléd, Lorraine? Azért jöttem, hogy segítsek.

– Kérlek, Broome! – Még erősebben nyomta a tarkójához a pisztolyt. – Nagyon hosszú volt ez az éjszaka. Dobd el a fegyvert!

Broome eldobta.

– Most pedig hívd fel a központot! Mondd meg, hogy nem kell erősítés, minden rendben.

Broome még mindig sokkos állapotban engedelmeskedett. Amikor végzett, a földön heverő hullára mutatott.

– Ez kicsoda?

– Valaki, akit Del Flynn bérelt fel.

– Mit akart?

– Megkínozni és kiszedni belőlem, hol van Carlton. Tudod, mi a vicces benne? Ő is az a fajta volt, aki csak adni tudja az ütéseket, de állni már nem képes őket. A legtöbb férfi ilyen.

Broome megfordult, és Lorraine-re nézett. A nő állta a tekintetét, és bólintott, mintha biztatni akarná, hogy vonja le a kézenfekvő következtetést.

– Uramisten… te voltál?

– Igen – felelte Lorraine.

– Te ölted meg mindegyiket?

– Így van. Évente egyet. Mindig húshagyókedden, de nem gondoltam volna, hogy valaki rájön. A legtöbb rohadéknak nem volt senkije, aki jelentette volna az eltűnését. Le vagyok nyűgözve, hogy felfedezted az összefüggést.

– A társamé az érdem – mondta Broome.

– A volt feleséged, igaz? Okos nő lehet. Minden elismerésem az övé.

Broome hallgatott.

– Ne aggódj, Broome, nem foglak megölni, és őt sem akarom elhallgattatni. – Lorraine fanyar mosolyra húzta az ajkát, és úgy nézett a kezében tartott fegyverre, mintha most látná először. – Legalább százféleképpen elképzeltem, hogyan fog véget érni. De azt sosem gondoltam volna, hogy egyszer úgy magyarázkodom, hogy közben fegyvert fogok rád. – Megrázta a fejét. – Ez az egész olyan… nem is tudom… Most jön az, hogy megpróbálod húzni az időt, hátha jön valaki, és megment?

– Nem az én stílusom.

– Jó, mert azt olyan méltatlannak érezném. De ne aggódj! Mindjárt megérted.

– Mit értek meg?

– A tervemet. Csak hagyd, hogy végigmondjam. Azt akarom, hogy hallgass végig, Broome! Ha valaha éreztél valamit irántam, akkor próbálj egy kicsit megértő lenni, rendben?

– Van más választásom?

– Azt hiszem, nincs, hiszen nálam van a fegyver. De fáradt vagyok, Broome. Jó sorozatom volt, de közeledik a vég. Csak annyit akarok… csak annyit akarok, hogy hallgass végig. Ez minden. Hadd kezdjem az elején, és akkor talán megérted, hová akarok kilyukadni, rendben?

Lorraine őszintének tűnt, mint aki tényleg kíváncsi a férfi válaszára, ezért Broome válaszolt neki:

– Rendben.

– Tudod, hogy egykor férjnél voltam, igaz?

– Igen, tudom.

– Rögtön a középiskola után bekötötték a fejem. Nem untatlak a részletekkel, kisváros, alkoholista apa stb. Számtalanszor hallottuk már ezt a sztorit, és legalább annyiszor találkoztunk már az eredménnyel az utcasarkokon, nem igaz?

Broome költői kérdésnek vélte, de mivel Lorraine ismét elhallgatott, a fegyvert pedig még mindig rászegezte, ezúttal is válaszolt:

– De igen.

– Az én sztorim máshogy indult. Szerelmes lettem valakibe. Megszöktünk, kapott egy állást, de aztán kirúgták, és elkezdett verni. Nagyon durván vert, Broome. El se tudod képzelni. Egyszer vagy kétszer azelőtt is megütött, hogy összeköltöztünk. Semmi komoly, csak egy-egy pofon. Minden nővel megesik arrafelé, ahol felnőttem. Nem is foglalkoztam vele. De aztán hirtelen, szinte egyik napról a másikra, nagyon eldurvult a helyzet, ha érted, mire gondolok.

Broome bólintott.

– Az élet kezdett úgy bánni a férjemmel, mintha lábtörlő lenne: mindenki megtaposta. És hogyan reagált erre az én uracskám? Rendszeresen félholtra verte az egyetlen embert, aki törődött vele. Ironikus, nem?

Broome nem felelt.

Lorraine haja az arcába hullott. Szabad kezével odanyúlt, és kifésülte.

– Na, és mit gondolsz, Broome, mi történt ezután? Gyerünk, okos fiú vagy te! Mi történik mindig az ilyen esetekben?

– Teherbe estél – mondta Broome.

– Bingó! És néhány hónapig minden rendben is volt, az otthonunk a béke szigetévé változott. Azt gondoltam, minden szakértő téved – egy gyerek igenis megjavíthatja a házasságot. Aztán egy este jövendő gyermekem apja reklamálni kezdett, hogy túl rágós a hús. Nagyon felhúzta magát, én meg visszaszóltam valami hülyeséget, mire hasba rúgott. Elestem, aztán olyan durván megtaposott, hogy elvesztettem a magzatot.

Broome a földön fekvő halottat bámulta, és nem tudta, mit mondhatna erre.

– Úgy megtaposott az a pszichopata állat, hogy megrepedt a méhem. Tudod, mit jelent ez, Broome? Lebetűzzem neked? Nem lehet gyerekem. Soha. – Könnyek szöktek Lorraine szemébe. Gyorsan kipislogta őket, láthatóan dühösen önmagára. – Annyira akartam gyereket. Nem szoktam mutatni, és mostanra talán megtanultam, hogyan hozhatom ki a legjobbat az életemből, de akkoriban semmi másra nem vágytam, mint néhány gyerekre meg egy kis kertre. Nevetséges, mi? Nem akartam én palotát, csak egy férjet, gyerekeket, meg egy helyet, amit a sajátunknak nevezhetünk.

Broome közelebb húzódott hozzá, próbált úgy helyezkedni, hogy elérje a pisztolyt, ha arra kerül a sor.

– Sajnálom, Lorraine. Sajnálom, hogy keresztül kellett menned ezen.

– Szomorú történet, mi? – Feljebb emelte a fegyver csövét, és megkeményedett a hangja. – Ne próbálj ügyeskedni, Broome! Úgy terveztem, hogy ez a fickó lesz az utolsó áldozatom, nem te.

Broome megtorpant.

– Ugorjunk előre néhány hónapot – folytatta Lorraine. – Egészen húshagyókedd éjszakájáig. Az én csodálatos férjecském seggrészegre itta magát, és egy feszítővassal esett nekem. Én pedig megöltem. Ilyen egyszerűen. És tudod, mit éreztem, Broome?

– Mit?

– Ez volt a legjobb dolog, amit valaha tettem. Szabad voltam és boldog.

– Semmi bűntudat?

– Épp ellenkezőleg. Mi is a bűntudat ellentéte? – Lorraine csettintett az ujjával, amikor eszébe jutott a megoldás. – Elégtétel. Igen, azt éreztem. Beköltöztem a városba, munkát kaptam a La Crème-ben, és minden húshagyókedden megünnepeltem a szabadságomat, ha úgy tetszik, azzal, hogy megszabadítottam egy másik lányt. A többit már te is tudod.

– Nem egészen.

– Hogyhogy?

– Nem tudom, miért döntöttél úgy, hogy a szabadságodat azzal ünnepled meg, hogy sorozatgyilkossá válsz.

Lorraine elnevette magát.

– Sorozatgyilkos? Óóó, ez olyan furán hangzik… nem is tudom… mintha valami Hannibal Lecter lennék. De jogos. Csak azt tudom felhozni a mentségemre, hogy az összes fickó, akit megöltem, rászolgált. Gusztustalan férgek voltak, lányokat vertek a klubban, életeket tettek tönkre. Ez is része volt a dolognak. És ne feledd, hány lánynak adtam ezzel egy második esélyt. Senki nem siratta meg azokat a gennyládákat. Fogadni mernék, hogy olyan feleség is akadt köztük, aki egyenesen könyörgött, nehogy megtaláljátok élete párját, igaz?

– Ez akkor sem mentség arra, amit tettél.

– Nem, a ti szemetekben nem. De nekem több mint mentség. Ártatlan állatokat gyilkolunk milliószámra nap mint nap, nem igaz? Ezek a fickók rosszabbak voltak náluk. Ezt mondogattam magamnak. De igazad van. Ez nem mentség a törvény előtt. Viszont akkor is csak ennyit tudok mondani, Broome. Lehet, hogy nem értesz egyet velem, de talán megérted. Sorozatgyilkosnak neveztél az előbb, de szerintem… tudom, hogy ez furán fog hangzani… – Lorraine hangja suttogássá halkult – … szerintem nem én vagyok az egyetlen.

Broome hirtelen úgy érezte, mintha a konyhában fagypont alá süllyedt volna a hőmérséklet.

– Alvó gyilkosok, Broome. Fogadni mernék, hogy többmilliónyian élnek köztünk. Sok ember született gyilkos, csak egyszerűen nem tud róla. Honnan is tudhatná, ha még soha nem próbálta? Én sem tudtam, aztán megöltem az én csodálatos férjuramat, és átszakadt a gát. Jó érzés volt. Nem csak azért, mert megérdemelte. Maga a gyilkolás is.

Rendőrségi szirénák hasítottak a délelőtt csöndjébe.

Lorraine felsóhajtott.

– Nem sok időnk maradt, Broome. Azt hiszem, a többi válaszra még várnod kell.

– Tessék?

Lorraine nem válaszolt. Broome azon tűnődött, vajon mi lehet a terve. Félt, hogy pánikba esik, ha a rendőrség körülveszi a házat. Broome a hullára pillantott.

– Miért, Lorraine?

– Nem figyeltél?

– Mert megérdemelték.

– Igen. És mert élveztem. Valakinek meg kellett ölnie őket. És nekem is ölnöm kellett.

Ez volt a végszó.

Megszólalt egy megafon.

– Lorraine Griggs! Itt a rendőrség.

Lorraine az ablak felé intett.

– Lejárt az időnk.

– Mit fogsz most csinálni?

– Csinálni?

– Mi a terved? – Broome széttárta a karját. – Kiélvezel még egy utolsó gyilkosságot, mielőtt letartóztatnak?

– Ugyan már, Broome – mosolyodott el Lorraine. – Téged sosem bántanálak. Ha az életem múlna rajta, akkor sem.

Broome zavartan nézett rá.

Ismét megszólalt a megafon:

– Lorraine Griggs! Itt a rendőrség…

– Mindent elterveztem – folytatta Lorraine. – Itt a vége. Tegnap már elmondtam neked. Haldoklom. Nem akarom szökésben tölteni az utolsó napjaimat.

Megfordította a fegyvert, saját maga felé irányítva a csövét.

– Ne! – mondta Broome.

– Mi van? – Lorraine a fegyverre nézett. – Azt hitted, meg akarom ölni magam? Ó, ez igazán kedves tőled, Broome, de nem, nem ez a tervem.

Lorraine a férfi felé nyújtotta a pisztolyt, és felemelte a kezét.

– Tartóztass le!

– Megadod magad?

– Igen, ez a tervem, szivi. – Ismét elmosolyodott. – Végeztem, akár hiszed, akár nem.

Broome egy ideig szótlanul meredt rá.

– Nem tudom, mit mondhatnék, Lorraine.

A nő szeme az ajtó felé villant.

– Emlékszel, hogy azt mondtad, ott leszel mellettem, amikor meghalok?

Broome bólintott.

– Persze hogy emlékszem.

– Akkor itt a nagy lehetőség, hogy bebizonyítsd, tartod a szavad. – Könnyek csillogtak Lorraine szemében. – Ígérd meg, hogy nem hagysz cserben. Ígérd meg, hogy mellettem maradsz.

EPILÓGUS

Két héttel később

– Készen áll? – kérdezte az orvos.

Del Flynn bólintott. Két kézzel fogta az ő egyetlen Mariája kezét. Az orvos kihúzta a csövet a torkából, és lekapcsolta a lélegeztetőgépet. Del tudta, hogy odakint a rendőrök egyre közelebb kerülnek hozzá és Goldberghez, de nem zavarta. Mindenét elveszítette, ami igazán fontos volt számára. Semmi nem számított, csak az, ami itt, ebben a kórteremben történik most.

Del egy pillanatra sem engedte el Maria kezét. Nyolc órán át ült az ágya mellett, mesélt neki arról a pillanatról, amikor először meglátta, és azonnal tudta, hogy őket egymásnak teremtette a sors. Nevetett az első randevújukon, amikor megbotlott és orra esett, miközben ki akarta nyitni a kocsiajtót Mariának. Percről percre felidézte a napot, amikor Carlton megszületett, ahogy majdnem elájult örömében, és hogy soha nem látta olyan gyönyörűnek, mint amikor a karjában tartotta a fiukat. És végül, amikor már csak percek voltak hátra Maria életéből, Delből kitört a zokogás. Könyörgött, hogy bocsásson meg neki, ne hagyja egyedül. Beszélt mindenről, csak arról nem, ami Carltonnal történt. Azt képtelen volt elmondani neki.

Maria úgy halt meg, hogy Del fogta a kezét.

Mielőtt Ray Levine-t kiengedték a börtönből, beleegyezett, hogy segít a hatóságoknak megtalálni Stewart Green földi maradványait. Az ügyvédje, Flair Hickory, már készen állt a papírokkal. Segítségéért cserébe Flair azt kérte, hogy ne emeljenek vádat az ügyfele ellen. Az ügyészség gyorsan rábólintott. Elvégre Ray Levine egyetlen bűne az volt, hogy eltüntetett egy holttestet, és ennek a bűncselekménynek az elévülési ideje már régen lejárt.

Sarah Green személyes kérésére Broome-ot jelölték ki a keresőalakulat élére. Ray Levine egy elhagyatott ösvényen – akadt belőlük néhány ebben az ügyben – elvezette őket egy félreeső sziklához, ahonnan a tóba dobta a műanyag zsákokba csomagolt testrészeket.

Döbbenetes módon a búvároknak sikerült találniuk néhányat, amely még mindig sértetlen volt.

Broome most a temetőben állt, ahol Stewart Green maradványait leeresztették a földbe. A most már hivatalosan is özveggyé vált Sarah a lánya, Susie, és a fia, Brandon között állt. Broome az arcukat nézte, és eltűnődött, vajon mi következik számukra. Sarah olyan hosszú ideje élt ebbe a tetszhalott állapotba merevedve, hogy

félő volt, képtelen lesz kilépni belőle.

Mások számára azonban az élet ment tovább. Ricky Manniont, például, felmentették a gyilkosság vádja alól, és kiengedték a Rahwayből. Amikor kilépett a kapun, senki nem várta.

A koporsó tompa puffanással ért a gödör aljára.

Broome éppen most jött egy újabb látogatásról/kihallgatásról Lorraine-től. Lorraine kikötése az volt, hogy csak Broome-mal hajlandó beszélni, de ő bárkivel megoszthatja, amit megtud tőle. Először nem értette, miféle játékot űz vele Lorraine, miért adta meg magát olyan könnyen, és miért beszélt olyan sokat a „tervéről”.

Beletelt egy kis időbe, míg végül leesett neki.

Broome lett Lorraine bizalmasa és gyóntatója, és bár nem szívesen vallotta be, még mindig szeretett vele lenni, ami valahol talán megmagyarázta azt is, miért alakultak olyan szerencsétlenül a párkapcsolatai.

Lorraine tudta, hogy maradtak még nyitott kérdések, és igyekezett legjobb tudása szerint válaszolni rájuk. Utolsó találkozásukkor Broome azt kérte tőle, hogy meséljen Ross Guntherről.

– Ő volt az első, akit megöltem – mondta Lorraine a szövetségi börtönök narancsszínű rabruháját viselve. – Mármint a férjem után. Kicsit talán nagyravágyó voltam, de végül bevált a terv.

– Nagyravágyó?

– Kedveltem Stacyt. Kedves lány volt, akit egész életében csak vertek. Volt egy borzalmas pasija, egy Ricky Mannion nevű kretén. El se hinnéd, miket művelt vele. Aztán, mintha ez nem lenne elég, Stacy megtetszett egy másik pszichopatának is, Ross Gunthernek. Ezért az eredeti tervem az volt, hogy mindkettőjüket megölöm.

– És hol siklott félre a terv?

Lorraine elmosolyodott, és elkapta a tekintetét.

– A gyilkolás nekem kicsit olyan, mint a szex a legtöbb ember számára. Utána egy időre megszűnik a késztetés. Ezért, miután végeztem Guntherrel, arra jutottam, hogy sokkal érdekesebb lenne Mannionra kenni a gyilkosságot ahelyett, hogy megölném. Az igazság az, hogy Gunther megölése önmagában nem szabadította volna fel Stacyt. Valamilyen módon mindkét gyötrőjét ki kellett iktatnom. Elismerem, hogy bizarr ötlet volt, de végül bejött.

– Szóval ez volt az első év?

– Igen.

Broome rátért a lényegre.

– Azután jött Stewart Green?

– Igen. Tudod, mi az érdekes? A mai napig nem tudom, mi történt vele. Azt persze tudom, hogy megöltem. Azért küldtem fel Cassie-t, hogy lássa, megszabadult tőle. Nem akartam halálra rémíteni. Lehetett volna több eszem. Hibát követtem el, de tanultam belőle. Szóval, amikor sehol sem találták Stewart holttestét… én sem tudtam, mi történt. Kissé megrémültem. Arra tippeltem, hogy Cassie rejtette el valahogyan. De ő is eltűnt. Még az is átfutott az agyamon, hogy Ray Levine megölte Cassie-t, és mindkét holttestet elrejtette, főleg amikor láttam néhány hete a romoknál közvetlenül azelőtt, hogy Carlton Flynn megérkezett.

– Micsoda, te láttad Rayt?

Lorraine bólintott.

– Majdnem lefújtam az egészet, de aztán arra gondoltam, hogy a következő húshagyókedden úgysem leszek már életben, ugyan mire várjak?

– Akkor te voltál az, aki megtámadta Rayt a baseballütővel, és elvette a fényképezőgépét? A képeket akartad, amiket készített, igaz?

– Beismerem – bólintott Lorraine. – Ugye nem vádolsz meg súlyos testi sértéssel is?

– Szemet hunyhatunk fölötte.

– Nem hiszem, hogy nagyon megdobná a büntetési tételt ennyi hulla mellett, nem igaz? Hol is tartottunk? Ja, igen, Cassie-nél.

Broome bólintott.

– Nem akartam megbolygatni az életét, de tudnom kellett, mi történt. Azóta sem hagyott nyugodni. Próbáltam megtalálni Cassie-t, de tényleg nyomtalanul eltűnt. Eközben téged is figyeltelek, Broome, ahogy próbálod kideríteni, mi is történt Stewart Greennel. Fogalmad sem volt, merre induljál. Holttest nélkül ugyanis nincs ügy. Ennyit sikerült megtanulnom belőle. Ezért úgy döntöttem, változtatok a módszeremen.

– És elrejted a holttesteket – mondta Broome.

– Igen.

– Úgy állítottad be, mintha eltűntek vagy megszöktek volna.

– Pontosan. Ha minden évben otthagyok egy hullát, a zsaruk az egész várost felforgatták volna. Állandóan új helyet kellett volna keresnem. Túl sok meló lett volna vele. De az eltűnéseket a legtöbb esetben észre sem vették.

– Még mindig van valami, amit nem értek.

– Akkor kérdezd meg, szépfiú.

Broome úgy érezte, van abban valami beteges, hogy élvezi Lorraine társaságát,

mégis így volt.

– Azt mondtad Megannek, vagyis Cassie-nek, hogy mindig is tudtad, hol van. Honnan?

– Ó, az hazugság volt – felelte Lorraine. – A legutóbbi időkig fogalmam sem volt róla.

Ezzel sikerült meglepnie Broome-ot.

– Nem értem. Akkor hogyan találtál rá végül?

– Az igazság az, hogy Cassie, ha nem bánod, én már csak így fogom hívni, szóval Cassie volt a legjobb. Imádtam. Őszintén. És annyira szerette az életet. Ez az a része, amiről sosem beszélnek, Broome. Mindig csak a drogokról, a prostitúcióról meg a zaklatásokról van szó, de az csak egy része a nagy egésznek. Te is tudod, milyenek ezek a klubok. A legtöbb lány számára ez az álmok netovábbja. Vidám, izgalmas hely, ahol minden este buliznak. Ugyan mi rossz van abban, ha valaki szereti ezt az életet?

– Cassie is szerette?

– Ó, nagyon is. Tudtam, hogy hiányozni fog neki. Ezért nem lepődtem meg, amikor tizenhét év után újra felbukkant a klubban. Mesélt róla, ugye?

Broome bólintott.

– Igen.

– Úgy tett, mintha valami ostoba állásbörzére jött volna Atlantic Citybe, de végül természetesen a La Crème-ben kötött ki.

– Felismerted?

– Persze. Azután követtem vissza a Tropicanába. Ismerem ott a recepciósokat. Megadták a valódi nevét és a címét. Elmentem a házához, azután kitaláltam, hogyan hozhatnám vissza ide.

– Úgy tettél, mint aki látta Stewartot. Azt sugalltad, hogy esetleg valami köze lehet Carlton Flynn halálához.

– Így van. És amikor láttam a reakcióját, tudtam, hogy ő sem sejti, mi történhetett a holttesttel. Úgyhogy most te jössz, Broome! – Lorraine előrehajolt. – Mesélj nekem Stewart Greenről! Örök rejtély számomra, mi lett vele. Áruld el, mi történt a holttesttel!

Broome elárulta. Elmondta neki, hogy Ray Levine egy láncfűrésszel felaprította a hullát. Lorraine figyelmesen hallgatta.

– Szegény, drága Ray – mondta.

– Ez felvet egy újabb kérdést – emelte fel az ujját Broome. – Hogy került Carlton Flynn Szent Antal-medálja Ray Levine alagsori lakásába?

– Én tettem oda – felelte Lorraine. – Hogyan másként?

– Hogy csináltad?

– Viccelsz? Ray egy alagsori lakásban lakott, aminek keskeny ablakai vannak. Kinyitottam az egyiket, és bedobtam a medált a szoba közepére. Ilyen egyszerűen. Fura dolog ez, hogy Ray feldarabolta a hullát.

– Mi benne a fura?

– Pont az ellentéte annak, amit én mondtam.

– Nem értem.

– Miután megízleltem az erőszakot, én rákaptam, még többet kívántam belőle. Rayjel viszont éppen az ellenkezője történt. Engem életre keltett. Őt összeroppantotta. Ki hogyan van beprogramozva, ugyebár. Ray túl gyenge volt. Nem az törte össze, hogy Cassie elhagyta. Hanem az a rengeteg vér, amivel képtelen volt együtt élni…

Broome akart még kérdezni valamit, de Lorraine leintette.

– Mára ennyi elég. Jelenésem van a tévében.

Ez volt az a pillanat, amikor Broome megértette Lorraine tervét.

Közel került a lebukáshoz. A rendőrség megtalálta a holttesteket. Kiderítették, hogy húshagyókedden ölte meg a férjét. Az FBI is nyomozni kezdett az ügyben. Csak idő kérdése volt, hogy elkapják, és abból egyébként sem sok maradt neki. De abban a pillanatban, ahogy feladta magát, új sztár született.

Lorraine nemzetközi szenzációvá vált. Broome erre nem számított. A sorozatgyilkosok ritkák. A női sorozatgyilkosok még ritkábbak. Ez már önmagában elég lett volna ahhoz, hogy felkeltse az érdeklődést, de Lorraine védelmét a hírhedt Hester Crimstein vállalta el, aki igazi szakértője volt a média manipulálásának. Lorraine egy csapásra gyilkos szörnyetegből bántalmazott nő lett, aki sorstársai „Bosszúálló Angyalává” vált. Áldozatainak feleségei és barátnői borzalmas történeteket meséltek párjuk kegyetlenkedéseiről, a rettegésről, amelyben éltek, és hogy csak egyetlen segítségük akadt.

Lorraine.

Így hát Lorraine interjúkat adott a tévében. A felhajtás pedig csak nem akart csillapodni körülötte. Az egész világ megkedvelte, szeretetre méltó személyisége ugyanis a tévé képernyőjén is átjött. Hester Crimstein taktikája pedig pofonegyszerű volt: zavart kelteni, megkérdőjelezni, időt húzni. Az ügyészség az utolsó ponttal még egyet is értett. Nekik sem állt érdekükben bíróság elé citálni egy haldokló nőt, akire a fél ország hősként tekint.

Broome Lorraine mosolyára gondolt, amelyet közvetlenül a letartóztatása előtt

látott az arcán. Ő már akkor tudta. Pontosan tudta, hogyan működik a média világa.

– Porból lettünk, porrá leszünk…

Stewart Green temetésén a gyászolók lehajtották a fejüket.

– Végső búcsút veszünk kedves szerettünktől…

Sarah Green a sírgödörhöz lépett kezében egy szál rózsával. A koporsóra dobta. Susie követte a példáját. Majd Brandon is. Broome nem mozdult. Erin egy sorral mögötte állt. Fantasztikusan jól nézett ki a fekete ruhájában. A férje, Sean, közvetlenül mellette. Sean jó ember volt, ezt Broome is elismerte. Hátrafordult, és a tekintete találkozott Erinével. Erin halványan elmosolyodott, mire Broome ismét érezte az oly ismerős nyilallást a mellkasában.

Ez a vágyakozás örökké ott lesz. Tudta nagyon jól. De Erin már elveszett számára. Ezt meg kellett értenie.

A gyászolók szétszéledtek. Broome elindult vissza a kocsijához, amikor valaki megérintette a vállát. Megfordult. Sarah állt vele szemben.

– Köszönöm, Broome.

– Őszinte részvétem.

Sarah a szeméhez emelte a kezét, hunyorgott a napsütésben.

– Tudom, hogy furán hangzik, de úgy érzem, most végre sikerült lezárnom magamban.

– Ennek örülök.

– Ideje továbblépni, nem igaz?

– De igen.

Egy hosszú másodpercig szótlanul álltak egymással szemben.

– Most, hogy az ügy lezárult, azért beugrasz még néha? – kérdezte Sarah.

Broome nem tudta, mit feleljen erre.

– Nem tudom, Sarah.

– Mert én nagyon örülnék neki – folytatta a nő. – Mindig szívesen látlak.

Azzal elment. Broome addig követte a tekintetével, míg el nem tűnt a szeme elől.

Lorraine-re gondolt, aztán eszébe jutott Del Flynn, Ray Levine, Megan Pierce, sőt, még Erin is, aki elhagyta őt, és otthagyta a munkáját, de igazából ezt is, azt is megtartotta egy kicsit.

Talán Sarah-nak igaza van, gondolta Broome. Talán itt az ideje, hogy mindnyájan továbblépjenek.

Fester kivitte Rayt a repülőtérre.

– Kösz, Fester – mondta Ray.

– Á, nem úszod meg ilyen könnyen. Gyere ide!

Fester leállította a motort, és kiszállt a kocsiból. Átölelte Rayt, Ray pedig, saját magát is meglepve vele, viszonozta az ölelést.

– Vigyázz magadra, oké? – mondta Fester.

– Igen, anya.

– Jogomban áll aggódni érted. Ha elcseszed odaát, visszakapom a legjobb munkaerőmet.

Ray néhány nappal ezelőtt felhívta Steve Cohent, régi főnökét az Associated Pressnél, hátha tud neki segíteni, hogy visszakapaszkodjon a szakmába.

– Visszakapaszkodni? – kérdezte Cohen. – Most csak viccelsz, ugye? El tudsz menni jövő héten a Durand-vonalhoz?

A Durand-vonal az Afganisztán és Pakisztán között húzódó rendkívül veszélyes határvonal.

– Csak így? – kérdezte Ray. – Ennyi év után?

– Mit mondtam neked mindig, Ray? Aki jó, az jó. Te jó vagy. Az egyik legjobb. Te teszel szívességet nekem.

A terminálban Ray beállt a TSA légitársaság pultjához. Két héttel ezelőtt, amikor Flair Hickory elmagyarázta neki, hogy el fogják engedni, Ray csak a fejét rázta.

– Az nem lehet, Flair.

– Miért ne lehetne?

– Eleget bujkáltam. Meg kell fizetnem azért, amit tettem.

Flair elmosolyodott, Ray karjára tette a kezét, és azt mondta:

– Már megfizetett, Ray. Tizenhét éve fizet egyfolytában.

Talán Flairnek igaza volt. A vér egy ideje nem kísértette. Abban még nem mert bízni, hogy örökre megszabadult tőle. Valószínűleg sosem fog. Még mindig túl sokat ivott. De kezdett végre talpra állni.

Ray leemelte a bőröndjét a futószalagról, és elindult a kapu felé. Az ott álló stewardess azt mondta, még van negyedóra a beszállásig. Leült a kapunál, és a mobiltelefonjára pillantott. Fel akarta hívni Megant, elmondani neki, hogy talált magának munkát és jól van, de szándékosan elveszítette a telefonszámát, és még ha fel is tudná idézni – nem tudta –, akkor sem hívná fel. De *gondolna* rá, hogy felhívja. Sokszor eszébe jutna az elkövetkező években. Még az is előfordulna, hogy tárcsázni kezdi Megan számát. De Ray tudta, hogy ez soha nem fog megtörténni, és soha többé nem látja viszont Megant, vagyis Cassie-t.

Megan kinyitotta a Sub-Zero hűtőszekrényt, és a reggelizősarok kiugró

ablakfülkéjének üvegén át kipillantott a gyerekeire. Az udvaron a tizenöt éves Kaylie éppen az öccsét, Jordant piszkálta. Megan kísértést érzett, hogy kinyissa az ablakot, és százezredszerre is rászóljon Kaylie-re. De ma nem volt hozzá kedve.

A testvérek mindig piszkálják egymást. Majd kinövik.

A nappaliban Dave a tévé előtt terpeszkedett szürke melegítőben, kezében a távirányítóval.

– Kaylie-nek edzése lesz – mondta Megan.

– Majd én elviszem.

– Hazafelé szerintem Randi elhozza.

– Az jó lenne – mondta Dave. – Alig várom, hogy megkapja a jogosítványát, és ne kelljen mindenhova nekünk furikázni.

– Visszasírod még ezt.

Dave felült, és rámosolygott. Megan visszamosolygott rá. Dave megpaskolta a kanapét maga mellett.

– Ülj ide egy kicsit – kérte.

– Millió dolgom van.

– Csak öt percre.

Megan leült mellé a kanapéra. Dave átölelte, és magához húzta. Megan odabújt hozzá, és a mellkasára hajtotta a fejét. Dave szokásához híven kapcsolgatni kezdte a csatornákat. Megan nem szólt rá. Szórakozottan nézte a gyorsan váltakozó képeket.

Nem volt tökéletes az életük, Megan nagyon jól tudta. Hosszú távon talán működni sem fog. De végre őszinte lett, megszűnt minden hazugság. Nem tudta, mi lesz belőle, de egyelőre jól érezte magát. Normális életre vágyott. Szerette a gyerekeit furikázni, ebédet készíteni nekik, segíteni a házi feladatban, vagy csak ülni a tévé előtt a férfival, akit szeret. Reménykedett, hogy kitart ez az érzés, de ismerve a történelmet és az emberi természetet, erre nem sok esély volt. Tudta, hogy hamarosan újra elfogja majd a nyughatatlanság. Így kell lennie. Gyász, félelem, szenvedély, sötét titkok – semmi sem tart örökké. De talán ha vesz egy nagy levegőt, és benn tartja, akkor az érzés vele marad, legalább még egy kis ideig.

Köszönetnyilvánítás

A szerző ezúton szeretne köszönetet mondani az alábbi személyeknek: Ben Sevier, Brian Tart, Christine Ball, Diane Discepolo, Lisa Erbach Vance, Chris Christie (a tudományos címeket kihagyom a felsorolásból), Linda Fairstein, Ben Coben (aki nagy örömmel vett részt a „kutatómunkában” a romoknál, Lucynél és a tengerparti sétányon), Anne Armstrong-Coben és Bob McGuigan.

Ez a regény a képzelet szüleménye. Vagyis a jó részét én találtam ki. De a koreai háború emlékműve Atlantic Cityben, a Pine Barrens szellemvárosai és romjai, valamint Lucy, az elefánt valóban léteznek, és érdemes felkeresni ezeket a helyeket. Honlapomon, a harlancoben.com-on további információk találhatóak róluk.

Az alábbi nevek viselői nagylelkű felajánlásokat tettek különböző alapítványok javára, ezért cserébe ennek a regénynek néhány szereplőjét róluk neveztem el: Erin Anderson, Guy Angiuoni, Samantha Barjaktari, Howard Dodds, Jamie Hatcher Hemsles, Missy Malek, Rick Mason, Barbara és Anthony Reale.

A könyv elektronikus változatának kiadója
a Jaffa Kiadó.
www.jaffa.hu
A kiadásért felel a Jaffa Kiadó vezetője.

Az e-könyv létrehozásában közreműködött:
Katona Zoltán, Pekó Zsolt
Projektvezető: Földes László
A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Harlan Coben: *Stay Close*
Published by Dutton, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Fordította
Illés Róbert

Szerkesztette
Szabó Gábor

Copyright © 2012 by Harlan Coben
Hungarian translation © Illés Róbert, 2013
© Jaffa Kiadó, 2013

www.multimediaplaza.com
info@multimediaplaza.com

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

35
36
37
38
EPILÓGUS
Köszönetnyilvánítás